

Адел Паркс
Синдромът „Хю“

Я, ми кажи, чувстваш ли се завършена личност? Харесваш ли се? Стройна си, но не и кльошава. По-скоро тип Ел Макферсън, отколкото Кейт Мос, а? Ходиш ли на фитнес? Пазиш ли диета? Дано не гладуваш – толкова е демоде! Ако все пак ти скимне, спомни си гладуващите деца в Африка. Имаш ли чувство за отговорност? О, да, сигурно хвърляш на определените места вестниците и бутилките, но предаваш ли за рециклиране консервените кутийки? Знам, че е адски досадно, че понякога се порязваш, докато ги миеш, обаче трябва да си дадеш малко зор. Кой фризьорски салон посещаваш? Сериозно? Скъпо ли взимат? Цените трябва да са високи – редно е да държиш на външността си, – но не прекалено високи, защото парвенюшината отблъсква. Ботушите ти май са нови. Хм, избрала си бежови. Няма начин да не знаеш, че през този сезон масленозеленото е последният писък на модата, въпреки че още се носи кафяво и черно. Разбира се, черният цвят си остава класически, независимо какво пишат в женските списания. Четеш ги, нали? Важно е винаги да си в час. Как върви работата? Да си получавала напоследък повишение? Увеличиха ли ти заплатата? Един съвет от мен – не позволявай да те експлоатират; човек трябва да знае цената си. Само не се лакоми. Снощи кога си тръгна от службата? Пълна идиотия, нали? Британците работят повече от другите европейци, само американците ги бият. Нищо чудно, че онези отвъд океана до един посещават психотерапевти. Запомни, винаги трябва да отделяш време и за себе си. Уместен съвет, макар че аз никога не напускам работа преди седем – шефовете не могат без мен. Ръцете ти са напукани, ноктите ти са в ужасно състояние. Ще ти препоръчам върховна маникюристка... Да, да, причината е в студа и във вечните стачки на транспортните работници, обаче срещу тях сме безпомощни. Та както казвах, ще ти препоръчам едно момиче, което прави страхотен маникюр и педикюр. Не бива да се занемаряваш. Нямах време ли? Постарай се да намериш. Предполагам, вечер не си стоиш къщи. Какво мислиш за Треиси Емин? Казаха ми, че била станала отблъскващо модернистична. Често ли ходиш на театър? Гледа ли онази постановка... как ѝ беше заглавието? Да му се не види, излезе ми от ума. Думата ми е за пиесата, в която онази, бившата звезда от сапунените опери, прави стриптийз. Всъщност заглавието няма значение, но непременно трябва да я гледаш – всички са луднали по нея. Ходила ли си в галерията „Тейт Модърн“? С кого беше? Кого видя? Кой те видя? Не си ли? И аз не съм ходила. За което съжалявам. Учиш ли нещо? Напоследък всеки посещава някакъв вечерен курс. De rigueur, както се казва. Няма значение дали ще изучаваш история на съвременна Испания,

извънземни, кинокритика, семантика на феминистичната литература – важното е да има за какво да говориш, когато те поканят на вечеря. По чия книга готвиш? Още ли си падаш по рецептите на Джейми Оливър, или си пробвала нещо от последния сборник с готварски рецепти на Найджъла Лосън? Мелиса се уреди. Да, близнаци, момче и момиче; с един куршум – два заека, тъй да се каже. Умница е тази Мелиса! Спомена, че от другия понеделник отново ще идва на фитнес. Представа си нямам какво щях правя, ако бях бременна. Сигурно щях да откача – в коя болница да родиш детето, в коя детска градина да го запишеш, кое училище да избереш. Разбира се, след раждането ще се върнеш на работа, иначе съпругът ти ще започне да мрънка, че само той носи пари вкъщи и че се бърхти по цял ден, а ти си клатиш краката. Само че те предупреждавам – местата в детските градини са запълнени до 2005 година... естествено думата ми е за първокласните. В краен случай ще вземеш детегледачка. Хм, за детето определено е стимулиращо да има бавачка, само че напоследък се наслушахме на какви ли не страховити истории за детегледачки. Адски трудно е да се намери свястно момиче... Според мен е важно да дадем на децата възможно най-добър старт, тъй да се каже. Раждане по метода на Ламаз, обучение по метода на Монтесори, отричащ строгия контрол върху заниманията, памперси без изкуствени влакна. Знаеш ли, може да минеш на половин работен ден, но тогава парите едва ще ти стигат за заплатата на детегледачката и за по един сандвич на ден. Е, аз изчезвам. Ако закъснея, ме гледат с лошо око. Между другото, накапала си блузата си. Копринена ли е? Петното от зехтин ли е? Петната от зехтин трудно излизат. Дано е по-скорошно, иначе блузата е направо за боклука.

Януари

1.

Не се връщам в службата, а сядам зад волана и паркирам близо до Хайд Парк. Слизам, тръгвам пеш. Кръстосвам алеите, спирам само колкото да се помъча да повърна, което не се случва. Мразовит януарски следобед е. Наоколо няма жива душа за разлика от летните дни, когато паркът гъмжи от хора. От време на време се разминавам с някой просяк, в далечината сред здрача се мяркат забързани жени и мъже, вероятно чиновници, които напускат работа точно в пет часа. Получават мизерна заплата или не са мотивирани да останат дори няколко минути след края на работното време. Движат се като роботи, не поглеждат нито вляво, нито вдясно – за тях паркът е етап от пътя към жилищата с парно отопление и горещия чай. Случва се край мен да притича жена, тикаща пред себе си спортна количка. Дечицата без изключение са грозни, уморени и мърляви. Майките – също, отгоре на всичко са изнервени. Допреди известно време изобщо не забелязвах бебешките колички, но отскоро започнах да ги заглеждам – подозирам, че не след дълго ще заемат важно място в живота ми.

Бебешки колички, столчета за хранене, ванички, креватчета, памперси... не, невъзможно е! Чуждо ми е! Не биваше да се случва!

Къде е безумното въодушевление, което те обзема при подобни случаи?

Де да усещах поне мъничко ентузиазъм...

Продължавам напред. Отминавам езерото Сърпънтайн, естрадата за оркестъра, която сега изглежда печална и изоставена, после тръгвам покрай Раунд Понд. Снова напред-назад, обикалям, без да спирам нито за миг, топло ми е, въпреки че студът е кучешки и вече се смрачава. От умора краката ми се подкосяват, стъпалата ме болят. Изпитвам вълчи глад. И ми се повдига. Невъзможно, но факт. Гладът надделява. Толкова ми е прималяло, че за пръв път, откакто излязох от възрастта, когато си падах по симпатичното конче от филма „Черният красавец“, си купувам хотдог от уличен павилион. Всъщност не е павилион, а мръснобяла количка, а мърлявият продавач е доста съмнителен тип. Количката, собственикът и хотдогът със сигурност няма да издържат инспекцията на служител от санитарните служби. Тръсвам глава и прогонвам

предателската мисъл. Чичкото пълни с мазен пържен лук разцепеното хлебче, овъргалва кренвирша в горчица и кетчуп, които жвакат между пръстите му и се стичат към лактите му. Избърсва длани в прашния си панталон, прокарва пръсти през косата си, за капак с опакото на дланта си избърсва устните. Не ми пука. Сандвичът изглежда толкова вкусен! А пък аз съм толкова гладна, че ако се наложи, ще схрускам и продавача заедно с мръсния му панталон. Без да се огледам да не би някой да ме наблюдава, на три хапки изгълтвам хотдога. В продължение на около седем секунди се чувствам почти нормално. Гладът ми е доволен, не ми се повдига – състояние, което от около месец ми е непознато. На осмата секунда стомахът ми се вдига на бунт. Парченца кренвирш и хляб, гарнирани с кетчуп, горчица и прах от панталон, лежат на асфалта. Компания им правят две обикновени бисквити и още нещо, което според мен е ръженият хляб от сандвича, с който обядвах.

– Тъпачка с тъпачка! – озъбва се продавачът. – Що го направи ма, кучко? Да ми скапеш бизнеса ли искаш?

Ровя в чантата си, изваждам хартиени кърпички, избърсвам лицето си, панталона и ботушите, които са изпръскани с повръщано, обръщам гръб на грубиянина и се отдалечавам – прекалено съм скапана да измисля остроумен отговор, камо ли да начервя устните си.

Подхващам нова обиколка на парка, започва да ми се струва, че подметките ми са се износили. Накрая се тръсвам на една скамейка, без да ме е грижа, че вероятно ще се насадя на някоя залепена дъвка или на птиче изпражнение.

Паркът като че ли излъчва тъга. Осеян е с мърляви продавачи на хотдог, препускащи безлики хора, кучешки „мини“ и счупени бутилки.

Ще имам бебе.

Имам бебе в корема си. В утробата. Ако щете, в матката. Или някъде другаде.

Опитвам се да мисля по този въпрос.

Само че не мога.

Прекалено мащабно е! Онова нещо в мен... той или тя... вероятно е с големината на зрънце кускус; мащабен е фактът, че съм бременна.

Желяя ли тази бременност? Искам ли да имам бебе (което е последствието от всяка бременност)? Нямам представа. Съзнанието ми е изключило. Мъча се да призова някаква реакция, някакво чувство, ала пред мен се разстила пустош, ослепителна белота, отвъд която няма нищо.

Какво ще си помисли Хю? Как ще реагира?

Господи!

Изваждам мобилния си телефон, преглеждам менюто. На кого да позвъня? На Хю ли? В никакъв случай! За нищо на света! Не и докато не се поуспокоя, докато не се почувствам по-уверена. В какво? Ами... например какво ще кажа, какво чувствам. Мисълта да телефонирам на Дру, Карл, Брет или Джулия – колегите, с които прекарвам десет часа дневно, пет дни в седмицата, би ме накарала да избухна в смях, ако не ми се плачеше. Макар че всеки от тях е сексуалноактивен, дори агресивен, едва ли свързва с правене на бебета онова, което извършва всяка петъчна и съботна вечер. Да позвъня ли на Сам? Безсмислено е. Освен ако намеря начин да свържа моята бременност с метод за намиране на подходящ съпруг за нея – това е единственото, което я интересува. Мислено зачерквам още дузина имена на познати, които въодушевено ще възкликнат, че това е прекрасна новина. Ужасявам се от подобна реакция, защото още не съм подготвена за нея.

Защото не съм сигурна, че новината е прекрасна.

Разбира се, може да се обадя на Джесика. Джесика е майка ми. Държи да я наричам по име, тъй като отказва да признае, че има трийсет и две годишна дъщеря, и получава сърдечна криза, ако разкрия пред някого родствената ни връзка. Джесика е истинско въплъщение на „дама, обядваща с приятелки“; често си мисля, че още като са се оженили, баща ми е трябвало да поиска авторските права за нея. Целогодишно е със слънчев загар, представлява реклама на пластичната хирургия и диетите, способна е да вдъхне драматизъм на най-незначителната случка. Целта в живота ѝ е да върне назад стрелките на времето. В интерес на истината смятам, че е постигнала забележителен успех в това поприще. Изглежда на четирийсет и пет, въпреки че е с двайсет години по-възрастна. Родителите ми прекарват лятото в Кан, а през зимата се преселват в Кейптаун. Баща ми е много мълчалив – според мен е по-забележителен заради онова, което премълчава, отколкото заради думите, които изрича. Навремето беше дипломат, професия, която беше тъкмо за него; вероятно благодарение на придобития опит успешно е преодолял четирийсетте години брак. Джесика пък е свършената съпруга на дипломат от кариерата. Знае куп важни подробности от етикета, например как да се обърне към архиепископ или лорд, кои цветя издържат най-дълго по време на горещините, как да напише очарователно благодарствено писмо. Освен това е изключително здравомислеща и проницателна. До ден днешен ме съветва за какво ли не, включително какъв плажен лосион и коя зала за фитнес да избира. Казвам си, че е дошъл моментът да изиграя жокера си.

– Миличка, колко се радвам да те чуя! Господи, нали днес не с рождения ти ден? Само не ми казвай, че съм забравила рождения ти ден.

– Не, Джесика.

– Ами рачбира се. Ти се роди през лятото. Не е и моят, нали?

От двацет и четири години насам тя не празнува рождения си ден. На въпросната дата се затваря в стаята си и спуска щорите, след което цяла седмица се облича в черно.

– Не – бързам да я успокоя.

– Тогава защо се обаждаш?

Печално, ала красноречиво доказателство за отношенията помежду ни. Питам се дали да не започна с коментар за времето, ала си давам сметка, че е безсмислено.

– Бременна съм – изтърсвам.

От ужас тя надава писък:

– Господи, как можа! Как можа да ми го причиниш! Това означава, че ще ставам... Божичко, чакай да приседна... ще ставам баба! – Последната дума произнася през зъби, като че ли изрича проклетие.

– Какво съм ти причинила? – избухвам, едва потискайки желанието си да закрещя. – Пак мислиш само за себе си! Ами аз? Аз какво да правя?

– Откакто навърши четиринайсет, с ужас очаквам подобно обаждане. Миличка, не си го планирала, нали? – Усещам, че още е скептична. В много отношения двете си приличаме.

– Не.

– От Хю ли е?

– Разбира се. – Старая се тонът ми да изразява обида.

– Слава Богу – мърмори тя. – Поне сме сигурни, че ще е хубаво.

Изявлението е типично за Джесика. Всяка майка би се разтревожила, че дъщеря ѝ възнамерява да роди незаконно дете, и то от женен мъж, но тя се интересува само от естетическата страна на проблема. Бог знае защо очаквах да ме подкрепи или да се зарадва. Видят ли малко дете, всички без изключение питат на колко годинки е тя/той, поради което за майка ми децата представляват само грамадни и потискащи устройства за измерване на време. Не пропуска случай да изтъкне недоумението си защо планираните бременности се посрещат с такава радост, а случайното забременяване според нея е едно от най-големите нещастия, които могат да те сполетят. Е, не е чак толкова ужасяващо, като да откриеш, че си тежко болен или че любим човек е на смъртно легло. Ала е почти равнозначно на това – да загубиш работата или любовника си, и много

по-страшно, отколкото да те прецакат при продажбата на къщата и да удариш колата си.

– Ще го задържиш ли? – пита най-безцеремонно, но преди да отговоря, добавя: – Едва ли. Коя жена с капчица мозък в главата иска да има бебе? – При което аз се мъча да забравя, че Джесика ме е родила. – Бебетата причиняват куп неудобства и са пълна досада, докато достигнат възрастта, в която те карат да се чувстваш преестаряла. – Така провлачва последната дума, че сякаш я произнася цяла вечност. – Пък и като си помисля как развалят фигурата! – Докато я слушам, започвам да се питам кой дявол ме накара да ѝ се обадя. – Дори да се скъсаш от упражнението, връщане назад няма. Миличка, замисли ли се за стриите, варикозните вени, напълняването?

– Благодаря, че ми напомни – избърборвам кисело.

– Значи не го искаш, така ли?

За пръв път долавям някакво съчувствие или поне загриженост.

– Не знам – заявявам плачливо.

– Шшшт, скъпа. Не бива да плачеш. Сълзите изсушават кожата, ще се сбръчкаш.

Странно, но абсурдното предупреждение ми действа успокояващо.

– Не че не искам бебето. Не знам какво не желая.

– Божичко, колко отрицания! Не разбрах дали отговорът е положителен. – Ако ще камъни да падат, майка ми държи да се изразяваш според правилата на граматиката.

– И аз не знам – измъквам. Опитвам се да обобща данните, информацията, сигурните факти. Винаги ми се е струвало идиотско да размишлявам задълбочено и да се мъча да проумея всичко – от душевността до G точката, ала сега разсъждавам, оспорвам, отлагам, опипвам вляво, вдясно, в средата. (Предполагаема точка в стената на влагалището, която при стимулиране предизвиква оргазъм. Назована е по името на германския гинеколог Е. Графенберг, който през 1950 г. е обявил съществуването ѝ – Б. пр.)

Незнанието е убийствено. Досега не съм изпадала в положение да не знам нещо. Зная колко важно е да имаш цел в живота. Зная, че спазването на социалния регламент е сигурен начин да си плащаш сметките. Зная колко престижно е да имаш поне едно бижу от „Тифани“. Знам, че скъпото зимно шалче вече се е протрило и е за боклука. Знам, че желаех Хю. Знаех, че той не ме желае, но знаех и това, че мога да го накарам да се влюби в мен.

– Е?

– Още не съм готова за подобна стъпка, Джесика.

Тя въздиша:

– Никой не е готов, дори съпружеските двойки, които са се решили на изкуствено оплождане и години наред се надяват да имат дете. Може би го желаят повече, но и те не са подготвени.

Професия. Любовник. Дом. Приятели, които са все известни люде.

Имам всичко горепосочено. Включително тайничкото подозрение, че съм се забъркала в нещо, което е прекалено голяма лъжица за моята уста. Забременяването никога не е влизало в плановете ми.

– Струва ми се, че раждането на дете слага край на предишния ти живот – промърморвам.

– Именно, скъпа.

Настъпва мълчание. Взирам се в скамейката, украсена с графити. Един от надписите гласи: „Анди обича Анджи вечно.“ Наистина ли ще се обичат вечно? „Вечно“ изглежда толкова безкрайно, звучи толкова застрашително. Всичко, което ми предстои, е вечно. „Джорджи ще драйфа вечно. Джорджи ще сменя пеленки вечно.“

Майка ми проговаря и слага край на печалните ми размишления:

– Да разбирам ли, че ще прибегнеш до изпитаната рецепта? Джин и гореща вана, а?

Възхищавам се на смелостта ѝ. Самата аз съм по-нерешителна. Според мен аборти трябва да правят ученичките и жени в затруднено материално положение, които вече имат дузина дечица. Абортът е задължителен за жени, които научават, че бебето в утробата им има някакво увреждане, или са били изнасилени. Но аз не спадам към нито една от тези категории. На трийсет и две години съм, разполагам с достатъчно средства, обичам бащата на детето.

– Не. Няма.

– Слава Богу. – Джесика облекчено въздиша; очевидно не ми е казала какво мисли, за да не повлияе на решението ми. Най-положителното ѝ качество е, че никога не налага мнението си. – Миличка, знаеш, че с баща ти винаги сме насреща. – После бърза да предупреди: – Но само при условие че няма да чуя думичката „баба“. Между другото, Джорджина, преди малко не бях съвсем честна. Пораженията от бременността са поправими. Познавам страхотен хирург в „Барт“, възплъщение на дискретността. Посещаваш го три месеца след раждането и тялото ти става като преди, дори по-стройно.

Давам си сметка, че се мъчи да ми вдъхне спокойствие.

Прекъсвам връзката.

Едва сега забелязвам, че вали дъжд – неумолим и безрадостен. Вярът се промъква под палтото ми, с ледени пръсти докосва гърба ми. Тежките капки образуват в локвите концентрични окръжности, които мигновено изчезват. Забелязала съм, че винаги вали в края на работния ден, когато хората се прибират вкъщи. Мотрисите на метрото са претъпкани с пътници с влажни дрехи и капещи чадъри. Онези, които са изнервени и уморени от обикалянето на магазините, мрънкат, когато някой отвори прозореца, мрънкат и ако никой не го отвори. Мърморят, ако ги настъпят, или ако те настъпят някого. Уморени чиновници със зъби и нокти се борят за всеки квадратен сантиметър пространство, пияници, вонящи на урина и боклуци, пеят с цяло гърло. Групичка млади японки, които си приличат като близначки, макар да са издокарани с маркови дрехи, тихичко, но непрекъснато се кискат. Пет пари не дават, че всички жени ги гледат злобно – завиждат им заради стройните бедра и благоприятния курс на йената спрямо паунда.

Картините се редуват във въображението ми като на филмова лента; същото се е случвало вчера, така ще бъде и утре. Всичко си е постарому. Никой не подозира, че животът ми безвъзвратно се е променил.

Загръщам се по-плътно с палтото и тръгвам към изхода на парка.

Време е да се прибера вкъщи и да съобщя на Хю новината.

2.

От пръв поглед се влюбих в Хю Уилямс. Със Сам бяхме първокурснички в университета, обаче отначало не повярвахме, че той ни е връстник. Изглеждаше много по-зрял. Оказа се, че е на двацет, че за две години е прекъснал следването и е заминал за Индия, „за да открие истинското си «аз““. Постигнал го бил в рекордно кратък срок – само за шест седмици, през останалото време работил като продавач в универсалния магазин в родния си град. Смятам, че именно заради това има подход към хората.

Оттогава са изминали малко повече от тринайсет години – близо половината ми живот. Никога не съм обичала друг мъж. Сигурно ще ви се стори супер-романтично, Няма човек да не се просълзи, като чуе историята ми. Любов от пръв поглед, вярност до гроб и прочие. Умилението на слушателите донякъде помръква, когато добавя, че тъкмо тогава той е имал приятелка, за която впоследствие се е оженил и която му е родила две деца. Откровено казано, и аз не бях въодушевена, но в края

на краищата животът не е вълшебна приказка, нали?

Във вълшебните приказки сценарият е приблизително следният. Двамата се намират в стая, претъпкана с хора; погледите им се срещат, тя добродетелно извърща очи, отново го поглежда – той продължава да я наблюдава. Грабва две бутилки бира и си пробива път към нея. Повеждат разговор, откриват, че имат почти еднакви вкусове, той иска номера на телефона ѝ, обещава да позвъни на другия ден. И наистина се обажда. През следващите седмици се виждат няколко пъти, всяка среща е по-приятна от предишната. Той не настоява да правят секс (което всъщност я разочарова, защото ужасно ѝ се иска – та нали именно затова е напуснала родния дом и се е записала в университета). След „благопристоен“ период от време, през който той ѝ подарява цветя, сборници с поезия и копия на Марк Ротко, поставени в изискани рамки, най-сетне се стига до леглото. Сексът е фантастичен, никога досега не са имали подобно изживяване... разбира се, и на двамата им липсва опит, репертоарът им е доста ограничен (той е първият мъж в живота ѝ, тя е неговата втора, трета, най-много четвърта любовница). Докато пушат по цигара, което си е направо задължително след половия акт, той ѝ казва, че я обича, че е жената на живота му. На този етап тя буквално е обсебена от него и на драго сърце би приела во веки веков да се храни с миризливите му чорапи, камо ли да ги пере. Двамата решават да довършат следването си, но да се оженят веднага след дипломирането. И да живеят щастливо до края на живота си.

В действителността събитията се развиха приблизително по същия сценарий с изключение на епизода с пушенето на цигари след половия акт. Той не определи дата за сватбата, а отвори портфейла си и ми показа снимка на приятелката си. На приятелката си, представяте ли си? Сигурно ще го помислите за абсолютен гадняр, обаче всъщност не е.

Той е божествен, олицетворение на съвършенството. Най-привлекателният мъж, когото съм виждала, включително всички представители на неговия пол, появявали се в попкласацията, и моделите от рекламите на дънки „Ливайс“ през осемдесетте. Посочвам ги, защото само с тях имах интимни отношения, преди да постъпя в университета. Когато учиш в девическо училище с пансион, нямаш възможност да се запознаеш с момчета, камо ли с мъже. Тайно си мечтаех за възможностите, предлагани от университета, и макар че бях приета в Шефийлд, не в Оксфорд, дълбоко в душата си се надявах преживяването да бъде като в „Завръщане в Брайдсхед“. Още щом зърнах Хю, разбрах, че мечтата ми се е сбъднала, дори нещо повече. Представете си висок и русокос мъж с

лице, сякаш излязло изпод длетото на скулптор, широкоплещест и със стегнат задник. Той е от онези пичове, които, видиш ли ги от разстояние, почти се надяваш отблизо да те разочароват. Може би очите му са прекалено сближени или пък носят му е пъпчив. Защото, ако е толкова готин, колкото изглежда отдалеч, ще бъде зашеметяващ.

Но и отблизо Хю си го бива.

И тогава, и сега е изумително красив. Тъмните мигли и извитите вежди придават драматизъм на големите му зелени очи. Скулите му са изпъкнали, брадичката – квадратна. Ако го оценяват по десетобалната система, ще получи единайсетица.

Най-лошото бе, че приятелката (разбрах, че се казва Бека) не му отстъпваше по нищо.

Дори на снимката си личеше, че притежава необикновена красота. Искате подробности? Представете си безупречна кожа, грамадни сини очи, дълги руси букли (думата „букли“ не присъства в речника ми, но най-подхождаше за косата на Бека), широка лъчезарна усмивка, бели зъби като наниз бисери, големи цици, тънък кръст, изящни бедра и глезени и тъй нататък, и тъй нататък. Накратко, беше неустоима.

За щастие в крайна сметка се оказа, че не проявявала разбиране към него.

Сигурно се питате как изглеждам аз. Дори да пусна в обращение престорената скромност на британците, не мога да си затворя очите пред фактите, факт е... или по-точно беше, че когато се запознах с Хю, бихте ми дали максимум пет и половина по десетобалната система.

И моята коса беше дълга, но нито бе руса, нито бе на букли. Кестенявите ми кичури повече приличаха на шръкнали миши опашки. Някои биха казали, че зъбите ми са горе-долу правилни, горе-долу бели, но едва ли биха ги сравнили с наниз бисери, пък и, честно казано, по онова време няха много поводи да се усмихвам лъчезарно. Първо, изобщо няха талия. Приличах на руло тоалетна хартия, което нероятно ви дава представа за бедрата и глезените ми.

Отгоре на всичко дори не можех да се утеша с мисълта, че съперницата ми е глупава и непросветена. Тъкмо напротив.

Бека беше от онези, които седят с часове в бара на Студентския съюз, пият топла бира и замезват с чипс и солени бисквити. Всъщност тя дори не посягаше към бисквитите. Купуваше цял куп пакетчета, демонстративно ги тръсваше на масата и подканваше: „Взимайте си! Взимайте си!“ Докато обикновените простосмъртни като мен, отличаващи се с наднормено тегло и липса на воля, нагъваха чипс, тя се правеше на

кралска особа и подхващаше разговор на „общовалидни теми“.

Имаше свое мнение за санкциите срещу Куба, за това дали е редно руските окупационни войски да напуснат Афганистан, за щетите, които аерозолният лак за коса причинява на околната среда. Протестираше срещу апартейда в Южна Африка, интересуваше се от нарушаването на човешките права в Китай. Обсъждаше сложните политически ходове на правителствата на Иран и Ирак, докато моя милост все не можеше да запомни кой на чия страна е. Да му се не види, дори беше чела „Сатанински строфи“! И аз можех да говоря за това-онова, само че моите теми не бяха общовалидни, а бяха предимно от областта на модата и поп-музиката. За световните събития се осведомявах от клюкарското списание „Хелой!“, знаех и за каква сума блузата на Мерилин Монро е била продадена на търг (за 7150 паун-да, ако ви интересува). Бека беше невероятна. Всички бяха заплениени от нея.

Дори аз.

Признавам, че ако се бяхме запознали при други обстоятелства, в друг живот, може би щяхме да се сприятелим. Може би щеше да ми допадне чувството ѝ за хумор, щях да се възхитя от състрадателността ѝ, да призная, че тенът ѝ е безупречен, че има стройни крака, за каквито всяка жена би дала мило и драго. Но при сегашното положение я ненавиждах от цялото си сърце.

Не бях в състояние да го забравя. Не можех да се откажа от него. Да си внуша, че съм се чукала с него ей така, за обогатяване на опита, или да драсна поредната резка на стълба на леглото и да продължа да живея, все едно нищо не се е случило.

Понякога съжалявам заради слабоволието си.

Връзката ни е толкова бурна, че в сравнение с нея великият херцог на Йорк изглежда невероятно уравновесен и праволинеен. През последните тринайсет години преминахме през всички възможни превъплъщения на отношенията между мъжа и жената, включително приятелство чрез размяна на писма. Единствената константа е, че Хю винаги играе важна роля в живота ми. Били сме „само добри приятели“, любовници-страдалци, не толкова добри приятели, почти непознати, които се опипват след пиянски купон, отново страдащи любовници, накрая – любовници, които живеят заедно.

А сега сме... въз... бъдещи родители.

Господи!

В началото на декември Хю беше назначен за административен директор в „Рартъл, Рогъл енд Отрити“, славеща се като една от най-

добрите агенции. Пост, за който мечтаеше всеки, който като нас работи в рекламната индустрия. В интерес на истината „ловците на глави“ от агенцията предложиха и на мен да се кандидатирам за същата длъжност, ала щом разбрах, че Хю проявява интерес, веднага се отказах от състезанието. Така или иначе щяха да изберат него, пък и подобно конкуриране щеше да се отрази неблагоприятно на връзката ни. Твърдо вярвам, че по-добрият заслужено спечели. Дори отидох на тържеството по случай назначаването му, за да изразя безрезервната си подкрепа. Беше много шик – първо поднесоха в заседателната зала изискани малки сандвичи и шампанско, после купонът продължи в „Нюбоу“. Както обикновено, двамата с Хю пийнахме повечко, след което се любихме върху плота в кухнята, на масата в трапезарията и на пода в дневната. Той попита дали не се намирам в „опасен период“. Отчаяно се опитах да преброя на пръсти дните, но в крайна сметка, докато свърша с математиката, той свърши в мен, тъй да се каже.

По-късно дълго лежах будна и си казвах, че никой не загазва първия път, когато рискува.

Никой.

3.

Чела съм в романите как жената съобщава на партньора си, че е бременна. Гледала съм и много филми, в които се среща същата ситуация. Зная какво е редно. Шампанското трябва да се изстудява в кофичката с лед (което ми се струва ужасно несправедливо, тъй като съм принудена да кажа „сбогом“ на алкохола). Трябва да нося дреха, която е и женствена, и придава загадъчност. Само че това е невъзможно, защото сякаш съм наддала поне три килограма, докато шофирах от кабинета на гинеколога до парка, и още толкова по време на пътуването до къщи. Подозирам, че ще се чувствам ужасно която и от любимите си дрехи да облека. Освен това не притежавам нито една рокля на цветенца... Той пък трябва да се прибере у дома капнал от умора, но все така неотразимо красив.

Бъдещата майка казва: „Скъпи, ще ставаш баща“, след което припада.

Само че в настоящия случай се налага да бъда по-конкретна и да кажа: „Скъпи, отново ще ставаш баща.“ Тогава той ще забрави умората си, ще ме грабне в прегръдките си и ще затанцува с мен. Изключително

важно е през цялото време да ме гледа с обожание и да ми повтаря каква умница съм.

Полагам върховно усилие да си представя сцената, но колкото и да се напъвам, не виждам двама ни с Хю, потънали в семейно блаженство. Едва ли е уместно да телефонирам на Бека, ча да се посъветвам с нея. Освен това знам как реагира Хю, когато му бе съобщила, че ще става майка.

Беше съкрушен.

Побягна.

Право в прегръдките ми.

Господи!

Честно казано, бременността не се отрази благоприятно на Бека. Тъкмо обратното. Реалистка съм и не се заблуждавам, че може би Хю нямаше да напусне съпругата си, ако не беше забременяла и не беше станала ужасна досадница. И не беше напълняла. Да, болно ми е да го призная. Неприятно е да знаеш, че си спечелила мъжа на мечтите си, защото жена му отказва да прави секс и говори само за бебешко „ако“ и Мечо Пух. Едно е да се samozаблуждаваш, съвсем друго – да проумееш грешките на съпругата. Именно така ще избегнеш опасността да ги допуснеш.

Или няма да я избегнеш, ако объркаш изчисленията на „безопасните“ дни.

Шляя се из апартамента, опитвайки да потисна предателската мисъл. „Мисли позитивно, само за хубави неща.“ Давам си наставления също както навремето ме поучаваше Джесика, когато нощем се събудех от кошмар и не смеех отново да заспя, да не би страшният сън да се промъкне обратно в съзнанието ми. Добре. Хубаво. Ще мисля само за приятни неща.

Например как Хю цъфна у дома преди осем месеца. Неволно се усмихвам, като си спомням невероятната смесица от облекчение, възбуда и неподправена радост, която изпитах. Предпочел е мен! След единайсет години, през които се пържех на бавен огън, и почти две години на унизителна тайна връзка, с Хю най-сетне открито признахме пред целия свят, че се обичаме.

Най-прекрасното обаче бе, че той не се промъкна тайно при мен с очукан куфар и разбито сърце, а пристигна тържествено, с кутия пици. На вратата се позвъни – помислих, че е куриер от службата, защото Хю си имаше ключ, Сам не ни посещаваше без предупреждение, не ни идваха гости. Отворих и първото, което видях, беше грамадният букет от

лилиуми, оставен на изтривалката. Дотогава не бях виждала толкова красив букет, не съм виждала и досега. Сред цветята надничаха панделки, завързани на фльонга, и палави клончета. Беше букет, предназначен за ознаменуване на специален случай. В средата стърчеше жълта четка за зъби. Четка за зъби! Дали означаваше, че... Възможно ли е? Не смеех да се надявам. Със затаен дъх се огледах, но не видях нито разносвач от магазина за цветя, нито Хю. Взех грамадния букет и го занесох в кухнята (внимавях да не изцапам стените с прашеца от тичинките). На картчката пишеше: „Избрах теб.“

Да! Да! Да! Размахох ръце, закрещях, заподскачах от радост, докато стъпалата ме заболяха. Избрал е мен! Мен! Избрал е мен! Невъздържаното ми ликуване бе прекъснато (но само за миг), когато Хю почука на прозореца на кухнята. Заливаше се от смях, очевидно беше наблюдавал реакцията ми. Въпреки че сърцето ми биеше до пръсване, хукнах към задната врата, отворих я и се хвърлих в прегръдките му. Целувахме се, целувахме се, целувахме се, докато той смъкна кожата от брадичката ми и бикините ми.

Случи се преди осем месеца.

* * *

Докато дойде време Хю да се прибере, се натряквам до козирката. Не съм приятно замаяна или в приповдигнато настроение, а пиана като мотика. Алкохолът е най-добрият ми приятел. Макар да знам, че изобщо не бива да пия, камо ли до безпамятност, не преставам да се наливам. Признавам още нещо – пуша осмата цигара за деня. Но ако още не знаех за бременността, вероятно щях да бъда в някой бар, да паля цигара от цигара, да обръщам чаша след чаша с алкохол, нали така?

Давам си сметка колко неправдоподобни са аргументите ми, вече ме гризе чувство за вина.

– Здравей, красавице. Ще ми разрешиш ли да ти правя компания? – Хю ме целува по устните, кимва към почти празната бутилка мерло. Оставя сакото си на облегалката на стола. Жестът е съвсем обикновен, но е толкова „съпружески“, че сърцето ми отива в гърлото, после се смъква в петите. За разлика от мен Хю изпълнява ролята си тъкмо както е по сценарий – капнал е от умора и е неотразими красив. Искрено съжалявам, че не разполагам с рокля на цветенца. Луда съм по този мъж. Обичам всичко в него – от разрошената коса, през която днес явно много пъти е прокарвал пръсти, до обувките, излъскани до блясък. Хю е маниак на тема обувки. Притежава дървени калъпи за всеки чифт, никога не се

обува или събува без обувалка. Макар навикът му да е ужасно старомоден, всеки път когато го наблюдавам, се изпълвам с все по-голямо умиление.

Обичам го толкова силно, че чак ме боли. Обичам го толкова силно, че ми прилява.

Всъщност приляването може да е от бременността.

– Как мина денят ти? – питам.

Хю леко се усмихва, небрежно свива рамене. И двамата познаваме ежедневието на хората с нашата професия – изпълнено с много работа, стресови ситуации и политиканстване. Кое то ни допада – не бихме го заменили със спокойствието на друга професия. Хю си налива чаша вино, допълва моята. Настанява се до мен на канапето, заемаме обичайните си пози – той се обляга назад, аз се изтягам с крака на скута му. Хю машинално започва да масажира глезените ми.

– Този лак за нокти ми харесва. – Кимва одобрително, после добавя: – Какво се е случило?

Радвам се, защото ме познава толкова добре, че веднага усеща нещо нередно, ала въпросът му прогонва надеждата да спечеля малко време с разговор на злободневни теми.

– Днес бях на лекар.

– Защо не ме предупреди? Нищо ти няма, нали?

Единственото му желание е да чуе простичката фраза:

„Добрес ъм.“ Безкрайно съжалявам, защото не мога да му доставя това удоволствие.

– В цветущо здраве съм – въздишам, не съм в състояние да скрия умората, причинена от алкохола. Няма какво да увъртам, най-добре да хвана бика за рогата. – И съм бременна.

Пръстите, които масажират глезените ми, се вцепеняват.

– Бременна ли?

– Да.

– Ще имаш бебе, така ли?

– Доколкото ми е известно, бременността означава да имаш бебе. – Наблюдавам го изпод око. Но той е прекалено обигран, за да издаде чувствата си.

– В кой месец си?

– Бременна съм от девет седмици. – Ето още нещо, което ме тревожи. Нямам представа как гинекологът определи точната дата. Струва ми се, че няма нищо общо с деня на зачеването. Очевидно научното изчисление се основава на факти, като например датата, на която е започнал

последният ми мензис, дали през въпросната нощ е имало пълнолуние, било ли е през месец с буквата „p“ и дали Хю е носил сини чорапи.

– Как е станало?

– Ужасно оригинален въпрос, няма що. Обзалагам се, че скоро ще изплатим националния си дълг, ако в банката постъпва по един паунд всеки път когато мъж пита сексуалната си партньорка как е забременяла.

– Предполагам, че прекалено често сме играли руска рулетка. – Опитвам да се усмихна, ала лицевите ми мускули са така напрегнати, че се страхувам да не се е получила страховита гримаса.

– Нали каза, че периодът е безопасен?

– Сгрещила съм. – Сигурно му се струва странно. И на мен ми изглежда невероятно. Вече съм на трийсет и две, което означава, че съм преминала възрастта, когато най-лесно се зачева. От тринайсет години насам успешно потискам дейността на детеродните си органи. Освен това в списанията пише, че броят на сперматозоидите в семенната течност на мъжете непрекъснато намалява, да не говорим за въздействието на веществата, които поглъщаме заедно с водата, или пестицидите в плодовете и зеленчуците.

Наблюдавам как Хю възприема информацията, обмисля я, накрая реагира:

– Важно събитие, а?

– Да.

– Не съм очаквал...

– Сигурно.

– Искаш ли да го задържиш?

– Да.

Предпазливостта, излъчваща се от двама ни, сякаш обагря в жълто въздуха. Знаем какво мисли Хю. Пита се дали ни бива. За родители, де. В сравнение с мен определено има предимство, защото вече има две деца, въпреки че Бека не му позволява активно да участва в живота им. Бас държи, че го прави нарочно, за да се оплаква как бившият ѝ не се интересува от рождбите си. Чувства се несигурен и дори изплашен – ами ако детето е глупаво или грозно, или пък красиво и умно, но изпадне в депресия и стане наркоман? Пък и в повечето случаи след първото дете идва второ, нали така? Бременността и раждането на малкия човек определено ще ограничи свободата ни (край на вечерите в ресторант, ходенето на курорт, каненето на гости, фитнеса и прочие, и прочие). Край на секса. И на мечтите ни за шеметна кариера. По-точно на моите. Раждането

на детето едва ли ще подейства отрицателно на кариерата на Хю, дори може да му помогне да напредне в работата. Плодовитите мъжкари са на почит сред колегите си – представям си как пушат пури и подмятат, че той е истински рекордьор в правенето на деца. Семейният мъж (независимо колко семейства има) се смята за улегнал и стабилен. За сметка на което на жените със същата способност се гледа като на неблагонадеждни служители във фирмата. Хю си представя повръщане (повръщачката съм аз), напълняване (моето), провиснала коса (моята), пъпки, петна по лицето, разтегнати влагалищни мускули, неконтролируемо отделяне на газове (до едно характерни за мен неща). Представя си понижено либидо (отнася се и за двама ни). И още – грозни рокли за бременни и невъзможност да се водят сериозни разговори и да се консумира нормална храна. Както и родилни болки (които предстоят на моя милост).

– Чудесно! Каква прекрасна новина!

Облечението ми не се поддава на описание.

Смятах... едва ли си струва да го споменавам, ала смятах, по-точно страхувах се, че той ще ме зареже.

Само тази мисъл се въртеше в главата ми.

Той ме грабва в прегръдките си, около минута ме притиска до себе си, после взима цигарата ми и я смачква в пепелника:

– Край на цигарите! И на това. – Излива в чашата си остатък от виното ми, донася от кухнята каничка с мляко.

Ама и аз съм една глупачка! Защо се притеснявах как ще приеме новината? Колко тревоги щях да си спестя. Разбира се, Хю е на седмото небе. Той е прекрасен човек, естествено е да се зарадва, че ще има дете. Що за мъж е онзи, който няма да се почувства щастлив?

Що за жена е тази, която не се радва?

4.

След единствената ни любовна нощ през 1978 година Хю се върна при Бека, аз пък станах най-добрата му приятелка или поне се преструвах, като умело прикривах плътските си мотиви, подтикващи ме непрекъснато да бъда с него. Скараха ли се с Бека, той неизменно идваше при мен да ми разкаже за случилото се. След което се забавлявахме страхотно – отивахме в евтин италиански ресторант, за да хапнем чеснов хляб, на игрището за хокей да окуражаваме Сам, изпивахме огромни количества кафе и консумирахме безброй препечени филийки с масло в стаите

си или в студентския стол. Най-хубавите ми мигове в университета безусловно са прекараните с Хю, спомените за тях завинаги са запечатани в съзнанието ми.

С течение на времето все по-безнадежно се влюбвах в него. Обичах го не само заради невероятната му красота, от която сърцето ми се свиваше, а защото той беше най-жизненият човек, когото познавах. Притежаваше неизчерпаема, почти животинска енергия, проявяваше невероятно любопитство към всичко, което го заобикаляше. Разумът му беше като лабиринт, изглеждаше ненаситен за нови и нови факти. Беше добър спортист. Свиреше на китара, дори сам композираше песните си. Можеше да надпие всеки, кой го го предизвика. Оная му работа беше голяма. Очевидно Бека също бе завладяна от него, защото няколко дни след поредната свада цъфваше при него (разплакана и изпълнена с разкаяние), а на мен ми се повдигаше, като гледах как се целуват и накрая се одобряват.

Между другото, тъкмо тези спомени не са от любимите ми.

Докато бяхме в университета, Хю винаги се държеше с мен учтиво и дружелюбно. Само дето беше учтив и дружелюбен със Сам и другите момичета от отбора по хоккей, с представителките на Студентския съюз, библиотекарките, с всички първокурснички. Смятам, че по природа си е такъв. Учтив и дружелюбен, което означава, че не флиртува с теб, не докосва уж случайно ръката ти или пък коляното ти под масата, не подхваля намеци за нощи на пламенен секс. Давах си сметка, че за него съм безполово същество – като плюшено мече, само че далеч не толкова симпатично.

Знаех още, че Бека многократно ме превъзхожда. Печално, но вярно. Беше по-красива, по-умна, по-интересна. Способна беше цели месеци да не докосне нахапано шоколадче „Марс“. Разбира се, не бях длъжна да проявявам лоялност към нея. Вярно, тя първа се беше докопала до Хю, ала това съвсем не беше сериозна причина да се откажа от състезанието. Казвах си, че не всичко е загубено, докато той не надене на пръста ѝ венчалната халка. Единственият начин да го спечеля бе да ударя в земята съперницата си.

Естествено не съм нито първата, нито последната жена, която прилага ускорен курс по преобразяване а ла Пигмалион с цел впримчване на готин пич. Не сте ли изрусявали косата си само за да разберете дали мъжете предпочитат блондинки? Не сте ли си давали вид, че уж четете книга, само за да изглеждате интересна и добре информирана? С ръка на сърцето признайте – наистина ли си падате по футбол?

Започнах да чета вестници, записах се в кръжока по философия. Полагах неимоверни усилия да се запозная с възможно повече хора с най-различни професии и от различни обществени групи. Разбира се, това означаваше да пропиляя безброй вечерни часове в компанията на досадници и откачалки, ала постепенно започнах да придобивам познания в областта на културата, финансите, историята, икономиката... През ваканциите вече не си губех времето в излежаване в дома на родителите ми, а посетих кибуц в Израел, летен лагер в Бронкс за деца в неравностойно положение, разкопки в Неапол. Преди да се запозная с Хю, за мен учебниците бяха нещо, което се разгръща едва след затварянето на бара, а посещаването на лекции е само начин да бъдеш в час с новите тоалети на колежките, но изведнъж започнах да приемам следването насериозно. Трудех се усърдно. Много усърдно. Без да се замисля, цитирах Айнщайн и Евклид, дори сега мога да разкажа с най-големи подробности за Беназир Бхуту, Мануел Нориега и данъчната политика на Де Клерк. Изпитайте ме, ако не ми вярвате!

Движех се само пеш, престанах да използвам асансьор, когато си приготвях сандвичи, изхвърлях тлъстото от шунката, ала уви, не се превърнах в стройна нимфа, поради което на бърза ръка се отказах от шунката и от месото изобщо. Всъщност не хапвах нищо, без предварително да проуча колко калории съдържа. Загърбих предишното си „аз“, което по цял ден киснеше пред телевизора, и си изградих репутация на маниачка на тема фитнес и разходки сред природата. Илюзията, която създавах, бе толкова убедителна, че в резултат започнах да карам ски през зимата, през лятото се занимавах с ветроходство, а през останалото свободно време ходех на екскурзии, на мачове по ръгби и футбол, два пъти участвах в Лондонския маратон, всяка сутрин бягах за здраве, плувах, играех тенис, волейбол, баскетбол и дори голф, карах велосипед. Мамка му! Истински ад! Студен и влажен за разлика от традиционния пъкъл, където грешниците се пържат на вечни огньове, но все пак ад. Утешавах се с мисълта как рано или късно ще заявя на Хю, че съм навита да се потя и да пхтят само под него и че дори ако съм отгоре, упражнението е прекалено тежко за мен.

Подложих се на строг режим за почистване и овлажняване на кожата, като използвах само продукти на „Ла Прери“, въпреки че струваха колкото бе наемът ми за целия семестьър. Подстригнах косата си на шест седмици и я боядисвах на дванайсет. Използвах избелваща паста за зъби. Изръсих се с цял куп пари за шест коронки, дори няколко месеца носих шини, направих си пластична операция на гърдите, което може би

ще ви се стори прекалено. Но като си казал Д, задължително ще кажеш и Б, нали така? Защо да не се преобразиш изцяло? Разбира се, ако имаш пари. Аз ги нямах, обаче изтеглих заем.

Четях книги, само и само да направя впечатление на Хю. Всяка моя покупка беше подчинена на критерия „дали ще хареса на Хю“. Нито за миг не се запитах дали не е по-разумно да насоча чувствата си към друг обект – представител на силния пол. Знаех (както знам името си), че в живота ми никога няма да има друг. В сравнение с Хю другите мъже изглеждаха скучни и безлични, ограничени и непостоянни.

Цели три години винаги бях „подръка“ на Хю. Помагах му да пише есетата си, взех дейно участие в кампанията за избирането му за президент на Студентския съюз, бях рамо, на което да си поплаче, когато родителите му се развеدهа, след всеки тежък запой тичах да му купувам лекарства против махмурлук. Приятел в нужда се познава, както се казва. А когато дойде време да си кандидатства за работа, така бях погълната от проучванията, необходими за интервюта – редовно четях всеки брой на „Кампейн“ – седмичната „Библия“ на рекламния бизнес, като се стараех да запомня имената и лицата на големите играчи, – че не ми остана време да мисля за избор на професия, ето защо започнах да се явявам на интервюта заедно с него. И двамата бяхме приети на изпитателен срок в „Саатчи енд Саатчи“, аз получих предложение и от „Кю енд Ей“ и „Джей Дабълю Ти“. Коего си беше истинско чудо; все си мисля, че през въпросната година шефовете на рекламните агенции проявяваха дискриминация спрямо мъжете, как иначе да си обясня, че Хю получи само едно предложение, а моя милост – три? Избрах „Кю енд Ей“, тъй като предлагаша четиримесечен курс на обучение в Ню Йорк, но най-вече защото Хю заяви, че ще бъде лудост да се откажа от подобна златна възможност. Оттогава изминаха единайсет години – още съм в тази агенция, въпреки че Хю работи за „Саатчи енд Саатчи“, „Лио Бърнет“, „Лоу Линтас“, а сега е в „Рартъл, Рогъл енд Спирити“.

Заминах за Ню Йорк, подтиквана само от подлата мисъл да се издигна в очите на човека, пред когото се прекланях. Докато бях там, се случи възможно най-страшното. Бека и Хю се сгодиха.

Новината ме потресе до дъното на душата ми. Сърцето ми беше разбито, изпитвах нечовешка болка. Всяка фибра от тялото ми се бунтуваше, докато болката циркулираше от пръстите на краката до връхчетата на косата ми, третирана с най-скъпия балсам. Кръвта ми все едно беше заразена със скръб, надеждите, мечтите и плановите ми бяха пометени като сламената къщичка на прасенцата, издухана от големия лош

вълк. Бях като празна бутилка, подхвърляна от океанските вълни, която се носи напосоки. Най-тежко ми беше да призная, че не съм изненадана, заедно Хю е избрал Бека. Давах си сметка, че въпреки цялостната промяна (макар и повърхностна) във външността и възгледите ми, пак съм недостойна за него. Мъжете се женят за момичета-единайсетици, не за такива с пет и половина, които се мъчат да минат за осмици. Противното би било срещу законите на природата. Предполагам, че Дарвин е писал нещичко по този въпрос.

Какво ми оставаше? Утешението, че е важно да си обичал, независимо че си бил зарязан от любимия, е за наивниците – ще го потвърдят всички, които са били захвърлени от любимия/любимата. Чувствах се ужасно уязвима. С цялото си същество тъгувах за Хю или поне за възможността да го притежавам. Опитах да удавя мъката си в алкохол, да се излекувам с помощта на наркотици и пици, ала агонията продължаваше да гризе сърцето ми. Но след няколко седмици скръбта ми премина в тъпа (макар и натрапчива) болка, успях да възвърна част от душевното си равновесие, достатъчна да потърся друг начин за оцеляване.

Не заминах за Лондон през януари, всъщност останах в Ню Йорк още пет години. Нямах сили да се върна – за мен британската столица олицетворяваше загубата ми. Убедих шефовете на рекламната агенция да ме назначат за постоянно и всецяло се отдадох на работата, заричайки се завинаги да забравя Хю, Сега голямата ми цел бе да си създам репутация на отлична професионалистка. Не оставах без мъж в живота – нито един не отговаряше на изискванията ми, но сред завоеванията ми бяха перспективни политици, киноактьори, изпълняващи малки роли, плюс един далечен братовчед на Джон Кенеди. Най-ме влудяваше фактът, че толкова много мъже са повярвали в преобразяването ми, само Хю е останал безразличен. Колкото и да е странно, приех го като потвърждение, че той е много по-умен, по-разсъдлив и по-трезвомислещ от събратята си. Отхвърляйки ме, той доказа, че е над всички, в резултат почувствах към него още по-силно привличане. Носех само маркови дрехи, скапвах се от работа и от упражнения във фитнесзалата, отпуските си прекарвах на Западния бряг, изкарах курс за леководолази, научих се да управлявам „Харли Дейвидсън“. Постепенно придобих репутацията, към която се стремях – добра професионалистка със страхотни цици.

Върнах се в Лондон едва в края на 1995 година; Хю и Бека вече бяха женени и живееха в Хайгейт, Сам пък беше едва в началния етап на търсенето на истинската любов.

И тримата дойдоха да ме посрещнат на Хийтроу. Седмици наред

планирах до най-малките подробности появата си иззад плъзгащата се врата. Подредих на количката скъпите куфари „Прада“ (всичко, което не се побираше в тях, бях изпратила предварително, за да не разваля впечатлението). Носех черен гащеризон с гол гръб, който издължаваше краката ми и разкриваше раменете ми – мускулисти и със слънчев загар. Въпреки че бях прекарала часове наред на креслото в самолета, стилната ми прическа изглеждаше така, сякаш току-що съм излязла от фризьорския салон; небрежно бях вдигнала над челото тъмните си очила марка „Гучи“. Целта ми беше да създам впечатление за безгрижие, да докажа не само на себе си, че вече не съм влюбена в Хю, че съм изпитвала към него само увлечение, подсилено от осем години на копнеж – абсолютно пубертетска история. Щом ме видяха, тримата посрещачи, размахващи наръч цветя и някаква тъпа плюшена играчка, радостно възкликнаха. Погледнах Хю и тутакси разбрах, че доброволното ми изгнаничество е било безполезно. Бях излизала с куп други мъже, бях се гмуркала край бреговете на Калифорния, работила бях до припадък, ала не бях успяла да го изтръгна от сърцето си, дори го обичах повече.

Самоуверената жена, която се таеше в мен, ми внушаваше, че той още може да бъде мой въпреки венчалната халка на пръста на Бека.

През 1996 година тя роди дъщеричката си Кейт, след осемнайсет месеца на бял свят се появи и Том. Шест месеца след раждането му станах любовница на Хю. Сигурно ще ме помислите за отвратителна личност. Ще ми се да обрисувам случилото се... или по-скоро себе си така, че да изглежда благородно или поне не толкова подло, но е факт, че през 1998 година станах негова любовница. Дори ако ви кажа, че Бека не си даваше сметка за какво съкровище се е омъжила, че след сватбата престана да ходи на работа и остави Хю сам да издържа семейството (същевременно заявяваше, че не одобрява професията му)... Дори да обясня, че му правеше фасони, заедно ходи на фитнес, и му опяваше, че веднъж седмично играе ръгби, че мрънкаше, заедно според нея той не обръщал достатъчно внимание на децата и нямал авторитет пред тях... Даже да разкрия, че тя най-вероятно имаше връзка с треньора по тенис... ако ви откряна, че никога не четеше книгите, които му харесват, не се смееше на шегите му, не забелязваше кога се е подстригал, не го разпитваше как е минал денят му... Не, безсмислено е! Каквото и да ви кажа, няма да промени факта, че откъдето и да го погледнеш, да бъдеш любовница на женен мъж, не е много достойно. Няма начин да се оправдая. Не мога да направя от черното бяло. Още съм любовница, нищо повече. Казвам „още“, защото официално той е женен за Бека, въпреки че

от осем месеца живее с мен. Няма да си кривя душата, че положението не ми е приятно... Да му се не види, писна ми да се защитавам – положението направо ме вбесява! В края на краищата случва се симпатични и добродетелни хора (например аз) от време на време да сторят нещо недобродетелно (например да спят със съпрузите на други жени).

Животът е несправедлив. Хю трябваше да бъде мой от самото начало.

Само че не беше, а когато някои неща се объркат, ако ще да се съдерееш, не можеш да ги поправиш.

5.

Служителите в рекламните агенции се подчиняват на куп неписани правила; не е достатъчно да знаеш как да се обличаш, кои ресторанти да посещаваш и каква кола да караш – поведението ти на работното място е от особено значение. Изключително важно е винаги да бъдеш в добро настроение, самоуверен и да си извор на творчески предложения – загубеняците не оцеляват в рекламния бизнес. Важно е в ежедневието да се държиш като на важен прием. Да се усмихваш непрекъснато.

И то широко.

– Леле, Джорджи, колко си готина!

Карл дори не ме е погледнал. Всяка сутрин го казва на всяка колежка. Затова всички го харесват. Ако си беше направил труда да ме погледне, щеше да забележи, че сакото на костюма ми от „Армани“ е разкопчано (никога досега не съм си го позволявала), както и горното копче на панталона ми. Въпреки че съм бременна едва от девет седмици, почти нямам дреха, която да ми е по мярка. Не че съм напълняла (е, сложила съм си няколко грама, ала не в това е въпросът); колкото и да е невероятно, ханшът ми се е разширил. Не ми става дори панталонът, който наричам „бърза помощ при внезапно изпълняване“. Ханшът ми се е разширил! Сигурно за да се освободи повече място за главичката на бебето, което ми подсказва какво изтезание ме очаква. Гърдите ми също са надрели. Никой не предупреждава жените какво ги очаква, щом забременеят; и по-добре, иначе ще престанат да раждат и човечеството ще загине.

– Много си мил, Карл. – Широко се усмихвам и без да го погледна, подхвърлям: – И ти си в страхотна форма. На фитнес ли ходиш?

Карл е – само да не паднете! – директор на отдел „Групово

счетоводство“ (което означава, че е началник на група костюмирани сухари).

– Хвърли един поглед на това сведение, особено на страница деветнайсет – намесва се Дру, ръководител на отдел „Стратегически пазари“ (с други думи – плановик).

– Дадено. – Усмиввам се, взимам доклада, без да прекъсна целесустремното си придвижване към работното си място (още едно правило – движи се целеустремно, обаче никога, ама никога не тичай; добро впечатление ще направиш, ако изглеждаш делово, не като пиле в кълчища).

– Джорджи, ще дойдеш ли довечера на откриването на „Чампейн Шарлот“? – пита Брет, шеф на творческия отдел.

– Там съм. – Усмиввам се.

С колегите и колежките сме на едно и също стъпало в служебната йерархия. Успехът на всеки от нас зависи от работата на другите, ето защо често (при необходимост не-искрено) взаимно се хвалим и подчертаваме възхищението си от способностите на този или онзи колега. Накратко, взаимоотношенията ни се подчиняват на максимата „Бъди приятел с враговете, за да не ти забият нож в гърба.“ Хей, да не си помислите, че не ги харесвам, тъкмо напротив – те са умни, тактични, сексапилни и безкрайно самоуверени. Функционират като хомогенна маса – ако някога са били самостоятелни личности, индивидуалността им отдавна е заличена. В рекламния бизнес те са еквивалентът на момчешка погруппа. Наистина ги харесвам. Обаче им нямам доверие. От опит знам, че сантименталността не е предимство.

– Джорджина, ако обичаш, прочети този доклад. По възможност искам мнението ти преди края на работното време. – Дийн, административен директор и шеф на екипа, слага дебелия папка върху купа документи, които нося.

– Разбира се. – Усмиввам се още по-широко, което е почти невъзможно. Страхувам се, че лицето ми ще се разполови. Дийн е американец, ето защо, като разговарям с него, се старая да произнасям думите като заселник от Дивия запад.

Моята длъжност в агенцията е началник-отдел „Новаторски инициативи“. Дейността на всяка рекламна агенция се състои в хвърляне на прах в очите, това е и причината за високопарните, неясни названия на отделите. Не отричам, че приносят ми към дейността на фирмата е важен и че понякога работата ме въодушевява (например когато разговарям с „ловците на глави“), но титлата ми е заимствана от Щатите. Ако не работех в американска агенция, вероятно длъжността ми щеше да

бъде „завеждащ новите пазари“. Само че става въпрос за фирма, в която чистачките са „отговорнички по индустриалните отпадъци“, а лелката, дето раздава храната в стола, е „отговорничка по осигуряване на витамини и протеини“.

В общи линии работата ми се свежда до поддържане на личните връзки и четене на вестници, годишни отчети на предприятия и така нататък, за да открия компании, които не присъстват на рекламния пазар, но се поддават на убеждението да рекламират, както и „тлъстата плячка“ – фирми, които влагат в рекламната купища пари, ала ги дават на конкурентна агенция. После сформирам екип, с който изготвяме стратегически план за привличане, убеждаване, примамване и съблазняване на въпросните фирми да се разделят с крупни суми в замяна на надеждата да им съдействаме да натрупат още по-големи пари, които пак ние ще им помогнем да изхарчат. Страхувам се да не ви прозвучи самохвално, но смятам, че съм родена за тази работа. Внушавам си, че допринасям за справедливото разпределение на благата.

Ала в моменти на самокритика си давам сметка, че това е доста недостоен начин за изкарване на прехраната.

– Искаш ли поничка, Джорджина? – пита Джулия, която е моя заместничка, а извън службата ми е приятелка.

Поклащам глава, подхвърлям баналната фраза: „Един миг изкушение ще ти струва цял месец лишение.“ Продължавам да се усмихвам, а мислено изчислявам колко калории и мазнини се съдържат в една поничка. Джулия хвърля сладкиша в кошчето за смет – мамка му, защо я видях! Сега цял ден ще си представям как прекрасната поничка се гуши на дъното на кошчето. Непокътната. За миг усмивката ми помръква.

Обикновено всяка сутрин устремно влизам в службата и от първия миг съм готова да доказвам предимствата на определена марка белина за тоалетни и да обсъждам дали е по-уместно да рекламираме нова газирана напитка като „освежаваща“, или „задоволяваща жаждата“. Обаче днес съм изтощена, скапана, смазана. Чувствам се като използвана торбичка за кошче за смет – толкова ми е гадно. Имам страхотно главоболие, повдига ми се. Представете си кошмарен махмурлук, съчетан с най-ужасните менструални болки, и може би ще разберете как се чувствам. Най-важното обаче е никой да не разбере за състоянието ми. Най-сетне се добирам до моя кабинет. Тръсвам се на стола, облягам глава на бюрото. Обикновено по цял ден не седя; първо, така внушавам уважение и на колегите, и на клиентите, второ, полезно е за прасците. Само че днес изобщо не ми е до тези номера – смазана съм от умора. Без да вдигна

глава, започвам да ровичкам в най-горното чекмедже, което съдържа моите „средства за спешни случаи“. Резервен чорапогащник, с който заменям онзи, на който се е пуснала бримка, безцветен лак за нокти за залепване на бримката на резервния чорапогащник. Лепило, което използвам за бримките, ако не мога да развинтя капачето на шишенцето с лака. Четка за зъби, ментолови таблетки за освежаване на дъха, гребен, козметика на фирмата „Бутс 17“ (ако оставя по-скъпи козметични продукти, сто на сто някой ще ги свие), пилочка за нокти, пинцет, резервна батерия за мобилния телефон, модем, валута на шест държави в монети на стойност около двацет паунда, писалки, моливи, ластичета, кламери, визитни картички и опаковка аспирин. Посягам към кутийката, прочитам указанията, отпечатани отзад и установявам, че не бива да пия аспирин.

Защото съм бременна.

Насилвам се да мисля за пеперуди и за прясно изстискан портокалов сок, ала за втори пореден път методът на „хубавите представи“ се проваля с гръм и трясък. Всъщност въпросният метод е пълна глупост. Още повече ми прилязва, мъчи ме вълчи глад. Почти съм сигурна, че ще ми мине, ако изям поничката, която е в кошчето. Но още сега. Сега! Сега! Нямам време да отскоча до магазина и да си купя друга. Трябва да е поничката, която е в кошчето, и то на мига! Забелязвам, че Джулия стои до скенера, което означава, че поничката е неохранявана. Стрелвам се към бюрото ѝ като Джеймс Бонд на ролери, измъквам сладкиша, пъхвам го в една папка, укривам се в моя кабинет, който за щастие е с врата – екстра, която получих с поредното повишение заедно с луксозното дървено бюро и безплатните купони за химическо чистене, – и го изгълтвам на три хапки. Представяте ли си, за пръв път от дванайсет години вкувам тестено изделие! Операцията в стил „Агент 007“ ми отнема около четири секунди. Приблизително още толкова време се чувствам добре, после повръщам в бялото кошче, което е за хартиени отпадъци. Едва ли онзи, който го е поставил, си е представял какво ще изхвърля за рециклиране. Изнасям го пред вратата, но подозирам, че цял ден в стаята ще мирише на повръщано.

Унижението е зашеметяващо.

Преди да напръскам с освежител за въздух, телефонът завънвя. Вдигам слушалката. Някакъв клиент се интересува дали предлагаме рекламни пакети. На втора линия също ме търсят, задават ми въпрос за релативните акции, ненадейно Джулия се озовава до мен, поднася ми за подпис куп документи – разписвам ги, като едновременно ги

преглеждам и говоря по телефона. Като по чудо на бюрото ми се появява чаша кафе. Притискам слушалката към рамото си, отпивам глътка от ароматната течност. Приключвам разговора с клиента, който иска да ни възложи маркетингово проучване на мнението на тийнейджърките за дигиталната телевизия, ала тъкмо когато затварям телефона, той отново зазвънява. Крайниците ми са натезжали като олово, действат в тяхна си часова зона, отказвайки да се движат в крачка със съзнанието ми, което се тътри като изтощена кранта. Ако продължава така, няма да издържа напрежението, с което се характеризира ежедневието ми в агенцията. Изпивам на един дъх съдържанието на пластмасовата чашка с надеждата, че кофеинът незабавно ще ми подейства.

Отврат!

– Джулия, от друго място ли взимаш кафето?

– Не, все си е онова, старото.

Късата коса на Джулия е оформена в странна прическа със стърчащи кичури, подхождаща на слабички момичета, към които тя определено не спада. Обаче иди ѝ го кажи! Въобразява си, че е изящна като елфида. Завиждам ѝ за неоснователното самочувствие. Странно е, че грозновати жени стават почти красиви, щом повярват, че са привлекателни. Други пък, например Сам, са адски готини, само че не го вярват. Аз не спадам нито към едните, нито към другите, а съм някъде по средата. Кажете ли ми Хю, че „изгледам добре“, се чувствам като първа красавица и на драго сърце бих се изправила по бикини до Мис „Свят“. Ала когато той не забележи новата ми дреха, започвам да си мисля, че съм най-голямата грозотия. Разбира се, давам си сметка колко е откачено. Във всички наръчници от типа „помогни си сам“, които съм чела, яростно се заклеймява прекалената зависимост от мнението и похвалите на околните. Накрая ми писна и подарих книгите на една благотворителна организация.

Всяка седмица Джулия сменя цвета на косата си – тази седмица е избрала лилавата гама. Предполагам, че сметката ѝ при фризьора възлиза на няколко хилядарки годишно. Джулия има грамадни кафяви очи (толкова спокойни, че чак са безочливи), които подчертава с модни квадратни очила „Калвин Клайн“ с жълти стъкла. Не съм сигурна дали наистина е късогледа, или очилата са само моден аксесоар. Почти винаги носи прилепнали маркови тениски с идиотски надписи от рода на „Бъди див с мен“, отпечатани на гърдите. Джинсите и маратонките ѝ са купени в Щатите и са по последния писък на модата. Джулия неизменно изглежда прекалено спокойна, дори отегчена. Но е много готина.

Подозирам, че харчи за дрехи деветдесет процента от заплатата си, останалите десет пръска за вестници и модни списания. Баща ѝ плаща наема ѝ, „приятелите“ ѝ я водят насам натам и я черпят с алкохол; тя изобщо не се храни. Много бързо се отегчава, затова фразата „все си е онова, старото“ е най-употребяваната в речника ѝ. Чувала съм я да я използва за дреха, която е купила преди петнайсет минути, или за човек, с когото се е запознала преди малко. Според мен това ѝ качество свидетелства за двуличие – дежурният отговор не ме дразни, ала се съмнявам в искреността ѝ.

– Сигурна ли си, че не си го взела от автомата?

– Естествено. Известно ми е, че не пиеш друго освен двойно еспreso от марката „КафеКафе“. Въпреки че предсказуемостта ти по отношение на тези незначителни подробности ме изненадва.

До този момент целият ми живот е преминал под знака на несигурността, ето защо придържането към една и съща марка кафе е от особена важност за мен.

– Че какво му е на кафето? – продължава тя.

Намръщвам се:

– Горчиво е и мирише особено.

Защото съм бременна.

Разбира се, изобщо не бива да пия кафе, но това е друга тема. От необходимостта да обяснявам непостоянството на вкусовете си брадавички ме спасява поредното истерично дрънчене на телефона, в същия момент чувам сигнала за съобщение на мобилния апарат. Почти съм сигурна, че едно и също лице прави отчаяни опити да се свърже с мен.

– Здравсти, аз съм. Имаш ли време да поговорим?

Отговарям отрицателно, обаче тя не ми обръща внимание.

Не ми се ще да останете с погрешно впечатление – много я обичам; като си спомня майтапите, които правеше през първата ни седмица във фирмата, ме напушва смях, но и се просълзявам. Обаче тъпият ѝ подход към мъжете направо ме влудява. Хич не ѝ пука, че може би съм затрупана с работа (което е съвсем обичайно), че съм бременна и се чувствам като в кучи задник (което е нещо ново) – подхваща същия разговор, който през последните тринайсет години водим няколко пъти месечно. Всъщност не е разговор, а безкраен монолог, изпълнен със самосъжаление, задето вече е почти трийсет и пет годишна и че „половината ѝ живот е отминал“. Изтъквам, че през двайсет и първи век се очаква значително увеличаване на продължителността на живота, че тя спокойно може да изкара до деветдесет години... Сам ме прекъсва с твърдението, че

дълголетието е истинско мъчение, след като най-хубавите ти години са отминали, след което изрежда примери в доказателство на твърдението си; съпоставя пързалянето с ролери с придвижването с две патерици, стегнатия бюст с увисналите цици, живота в университетско градче и в старчески дом. Разбира се, има право, аргументите ѝ са солидни, ала търпението ми е на изчерпване. Сам не страда от смъртоносна болест или слабоумие, апартаментът ѝ не е изгорял при пожар, дори не си е счупила нокът, мамка му! Причината за отчаянието ѝ е „все онази, старата“, както би се изразила Джулия. Снощи имала среща с някого, но въпросният не се явил. Животът ѝ е свършен.

Надявам се, че мъчанието ми е по-страшно от упрек. Сам знае, че я смятам за жалка. И тя мисли същото за себе си – обичам я именно заради откровеността ѝ и трезвата ѝ самооценка; всяка жена на нашата възраст се преструва, че ѝ е хубаво да бъде неомъжена.

Разбира се, първоначалният ѝ план за живота напълно се е провалил. Според него Сам вече би трябвало да е съпруга на енергичен служител в голяма корпорация, който с гръм и трясък се изкачва към върха на служебната йерархия. Би трябвало да има момченце и момиченце – съответно тъмнокосо и русокосо; да живее в голяма къща в предградията с грамадна градина и дори плувен басейн, да участва активно в дейността на Родителско-учителското дружество, да кара ландроувър... Да продължавам ли?

Онова, което прави в момента – лежи под завивката без мъж, само с кутия хартиени носни кърпички, ми е ужасяващо, потискащо познато. Не само че е забравила досегашни си постижения (вече е младши съдружник в известна консултантска фирма, плувала е с делфините край бреговете ни Южна Африка, може да управлява хеликоптер, скачала е с бънджи, притежава зелено Ем Джи), ами е готова да ги жертва, само и само да бъде заобиколена от снимки в сребърни рамки, доказващи успеха ѝ като съпруга и майка. Не ми хрумват сърдечни думи за утешение, затова прибягвам към клишето:

– Каквото и да се е случило, не казвай, че искаш да умреш.

Сам плачливо възкликва, че явно съм работила прекалено дълго в рекламна агенция, щом си въобразявам, че ще я залъжа с подобни бабини деветини. При което ме напушва смях – та нали именно нейната реч е изпъстрена с клишета от рода на „Бързай бавно“, „Една птичка пролет не прави“, „Всичко, дето лети, не се яде“ и прочие дълбокомислия. Разбира се, не мога да ѝ кажа, че отчаянието ѝ се набива на очи като модел на Вивиан Уестууд, а за мъжете миризмата му е по-натрапчива от

тежкия аромат на „Пойзън“, макар че е самата истина. Освен това унижението да ти вържат тенекия е несравнимо с унижението от мириса на повърнатата (открадната!) поничка, който се е утаил в кабинета ми. Ще ми се да й съобщя, че съм бременна, но не знам как да й го кажа. Навремето споделяхме абсолютно всичките си преживявания – влюбвания и разлюбвания, победи и загуби, неочакван късмет, неудовлетворително чукане, усещане за параноя.

Ала сега не намирам подходящите думи.

Сигурна съм как тя ще възкликне, че новината е прекрасна, което и аз си го знам. Хю е на същото мнение. Но чакам да го почувствам, точно да го почувствам за повече от деветдесет последователни секунди. Скоро ще ме обземе въодушевление, нали така? Ще започна да се прехласвам пред бебешките чорапки в „Гап“. Питам се дали вървят с указания как да ги обуеш на миниатюрното краче. Всичко е толкова ново и неочаквано, че не съм имала време да го обмисля и да реагирам подобаващо.

Признавам, че робувам на условностите.

Чета модните списания и фанатично спазвам съветите за поддържа-не на маникюра, за свежа кожа, за лъскава и жизнена коса. Зная, че на полите с различни дължини подхождат различни обувки. Известно ми е какъв чорапогащник трябва да нося според случая. Зная какъв бакшиш да дам на таксиметровите шофьори, портиерите и сервитьорите във всяка европейска страна, Канада и Щатите. В състояние съм да говоря компетентно във връзка с всякакви избори, били те местни, национални или в друга страна. Всъщност имам изработени клишетата, с които да участвам в разговор на каквато и да било тема – изкуство („Фантастично, завладяващо, неустоймо!“), храна („Великолепно, струва ми се, че усещам аромат на канела“), футбол („Много ми се ще отново да се превърне в семеен спорт“) и политика („Въпросът изисква задълбочено обсъждане“). Ако искате да знаете, мога да говоря и на други теми. Например притежавам богати познания за литературата от периода на ренесанса, за ранните произведения на Хелмут Нютон, за създаването на филмите за Пънч и Джуди. Изненадващо е колко малко трябва да знаеш, за да минаваш за ерудиран. Животът ми до този момент беше поредица от цели, които постепенно постигах. Винаги съм знаела в каква посока се движа – дори през дългите години, докато чаках Хю – твърдо бях решила да чакам, докато бъде свободен. Сама взех решението, изборът си беше мой. Винаги, неизменно, постоянно съм била господарка на съдбата си. Никога не греша. Не правя гафове, не допускам недоразумения...

дори съм прекалено предпазлива. Като пример ще спомена, че даже не ми се е случвало импулсивно да си купя от разпродажба дреха, която после да не ми хареса.

А сега целият ми живот се беше преобърнал.

Отказвам се да споделя новината със Сам (не и по телефона), съветвам я да вземе душ, да се облече и да отиде на работа, преди да са забелязали отсъствието ѝ. Обещавам да и се обадя на другия ден и бързам да прекъсна, за да не чуя как плаче.

6.

Някак си оцелявам до обедната почивка, макар часовете да ми се губят. Питам се дали за хората около мен съм същата Джордж. Може би. Което е странно – всъщност съм толкова по-различна.

По обяд отскачам до книжарницата и си купувам книга за младата майка – трябва да се ограмотя, защото познанията ми за бременността се свеждат само до това, че мензисът ми спира и ставам дебелака. Едва ли има по-голяма невежа от мен по този въпрос.

Мокрите лондонски улици гъмжат от хора, които се надяват да се възползват от последния ден на сезонните разпродажби. Наблюдавам ги как притичват от магазина до автобусната спирка в безплодни опити да се спасят от дъждовните капки. Само те се движат, иначе градът не дава признаци на живот – отчасти заради проливния дъжд, отчасти защото шофьорите на камиони отново протестират срещу нещо. Ако не греша, днес искат да бъде забранен вносът на сирене от Франция. Което според мен е напълно безсмислено.

По пътя към книжарницата ми се случва нещо странно. Кълна се, че никога, ама никога не съм виждала в Лондон бременна жена. Нито една, въпреки че живея тук дълги години. Но докато изминавам краткото разстояние между Голдън Скуеър и Пикадили, виждам три. Цели три! И две майки, които носят бебетата си в смешните ранички, наречени „кенгура“, плюс безброй жени с колички, в които се предполага, че спят бебета. Очаквам всеки момент Джеръми Бидъл, „господарят на скритата камера“, да изскочи иззад стълба за уличното осветление и да ми каже, че това е шега, че тромавите жени са статистики с възглавници на корема, за да ме заблудят.

Въпреки че мрачните им изражения изглеждат съвсем непресторени.

Горките жени – личи си, че са капнали от умора, срамуват се от наднорменото си тегло. Изобщо не приличат на разцъфнали рози и не се усмихват благо, както гласи широко разпространената заблуда.

Ужас!

Едва след половин час откривам шанда с книгите, които ме интересуват. Намира се на третия етаж, което ме навежда на мисълта, че книжарницата е проектирана от мъж или пък от жена, все още неоткрила репродуктивните си способности. Бавно изкачвам стъпалата, пухтя като маратонец пред финала. Трудно ми е да си представя, че съвсем доскоро се гордеех със способността си да тичам нагоре-надолу по всякакви стълбища, включително онези, водещи към метростанцията на Пикадилли, където проклетите ескалатори никога не работят.

Истинско откровение за мен е съществуването на цяла индустрия, посветена на невидимата армия от жени, които очакват бебе. Полиците са отрупани с книги, посветени на бременността. Справочници, хумористични романи, книги, в които се разглеждат емоционалните, психологическите, социологическите, икономическите и политическите аспекти на създаването на дете. В някои фактите са подкрепени с диаграми, в други – със снимки, черно-бели и цветни (ах, каква прелест!). Откривам справочници за зачеването, износването на плода и самото раждане. За първите дни, седмици, месеци и години на детето. Изборът е зашеметяващ. Нямам представа коя книга да купя. Въпреки богатото разнообразие всички притежават две общи характеристики. Първата е, че жените на снимките носят рокли с моряшки яки, а прическите им са според модата от осемдесетте, втората – че всички до една са ужасяващи и потискащи. Завива ми се свят, изпадам в състояние, подобно на транс, накрая взимам две книги, които са най-близо. Едната е наръчник за бременната, етапите са описани най-подробно. Прелиствам я, докато стигам до раздела за бебето в деветата седмица на бременността.

Девета седмица

Крайниците на вашето бебе се удължават. Ръцете се огъват в китките и се съединяват над сърдечната област. Вашето бебе вече се движи.

Поглеждам илюстрацията, очаквайки да видя сладурче, което може да се яви на прослушване за реклама на бебешки продукти. Но мъничкото същество прилича на извънземно, очите му изглеждат зли. Втората книга е по-ведра, изброени са съветите, които бременната получава от

най-добрата си приятелка. Тъй като не успях да съобщя на най-добрата си приятелка, че съм бременна, предполагам, че книгата ще е пълноценен заместител на въпросната приятелка.

Попадам на друг справочник, от който сякаш живак се разпръсва в нервната ми система. От заглавието ме побиват тръпки. Книгата е посветена на спонтанните аборти и недоносените деца. За пръв път от осмата си година казвам молитва. Нещо като молитва. Не коленича наред магазина, но моля онзи (или онази), който е там, горе, да помогне на зрънцето кускус да стане ревящо бебе.

Желая го толкова много, че за миг пресявам да дишам.

Какво ли означава? Дали за пръв път реагирам адекватно? Струва ми се съвсем естествено. Във всеки случай е по-естествено от повечето мои реакции, например прехласването по филма „Криминале“. Зная, че от мен се очаква да го харесам – откровено казано, не ми допадна, ала ще запазя в тайна мнението си. По-честно е, отколкото да твърдя, че леглата, изложени в галериите, са изтънчена форма на модерното изкуство, вместо да кажа, че според мен това е налудничаво.

Изкачването до третия етаж на книжарницата така ме изтощава, че решавам да се подкрепя с чаша кафе. С неудоволствие си спомням, че вече не бива да пия кафе, затова си поръчвам бананов млечен шейк (още един навик от детството, който отдавна съм загърбила), защото стомахът ми отново се надига на бунт и отправя искания за нещо сладко и калорично. Търпеливо чакам на опашката в кафенето към книжарницата, изпод око наблюдавам единствената свободна маса и се питам кой ще ми изневери пръв – стомахът или краката. Забелязвам как някакъв тип влиза в кафенето, оставя чантата си на свободния стол и се нарежда зад мен. Не му се сърдя, всички сме прилагали номера с чантата. Взимам млечния шейк и сядам от другата страна на масата.

Чели ли сте някоя от тези книги? Чели ли сте? В утробата си нося извънземно! Извънземно, което пие амниотична течност (каквото и да означава това), предизвиква жестоко повръщане, деформиране на тялото и уголемяване на гърдите!

Откривам още, че дължината на ембриона е около два сантиметра; авторът го оприличава на маслина, твърди още, че матката ми е с размерите на грейпфрут. Човекът явно е маниак на хранителна тема. Отврат! Маслини! Жадувам да хапна маслини или от черешките, с които през седемдесетте са сервирали коктейлите. На връщане към службата непременно ще отскоча до „Теско Метро“.

Човекът с чантата се връща. Усмиввам се и от утивост казвам:

– Дано не възразявате, нямаше друго свободно място.

Отново зачитам книгата за бременни, за да му покажа, че не възнамерявам да му досаждам с разговори и че седя до него по необходимост, не от желание да завържа запознанство.

Уводът гласи: „Независимо дали това е първата ви бременност, или очаквате второ, трето или четвърто дете (ужас!), моментът е много щастлив за вас. Невероятно изживяване е да усещате бебето в утробата си.“

Наистина е невероятно. И още: неприятно, нетърпимо и немислимо.

Излиза, че бременността не трае девет месеца, а почти десет... поне четирийсет седмици, което само удължава агонията. Пардон, исках да кажа „удължава невероятното изживяване“. Очевидно също като кралицата моят зародиш има два рождени дни – оплождане на яйцеклетката и същинското ми забременяване. На шеста страница вече ми се вие свят от думи като слуз и ендометрия.

– Всъщност възразявам – изтърсва човекът с чантата.

– Моля?

– Масата е заета. Приятелите ми ще дойдат всеки момент.

Стреснато вдигам поглед от книгата. Предполагам, че си измисля – прилича на самотен компютърен маниак, а единствените му приятели са виртуални, – но не мога да го нарека „лъжец“.

– Освен това седнах пръв – добавя той, превръщайки се от нахакан компютърен маниак в пелтечещ смотаняк.

И това не отговаря на истината, ала ми е толкова зле, че нямам сили да споря.

– Бъдете спокоен, ще стана, щом дойдат приятелите ви.

Искам да знаете, че подобна толерантност и склонност към компромис са нетипични за мен и нечувани за Лондон.

– Не. Настоявам още сега да освободите мястото – настоява жалкият мизерник и ми се пули с влажните си рибешки очи.

– Съжалявам, но няма къде другаде да седна. – Небрежно побутвам към него книгата за бременни, поизпъчвам корема си с надеждата той да забележи състоянието ми, да се засрами и да ме остави на спокойствие. Чувствам се отвратително, дори да искам, не мога да отпия нито глътка от млечния шейк. Изкушавам се да стана, защото мразя откачалките, но онази Джорджина, която знае правата си, отказва да отстъпи пред някакъв нещастник.

Въпросният нещастник носи очила, джинси и бежов пуловер. Козята му брадичка е доста рехавя, да не кажа проскубана. Като го гледам,

едва ли тежи повече от шейсет килограма. Интуицията ми подсказва, че е завършил география. Той чете „Гардиан“ и се преструва, че разбира вицовете в раздела, наречен „Детектив“. Обзалагам се, че веднъж седмично майка му посещава кварталната фризьорка, а баща му по цял ден виси пред телевизора. Нещастникът няма приятелка. Не е заплах за мен. Казвам си, че няма да му обръщам внимание – ще изпия шейка и ще си тръгна. Ала той си е наумил друго.

– Ти си от проклетите мръсници, нали? – изтърсва.

Казва го на мен. На мен!

Живея в космополитен град, работя в рекламна агенция, свикнала съм с цветистия език. Зная какво разбира онзи под „проклетите мръсници“. Шофьорите, които по време на неделните задръствания карат прекалено бавно; наперените хлапаци, които те изпреварват на светофарите; транспортни полицаи, които те глобяват за неправилно паркиране, въпреки че се връщаш при колата още докато пишат квитанцията. Очевидно включва и мен в тази категория. Само че не мога да му отвърна. Знам, че ако проговоря, ще го обсипа с ругатни, от които дори моряк би се засрашил.

Или ще се разплача.

ИстERICHO.

С върховно усилие на волята потискам желанието си да го нагрубя или да се разридая. Грабвам книгите и си тръгвам. Надявам се мизерникът да не разбере, че трепера.

Въпрос: В какъв свят ще живее детето ми? Отговор: Свят, в който мъж от средната класа, четящ „Гардиан“, нагрубява жена от средната класа, която пие млечен шейк.

* * *

Изсипваме се от асансьора – шумна тълпа хора, които умират да пийнат нещо, да пушат и да поклокарстват. Мъча се да потисна негодуванието си от факта, че само едно от тези удоволствия ми е разрешено. След работа често отиваме да пийнем по нещо; алкохолът би трябвало да ни подежда успокояващо, но на практика и в бара продължаваме да говорим за работата си, поради което вместо да се отпуснем, още повече се изнервяме. Но въпреки всичко тези запои са неустойимо примамливи. Когато сметката се плаща от фирмата, посещаваме модни заведения като „Маш“ и „Титаник“, но ако нямаме клиент да ни „спонсорира“, обикновено отиваме в „Краун енд Септър“ – кварталното заведение, в което сервират безвкусна и прекалено скъпа бира; мокетът е прогорен от

цигари и е на петна от кръв (спомен от пиански сбивания) и повръщано от хора, които не разбират концепцията за „последното питие, което прелива чашата“. Накратко, барът не притежава други предимства, освен че е близо до службата ни. Ще ни намерите там почти всяка вечер. Днес обаче е различно. Брет ни е осигурил покани за откриващия се бар на негов приятел и макар че ще пия само газирана вода, с нетърпение очаквам вечерта. Заведението „Чампейн Шарлот“ е имало съмнителната чест да бъде похвалено в списание „Свободно време“. Ще присъстват всякакви важни и известни персони. Денят беше дълъг и уморителен, но изведнъж настроението ми се повишава.

– Топките ме болят, тази вечер трябва да изучакам нещо – отбелязва Карл.

– Душичко, толкова си чаровен – промърморвам.

– Не чукаш ли достатъчно, шибан задръстеняк? – пита Дру. Това е единственият им начин за общуване.

Карл изръмжава нещо, ала аз не го чувам, защото забелязвам Хю. Сърцето ми подскача – отдавна не е идвал да ме вземе от работа. Станал е много по-внимателен, откакто му съобщих, че съм бременна. След малко от секунда виждам милата му дъщеричка Кейт, която изобщо не е мила, и Том, който още е толкова малък, че няма оформен характер, пък било то и противен.

Радостта ми помръква. Явно съм забравила някакъв ангажимент.

– Вървете, момчета – казвам с въздишка. – Ще ви настигна.

На вратата те си разменят любезности с Хю.

Поздравяват го за новата работа, говорят за футбол и различни марки бира. Личи, че го харесват. Лицето ми засявя. Как да не се гордея с Хю? С лекота общува с всякакви хора, същевременно е много по-умен, по-изискан и по забележителен от колегите ми. Въпреки че ризата му е като на Карл, а костюмът – като на Дру, само в различен оттенък.

– Скъпа! – Той обгръща с длани лицето ми, целува ме по устните. Щастлива съм, когато проявява чувствата си, особено след като месеци наред се криехме от всички. Победоносно поглеждам „момчетата“, ала те вече се изнизват през вратата, устримени към бара и напитките. – Изглеждаш страхотно – шепне ми Хю.

– Какво искаш?

Широко се усмихва, аз също, защото комплиментът е поредното доказателство, че с него сме „двойка“.

– Май сгафих – подхвърлям. – Забравила съм, че е твой ред да гледаш децата, а?

Хю свива рамене, плесва се по челото, косата му остава все така безпомощно разчорлена. Когато му е изгодно, много умело играе ролята на объркано момченце; макар да не ми въздейства като преди тринайсет години, жестът е толкова типичен за него, че не мога да му устоя.

– Бека е на някакъв вечерен курс, обещах да ѝ помогнем с децата. В крайна сметка в наш интерес е тя по-бързо да завърши обучението си и да се върне на работа.

Разбира се, има право. Ребека не работи, затова Хю продължава да изплаща ипотеката за апартамента им, а живее безплатно при мен. Ще бъде нелепо да му предложа да ми помогне при изплащането на моето жилище – спокойно мога да си позволя да внасям цялата сума. Двамата получаваме големи заплати и не се лишаваме от лукс, камо ли от най-необходимото. Освен това Хю често и с основание изтъква, че животът на Кейт и Том не бива да се променя заради избора на възрастните около тях. Те са свикнали майка им да е вкъщи. Понякога ми се иска Бека да е финансово независима... или въобще независима.

Вдигам Том, който се мъчи да се изтръгне от прегръдката ми. Божичко, трябва да сменя памперса му.

– Какъв курс посещава Бека?

– За реставриране на мебели.

Честно казано, не разбирам как курсът по реставрацията на мебели ще повиши квалификацията на една счетоводителка като Бека и ще ѝ помогне отново да започне райота. Според мен беше по-уместно да изкара курс по новите данъчни закони. Реставрация, как не! Чисто и просто тактика за отлагане на развода. Едва ли очаква работодателите един през друг да ѝ предлагат назначение, за да възкреси кресло от епохата на Луи XIV. Мъча се да потисна раздражението си. Тази хитруша Бека винаги използва децата за да осъществи целите си. Което ми напомня за кошмарната Коледа, която изкарахме. Естествено двамата с Хю искахме да бъдем сами, тъй като за пръв път празнувахме заедмо, естествено той държеше да бъде и с децата си. Естествено Бека настояваше малчуганите да си бъдат у дома за Коледа, естествено не желаше да ме вижда. Разбира се, чувството беше взаимно. Не стига че децата се намират между две воюващи фракции, ами цял куп дядовци, баби, лели и чичовци настояват да бъдат с тях. Ако нещата продължат в този дух, още преди да постъпят в подготвителното училище, Том и Кейт ще бъдат включени в списъка на „Татлър“ за личности, чието присъствие е най-желано на светски събития. Още от август заинтересованите страни се впуснаха в спорове къде и кога могат да прекарат един час в компанията на

малките чудовища. Изглежда, бях единствената представителка на западната цивилизация, която не изпада в умиление, докато наблюдаваше как те безцеремонно разкъсват опаковките на грижливо увитите подаръци, съдвкват хартията, смачкват кутията и чупят играчката.

Накрая се стигна до незадоволителното решение Хю да прекара коледната утрин с децата и Бека; аз пък останах в леглото, налях си чаша шампанско и се залових да обмислям какво бельо да нося, когато посрещна Хю. Възнамерявах да се любим през целия ден, само от време на време да похапваме екзотичните деликатеси, които бях приготвила – ризото, поднесено със соленки с черен пипер, шоколадово суфле с два вида крем, малък хляб с чесън и няколко бутилки порто. Необходими ми бяха дванайсет часа за приготвяне на храната, да не говорим за времето, което ми отнеха обмислянето на менюто и обикалянето на магазините. Обаче не си пестях труда, след като години наред очаквах този ден. Смятах, че Хю ще остане възхитен от контраста между шумния дом и префинените удоволствия, които му бях подготвила. Ала когато той най-сетне се появи (три часа по-късно от уговореното), обясни, че вече се е нахранил, защото децата настоявали да обядват заедно.

Което беше много благородно от негова страна – в никакъв случай не биваше да разочарова Кейт и Том.

Набързо изчислявам, че следващата Коледа и аз ще имам минивандал. Струва ми се по-невероятно от съществуване то на Дядо Коледа.

– Е, няма как – въздъхвам примирено. – На път за вкъщи ще вземем пици.

Тръгвам към въртящата се врата.

Том захапва ухото ми, Кейт тайно ме ритва по глезена. Несъмнено ме очаква задушерна и приятна вечер.

Хю обаче започва да се суети.

– Бъз, скъпа... – измънка. – Аз няма да дойда. Поканил съм на вечеря важни клиенти, невъзможно е да откажа в последния момент.

– Хю! – Предполагам, изражението ми подсказва, че съм побесняла от гняв; бих го допълнила, като сложа ръце на кръста си, само че не мога, защото ще изпусна Том. И думичка няма да обеля пред бдителната Кейт, която е почти на пет години, но все едно приближава петдесет, и повтаря пред Бека всяко мое изявление. Отгоре на всичко така преиначава казаното от мен, че ако я чуеха, редакторите на най-долнопробните вестници щяха да се гордеят с нея. Не, няма да доставя на Бека удоволствието да разбере, че е предизвикала скандал.

Хю пристъпва до мен, прегръща ме през раменете, допира чело до

моето. Мъчи се да ме погледне в очите, ала аз упорито се вирам в пода. Давам си сметка колко немошен е протестът ми, но изборът ми е ограничен. Нямам подръка камшик, та да се самобичувам.

– Само ако знаеш как мечтая да бъда с теб...

– Наистина ли? – Моментално забравям, че протестирам, поглеждам го в очите.

– И още питаш! – Говори с дрезгав глас, за да ми покаже, че ме желае безумно. Потръпвам от щастие, въпреки че Том се мъчи да изскубне шнолата ми, след като е повърнал върху сакото ми – Хю лудо ме желае! Мисълта стопля сърцето ми. Горкичкият Хю, не стига че се претрепва от работа, ами му се налага и вечер да се среща с клиенти! Чувствам необикновен прилив на сили, търся с поглед Кейт. Малката изтезва охранителя – вкопчила се е в крака му, той се мъчи да се отскубне от нея, но очевидно губи битката. Опитвам се да я издърпам, но хватката ѝ е железна. – Знаех, че няма да се разсърдиш. Така умело се справяш с децата, личи си, че ги обичаш.

Казвам си, че Хю не изрича нагла лъжа (въпреки че думите му не отговарят на истината), просто е изпаднал в заблуда. Истината е, че не обичам Том и Кейт. Най-хубавото, което мога да кажа за тях, е, че ме отегчават. Обаче откакто са се родили, се преструвам, че лудо ги обичам. Въпреки че дарих с щастие баща им (абсолютно нищо на този свят не е в състояние да зарадва майка им, поради което вече не се упреквам, че донякъде съм причината за нейното нещастие), признавам, че за тях щеше да бъде по-добре, ако родителите им не се бяха разделили. Затова не възразявам Хю да изплаща ипотеката и проявявам търпение, въпреки че адвокатите на Бека шикалкавят и не повдигат възражение срещу развода. Затова го насърчавам да прекарва възможно повече време с тях и неизменно ги придружавам в „Планета Холивуд“ или в магазина на Дисни, макар че в съботните следобеди предпочитам да бъда другаде, например да обикалям бутиците по Бонд Стрийт.

Затова и сега преглъщам възраженията си, за награда Кейт захапва бедрото ми. Повличам я към вратата, с другата ръка притискам до себе си Том, куфарчето с документите и лаптопа. Питам се дали Кейт проявява склонност към насилие заради раздялата между родителите ѝ, или по природа е гаднярка.

– Разбира се, че ги обичам. – Усмиввам се лъчезарно, макар да ме е яд, че ще пропусна веселата сбирка в „Чампейн Шарлот“. – Кейт, какво ще кажеш да изпратим баща ти до метрото, после да ти купя сладолед? – Малката ми хвърля злобен поглед, все едно съм се закарала да ѝ

изтръгна ноктите или ме е хванала да изтезвам новородени кученца. Единственото ми утешение е, че тя повече и от мен мрази да я оставят на моите грижи.

Тръгваме към метрото, отскачаме наляво и надясно, за да избегнем сблъсъка с чиновници, разпънали големи чадъри, които бързат към най-близкия бар или водят битка за малкото свободни таксита. Надзъртам през витрината па „Чампейн Шарлот“. Ярко осветеният салон, вече претъпкан, изглежда топъл и примамлив. Бързам да извърна очи да не би Хю да забележи тъгата в погледа ми. Което едва ли ще се случи, защото той въодушевено разказва за новите си колеги. Винаги се е посещавал изцяло на работата си, но от години не съм го виждала толкова ентузиазирани. Харесва колегите си, харесва клиентите, харесва възможността за творческа изява. Никога не е бил толкова щастлив, а пък аз от сърце се радвам за него.

Озоваваме се на метростанцията, Хю тръгва към автомата за билети. От време на време пътува с метрото, вместо да вземе такси – така се причислява към „народните маси“ и успокоява гузната си съвест. Не страдам от подобни скрупули – щом го видя да се качва на мотрисата, ще спра такси! И без това ми е трудно да се оправям с дечурлигата, камо ли – ако използваме обществения транспорт.

Два автомата не работят, два не връщат ресто, петият е заобиколен от шумна групичка млади италианци, които не знаят английски, но дори ако разбират указанията, няма да побързат, защото ще изглежда като предателство към нацията им. Нареждаме се на отблъскващо дълга опашка след хора с отблъскващо печални физиономии. Кейт се просва на пода и закрещява, че ме мрази. Хю не реагира на анти-обществената ѝ проява (не бива да я гълча, защото така само ще наляе вода в мелницата ѝ), грабва билета си, целува Том и пространството около ухото ми, минава през бариерата.

Кейт продължава да се дере. Напомням си, че това сатанинско изчадие се пада сестра на съществото в утробата ми. Прибягвам до последните си запаси от търпение и се моля на Бога Кейт да е наследила характера на майка си. Повличам я по мръсните плочки, защото не откликва на отчаяните ми молби да се изправи. Освен че ме заплашва опасността да залитна и да изпусна Том, вече не издържам обвинителните погледи и цъкания. Идва ми да изкрещя, че тя не ми е дъщеря, че само се чукам с баща ѝ, но едва ли ще е от полза. Господи, капнала съм от умора; мечтая да се прибера вкъщи и да се сгуша под завивката. Обаче мечтата ми няма да се сбъдне през следващите няколко часа. По-точно през

следващите няколко години. Стисвам зъби и си напомням мотото на баба ми: „Импровизирай и закърпи.“ Разбира се, думите ѝ се отнасяха за скъсани ризи, а в моя случай стана въпрос за скъсани нерви.

Колкото и да е невероятно, благополучно стигаме до сладкарницата на „Хагендас“. Подавам на Кейт и Том фунийки с фруктов сладолед. Знам, че Бека ще се разсърди, ако разбере с какво съм почерпила отрочетата ѝ, което още повече ме мотивира. Междувременно Кейт изпуска фунийката си, фруктовият сладолед се разплесква на пода, траекторията на падането му е очертана върху униформата на Кейт и панталона ми. Малката надава такъв вой, че поне трима души се обръщат към нас и вероятно се питат дали да повикат полиция и хора от социалните служби. Моментално ѝ купувам друг сладолед, тя намръщено взема фунийката и ме възнаграждава с кръвнишки поглед – очевидно ме смята отговорна за нещастieto. Нещо ми подсказва, че ме очаква дълга и неприятна вечер.

8.

Кейт първа забелязва Сам пред вратата ми. Живее в Клапам, по тихите улички на тузарския квартал често се срещат странни птици и бездомници – едно от множеството колоритни противоречия, характерни за живота в Лондон. Но бездомните просякини не носят модели на Карин Милър и обувки от „Ел Кей Бенет“. Стига ми един поглед към Сам, която е подпухнала от плач, за да разбере какво се е случило. Тя обяснява, че няма сили да прегледа имената на старите си познати, въведени в джобния ѝ компютър, нито да се прибере в жилището си, където я чакат само бутилка вино и пуканки за микровълнова фурна. Добавя, че само аз я разбирам, „защото толкова си приличаме“. Забележката ѝ ме обижда, потриса ме до дъното на душата ми. Ужасено се питам дали наистина съм „неандерталка“ в очите на хората. Сам смята, че суфражетките са погр група от седемдесетте. По отношение на мъжете пък е „лесна“, понякога ми е адски неловко заради нея. Не отричам, че навремето скърбях, задето съм загубила Хю, обаче разликата е, че скърбях само за Хю; Сам скърби за загубата на Алан, Барт, Клайв, Дъг и на Закари, след края на всяка връзка твърди, че никога няма да прежали въпросния мъж. Разликата помежду ни е очевиден, нали? Непостоянството ѝ ме влудява, потиска съчувствието, което при други обстоятелства бих изпитвала към нея.

Тя пък не проумява моето постоянство, но не си дава сметка, че

винаги е потърпевшата.

Няма как – налага се да ѝ предложи чай и съчувствие.

Опитвам да си внуша, че неочакваната ѝ поява ще ме спаси от кошмарната вечер в компанията на милите дечица – Сам винаги намира начин да ги забавлява. Добре че Хю е зает с важните персони, иначе щеше да се вбеси, като я види. Безкрайните ѝ истории за пропадналите ѝ връзки изобщо не му се струват забавни. Твърди, че ме депресират, а пристъпването ѝ ме изнервя. Разбира се, това не е вярно. Тъкмо напротив. С риск да падна в очите ви ще призная, че като я слушам как се оплаква от нещастията си в любовта, мислено подскачам от радост, защото имам Хю и удовлетворяващата ни връзка... макар че не е благословена от църквата. Щом Сам се отбие да поплаче на рамото ми заради поредния провал, той грабва ключовете на колата, подхвърля, че е крайно време да я измие, и оставя на мен да скрепя с моментно лепило разбитото сърце и самоуважение на приятелката си. Питам се дали да не приложа същия номер и да оставя децата на грижите ѝ, но предвид състоянието ѝ хрумването ми е неприложимо.

Кейт блъсва вратата, втурва се право към канапето, грабна дистанционното и включва телевизора на канала с анимационни филмчета. Известно ми е, че Хю я подкупва да остане при мен, като ѝ обещава да гледа кабелна телевизия. Коего ме устройва... особено в този момент. Едното препятствие е преодоляно, остават още две. Сменям памперса на Том (убедена съм, че на света няма нищо по-противно, и определено не вярвам на майките, които твърдят, че след време се свиква), слагам го да си легне в стаята за гости. Накрая идва ред на Сам. Приготвям ѝ конска доза от любимия ѝ чай, докато чакам чайникът да заври, изяждам три филийки препечен хляб.

– Кейт, прегърни ме – предлага Сам.

Облещвам се, защото малката с готовност се хвърля в прегръдките ѝ.

– Мен няма ли да прегърнеш? – питам и се изненадвам от думите си. Вероятно хормоните са причина за предложението. Кейт колебливо пристъпва към мен. Прекалено добре е възпитана, за да откаже, прекалено малка е, за да се престори, че ѝ доставя удоволствие. Вече съжалявам, защото се подчиних на импулсивното хрумване. При второто прекосяване на дневната калните ѝ ботуши отново оставят следи по скъпия мокет, а когато ме прегръща, тя надува грамаден балон от дъвка, който се спуква в косата ми.

Готова съм да я обвиня в преднамерен саботаж, обаче ми липсват

доказателства.

– Сладурче, обзалагам се, че баща ти е против дъвките – обръща се към нея Сам; още подсмърча, гримът ѝ е размазан. – Свали ботушите и си измий ръцете, преди да докоснеш каквото и да било.

Учудващото е, че макар да е в ужасно състояние, Сам много по-добре от мен се справя с длъжността на детегледачка, и то след като аз полагам толкова много усилия. Само че добронамерените ѝ нареждания са прекалено закъснели. Виждам отпечатъци от лепкави пръстчета върху скъпата стереоуредба, стъклената масичка, телевизора, дистанционното. Заради дъвката, полепнала по косата ми, ще се наложи да посетя фризьорката, отгоре на всичко поради причина, известна само на петгодишния ѝ разум, Кейт решава да свали калните си ботуши, докато седи на бялото килимче. Въздишам, ала успявам да запазя привидно спокойствие.

Наливам на Сам втора чаша чай (първата тя изгълта на един дъх) и се мъча да укротя Кейт, която мрънка за сандвичи с фъстъчено масло, кока-кола и шоколадчета „Туиглет“. Разполагам с второто и третото, защото ги купих специално за нея, но нямам фъстъчено масло. При последното ѝ посещение миналата седмица тя настояваше да мажа филиите ѝ с „Нутела“, каквато липсваше в хладилника ми. Този път съм се записала с въпросния „деликатес“, но като го предлагам на Кейт, тя ме поглежда така, сякаш възнамерявам да я отрова.

– Отврат! Дори не я близвам! – заявява категорично. – От нутелата се дебелее.

Изкушавам се да ѝ кажа, че фъстъченото масло е още по-калорично, само че си давам сметка колко глупаво е да спориш с петгодишна хлапачка. Предлагам ѝ авокадо и моцарела, банан или конфитюр от сливи. Изглежда, нито съдържанието на хладилника ми, нито начинът ми на живот отговарят на изискванията на едно дете. Накрая тя благоволява да приеме банан, но ако се съди по физиономията ѝ, явно смята, че отива на сигурна смърт. Очаквам да помоли Сам да опитва храната ѝ, както е правила кралица Елизабет от страх да не я отровят. Най-сетне отново сяда пред телевизора.

Заемам се да утеша Сам – поне в това отношение имам богат опит, ала осъзнавам, че и тук съм се провалила, след като дори не си спомням името на поредния мъж в живота ѝ. Оправдавам се, че съм го видяла само веднъж, и то за около пет минути. Тя се мъчи да прикрие раздражението си, изтъква, че ходят цели три месеца. Сам има навик да закръгля към по-голямото число – ако трябва да бъдем точни, връзката им е

продължила два месеца и две седмици. По една случайност съм забременяла точно когато са се запознали. Обяснявам ѝ, че не ѝ е необходим мъж, за да се почувства сигурна. Тя отговаря, че го знае и че ако всеки път, когато си го е казвала, е получавала по една лира, ще престане да кандидатства за участие в „Стани богат“. Просто желае да има мъж до себе си.

Сам е трийсет и пет годишна. Накратко историята на живота ѝ е следната. В периода от раждането си до петнайсетата си година тя се е занимавала само с това – да бъде красива и да си представя, че е Пепеляшка или нещо подобно. Според мен в тези фантазии се корени и вма-ниачаването ѝ по обувките – в съзнанието ѝ изящните обувки са свързани със сватба с красивия принц и щастлив семеен живот. От шестнайсетата до двайсет и четвъртата си година тя се лепваше за даден младеж или мъж с надеждата, че той ще ѝ предложи брак – „изпитателният срок“ продължаваше от две до три години. Толкова стриктно се придържаше към въпросната тактика, че отложи с три години следването, като непрекъснато твърдеше, че „всеки момент очаква предложение“. След като стратегията ѝ се провали, тя се записа в университета, за да разшири обсега на действията си, тоест да се запознае с други мъже. Оказа се, че и те не се отличават от предишните – въпреки големия брой кандидати и нечовешките усилия, положени от нея, годежен пръстен с диаманти така и не се появи. Дипломира се на двайсет и четири години, когато биологичният ѝ часовник тиктакаше толкова шумно, че ѝ се струваше, сякаш чува звъна на Биг Бен. В резултат тя съкрати изпитателния срок. Вече даваше на приятелите си между един и шест месеца да докажат искреността на чувствата си. Ако в края на шестия месец не получише индикации за сериозни намерения (най-малкото предложение за прекарване на почивните дни в някой романтичен курорт), тя безцеремонно зарязваше поредния любовник. Бедата е, че Сам привлича противниците на обвързването и брака също както килерът на Мечо Пух привлича осите. С течение на времето тя постепенно започна да изпада в паника и със застрашителна бързина да заменя един безнадежден случай с друг. В резултат, въпреки че е адски готина, забавна, добросърдечна и щедра, още е сама.

Тя е самотна.

Бека кара вечерен курс за реставрация на мебели.

А пък аз съм бременна.

Всеки носи своя кръст.

Сам е в отворително настроение... нещо, което едва ли е най-

благотворно за мен предвид деликатното ми положение. Изпиваме огромни количества чай, придружен от безброй филийки препечен хляб, цял пакет шоколадови сладки, накрая вечеряме с риба и чипс – накратко, за два часа и половина консумираме калории, които би трябвало да приемаме в продължение на две седмици и половина. Освен това Сам изпушва цяла кутия „Марлборо Лайтс“ и изпива бутилка „Шардоне“.

– Няма ли да пийнеш? – Тя долива чашата си. Толкова е погълната от проблемите си, че дори не изчаква да чуе отговора ми.

– Не.

– Ще запалиш ли? – Подава ми кутията, запалва поредната цигара, жадно всмуква дима.

– Не – избърборвам.

– Пак ли прилагаш някаква система за прочистване на организма?

– Нещо такова.

– Как не! Видях, че не си се отказала от шоколада.

– Не съм.

– Странна система. На кого е? – Отново не дочаква отговора ми. Потискащо е, че отказването ми от дългогодишните вредни навици не прави впечатление на най-добрата ми приятелка, поради което започвам да се питам дали с нея не сме на различни планети. Най-малкото – дали не се намираме в различни часови зони.

Постепенно меланхолията на Сам прераства в депресия, която след втората бутилка вино се превръща в пълно отчаяние. Откровено казано, изпитвам облекчение, когато Бека се появява да вземе отрочетата си, тъй като прекъсва монолога на Сам как изпитва необходимост да има мъж до себе си, за да се чувства пълноценна, и ако това е погрешно, нека избухне революция, да я изправят до стената и да я разстрелят. Изкушавам се да я застрелям още сега, след като се блъсва в масичката с телефона, преобръща вазата с цветята и разлива вода върху купа книжа, които Хю е оставил в коридора.

– Не твърдя, че всички момичета са непълноценни, ако й живота им няма мъж. – Прави ми впечатление, че още нарича жените „момичета“, въпреки че всичките й познати са надхвърлили трийсетте – факт, който може би ще се стори трогателен на някои хора. – Мисълта ми е, че човешките същества взаимно се допълват и че моята нирвана е да имам някого, за когото да съм на първо място. Омръзна ми да съм шаферка, искам да бъда младоженката. – Криво-ляво я принуждавам да облече палтото си, ала докато я водя към таксито, тя продължава да рси бисери на мъдростта: – Знам, че мирогледът ми е старомоден, но не мога да

се променя. Мечтая за някого, с когото ще свием семейно гнездо, ще празнуваме рождените си дни, ще имаме деца и... Тя се поколебава, сетне добавя: – Мечтая да намеря истинския, разбираш ли? – Хваща ме за косата и се взира в мен с настойчивост, която се постига с изпиването на две бутилки вино. – Да, разбираш. И ти изпитваше същото спрямо Хю.

Така е, не отричам.

9.

В един след полунощ Хю най-сетне се прибира. Събуждам се, но се преструвам на заспала. В противен случай трябва да го попитам къде е бил до толкова късно, а не ми се иска. Може би след вечерята е поканил клиентите в неговия клуб, което определено е било хитър ход (по принцип Хю е очарователен събеседник, а когато положи усилие, е буквално неустоим). Деловите партньори са били зашеметени от факта, че той членува в „Монте“, още повече че тази вечер там гастролира прочутият майстор на кулинарията Джейми Оливър. Струва си да се остане до късно, тъй като, щом приключи с готвенето, симпатията Джейми общува с посетителите в ресторанта. Хю знае как да забавлява важните клиенти.

Ако наистина е бил на делова вечеря.

Какви мисли ми минават? Разбира се, че е бил с клиенти. Да му се не види, ставам абсолютна параноичка! Ако не се преструвам на заспала, ще ми разкаже всичко.

Ще го разпитам. За да си докажа колко нелепи са подозренията ми.

Не, по-добре да не го правя, иначе той ще си помисли, че му нямам доверие. Освен това едва ли ще каже; „Правих секс с две шведки нимфоманки.“ Спотайвам се в леглото, въпреки че отново ми се повдига. Хю заспива почти моментално. Миризмата на алкохол се процежда от порите му, хърка като дъскорезница, ала колкото и да е странно, това ми действа успокояващо. Хъркането му никога не ми е пречило. Тя нали мечтаех именно за такава интимност! Светлината от уличната лампа се процежда през спуснатите щори, мракът се спотайва в ъглите на спалнята. Виждам посребрените рамки, но не и репродукциите на Климт. Не ми и трябва, познавам всяка подробност, всяка щриха. „Целувката“ и картината, на която художникът е изобразил бременна червенокоса жена. Хю ми ги подари по случай двайсет и първия ми рожден ден. Разбира се, това са само репродукции, ала бях възхитена; по онова време традиционна украса за стаите на студентите бяха черно-бели снимки на

силно гримирани жени с широкополи шапки или на мъже, голи до кръста, притискащи до гърдите си голи бебета. Помолих да поставят репродукциите в посребрени рамки противно на съветите на продавача, който упорито ни съветваше да изберем позлатените. Хю ми се притече на помощ, като изтъкна, че позлатените са по-банални – явно всички смятат, че репродукциите на Климт вървят със злато. Благодарение на подкрепата му се осмелих да настоявам на своето.

Ала като ги гледам сега, си мисля, че може би продавачът е имал право.

Дори да е така, няма смисъл да съжалявам заради решение, което съм взела преди хиляди години.

Виждам дървения стол с бяла седалка. Хю грижливо е сгънал панталона си и го е преметнал на облегалката. Само панталонът и купчинката монети върху нощното шкафче от неговата страна издават присъствието му в този дом. Разбира се, другите му дрехи са в гардероба, уредбата му заема почетно място на полицата, бръсначката му е в банята, в библиотеката ми се мъдрят любимите му книги за пътешествия – той не си пада по романите – въпреки това изведнъж ми се струва, че вещите му са като на човек, който само временно е тук.

„Стегни се, малката!“

Хубава работа, станах жертва на страхове, които обикновено те връхлитат нощем! Разбира се, че Хю няма да ме напусне. Зарадва се, като му казах за бебето. Бебе. Нашето бебе! Това е най-трайното нещо, което сме правили. По-трайно от това заедно да избираме подаръци за Коледа, да посещаваме възрастни родственици, по-трайно от каквото и да било, точка по въпроса! С Хю винаги сме се стремили именно към трайното, постоянното... Ходи ми се до тоалетната. Още малко – и ще се напишкам в леглото. Пикочният ми мехур е като балон, надут до спукване и пълен с вода. Отгоре на всичко ми се гади. Да му се не види, нали бременните повръщат само сутрин? Очевидно зародишът в утробата ми страда от безсъние и не се съобразява с това, дали е сутрин, обед или вечер. Хрумва ми, че ако Хю прехвърли на негово име вноските за моя апартамент, това ще бъде най-сигурното доказателство за сериозните му намерения. Глупости, пошегувах се.

Вече два пъти бях до тоалетната, плочките на пода са леденостудени. Оставам в леглото още няколко минути с надеждата надутият балон да изчезне, ала това не се случва. Измъчва ме натрапчивата мисъл за водопада Виктория. Ставам, престаствавам се да прекося студените плочки, след което решавам да прочета доклада на Джулия. Свързан е с

реклама на средство против неприятната миризма на обувките. Справила се е блестящо, отбелязвам с червено само два пункта, все едно съм преподавателка, която поправя писмена работа. Тъй като колега от екипа на Брент вече е предложил проект за реклама, на практика докладът на Джулия няма особено значение. Колегата предлага да използваме парчето на Моби „Защо на сърцето ми е толкова лошо?“, като променим заглавието на „Защо краката ми миришат толкова лошо?“ Разколебана съм. Песента е толкова хубава. Ако Моби (по-скоро агентът му) даде съгласието си, вероятно ще се получи страхотна реклама, а парчето отново ще попадне в музикалните класации; същевременно си казвам, че ще е жалко агентът да приеме предложението. Кой текстописец ще се зарадва, че песента му се свързва с потни крака?

Тъкмо си мисля да се върна в леглото и да се преборя с Хю за моята половина от завивката, телефонът извънхва. Спускам се към апарата, сърцето ми бие да пръсване. Мразя среднощните обаждания. Неизменно вещаят някаква неприятност.

– Джордж! Джордж! Аз Съм. Случи се!

– Какво е станало, Сам? Добре ли си?

– Никога не съм била по-добре. Джордж, случи се! Гилбърт предложи да се оженим!

– Кой?

– Гилбърт.

Още ли е пиана? Ако не греша, това с човекът, за когото само преди няколко часа тя твърдеше, че е, меко казано, роден извънбрачно.

– Гилбърт ли не се яви на срещата ви вчера вечерта?

– Да, обаче обясни какво се е случило.

– Наложило му се е да работи до късно, нали?

– Не, спукал гума.

– Да не се е намирал на Северния полюс, та не ти е телефонирали? – промърморвам кисело.

Сам не ми обръща внимание, а екзалтирано повтаря:

– Джордж, предложи ми!

– Добре. Ужасно е неловко, не мислиш ли? Та ти почти не го познаваш. Какво оправдание измисли да му откажеш?

Тишина.

Вероятно би трябвало да се засрамя от думите си, обаче казах онова, което всички ще си помислят.

– Не исках да му откажа. – Сам отчаяно се мъчи да не издаде обидата си. – Тъкмо обратното – приех предложението.

- Нима?
- Той е страхотен.
- Радвам се.
- Наистина е страхотен.
- Наистина се радвам.
- Няма ли да ме поздравиш?

Взира се в мокротото петно на мокета, останало след счупването на вазата с цветята. Струва ми се, че само преди няколко минути помагах на хлипащата Сам да се качи на таксито. Признавам, че внезапните промени ме плашат. Вярно е, че съм човек на навика, ала новината на приятелката ми минава всички граници.

– Ъ-ъ-ъ, струва ми се малко прибързано – измънквам. – Ще сгрешиш, ако приемеш първото предложение, което ти направят, само и само да се омъжиш.

– Предлагаш да изчакам второ, така ли? Ако нещата вървят с досегашното темпо, за втори път ще ме огрее, когато чукна седемдесетте! – озъбва се тя. – Обичам Ги и той ме обича.

- Кой е Ги? – питам стреснато.
- Гилбърт. Реших да го наричам Ги.
- За да изглежда по-съвременен ли?

– Не, защото искам да му дам някакво галено име – бърза да се оправдае Сам.

– Аха, нещо като G точката – подхвърлям. – Намекваш, че той има скрит талант, който пазиш в тайна, така ли?

– Много си гадна, Джорджина.

Освен това забележката ми е и глупава, тъй като тя ми е разказала абсолютно всичко за Ги. Не само на мен, ами и на целия свят.

- Значи го обичаш.
- Точно така. На него може да се разчита.

Освен когато не идва на срещата с нея, а после измисля тъпо оправдание.

Изтъквам, че това са качества, с които се съобразяваш, когато наемаш водопроводчик или си купуваш кола.

Сам не ми обръща внимание. Разбира се, че го обича. Почти всяка жена ще се съгласи, че е неприятно да бъдеш неомъжена, след като чукаш трийсетата, а когато прехвърлиш трийсет и пет, определено започваш да се чувстваш ужасно. Според Сам това означава абсолютен провал в очите на обществото.

Започвам да се питам дали съм избрала най-правилната тактика,

като казвам на Сам истината. Може би е за предпочитане да ѝ говоря онова, което ѝ е приятно. Промърморвам някакво извинение, като се старая да бъде искрено. Така е в живота – ако си честен, най-вероятно ще си спечелиш много врагове. По-добре се придържай към общоприетите норми. Майната ѝ на искреността.

– Поздравявам те от сърце, скъпа. Наистина се радвам за теб. – Отчаяно търся някакви любезни думи за бъдещия ѝ съпруг, най-сетне ми хрумва да кажа, че той е добър бриджор. В паметта ми възкръсва досадната вечер, която миналия месец заедно с Хю прекарахме в компанията на Гилбърт и Сам. Тя ни покани на вечеря, но време на която прекалихме с алкохола. Предложих да играем карти. Имах предвид да се позабавяваме с покер, но Гилбърт изпитваше болезнено желание да се доказва, затова настоя да играем бридж.

– Изкарахме си супер, нали?

– Точно така – бързам да излъжа.

– Представи си, ще се венчая до Нова година! Мечтаех си да се омъжа през зимата.

Твърдението ѝ отговаря на истината. Също както мечтаеше да бъде булка и през пролетта, лятото и есента.

– Каза ли на Джулия?

Любопитна съм да разбере какво мисли Джулия за прибързаният годеж. Запознах я със Сам преди около година. Тъй като и двете бяха неомъжени, започнаха да излизат заедно – твърдяха, че им допада да са самостоятелни и да обикалят клубовете, но всъщност единствената им цел беше да си намерят партньори. Само че Сам търсеше мъж, който да я поведе към олтара, а стремежите на Джулия бяха различни. Нейната представа за сериозна връзка е човек, който две вечери поред ще я заведе на танци. Мотото ѝ: „Дръж се с тях гадно, за да са на нокти“, очевидно ѝ носи успех, защото гаджетата никога не я зарязват след първата среща. Двете със Сам редовно ме информират за връзките си, които се различават като деня и нощта. Сам е романтична, поетична и безнадеждна идеалистка; трите най-характерни качества на Джулия са: остроумна, забавна и по-голяма злобарка от Бети Дейвис. Ето защо е страхотна клоуарка; нямам търпение да чуя мнението ѝ за годежа.

– Не, още не съм ѝ се обадила. Исках ти първа да научиш.

Едва се съдържам да не затворя телефона и да позвъня на Джулия. Сядам да пода, облягам се на радиатора, прокарвам пръст по дъските, като че ли се мъча да отстраня праха.

– Разкажи ми всичко от игла до конец – промърморвам и зова на

помощ всяка молекула ентусиазъм в тялото си.

Сам с охота се подчинява. Когато се прибрала у дома, след като ми гостува, той вече я чакал с камара подкупи – букет червени рози, голяма бутилка шампанско (което не е било най-правилният избор предвид състоянието ѝ) и резервация за „Айви“.

– Допуснаха ли те в заведението? – възкликвам.

– Да.

– Но... – Прехапвам език. Разбира се, не мога да ѝ кажа, че едва се държеше на крака.

Тя сякаш чете мислите ми, защото подхвърля:

– Виждали са и по-трагични случаи.

Вероятно има право. Заведението е любимо на много знаменитости-алкохолици – отстъпва по техния брой само на клуб „Граучо“. Освен това е било късно, може би е минавало десет. Онези, които отиват в „Айви“ да се видят с познати и да бъдат забелязани, се появяват там в осем и половина.

Сам добавя, че не поискали менюто, защото годеникът ѝ предварително бил поръчал вечерята. Избрал бил всичките си любими храни, за да ѝ покаже какво харесва. Много мило, нали? Започнали със скариди, които Сам ненавижда, но стоически ги изконсумирала – в крайна сметка е преглъщала много по-гадни неща. После им поднесли пастет от гъши дроб и сухари. Слава Богу, че Сам предварително беше похапнала риба и пържени картопки, та да може да се преструва на деликатна, което се предполага, че попада на всички мъже. Сервитьорите непрекъснато се суетели около тях. Гилбърт е постоянен клиент на „Айви“, Сам смята, че в бъдеще често ще вечерят там. Изкарали толкова хубаво, непрекъснато се смеели, нито веднъж не настъпило неловко мълчание. Поднасяли им блюдо след блюдо, шампанското продължавало да се лее. А пък заведението... то било направо божествено. Маси с нормални размери, постлани с ленени покривки...

Оставям я няколко пъти да повтори всяка дума и да опише всеки жест. В общи линии, оставам будна.

– Много съм щастлива заради теб – казвам, опитвайки да сложа край на разговора. Отегчена съм до смърт, краката и дупето ми така са се схванали, че се страхувам да не съм се вкочанила като мъртвец. Поглеждам часовника си – Са е на телефона от час и половина!

– А ти как си? – пита тя; вероятно чувства известна вина, че проявява задължителната учтивост едва след деветдесет минути.

– Добре. – Интуитивно разбирам, че моментът не е подходящ да

изгърся: „Бременна съм!“

Сам започва да описва съдържанието на каталога за сватбени поръчки, което окончателно ме довършва. Отново я поздравявам и затварям телефона.

Тя едва ли забелязва.

10.

Деветдесет секунди след като влизам в кабинета, с Джулия подхващаме темата. Не си губим времето с учтивости, а направо преминаваме по същество.

– Какво ще кажеш? – питам.

– Зашеметяващо.

– Отначало няхах представа за кого говори.

– Ама че си загубена, как си могла да забравиш безумно красивия и забавен Ги, известен още като Международния тайнствен мъж? – киска се Джулия. (Съвсем естествено е забележките ни да са малко злобнички.) – Бас държа, че си я вбесила.

– Оправдах се, като изтъкнах, че ме е събудила в три през нощта.

– Радвам се, че си прочута с ентусиазма си, а пък аз – с липсата на ентусиазъм, иначе само на мен щяха да телефонираат по никое време.

Наистина ли съм такава ентусиастка? Замислям се за миг. Питам се дали е положително качество. Май е доста детинско... незряло. Предпочитам да бъде известна със здравомислиетоето си. Или с факта, че винаги давам правилни съвети.

– Честно казано, когато ми съобщи новината, доста се понапънах да изразя необходимия възторг – продължава Джулия. – Всъщност трябва ли да бъде възторжена? Що за човек с този Гилбърт? Събитията се развиха с такава главоломна скорост, че дори не съм се запознала с него.

Работата е в това, че и двете обичаме Сам и не искаме сърцето ѝ да бъде разбито.

– Знаеш, че не съм от хората, които се прехласват. – Старая се да бъде уравновесена, което ми е неприсъщо. – Но мисля, че изборът ѝ е правилен. Гилбърт изглежда симпатичен. Виждала съм го само веднъж, обаче за разлика от повечето мъже в живота на Сам той май наистина се интересува от нея, приятелите и семейството ѝ, от работата ѝ. – Казвам го отчасти защото е вярно, но най-вече защото ми се иска да отговаря на истината. – Освен това желае да се обвърже.

- Определено е предимство в очите на Сам.
- По-скоро е необходимост.
- Не мислиш ли, че толкова прибързано предложение е подозрително? Представи си, че е някакъв психопат!
- Едва ли. Обяснението е, че и той е прехвърлил четирийсетте. Навярно ще се съгласиш, че не му остава много време да се прави на палавник.
- Сам заяви, че ѝ е предложил по начин, който е надхвърлил най-смелите ѝ мечти.

Казвам си, че това е невъзможно, но не споделям мислите си, само повтарям, че се радвам за нея.

- Обясни, че приличал на филмова звезда. Вярно ли е?
- Позамислям се, преди да отговоря.
- Не мога да го оприлича на Бен Афлек, нито на Джъд Ло, определено не е копие на Том Круз, но като се замисля (леле, колко съм благородна!), по-скоро е като Кари Грант – преди да се разчуе, че е обратен, – кръстосан с Ерол Флин.
- Носи ли зелен чорапогашник? – Джулия отново избухва в смях.
- Не злобей! Той е духовен, почтен и симпатичен.
- Ясно. Значи е скучен.
- Като прочетен вестник. Обаче Сам е извадила късмет с духовността му, защото досегашните ѝ приятели бяха толкова бездуховни, че единственото им хоби беше да гледат порно по Интернет.
- Тя каза още, че годежният пръстен е тъкмо какъвто би избрала.
- Боже, колко съм загубена! Забравих да попитам за пръстена. Сигурно е с голям диамант и е купен от „Тифани“.
- Моето предположение беше същото, но бижутото било с малки изумруди.

- Все пак е годежен пръстен, нали?
- Сам явно е на седмото небе.
- Това е най-важното.
- Хммм.

Въпреки че разговорът ни продължи около минута, очевидно сме в пълно съгласие.

* * *

Телефонирам на Джесика, за да ѝ съобща за годежа на Сам.

– Много се радвам. Не знаех, че има сериозна връзка. Вие, съвременните момичета, сте толкова потайни!

– Не е вярно.

– Как реагира, когато ѝ съобщи, че си бременна?

– Тъж... още не съм ѝ казала.

Реакцията на майка ми показва, че ме мисли за по-достойна, отколкото всъщност съм.

– Разбирам – за да не провалиш „голямата ѝ новина“ и да станеш център на вниманието.

– Нещо такова – промърморвам.

– Разкажи ми нещичко за този Гилбърт.

– Четирийсет и седем годишен е, симпатичен, работи като изпълнителен директор в малка фирма за компютърни програми. – Устоявам на изкушението да добавя, че бъдещият съпруг на Сам изглежда като събирателен образ на всички бащи по света.

– Май не си особено въодушевена.

– До днес не си давах сметка колко очебиен е ентузиазмът ми.

– След като си го осъзнала, се опитваш да го потискаш, така ли? – В гласа ѝ прозвучават нотки на раздразнение.

– Ами... да.

– Защо? Ентузиазмът е прекарно качество. Защо, след като го притежаваш, се мъчиш да се отречеш от него? Защо винаги се опитваш да измениш на истинското си „аз“? – мърмори Джесика.

Питам се дали не влага ирония, когато рязко сменя темата и подхваля, че възнамерява да си направи липосукция на бедрата.

Февруари

11.

В мига, в който отварям очи, Хю разваля съботната ми утрин с въпроса: „Ще дойдеш ли с мен на фитнес?“ Иска ми се, и то не за пръв път, да ме събуди с предложението да пазаруваме заедно на Кингс Роуд или още по-добре – да обядваме навън. От деня, в който се запознах с него, по-точно от мига, в който ми показва снимката на елегантната и стройна Бека, залата за фитнес е моята камера за изтезания. Тя символизира всички злини на света, една от които е, че в мен генетично е заложено да бъда закръглена. Стройната фигура „по природа“ е мит, поддържан от хора, които се подлагат на жестоки диети. Изобщо не ме утешава, че почти четиринайсет години съм сред разпространителите му. Не стига че мразя физическите упражнения, ами през нощта някой явно ме е натъпкал с цимент, в резултат краката ми тежат по един тон. Гърбът ме мъчи, гърдите ми са напрегнати – ако раздавах медали за силна болка, щях да получа златния.

Хю повтаря въпроса, но преди да отговоря, се налага да изтичам в банята, за да повърна. Ритуал, който е станал част от утрините ми също като гримирането и ровенето в кутията с мюсли с надеждата да намеря пластмасово динозавърче-подарък.

Почти невъзможно е да си представя, че същата тази баня доскоро беше терен за еротични удоволствия. С Хю правехме фантастичен секс под душа и във ваната. Сега обаче не ми с до масажни лосиони и романтични вечери под светлината на запалените свещи. Призлява ми дори при мисълта, че той е наблизо, когато повръщам.

Съвсем сериозно обмислям възможността да подам съдебен иск срещу издателите и авторите на книги за бъдещите майки за публикуване на невярна информация. Информация, която ме обнадежди и ме накара да повярвам, че с поносимо, ако не и прекрасно да си бременна. Във въпросните книги прочетох, че да ти се повдига сутрин, е съвсем нормално. Повдигане ли? Ха-ха! Думата е прекалено изискана, пък и въобще не подхожда на състоянието ми. „Прилошаване“ също е евфемизъм, тъй като предполага бързо подобряване. Не бих казала и че ми се гади – думата е обидно невинна предвид грамадната топка от жлъч в стомаха ми. Жлъч, която коварно прониква в капилярите и в нервната ми

система и се разпространява в цялото ми тяло. Не помагат нито обикновените бисквити, нито смукане на лимон. Питам се дали да го обясня на Хю, но решавам, че няма смисъл – той е толкова гнуслив, че потръпва дори когато слагам кутия с кола-маска в количката с хранителните продукти. Вместо това се придържам към голите факти:

– Няма да ходя на фитнес. Треньорът ми има зъб, откакто миналата седмица повърнах върху велоергометъра.

– Повърнала си върху велоергометъра ли? Какъв ужас!

Наистина се почувствах ужасно. Повторих същото изпълнение и върху поставката с чадъри в „Харви Ник“. Точният мерник ми струваше сто и осемдесет паунда.

– Горкичката.

Точно така, горкичката. Пъхвам се обратно под завивката с надеждата, че той ще се откаже от фитнеса и ще остане при мен през дъждовния съботен ден. Заедно ще намерим нещо, което хем да засити глада ми, хем да премахне стомашните киселини. Единственото, което засега ми помага, е туршията от лукчета и компотът от праскови, и то когато ги консумирам едновременно.

– Ела с мен, ще поседиш в сауната, ще се попечеш в солариума – предлага Хю – явно не е получил телепатичното ми съобщение с молба да остане да се излежава заедно с мен.

– Не мога да използвам нито сауната, нито солариума – отговарям, без да направя кой знае какво усилие да прикрия самосъжалението си. Вече знам, че бременността налага и други ограничения освен консумирането на сурово месо.

– Голяма работа. И без това е модно да се използват бронзатори – жизнерадостно се усмихва той.

Глупости! Модно е да казваш, че използваш бронзатор, но да посещаваш солариум – така се получава много по-равномерен тен.

Не възразявам на Хю, нито му съобщавам, че в книгите предупреждават бременните да не използват вещества за пигментиране на кожата. Авторите са американци, затова не ги вземам насериозно.

Хю не предлага да остане с мен, отгоре на всичко подхвърля:

– Може би е за добро, че повръщаш толкова често, след като нямаш възможност да правиш физически упражнения.

Не си давам труд да го откряна, че дори да се подложа на диетата на супермоделите, до края на деветия месец ще заприличам на лоена топка.

– Щом няма да идваш на фитнес, защо не вземеш костюма ми от

ателието за химическо чистене? – пита той и започва да пълни спортната си чанта. Изпразва полиците в банята, като си взима дезодоранта, шампоана, душгела, крема за бръснене.

– Добре – промърморвам, въпреки че възнамерявах цял ден да остана в леглото. Хрумва ми да му купя още един комплект тоалетни принадлежности, които ще държи в чантата – така много ще го улесня.

– Купи и поздравителна картичка за рождения ден на майка ми.

– Вече купих, само трябва да я надпишеш.

– Браво на теб. – Той започва да рови в чекмеджетата. Постепенно се изнервя, тениски и къси чорапи се посипват па пода като конфети.

– Какво търсиш?

– Спортни чорапи.

– Второто чекмедже вляво.

– Благодаря. Къде ми е синята блуза „Найк“?

– В сушилнята.

– Добре. – Той се втурва надолу по стълбата, хвърляйки дрехи след себе си, също както Хензел и Гретел с трохички хляб са отбелязвали пътя си. След малко се връща с ракетата за скуош, но без синята дреха.

– Какво стана с блузата? – подсещам го.

– Да. Точно така! – Хю широко се усмихва, преди да хукне обратно надолу по стълбището, подхвърля: – Какво щях да правя без теб?

– Така и няма да разбереш! – изкрещявам след него. Първо, това е самата истина, а и е много по-мило, отколкото да кажа: „Остави ме на мира! Бягай да играеш скуош!“, което е на върха на езика ми.

Той излиза, трясва външната врата.

Много ти здраве!

Въпреки че съм под завивката, знам, че върху ношницата ми се мъдри гадно петно. Без да променям хоризонталното си положение, събличам дрехата и я пращам към коша с прането.

После заспивам.

* * *

Събужда ме звъненето на телефона. Опипом търся слушалката.

– Ало? – Старая се да говоря бодро, та човекът от другата страна на линията да не разбере, че съм била заспала.

– Спеше ли? – пита Хю.

– Тъж... – Истината ли да кажа, или да измисля невинна лъжа?

– Дванайсет на обяд е – отвратено добавя той.

Ясно – ще го излъжа.

– Не, случайно бях до телефона, защото бърша прах.

– Затова ли плащаме на чистачка?

Да му се не види, май трябваше да кажа, че лакирам ноктите на краката си. Бърсането на прах е дейност, запазена за съпругите. Освен това рискувам той да ме упрекне, че не държа изкъсо чистачката.

За щастие мисълта на Хю е заета с много по-важни теми.

– Хрумна ми гениална идея – заявява той.

– Каква?

– Да поканим на вечеря всички наши приятели и да им съобщим за бебето.

– Страхотно предложение. – Милият Хю. Толкова е щастлив, че отново ще става баща.

– Знаех си, че ще се съгласиш. Какво ще кажеш за утре?

– Защо ми го казваш в последния момент? – Често каним приятели на обяд и на вечеря, от опит знам, че подготовката изисква доста време. Особено ако приготвиш поне три различни ордьовъра, които вървят с четири различни коктейла, основно ястие плюс пудинг, а накрая сервираш кафе и коняк.

– Обичаш предизвикателствата – подкупващо се усмихва той.

Не ми се ще да ме помисли за некадърница, затова увъртам.

– Не става въпрос за приготвянето на ястията. – Успявам да го изрека небрежно, все едно готвенето изобщо не ме притеснява. – Притеснявам се, че може би гостите, които възнамеряваш да поканиш, имат други ангажменти.

– Не бери грижа. Вчера разговарях с неколцина колеги. В седем и половина ще бъдат у нас.

Точно така.

– Покани ли Сам или Джулия?

– Захарче, предположих, че ще предпочетеш да съобщиш голямата новина на приятелките си в по-интимна обстановка, не по време на вечеря. Редно е да им телефонираш, нали?

Има право. Не знам защо отлагам. Само няколко часа след като подписах договор с „Кю енд Ей“, Сам вече знаеше новината. Минути след като за пръв път целунах женения Хю, й позвъних да й разкажа подробностите. В миналото и на двете нямаше да ни се стори странно, ако й се обадох да попитам дали да облека червената, или синята рокли, въпреки че изобщо не ги беше виждала. Бременна съм от единайсет седмици и половина; според страшните книги съществото в утробата ми тежи около пет грама и е с размерите на малка слива... Да му се не види,

каквото и да правя, сравненията ми винаги са свързани с някаква храна! Има си клепащи, пръстчетата му вече са оформени, обаче Сам дори не подозира за него. Сам, която знае колко червила притежавам и в какви цветове са трийсет и седемте чанти в дрешника ми.

Вероятно именно затова чантите още ми се струват по-реални, отколкото съществува в мен.

Телефонирам на Сам и на Джулия, уговаряме се да се срещнем в „Блубърд Кафе“ на Кингс Роуд. Според мен обслужването в „Блубърд“ не е на ниво, а цените са прекалено завишени, но кафенето е ужасно модерно, а пък аз си падам по външния блясък. Освен това в близкия супермаркет се предлагат страхотни деликатеси – тъкмо ще напазарувам за посрещането на гостите.

12.

Мрачен февруарски следобед е. Само витрините, на които са изложени червено найлоново бельо и избелели кутии с шоколадови бонбони във формата на сърчица, разнообразяват сивотата на улиците, на времето, на хората. Идеята е, че аранжировката, напомняща за приближаването на Празника на влюбените – Свети Валентин, ще разпали страстите на британците. Което ще бъде равнозначно на олимпийско постижение. Слава Богу, че Хю е толкова изискан. Не е от мъжете, които предпочитат ястията с къри и бирата; бельото, което ми купува, винаги е от коприна и е увито в тънка хартия, която би стигнала за опаковането на Импейър Стейт Билдинг. Подозирам, че ще ме заведе за два дни в Париж, където е запазил стая в хотел „Джордж V“.

Но още не е казал и думичка по въпроса, а празникът е след по-малко от две седмици... Няма значение, обичам изненадите.

Джулия идва първа.

– Божичко, изглеждаш отвратително. Пак ли те мъчи махмурлук?

„Де да беше махмурлук“ – мисля си. Тя веднага забелязва, че панталонът се държи на кръста ми благодарение на сложно устройство от безопасни игли и един колан на Хю. Мъча се да я уверя, че това е последният писък на модата.

Сам ос появява, обкръжена от ореола на щастието. Първото, което казва, е:

– Не мога да остана дълго, Ги ме чака.

Може би не отговаря на истината, но ѝ дава възможност да

заговори за Гилбърт. След което с апломб поръчва шампанско. Вярно, че е прекалено рано, но откакто се била сгодила, не била пила нито глътка алкохол. Казвам на сервитьорката да ми донесе минерална вода.

– И така, да чуем защо свика военния съвет. – Сам отпива от шампанското.

Устата ми се налива – представям си колко е сухо, изстудено... и забранено за мен.

– С работата ли е свързано? – пита Джулия.

– Искам да ви съобщя нещо.

– Боже мой, ще се омъжваш! – извиква Сам, скача, при което разлива чашата си. Притиска ме до себе си и затананиква сватбения марш. Аз не помръдвам. – Дори не съм се надявала, че ще чуя такава фантастична новина!

– Бременна си – казва Джулия. Дешифрирала е правилно изражението ми, проумявайки, че объркването и отчаянието ми не са признаци на страх, предшестващ сватбата.

– Да, бременна съм – потвърждавам. Сигурно има по-изискани начини за съобщаване на новината. Но фразите „Благословена съм с дете“ или „Щъркелът ще ми донесе подарък“ вероятно са били смешни и нелепи още през деветнайсети век. Може би е по-точно да кажа, че съм закъсала, но не ми се ще да изглеждам прекалено емоционална на този етап от разговора.

Сам престава да подскача около мен. За миг изгубва ума и дума. После се съвзема дотолкова, че да възкликне:

– И тази новина е почти фантастична. – После, понеже не е съвсем превъртяла, нерешително добавя: – Нали?

Старая се да си придам съответстващото щастливо изражение, опитвам се да кимна, но жестът повече напомня свиване на рамене.

Редно е да бъда на седмото небе. Защото Хю е луд от щастие, нали? Какво по-прекрасно от това, че ще бъдем семейство? Само дето голямата ми мечта не включваше ден след ден да бърша повръщаното върху плочките в банята. Макар да съм сигурна, че екстазът търпеливо чака зад кулисите, реакцията ми в настоящия момент не е особено възторжена.

Сам и Джулия нетърпеливо се взират в мен.

Дали да призная, че съм поизнервена, че нямам настроение?

Разбира се, те ще се засмеят и ще кажат, че много техни ириятелки/братовчедки/сестри/съседки са се чувствали по същия начин. Че и те като мен са били заложнички на емоциите си, изтезавани са били от

собственото си тяло. Винаги имаме подръка примери, с които да се утешаваме взаимно.

„Казал ти е, че му е необходимо повече пространство, затова ще се виждате само веднъж седмично, но ти не се отчайвай. Гаджето на една моя приятелка искаше повече пространство, затова се обучаваше за космонавт.“

„Не ти е дал ключ от апартамента си ли? Не се тръшкай. Братовчедка ми от три месеца ходи с един тип, който не ѝ дава номера на телефона си – на това му казвам страх от обвързване.“

– Не се чувствам добре – промърморвам. И това ако не е омаловажаване, здраве му кажи. – Още не мога да повярвам – добавям, но не уточнявам какво – на късмета си или на липсата му. Във всеки случай нито едната, нито другата ми приятелка ми се притичва на помощ. Сам започва да се киска и пита не съм ли чувала популярната поговорка: „Ако не можеш да бъдеш добродетелна, бъди внимателна.“ На върха на езика ми е да отговоря, че съветът ѝ е като след дъжд качулка, но се въздържам. Крайно време е тя да се откаже да цитира жалките поговорки, най-малкото защото са прилепчиви.

Задават ми същите въпроси, които чух от майка ми и от Хю.

– Откога работите по въпроса? – пита Сам, пускайки в обращение поредната изгъркана фраза.

– Напреднала ли е бременността? – интересува се Джулия.

Прехапвам език, преди да отвърна, че е прекалено напреднала.

Сам изгърсва поредния бисер:

– Случват се и такива работи. Кога ще е сватбата?

– Още не сме мислили – отговарям безгрижно, обръщам се уж да повикам сервитьора.

– Нали ще се ожените? – упорства тя.

– Не сме от хората, които робуват на условностите.

– Значи не ти е предложил – отсича Джулия.

– Не е – признавам.

– Но е доволен – подхвърля Сам. Не е ясно дали задава въпрос, или изказва мнение.

– Разбира се – бързам да ги уверя. Тъкмо да им кажа, че той устройва вечеря за ознаменуване на събитието, си спомням, че те не са поканени.

– Сега разбирам какъв е бил поводът за цветята – отбелязва Джулия.

След като съобщих новината на Хю, той ми изпрати в службата

грамаден букет от розови рози. След един час получих ириси. Шейсет минути по-късно ми донесоха розови лилиуми, след още шейсет – букет от синчец. До края на работното време на всеки кръгъл час Хю ми изпращаше ту розови, ту сини цветя.

Сам едва не се подмокрях, когато ѝ го разказвам; сигурна съм, че ще помоли Гилбърт да стори същото, когато и за нея настъпи щастливият момент. Съвестта започва да ме гризе, чашното реакцията ми на щедростта на Хю не беше толкова възторжена. Жестът граничеше с абсурдното, още повече че поради невъзможност да занеса у дома всички букети подарих повечето на секретарките. Карл се досети, че съм бременна, и само двамайсет минути след пристигането на втория букет задейства служебната машина за клюки. Брет предложи да съберат пари, за да ми подарят „кенгуру“. Не е за вярване, че Джулия е пропуснала фурора – може би предишната вечер е прекалила с дрогата и както ѝ е обичай, е реанимирала в залата за съвещания. Получи се доста конфузно положение, тъй като не бях успяла да съобщя новината на шефа ми Дийн. Той ми изпрати съобщение по електронната поща, питайки дали трябва „да ме причисли към множеството смахнати жени, ползващи отпуск по майчинство“. Когато изтъкнах, че не ми е известно това да противоречи на законите в Европа, той отговори: „Да го духат жабарите!“ В рекламния бизнес се смята, че онзи работодател, който е наредил в тоалетните да бъдат поставени автомати за дамски превръзки, проявява разбиране към служителките си.

Втората причина да не изпадна във възторг от жеста на Хю е, че номерът е изтъркан – прилагал го е и при двете забременявания на Бека. Навремето тя не пропусна да се похвали.

– Радваш се, нали? – отново пита Джулия.

Долавям леко напрежение. Естествено, че трябва да се радвам. Искам да се радвам. Възможно ли е обаче комбинацията от думичките „трябва“ и „искам“ да прогони усещането, че не изпитвам въпросното чувство?

– Защото колата ти е двуместна – подсказва Джулия.

– Джоузеф не моделира дрехи за бременни – добавя Сам.

– Край на почивките на екзотични местенца.

– И на секса на стълбището.

– Въобще на секса – уточнява Джулия. – Е, радваш ли се наистина?

Отговарям без капчица колебание:

– Разбира се. Луда съм от щастие.

Широките усмивки на приятелките ми показват, че съм дала

правилния отговор. Де да бях искрена...

13.

Прекарваме следобедна в разговор за предстоящата сватба – темата е безопасна за мен, единствена за Сам, а за Джулия е като експедиция в terra incognita. Сам е на седмото небе. Държи се като дрогирана, само че не е. Причината е в пръстена с блестящите изумруди. За милионен път го вдига срещу витрината, после се обръща към нас, усмивката ѝ е широка като тунела под Ламанша.

– Не е за вярване, че съм сгодена от две седмици и два дни, а следващия четвъртък ще се навършат цели три седмици!

– Нима? – възкликвам. Струва ми се, че е изминала вечност от нощта, в която ми съобщи голямата новина.

– Как бързо минава времето. Не лети, а сякаш се движи със скоростта на светлината.

Избърсвам запотената витрина, вирам се навън, като оставям на Джулия да поддържа разговора. Което не е особено трудно, защото Сам почти не дава думата другиму.

Радвам се, че им определих среща в „Блубърд“ – винаги когато съм на Кингс Роуд, настроението ми се повишава. Магазините са божествени, също и хората, които пазаруват в тях. Вярно е, че не винаги са учтиви и усмихнати, но изглеждат фантастично. Бас държа, че днес всички мъже, движещи се по Кингс Роуд, печелят минимум шейсет хиляди годишно, а жените до една носят дрехи четирийсет и втори номер.

С изключение на мен, разбира се.

Ненадейно ми става кофти, мисълта, че съм бременна, започва да ме потиска.

Заслушвам се в бърборенето на Сам.

– Последните две седмици са изпълнени с шампанско и благопожелания. Изглежда, е вярно, че всички обичат влюбените. Само щом намекнеш на фризьора, че наскоро си се сгодила, веднага получаваш безплатно от скъпия балсам с мед, докато чакаш, ти поднасят кафе и куп модни списания.

„Които мога да си купя и сама“ – мисля си, но не ѝ го казвам.

– Същото се случва в магазините – продавачките не могат да откъснат поглед от пръстена ми, буквално примират от възхищение.

„И се питат колко пари е готов да похарчи годеникът ѝ за нея“ –

обажда се подлото ми вътрешно гласче. Казвам си, че може би причината е в хормоните, може би те ми пречат да се радвам на щастието на Сам, както би искала.

Както бих искала.

Ще ми се да познавах по-добре Гилбърт...

Дали да не я убедя да удължи годежа си, докато разбере що за птица е любимият ѝ?

– Искаш ли да пробваш пръстена ми? – предлага Сам. – Казват, че носи късмет. Ако три пъти го завъртиш около безименния си пръст и си пожелаеш нещо, желанието ти ще се сбъдне.

Забелязвам, че на Джулия сякаш ѝ се повдига – усещане, което от известно време е мой неотлъчен спътник. Сигурно ще ви се стори гадничко, но изражението ѝ ми действа успокояващо. Ще ми се Сам да престане с хвалбите за сватбата. Ако исках да се омъжа, досега щях да го направя, ала аз искам Хю, а той вече е семеен. Ненадейно получавам усещането, че главата ми е натъпкана с памук, съзнанието ми е като затлачена бара. Защо да се омъжвам? За да получа свекър и свекърва, а в конкретния случай милите дечица Кейт и Том ли? Никога не съм си представяла, че ще бъде семейна.

Също така обаче не съм си представяла, че няма да бъде семейна.

Освен това вече пера чорапите на Хю.

– Да ви кажа, момичета, капнала съм от умора – неумолимо продължава Сам. – Не било лесно и да празнуваш! Да бяхте видели реакцията на родителите ми...

– Доволни са, нали?

– Меко казано. По принцип баща ми не говори много, но като видях, че отвори бутилката с малцово уиски и предложи пура на Ги, разбрах, че одобрява избора ми.

– Несъмнено бързо ще намерят общ език – подхвърля Джулия.

Извърщам поглед и се опитвам да прикрия усмивката си, предизвикана от намека ѝ за възрастта на Гилбърт. Напразно си правя труда. Сам, която е обвита в мечти така, сякаш е опакована в луксозна мека хартия, не забелязва нищо около себе си.

– Стана ми доста неприятно, когато Еди изтърси, че мама и татко може би са похарчили парите, отделени за сватбата ми, защото „са се отчаяли, че някой ще ми предложи брак“. – Сам се старее да скрие обидата си, ала погледът ѝ издава негодуванието ѝ. И с пълно право. Въпреки че силното ѝ желание да се омъжи и да има деца беше публична тайна, постъпката на Еди е проява на лош вкус.

– Как реагира Гилбърт?

– Като истински джентълмен. Заяви, че „Саманта вероятно години наред е отблъсквала купища обожатели“, освен това с удоволствие щял да предостави сумата за церемонията на моите мечти.

Вдигам вежда:

– Саманта ли?

– Предпочита да ме нарича Саманта; твърди, че е по-изискано от Сам.

Опитва се да я изкара по-възрастна, тя пък – да го представи за помлад – има ли надежда да се сблъскат по средата на пътя? Чувствам се така, сякаш играя второстепенна роля в „Завръщане в бъдещето“.

– Браво на него. Запушил е устата на малкия нахал – отбелязва Джулия. – Избра ли си шаферки?

Очевидно си предлага услугите. Ама че нахалство – със Сам сме приятелки, откакто се помним, докато те двете се познават едва от година.

– Ами... – Внезапно Сам загубва увереността си. Явно ѝ е безкрайно трудно да отговори на въпроса. Колебанието ѝ привлича вниманието ми, което допреди миг беше приспано от изреждането на досадните подробности по организирането на сватбената церемония. – Ще поканя бившата ми колежка Кони, приятелката ми Дейзи, защото бях шаферка на сватбата ѝ... Мислех да поканя и вас двете – добавя, като упорито избягва погледа ми, – но... – Неизказаните ѝ думи са като плесница.

– Но като разбра за състоянието ми, се отказа, така ли? – уточнявам.

– Именно.

– Изключено е, защото съм бременна, а! – Още докато го изричам, се вбесявам, задето я улеснявам да ме унизи. Насилвам се да се усмихна, да се престоря, че изобщо не ми пука. Не умирам от желание да ѝ стана шаферка. Вярно, че съм най-добрата ѝ приятелка, но кой би се жертвал дотолкова, че да облече розова рокля с къдрички?

Аз.

Аз.

Забелязвате ли колко съм непоследователна? Не съм виновна, причината е в хормоните.

Усмихвам се пресилено... по-скоро се озъбвам. Разбира се, твърде възможно е да приличам на великденско яйце, клатушкащо се по централната пътека в църквата, но нали все пак съм най-добрата приятелка на Сам, макар и доста безформена? Може би иска шаферки с еднакъв

размер (и то № 42), обаче това е абсурдно, нали? Не може ли да се омъжи, след като родя? Или да не я е грижа, че приличам на великденско яйце. Не бива да се страхува, че ще загрозя сватбените ѝ снимки; тъкмо напротив – в сравнение с мен ще изглежда като Кейт Мое.

Джулия тактично взема един от множеството справочници на „сватбена тема“, които напоследък Сам винаги носи в чантата си (този е озаглавен „Как да организираме съвършеното сватбено тържество“), и пита дали е полезен. Знам, че пет пари не дава за съвършената организация, ала Сам явно не разбира, че въпросът е за заблуда.

– И още как! – отговаря разпалено. – Съдържа подробни обяснения за реда на церемонията, дава указания за състаняне на списъка на гостите, на менюто и тъй нататък. Освен това е страхотно съвременен – предлагат се варианти къде да седят родителите на младоженеца и булката, ако са се развели и отново са встъпили в брак, и то до три пъти. Има и раздел, който ще свърши работа и на теб, Джордж. Описан е етикетът, който трябва да се спазва, ако се налага младоженецът да спомене в речта си нероденото дете. Явно се спазва, когато младоженката е в прекалено напреднала бременност. Има и предложения къде да седят заварени деца на новобрачните. Все полезни указания, нали?

„И още как!“ – мисля си.

– Най-отзад е поместен примерен списък от мероприятия, свързани с организирането на сватбената церемония и тържеството. Отпечатан е на отделен лист, който можеш да откъснеш и да носиш в чантата си, Адски е полезен, съдържа дори график за изпращане на поканите, наемане на коли и прочие. Отмягането на изпълнените задачи става чрез квадратчета, все едно отговарят на тест, което е много симпатично...

Бас държа, че Джулия вече съжалява, задето е попитала за справочника.

Мобилният ми телефон извънвява тъкмо когато сериозно обмислям възможността да отрежа езика на Сам. Обажда се Хю. Като научава, че сме в „Блубърд“, предлага да дойде да ме вземе. Разтапам се от щастие и дори не си правя труда да скрия злорадството си, когато съобщавам на приятелките си за намерението му. Вярно, че Сам има годежен пръстен, но къде е Гилбърт, а? Важното е, че Хю се старее да бъдем заедно колкото е възможно повече време. Победоносното ми изражение помръква, когато тя обявява, че Ги е завел нейната майка при нейната пралеля и дори не е настоял и тя да присъства. Откъдето и да погледнеш постъпката му (независимо дали ще го обявиш за безгръбначно влечуго, или за страхотен добряк), несъмнено е жест на предан влюбен.

Появата на Хю отново ме извежда на върха на негласната класация „На мен повече ми провървя“. Изпотен е, напрежението му е изчезнало след партията скуош, изглежда толкова сладък, че всяка жена би го пожелала. В едно съм сигурна – че когато Сам погледне годеника си, не изпитва неудържимо желание да хукне към скъп магазин за бельо, за да се запаси с прозрачни бикини. Най-сексуалното ѝ изказване относно Гилбърт е, че „цигулката може да е стара, но на нея се свири прекрасно“. Това е единственият ѝ намек по отношение на половия им живот. Струва ми се доста необичайно, като се има предвид, че в миналото разказваше с толкова големи подробности за завоеванията си, та след всяка „сводка“ ми идваше да се изповядам, макар да не съм католичка.

Вирвам брадичка, та Хю да ме целуне по устните (неговите винаги изглеждат така, сякаш са нахапани от пчели). Той ме целува по челото и пита дали съм съобщила на приятелките си голямата новина. Като се убеждава, че съм го сторила, поръчва бутилка френско вино, отхвърляйки предложението на сервитьора да ни донесе от евтино шампанско, с което досега са се наливали приятелките ми. После пита Сам дали списанията за сватби не са еднакви. Чувствам се абсурдно самодоволна, въпреки че няма да близна и капчица от хубавото вино.

– Разбира се, че не са! – пламенно отговаря тя, подхващайки любимата си тема. – Ще ти изредя само няколко заглавия: „Младоженки“, „Младоженец и младоженка“, „Младоженки и създаване на нов дом“, „Красива булка“, „Красотата на булката“, „За младоженката“, „Сватбен ден“ и „Сватбени тържества“. Ако само ги прегледаш, ще ти се сторят еднакви, ала когато сериозно се зачетеш, ще разбереш, че всяко има собствен стил.

Мисля си, че ако той започне да чете „сериозно“ подобни списания, ще се обадя да го приберат в лудницата.

– Като ги гледаш, не изпитваш ли желание да направиш решителната крачка? – продължава Сам и закачливо го сръгва, заради което с най-голямо удоволствие бих я удушила с голи ръце.

– Имаш предвид обвързване в брак ли?

– Да.

– Замисляла ли си се за подтекста на думата обвързване? На мен винаги ми вдъхва асоциация с попадане в плен. Синонимите на обвързване, посочени в тълковния речник, са спъвам, преча, ограничавам. – Той се засмива. – Първото ще ми държи влага за цял живот.

Хм, винаги съм предпочитала да ми казват истината в очите. Не и този път.

Джулия сменя темата, ала не за да пощади чувствата ми, а да продължи да поднася Сам, която е прекалено лесна жертва в ръцете ѝ:

– Навярно изпитваш облекчение, че най-сетне ти се налага да купиш едно... пардон, няколко от тези списания.

За щастие Сам приема думите ѝ за чиста монета и въодушевено кима. Истината е, че години наред е обикаляла павилионите за продажба на списания, безброй пъти е прелиствала гланцираните страници, представяйки си каква ще бъде сватбената ѝ рокля, питайки се дали да носи венче от цветя, или от изкуствени перли, какви да бъдат роклите на шаферките. Веднъж сподели с мен, че се чувства гузна, защото толкова пъти прелиствала страниците, та бъдещите булки щели да си купят орфанни списания; после побърза да се самоуспокои, заявявайки, че трябвало да са щастливи, щом някой им е предложил брак. При тези си набези винаги носеше венчален пръстен, който си беше купила в Турция, за да убеди продавачките, че е сериозна клиентка, не глупачка, която само прелиства списанията.

Оставаме в „Блубърд“, докато Хю, Сам и Джулия така се отрязват, че махмурлукът на другия ден им е в кърпа вързан, което ме безпокои, защото още не съм започнала приготвянията за утрешното празненство у дома. Предстои ми да обеля чесьна, да нарежа лютите чушки и да извадя семенцата им, да накисна в марината скаридите. Единственото ми утешение е, че няма да се чувствам като прокажена, когато сутринта повръщам в тоалетната. Плащам сметката, натоварвам в отделни такси Сам и Джулия, помагам на Хю да се придвижи до колата си.

Той ме прегръща, опитвайки да намери мястото, на което доскоро беше кръстът ми. Ловко маневрирам, за да избегна допира му – не ми се иска да се отврати от безформеното ми тяло. Тъй като очевидно не е в състояние да шофира, измъквам от ръката му ключовете. Отново ми се повдига, което изобщо не е честно, защото през целия ден не съм хапнала нищо тлъсто и съм пила само вода.

– Кейт и Том ще ни гостуват утре – подхвърля Хю.

Втасахме я!

– Така ли? Намислил ли си с какво да ги забавляваме? – питам, докато му помагам да седне в колата. Винаги измисляме някакво забавление за хлапетата. Обикновено ги водя да се повозят на виенското колело, в някой аквариум, в зоологическата градина и прочие. Децата на Хю не са от онези, които кротко гледат по телевизията „Малка къща в прерията“, както правех аз в детството си... Да му се не види, как ми се иска да хапна сладолед или пудинг...

– Не – промърморва Хю. – Някакви предложения?

– Ще си помисля. – Не стига че ми предстои да приготвя вечеря, достойна за най-изискания ресторант, ами ще ми тръснат и дечурлигата! Въздишам. Дали да купя компот от праскови и солена чипс? Не за да ги поднеса на гостите, а да потисна гаденето, разбира се.

– Осигури ли бурканче нутела за Кейт? – интересува се Хю.

Нутела! Това е спасението ми! Удрям спирачки пред един супер-маркет, включвам аварийните мигачи и се втурвам да си купя сладкия деликатес. Паркирала съм на алеята за колите за спешна помощ, но случаят наистина е спешен – не мога да дочакам да се прибера у дома и да нападна бурканчето в хладилника. Отначало Хю доволно се усмихва, защото решава, че проявявам загриженост към дъщеря му. Ала щом сядам обратно зад волана, отварям бурканчето и с пръст загребвам от течния шоколад, одобрителната му усмивка помръква и той с отвращение наблюдава как се тъпча. Бързам да се оправдая:

– Кейт предпочита фъстъчено масло.

14.

– Какво ще бъде менюто?

– За предястие – скариди в марината с кориандър, маслини, подправени с чили и лимонов сок, пилешки шишчета. После ще поднеса спагети със сардини, полети със специален сос. Основното ястие ще бъде риба със сметанов сос, десертът – шоколадово суфле.

– Дано никой не е алергичен към рибните ястия. Купи ли цветя?

– Да, но нямах време да ги поставя във вази. Още са в кофата в килера.

– Скъпа, там е прекалено топло. Ще увехнат много бързо.

– Имаш право – промърморвам, докато втривам в шията си овлажняваща течност. На колко ли години изглеждам? На двайсет и осем? На петдесет и пет? Не мога да преценя. Днес сутринта изглеждах на двайсет и осем, но след деня, прекаран в компанията на Кейт и Том, вероятно ще мога да подам документи за пенсионерска карта за градския транспорт и никой няма да се усъмни. От най-горното чекмедже взимам чорапогащник, оглеждам го за бримки.

– Какво ще облечеш? – интересува се Хю.

– Смятам да си сложа панталона с ниска талия, модел на Джоузеф. – „Стига да се напъхам в него“ – добавям наум.

Тършувам в големия дрешник с напразната надежда да намеря панталон или пола, които да прикрият разширения ми ханш и заобленото коремче. Подбирам четири-пет тоалета, занасям ги в банята, за да ги изпробвам далеч от погледа на Хю. Избирала съм ги така, че да подчертават корема ми, който доскоро беше плосък като дъска, ето защо ме измъчва ужасяващото подозрение, че нито един няма да ми стане. Истински кошмар! Хю, който няма представа, че искам да се усамотя, влиза след мен в банята. Сяда на тоалетната чиния и започва да бърбори. Интимността помежду ни е очарователна, само че днес предпочитам да се появя пред очите му облечена и гримирана. Не желая да бъде свидетел на моята обречена на неуспех битка с моделите на прочути дизайнери, пък и вместо да ме зяпа, не е зле да отиде в кухнята. Адски изоставям с пригответенията.

За щастие сред купчината дрехи намирам пола, която ще побере наедрелия ми ханш. Ще я комбинирам с блуза на Каролина Херера, която ще спусна отгоре така, че да прикрива отворения цип. Заставам пред огледалото, опитвайки се да преценя дали мога да се появя така пред колегите на Хю.

– Как изглеждам? – питам, нервно прокарвам длани по бедрата си в безсмислен опит да пригладя полата.

Той застава зад мен, вира се в отражението ми. Не отговаря, само започва да ме целува, ръцете му като на автопилот се насочват към гърдите ми. Допреди няколко седмици носех сутиен 32С, а чашките на сегашния ми са 36ВВ. Смятам, че наедрелите ми гърди са гротескни и че приличам на красавица от евтините картички, които се продават по панаирите. За щастие Хю е луд по тях, за нещастие непрекъснато посяга към новите си играчки. Гърдите толкова ме болят, че ако той още веднъж ги докосне, сигурно ще сторя нещо необмислено.

Прекалено хуманно е да го наръгам с нож. Ще се наложи сама да отглеждам детето.

Може да го изритам в топките или да го ударя с първия тежък предмет, който ми попадне. Често съм се питала защо върху нощните шкафчета в хотелите неизменно оставят Библии, вече знам отговора.

Нали не ми повярвахте? Само се шегувах.

Поглеждам часовника си. Гостите ще бъдат тук след четирийсет минути. Бутилките вино още не са поставени в хладилника. Хю ме целува по шията, обръща ме към себе си, започва да разкопчава блузата ми. Ако се любим, няма да приготвя навреме маринираните скариди, пилешките шишчета и маслините с пикантен сос. Целувките му стават още

по-страстни. Слава Богу, имам пакети с различни ядки. Ще ги сервирам в кристални купички – много е шик.

* * *

След четирийсет минути на вратата се звъни; Хю, който е под душа, се провиква да отворя. За мен не остана време да се освежа, чувствам се ужасно. Единственото ми утешение е, че е за предпочитане да изглеждам като жена, която току-що се е чукала, отколкото като бременна, която току-що се е скъсала от повръщане.

Хю каза, че устройва вечерята, за да съобщим на нашите приятели за предстоящото радостно събитие, затова, като отварям вратата, се сепвам – на прага стоят шестима усмихнати непознати. Казвам си, че изглеждат много симпатични, дори си повтарям философската сентенция, че непознатите са хора, с които предстои да се сприятелиш. Непознатите, с които ми престои да се сприятеля, лъчезарно се усмихват и едновременно извикват: „Сет, Пиърс, Хедли, Джасмин, Ив, Вив.“ Невъзможно е да се ориентирам кое име с коя физиономия върви. Усмихвам се в отговор, предлагам да взема палтата им. Неловкото положение става направо конфузно, когато един от новодошлите ме нарича Бека. Хю пристига тъкмо навреме да подхвърли небрежно:

– Не е Бека, а Джордж.

С което въпросът изглежда приключен.

Сет/Пиърс/Хедли се изчервява, промърморва някакво извинение, а другите му помагат да излезе от неловкото положение, като избухват в смях. Много мило, че му се притекоха на помощ.

Хю ги повежда към дневната, аз пък се мъча да не мисля как е възможно Сет/Пиърс/Хедли да ме вземе за Бека. Да му се не види, как така знаят за нея? Защо Хю е разказал на новите си колеги за Бека? Та нали тя е минало? Поднасям купичките с ядки, после отивам в кухнята да наляя напитките и да погледна ястието във фурната. След секунди цъфва и Хю.

– Идваш да ми помогнеш ли? Ако искаш, пригответи заливката за салатата – предлагам.

– В никакъв случай. – Той изобразява физиономия, която сякаш казва: „Не ме принуждавай да го правя, ще оплескам всичко, съжалявам, скъпа.“ Убедена съм, че изражението на палаво, но непохватно момченце, което е патент на Хю Грант, е заимствано от моя Хю. – Ти си специалистката – добавя и ме потупва по задника. Преди да се зарадвам на комплимента, той ме полива със студен душ: – Защо поднесе тези

евтини ядки? Къде са прехвалените ордьоври?

– Един познат ме ангажира в последния момент, та не успях да ги приготвя. – Поглеждам го уж предизвикателно, за да го разсмее, но той е зает с отварянето на бутилка вино.

Недоумяващо поклаща глава, промърморва:

– Не си размазала фондютена на брадичката си.

Може би забележката му е добронамерена, ала изведнъж си спомням как веднъж се оплака, че освен дето му е изневерила с треньора по тенис, Бека е допуснала фаталната грешка „да се отпусне“. Прекалявала със сладкишите и кафето, дояждала храната, останала в чиниите на децата.

Чувствам се така, сякаш току-що са ми показали жълт картон.

* * *

Въпреки злощастните гафове в началото, празненството се оказва относително успешно. Казвам „относително“, защото основното ястие е превъзходно, суфлето – божествено. За съжаление не мога да опитам прекрасното вино, от друга страна, е добре, че не пия – така неотлъчно следя чашите на гостите да не остават празни; в миналото Хю често ме упрекваше, че когато си пийна, забравям да предлагам напитки на гостите и доливам само моята чаша.

Което е непростимо.

Но може би разбираемо, ако гостите са такива досадници.

Как е възможно Сет, Хедли и Пиърс да си въобразяват, че е интересно и забавно през цялото време да говорят за работата си? Разбира се, всички „сме в бизнеса“, както се изразяват работещите в компании за реклама (като че ли на света няма друг бизнес), но все пак би трябвало да имат и други интереси. Още по-невероятно е как Джасмин, Ив и Вив смятат, че участват в разговора, като се усмихват превзето и не казват нито дума! Ама че навлеци! Скъсах си задника да им приготвя вечеря като във френски ресторант, нали така? Поне да бяха донесли бутилка вино, да разкажеха някой и друг анекдот! Въпреки че умът ми е в ястието във фурната, подхващам различни теми, но всеки път удрям на камък. След първите двамадесет минути ми става ясно, че разговорът за законите на Европейската общност ще се проточи безкрайно, обаче опитам ли се да го разнообразя например със забавен скеч от последния епизод на „Саут Парк“, шестимата ме гледат, като че съм извънземно. Хрумва ми, че предпочитат по-тънкия хумор, започвам да рецитирам реплики от сценариите на Монти Пайтън, ала и този път не пробуждам интереса

им. Нямам мнение за постановките на театрите в Уест Енд, дори за това – дали Пош Спайс е прекалено слаба. Темите, с които обикновено по-веждам разговор, очевидно са им безкрайно чужди, те учтиво, но категорично отхвърлят опитите ми да бъде любезна домакиня.

Не проумявам къде греша.

За разлика от мен Хю явно умее да общува с тях. Ив се смее на всяка негова дума, включително когато предлага да й налее питие, Джасмин буквално получава оргазъм, когато той ѝ поднася платото със сирена и пита: „Мога ли да те изкуша?“

Решително стискам зъби, примирявам се с досадната компания и със затаен дъх очаквам Хю да им съобщи голямата новина. Надявах се да го стори, докато консумираха ордъврите, после – по време на вечерята, накрая реших, че ще го направи, когато поднесе десерта, ала той не обели и думичка. Примирено наливам кафето и брендито. Тъкмо когато си казвам, че Хю е забравил повода да поканим колегите му, той донася от кухнята голяма бутилка шампанско. Спускам се да намеря подходящи чаши.

– Искам да ви съобща нещо. – Той широко се усмихва, явно му доставя удоволствие да бъде център на вниманието. Налива пенливата течност, подава чаша на всекиго. Вдига своята за тост, светлината от свещите палаво блещука в мехурчетата. Представителите на мъжкото съсловие очевидно са заинтригувани – сигурно предполагат, че той ще обяви как рекламната им агенция е получила нов изгоден договор, дамите пък се преструват на заинтересувани, всъщност с нетърпение очакват да опитат шампанското.

– Да вдигнем тост за красивата Джорджи, която ще роди третото ми дете.

Настъпва неловко мълчание, после Сет/Пиърс/Хедли хорово произнасят:

– Честито, Джорджи.

Мисля си, че реагираха със закъснение, защото са позамаяни от алкохола; малко ми е криво, задето Хю каза, че това ще бъде третото му дете, макар и първо от мен. Е, в края на краищата не мога да искам от него да се преструва, че Кейт и Том не съществуват. Вив през смях подвиква:

– Фантастична новина!

Ив и Джасмин само промърморват „Поздравления“, изпиват на един дъх шампанското и чакат Хю отново да напълни чашите им.

– Къде ще раждаш? – пита ме Хедли. – В някоя от онези частни

клиники, които са толкова изискани, че фрази като „изтичане на водите“ и „напъване“ не се изричат?

– Не съм мислила по въпроса – признавам, обръщам се към Хю за мнението му. Той обаче не отговаря, тъй като е зает да долива чашите.

– Как ще го кръстите? – намесва се Ив.

– Харесва ми името Лизи – подхвърлям плахо.

Тя се обръща към Хю:

– Какво мислиш за Лизи?

– Не я познавам, как изглежда?

Присъстващите избухват в смях, като че ли никога не са чували толкова сполучлива шега.

15.

– Скъпа, как се чувстваш?

– Дебела, скапана и малко бременна.

Майка ми се преструва, че не ме е чула, защото отговорът не ѝ допада, а пък аз се питам дали изобщо съм проговорила.

– Познай къде съм. – Преди да отворя уста, тя добавя: – На „Хийтроу“. Отбих се в Лондон на път за Ню Йорк. Трябва да си купя това-онова.

Произнася „Трябва да си купя това-онова“ с тон, с който хората обикновено казват „Трябва да взема последните изпити“ или „Трябва да се преборя с тежката болест.“

– В Кейптаун залезите са прекрасни, но човек не може да се отдаде на терапия чрез обикаляне на магазините. Искаш ли да се срещнем?

Какво ще облека? В деня, в който не успях да закопча догоре джинсите си, изпаднах в депресия, но днес дори не мога да ги сложа. Всяка частица от мен е претърпяла метаморфоза. Известно ми беше, че като забременееш, коремът ти се издува. Ех, ако само това беше бедата! Заедно с корема се уголемяват стъпалата, задникът и гърдите, лицето ти заприличва на месечина. Накратко, уголемява се всичко освен самочувствието ти.

Изчетох от кора до кора сума книги за бременността, в които неизменно плодът в утробата се сравнява с истински плод. Отначало е бил колкото лимон, после е добил размерите на праскова, сега би трябвало да е колкото грейпфрут. Тогава защо съм наедрияла толкова, че приличам на слонче?

Онова, с което съм облечена, в никакъв случай не може да мине за произведение на моден дизайнер. Напоследък ми стават само дрехите на Хю. Обаче откакто повърнах върху марковия му панталон, той не ми разрешава да взимам скъпите вещи, затова съм принудена да нося дрехите от студентските му години, които той никога повече няма да облече. Тази сутрин бях изправена пред избора да сложа риза, избродирана с герба на университета, или тениска с шампования образ на певица Мийтлоуф. Още по-труден беше изборът на панталон – дали да комбинирам тениската с избелелите джинси, които Хю беше купил по време на обиколката на Индия, или със зеления костюм с двуредно сако, с който вероятно е бил на първото си събеседване за работа и е запазил от сантименталност. Избрах тениската и хипарските джинси, после телефонирах в службата, че съм болна – беше много по-лесно, отколкото да измия косата си, която напоследък не се подчинява на гребена и машата, или да скрия под няколко пласта фондъотен жълтеникавата си кожа. Торбичките под очите ми са по-големи от пликовете, в които в магазините на Бонд Стрийт опаковат покупките.

Невъзможно е да се появя в този вид пред Джесика. Тя има високи стандарти.

– Поканена съм на изложба на картини в галерия на Уолтър Стрийт. Творбите са на някаква неизвестна художничка. Казва се... Хермия... забравих фамилията ѝ. Няма значение, и бездруго това едва ли е истинското ѝ име. Подозирам, че ще умра от скука, но трябва да отида, защото собственичка на галерията е дъщерята на Клариса.

Клариса и майка ми са приятелки от толкова отдавна, че предпочитат да не си спомнят кога са се запознали. С дъщеря ѝ Фрея сме почти връстнички, ето защо, откакто се помним, амбициозните ни майки ни сравняват и изтъкват разликите помежду ни. Джесика с удоволствие се отдаваше на тази игра, защото неизменно печелех. Завърших курсовете по пиано и цигулка преди Фрея, побеждавах я на всякакви състезания, в училище получавах по-високи оценки от нея и макар майка ми да мечтаеше да започна по-престижна работа, се утешава с факта, че печеля купища пари. Всичко вървеше като по вода до 1990 година, когато Фрея се омъжи за граф, херцог или нещо подобно. Джесика така и не ми прости, още повече че Фрея на бърза ръка народи три бебчета. Майка ми съвсем не умираше от желание да стане баба – тъкмо напротив. Ала не можа да преживее, че Фрея ме изпревари в нещо. Отгоре на всичко по време на бременностите си моята съперница не наддаде повече от девет килограма, а пък аз вече съм наддала шест, въпреки че съм бременна

само от четиринайсет седмици. Никога не ѝ се повдигаше, лицето ѝ не се покри с грозни петна, тя дори се разхубави. Давам си сметка, че никога няма да си възвърна първото място в идиотското състезание между две амбициозни майки.

– Нали знаеш, че трябва да мислиш само за хубави неща, за да повлияеш на кармата на бебето? – пита Джесика.

– В момента мисля само как да убия някого.

– Миличка, нали каза, че искаш детето?

– Така е. Обаче не си представях, че ще бъде толкова трудно.

– Човек не може да има всичко, нали?

Очевидно не може. Дори да приемем, че съм на седмото небе от радост, все пак си мисля, че има нещо сбъркано в тази работа. Например защо не мога да отида в магазина и да си избира бебе. Не проумявам твърдението, че за една жена раждането е най-прекрасното, най-вдъхновяващото и най-естественото нещо на света. Не се чувствам като „майка-земя“; като ме погледне, никой нормален човек не би ме сравнил с богинята на плодородието или с Афродита. Признавам, че е истинско чудо да усетиш туптенето на мъничкото сърчице, от друга страна, си давам ясна сметка, че съществува в утробата ми вече има храносмилателна система и отделя непотребните вещества, превръщайки ме в нещо подобно на обществена тоалетна.

– Слушаш ли песните на китовете? По време на бременностите си Фрея ги слушаше и трите ѝ бебета дойдоха на бял свят по новата система „раждане във водата“. Според мен това е само евтин трик, и то доста опасен, но дечицата са истински ангелчета. Фрея се хвалеше, че нощем спели непробудно по осем часа.

– Така ли?

– Да. Затова препоръчвам и ти да слушаш китовете. Както и повече движение, скъпа. Нали не си се отказала от фитнеса? Поне три пъти седмично трябва да посещаваш залата...

Да, правя физически упражнения – придвижвам се от канапето до хладилника и до тоалетната. Толкова често минавам по тези два маршрута, че мокетът почти се е изгъркал. Измъквам се, без да отговоря на въпроса ѝ за фитнеса, като склонявам в шест и половина да се срещнем пред галерията. Разполагам с около пет часа и петнайсет минути да се преобrazia от размъкнат хипопотам в същество, което тя може би ще познае.

* * *

Банята е първата ми спирка по пътя към предишното ми „аз“. Знаем колко важно е преди посещението във фризьорския салон да измиеш косата си и да я оформиш в прическа. Ако изглеждаш зле, стилистът решава, че си непретенциозна, и прави каквото му скимне. В обратния случай има вероятност да останеш много доволна от работата му. Да си призная, изработила съм си страхотна система – случвало се е сутрин да отида при второкласен фризьор, за да изглеждам що-годе добре за следобедния си час при първокласен стилист. Същото правило важи и когато обикаляш магазините за дрехи и обувки. От опит научих, че тръгнеш ли за нови дрехи, винаги трябва да носиш най-хубавия си тоалет, а избираш ли обувки, онези, които носиш, трябва да са излъскани до блясък, чорапогашникът ти не бива да е с бримки, желателно е предварително да си си направила маникюр и педикюр. Проблемът е, че в сегашното ми състояние изглеждам толкова отвратително, че не мога да посетя дори козметичката, затова прибягвам до изпитани „домашни средства“.

Взимам душ, като използвам скъп гел. Опитвам се да се отпусна и да се наслаждавам на аромата му, да не забелязвам, че от силната водна струя гърдите ме болят така, като че ли в тях се забиват хиляди иглички. Запитам ли се: „Чи са тези глезени?“ (моите са стройни, изящни, а тези над стъпалата ми са подути и безформени), на бърза ръка прогонвам предателските мисли. Мъча се да не изпадна в депресия, докато опипвам мястото, на което едно време стърчеше бедрената ми кост; сега тя е защитена от дебел слой плът. Утешавам се, че макар сега да съм само една дебелана, след няколко месеца ще изглеждам по-добре, защото ще бъда в напреднала бременност.

Което доказва колко отчайващо е положението.

* * *

След като използвам най-скъпите козметични препарати за тонизиране, овлажняване и ексфолиране на кожата, след като измивам с шампоан, третирам с балсам, изсушавам със сешоар и отново разресвам всяко косъмче (включително онези между краката ми и миглите – никога не знаеш какво може да се случи), започвам да се чувствам почти човешки. Старателно се гримирам, макар да ми се струва, че от огледалото ме гледа друга жена; дори очите ми вече не са изумруденозелени, а са добили цвета на речна кал. Да му се не види, дали си въобразявам, или е истина?

Предстои ми да избира какво да облека. Преравям чекмеджето с бельото, отделям настрана прозрачните сутиени, в чиито чашки вече няма

да се поберат зърната, камо ли гърдите ми, за щастие се натъквам на сутиен, какъвто носят спортистките. Изкушавам се да не слагам гащи, защото ми създават усещането, че седя върху ренде – напомням си, че при първа възможност трябва да се запаса с няколко чифта от по-големите номера. Разбира се, най-удобно ще се чувствам, ако съм облечена с палатка, но тъй като не разполагам с подобно съоръжение, набързо инспектирам летните си дрехи, които не са толкова вталени. Изпробвам няколко жилетки, ала не мога да ги закопчая, памучните тениски пък се разтягат върху гърдите ми в стил „Памела Андерсън“, но отпред стърчат и ми придават комичен вид. Спирам се на вталена риза на Хю, с която не и изглеждам толкова ужасно, и на ленен панталон. Неподходящ е за сезона, но е сто пъти по-елегантен от хипарските джинси или зеления костюм с двуредното сако. Взимам ключовете от колата и кредитната си карта и напускам жилището.

Втората спирка по пътя към предишното ми „аз“ е Бонд Стрийт. Заобикалям шикозните бутици за секси роклички, блузки и полички (от каквито доскоро се състоеше гардеробът ми), също и магазините, предлагащи дизайнерски модели, не по-големи от четирийсет и четвърти номер. Творците на висшата мода са същински фашисти. Наистина в снобските магазини не ти се налага да се блъскаш в пробните с разни задъхани дебелини, които са в постоянна депресия заради големите си задници и бедрата си, обезобразени от целулита, но това е бягство от действителността, не мислите ли?

Намислила съм да посетя малък магазин за бременни, за който ми казаха, че предлагал „очарователни, съвършени, божествени“ дрехи за дами в деликатно положение, затова се надявам да си купя нещо хем широко, хем елегантно. Изненадващо е, че не изпитвам обичайното вълнение. От няколко месеца не съм се подлагала на терапията, състояща се в купуване на нови дрехи, в резултат съм занемарила харченето на пари също като тренировките във фитнесзалата.

Влизам в магазина, но само след пет секунди разбирам, че в описанието на дрехите като „очарователни, съвършени, божествени“ е пропусната ключовата фраза „за бременни“. Толкова съм разочарована, че за миг сърцето ми престава да бие. На закачалките висят безброй панталони на ластик, ушити от материи, които не изискват пране на ръка. Разбира се, това е огромно предимство – спомням си как на десетата седмица от забременяването си занесох на химическо чистене трийсет и шест поли, блузи, панталони и сака. Платих сума, която спокойно щеше да ми стигне за едноседмична почивка на Карибските острови,

Естествено панталоните трябва да са на ластик, но задължително ли с да са толкова грозни? Очевидно да. Нито една дреха не е вталена, не се предлагат тоалети от висшата мода (нито дори от стандартната конфекция). Накратко, не виждам нещо, което да предизвика страстта ми.

Струва ми се, че магазинът е претъпкан с клиентки. Всъщност в търговската зала има само четири жени, обаче три са бременни, поради което пространството е ограничено; все едно се намирам в „Хародс“ през първия ден от разпродажбата, само дето липсва оптимизмът. Взаимно оглеждаме задните си части, искрената ни омраза предизвиква стегнатият задник на жената, която обяснява на продавачката, че наистина е бременна в седмия месец, обаче всички се възхищавали от фигурата ѝ. Запазила я била, защото практикувала йога. Продавачката също изглежда в добро настроение, ала носи дрехи четирийсет и втори номер и не е прекарала последните месеци надвесена над тоалетната чиния. Дълбоко си поемам дъх и си пробивам път към нея. Обяснявам, че ми трябва нещо, подходящо за официални случаи, костюми и блузи, с които да ходя на работа, дрехи за въщи, както и нощници. Защо ли се чувствам така, сякаш губя купата за първо място?

Продавачката ме вкарва в пробна (с малки размери) заедно с куп дрехи (с големи размери). Потрисам се, като забелязвам колко е широк отпред панталонът – коремът ми никога няма да го изпълни. Пробвам го и откривам, че ми е тесен, налага се да поискам по-голям номер. Дрехите са предимно в бежово, навярно защото този цвят се използва за камуфлаж; сигурно трябва да съм благодарна, че не се продават облекла на точки. За официални случаи продавачката предлага черна рокля в стил „Ампир“, която стига малко под коляното. Въпреки пайетите по деколтето дрехата хваща окото. Разбира се, тоалетите нямат нищо общо с творенията на дизайнери като Алберта Ферети, Живанши или Марк Джейкъб, обаче купувам всичко, което ми предлагат да пробвам, най-вече защото ми е по мярка. Облекчено въздишам, докато чакам да ми върнат кредитната карта. Очаква ме неприятна изненада – въпреки че качеството, кройката и изработката на моделите е далеч под нивото на дрехите, които обичайно си купувам, цените са почти същите. Продавачката с усмивка ми подава пликочете; явно не изпитва угризение на съвестта, задето „скубе“ нещастните обезформени жени.

Третата ми спирка е във фризьорския салон. Моят стилист е изпълнен със съчувствие:

– Скъпа, омазняването на косата е съвсем естествено при твоето състояние. Радвай се, че не са ти поникнали мустаци.

Земята упорито отказва да се отвори и да ме погълне, затова не ми остава друго, освен да пия билков чай и търпеливо да слушам ужасяващите истории за бременни жени, които стилистът и помощничката му настояват да ми разкажат.

* * *

Точно в шест и половина таксито спира пред галерията. Майка ми подава на шофьора сумата, покриваща таксата за пътуването, плюс бакшиша, сресва косата си, отваря пудриерата, за да се огледа. Обръщам се към витрината на галерията, за да проверя дали зъбите ми не са изцапани с червило. Като изучавам отражението си, си казвам, че не изглеждам зле за бременна. Вярно, че положих неимоверни усилия, но Джесика ще бъде доволна.

Тя слиза от таксито и едва не ме отминава. Спирам я, като се навеждам да я целуна.

– Джорджина! – Тя повдига тъмните си очила, които едва ли са й необходими, тъй като няма шанс през следващите пет месеца жителите на Великобритания да видят слънцето. – Джорджина, ти ли си? – повтаря, като че ли не вярва на очите си.

Плахо се усмихвам.

– Косата ти е ужасна! Трябва да вземем мерки.

16.

Купонът е от онези, които обожавам... по-точно – обожавах. От първия миг разбирам, че ще се чувствам кофти. Стените на галерията са боядисани в бяло, дървеният под е лакиран. Пространството е голямо, но картините са само две-три; платната са типични образци на модернистичното изкуство и представляват геометрични фигури в различни цветове. Ако изразяват нещо, то със сигурност ми убягва. Множеството посетители, които приличат на призрачни сенки, се опитват да компенсират празните стени и безсмислените картини.

– Забравих името на художничката. Как се казва? – питам Джесика.

Тя свива рамене:

– Италианка е... обаче не помня името ѝ.

– Едно е сигурно – има много връзки. – Кимам към посетителите. – Всички лондонски знаменитости са тук.

– По-скоро онези, които се смятат за такива – високомерно

произнася Джесика. Гордее се с факта, че нищо и никои не ѝ прави силно впечатление.

– Я, това не е ли Джемима Кан? – питам развълнувано.

– Да... не я зяпай! Забележи, Джорджина, тя има двама синове, а е запазила фигурата си.

С въздишка посочвам човек, който прилича на Елтън Джон и за когото не може да се каже, че е запазил фигурата си. Сред гостите се забелязват неколцина политици, телевизионни звезди, журналисти, регистрирам обилно присъствие на лордове, маркизи и барони, придружавани от височайшите си съпруги. Накратко, тук са всички богати, могъщи и позатлъстели мъже в Лондон и всички красиви, кльощави и изрусени жени. Черната ми рокля с пайети изведнъж започва да ми се струва старомодна и безвкусна. С майка ми познаваме по лице почти всеки гост и сме в приятелски отношения с мнозина. Тогава защо стърча сама и компания ми прави само купичката с фъстъци?

Оглеждам присъстващите, които се наливат с шампанско и похапнат воловани (въпросните ордъври от многолистно тесто са с плънка от овче сирене или шунка, затова не бива да ги докосвам), и се питам кого да заговоря.

– Погледни колко вярно е пресъздадена неумолимостта на смъртта.

– Изрусена блондинка, която прилича на скелет, посочва платното с изобразени червен квадрат и черен правоъгълник.

Приятелката ѝ, която също е мършава като концлагеристка, но е с червеникава коса, кима и отбелязва:

– Поразително е усещането за справедливостта на кончината.

Взирам се в картината, но пак виждам само червен квадрат и черен правоъгълник. Обмислям току-що чутото, нап разнo се мъча да схвана смисъла му. Думите, както и картините, не означават нищо. Мършавите дами може би знаят или не подозират, че дрънкат безсмислици; може би им пука, а може би не дават пет пари. Подозирам, че истинската причина да посетят изложбата е да ги видят в галерията, пък ако междувременно изръсят по някоя дълбокомислена глупост, това е само в техен плюс.

Дали да не поговоря с агента на Патси Кенсит? Той е много забавен събеседник. Разбира се, редно е да поздравя художничката и да направя комплимент на Фрея за красивата галерия, обаче се отказвам, защото Джесика обявява, че вечната ми съперница очаква четвъртото си дете.

– Така ли? Сигурно е още в първия месец – промърморвам.

– Напротив – забременяла е месец и половина преди теб. – Джесика

дори не си прави труда да скрие гнева си, разпален от факта, че участва в състезание, което е обречена да загуби. – Не й личи, нали? – добавя.

Поглеждам Фрея. Наистина не й личи. Коремът ѝ е плосък като дъска. Защо майка ми държи да ме изтезава? Защо ме мрази? Защо ме е родила? Защо Клариса е родила Фрея? Защо Фрея е забременяла почти едновременно с мен? Защо приличам на лоена топка? Забелязвам, че като при другите бременности по лицето на съперницата ми няма дори петънце, косата ѝ никога не е била толкова буйна. Накратко, изглежда страхотно.

– Днес с нея си поговорихме по телефона – заявява Джесика. – Изобщо не се притесняваше заради празненството и откриването на изложбата. Никога досега не е била толкова ведра, толкова спокойна.

„Значи почти е изпаднала в кома“ – мисля си, защото по принцип Фрея се държи толкова хладно, че само с поглед може да изстуди бутилка „Шардоне“. Но защо? Защо не е в плен на противоречиви чувства, като радост и тъга, възторг и депресия, които при мен се редуват на всеки пет минути? Не издържам на изкушението да сложа пръст в раната:

– Повръщала ли е много през първите месеци?

– Дори да се е чувствала зле, не го спомена – признава Джесика.

– Била ли е апатична, неспособна да се съсредоточи?

– Не.

– Краката ѝ изпотявали са се?

– Джорджина! Говори ли се за такива неща?

Всъщност бременните често обсъждат тези теми, говорят и за прекомерното окосмяване, провисналата кожа и тъй нататък. Изглежда, съм забравила къде минава границата между допустимото и недопустимото.

– Оплаква ли се от хемороиди? – добавям обнадеждено.

– Това пък какво е?

– Маясъл. – Изчервявам се. Простонародното название е много повулгарно от медицинското.

– Господи, Джорджина, налага ли се да бъдеш толкова груба? Не ми казвай, че имаш маясъл.

– Не, обаче някои жени го получават – лъжа най-нагло.

– О, спомних си нещо, което ми каза Фрея.

Наострям уши с надеждата за мъничко утешение.

– Ноктите ѝ растели прекалено бързо, харчела цяло състояние за поддържане на маникюра.

Мамка му!

Неизбежно ме връхлита мисълта, че бременността е средство, чрез

което да бъде разконспирирана. Да ме покаже каквато съм в действителност (жена с оценка пет и половина по десетобалната система), не в каквато съм се превърнала (типичната жена на двайсет и първи век).

Отчаяно се оглеждам за някого, с когото да поведе разговор, за да се отърва от обвинителния поглед на Джесика.

Хм, май познавам онази дребничка млада жена. Как ѝ беше името? Преди дванайсет месеца беше обявена от „Баркли“ за бизнесдама на годината. Бях на сватбата ѝ, значи би трябвало да знам името ѝ, обаче то упорито ми убягва. А може би съм се припознала. Няма начин да е тя, нали? Отслабнала ли е? Невъзможно – и без това беше като клечка. Усмивам ѝ се – подход, чрез който се застраховам, че тя няма да ме отрече като кисела краставица, после се обръщам да взема чаша шампанско от подноса на сервитьора. Тя колебливо се усмихва, издавайки, че не си спомня коя съм, после бързо (но не достатъчно бързо) лицето ѝ грейва.

– Скъпа Джордж, колко се радвам! – Преструваме се, че се целуваме.

– С Джесика се познавате, нали? – Бързам да замажа положението, защото името ѝ още ми се изплъзва. Проклетата бременност ме превърна в кръгла глупачка.

– Разбира се.

Двете се усмихват, здрависват се.

– Едва те познах. – Госпожа Бизнесдама на годината изрича думите, преди да си даде сметка какво поражение ще нанесат. Всъщност тя е много свята, никога няма съзнателно да ме оскърби. Изчервява се, бърза да замаже гафа: – Изглеждаш фантастично. – И двете знаем, че лъже, особено когато добавя: – Бебето ще се роди през пролетта, нали? Възхищавам се от смелостта ти. Когато бях бременна в последния месец, не смеех да си подам носа навън, камо ли да ходя на приеми.

Не признавам, че ще раждам чак през август, само смотолевям, че съм започнала да задържам вода.

– Но иначе си добре, нали?

– Разбира се. Много сме щастливи.

Тя кимва, усмихва се, извърща поглед, промърморва някакво извинение и се шмугва сред множеството, за да си намери по-интересен събеседник.

– Присъдили са ѝ званието, защото е преспала с един от журито – заявява майка ми, вероятно за да ме утеши. Трогната съм от жеста ѝ, но знам, че не е искрена.

Ще излъжа, ако кажа, че никой не може да ме познае; има и такива,

които се досещат за самоличността ми. Въпросните гаднярки изпитват перверзно удоволствие да ме заговорят, само и само да ме огледат подробно – и от разстояние си личи, че съм добила чудовищни размери, ала петната по лицето ми се виждат само отблизо.

– Скъпа! – Следват въздушни целувки. – Изглеждаш много добре.

Всеизвестно е, че „много добре“ е фраза, която се декодира лесно. Може да означава всичко – закръглена, напълняла, затлъстяла, дебелогъза.

– Нямах представа, че си се омъжила, камо ли че си бременна – усмихва се Минди, моя далечна позната, с която понякога се засичаме на различни светски събития.

– Скъпа Минди, как е съпругът ти? Извинявай, но не си спомням дали е третият, или четвъртият – невинно изчуруликва Джесика. Дръпва настрана Минди и прошепва: – Я кажи, коя шивачка прекроява старите ти рокли?

– Миличка Джорджи, забелязвам, че си бременна. Защо не го направи миналата година? Нетипично е за теб да не бъдеш в крак с модата – усмихва се Дълси.

Има право. Ако бях родила през 2000 година, щях да бъда в компанията на знаменитости, решили да станат майки – Мадона, Чери Блеър, Катрин Зита Джоунс. Да имаш дете през 2001-ва, очевидно се смята за гаф, предизвикан от неефикасни противозачатъчни средства; дори да се скъсам да повтарям колко съм щастлива, никой няма да ми повярва.

– Дълси, скъпа, разгледа ли тези... произведения на изкуството, на които повече подхожда названието „произведения на безвкусицата“? Ужасни са, нали? Напомнят ми приказката за новите дрехи на царя.

Дълси почервява като домати:

– Може би не знаеш, но с Хермия Вичи сме съдружнички.

Майка ми пуска една от най-чаровните си усмивки:

– О, извинявай! – Усмивката ѝ а la Макиавели е толкова искрена, че почти измамва и мен. Почти. – Какво разбирам от изкуство? Сигурна съм, че картините ѝ ще имат голям успех.

* * *

През цялата вечер Джесика проявява грубост, която е като балсам за наранената ми душа. Нарича шампанското „долнопробно пенливо вино“, поръчва за себе си „Круг“, за мен – сок от боровинки. Като истинска професионалистка опитно отбива подигравките, насочени към мен. Освен това настоява непрекъснато да обикаляме залата, междувременно

шепнешком ми заповядва: „Горе главата!“ или „Нито за секунда не преставай да се усмихваш!“

Най-малко четиринайсет пъти повтарям, че съм на седмото небе от щастие. Капвам от умора, но съм благодарна на Джесика.

В промеждутъците, през които тя не е заета да измисля остроумни отговори на злобните забележки, разговаряме по семейни въпроси. Научавам, че баща ми ще замине с нея за Ню Йорк, където тя възнамерява да „напазарува“; тази вечер бил в клуба си, за да се подготви психически за посегателството върху личността и кредитните му карти. Брат ми се бил увлякъл по абсурдната професия на диджей; Джесика се утешава с мисълта, че бързо ще му омръзне, както се случваше с всичко, с което се захващаше през десетте години, откакто го изключиха от университета Дърам. Известно ѝ е, че е бил статист в киното, музикант, автомобилен механик и градинар. Аз пък знам, че е бил „куриер“ в Южна Африка и жиголо в Лае Вегас.

– Как мина онова с камерата? – пита Джесика. Нямам представа за какво говори. Тя забелязва недоумението ми, затова пояснява: – Думата ми е за приспособлението, чрез което се разбира полът на бебето.

– Ааа. Утре съм на видеозон.

– Искаш ли да те придружа?

– Нали заминавате?

– Да, но ако е наложително, ще заверя билетите за друг ден.

Трогната съм от жеста ѝ.

– Не се притеснявай. Хю сигурно ще дойде с мен.

– Дано да е каквото сте си поръчали. Разбира се, не и близнаци. – Майка ми дяволито се усмихва.

В осем и половина най-сетне решава да прекрати изтезанието ми. Качва ме на такси и подхвърля:

– Не беше толкова страшно, нали?

Макар че и двете знаем истината, не желаем да я признаем. Свляям стъклото, провирам глава навън:

– Наистина ли съм харесвала тези хора?

– Съмнявам се – усмихва се тя.

Хващам ръката ѝ, силно я стисвам:

– Благодаря, Джесика!

– Майка в нужда се познава, Джордж.

17.

Дванайсега седмица

Важно е да споделите с вашия партньор чудото, което се случва с тялото ви. Той ще ви бъде голяма подкрепа. Настъпил е моментът на създаване на взаимоотношенията ви. Твърде е възможно обаче да ви се наложи да се потрудите, докато партньорът ви се почувства съпричастен към случващото се с вас.

Да му се не види, писна ми да се трудя – защо нищо не получавам даром?

Хю отказва да ме придружи за прегледа на видеозон под предлог, че е много зает. Мъча се да си внуша, че има право, че заема много отговорен пост. Пък и кому е притрябвало да го окуражават и подкрепят?

Очевидно на всички бременни в чакалнята.

Ненавияждам чакалните пред лекарските кабинети. Изнервят ме, чувствам се ужасно неловко. Поради липсата на четиво щеш, не щеш, оглеждаш другите пациенти. (Не броя за четиво орфаните броеве на списание „Хелоу“; на кого му пука за тъпите светски клюки, повечето от които не отговарят на истината?) Няколко пациентки са в още поплачевно състояние от моето. Седят апатично или кихат толкова често, че според мен със сигурност са болни от чума. Старая се да седна възможно по-далеч от тях, да не би да ми лепнат някаква неизлечима болест. Мамка му, защо не положат малко усилия поне да изглеждат прилично? Като мен например. Нося панталон, който се закопчава догоре, избърсала съм от обувките си повръщаното. В края на краищата горкичкят лекар е учил дълги години, за да получи дипломата си, длъжни сме да му спестим неприятните гледки. Тези повлекани поне можеха да се срещат, да сложат обувки вместо домашни чехли, да престанат да дърдорят. Да начервиш устните си, не изисква почти никакво усилие, нали? Дори медицинските плакати на стените ми действат потискащо.

Досега не съм оперирана, само навремето ми извадиха сливиците, но в частна клиника. На Харли Стрийт всичко е много дискретно. Чакалните са боядисани в бяло, на стените висят репродукции на прочути лилии на Моне. Пациентите до един носят „униформата“ на богатите – бели ризи, тъмни джинси, множество златни бижута, тъмносини обувки с нисък ток и очила, вдигнати на косата, прошарена с по-светли кичури (последното се отнасяше само за мъжете).

Сканирането се оказва простичка процедура, след като се разреши дилемата пълен/празен пикочен мехур. В справочниците пише, че подобър образ се получава при пълен пикочен мехур. Както обикновено, информацията в справочниците е безнадеждно остаряла. Съвременните лекари предпочитат да няма филтър от урина между лещите на апарата и извънземното, обаче аз го разбирам едва след като цели три часа се стискам. Изтъпявам унижението да изпразня мехура си в подлога, докато акушерката чака в съседното помещение – няма какво да прави, освен да слуша как урината се плиска в металното съоръжение. О, какво удоволствие! Накрая тя намазва със студен гел корема ми, който повече прилича на Еверест, и прикрепва към него устройство, напомнящо микрофон.

Изумително е.

Извънземното е изумително. Под този ъгъл определено прилича на човешко същество. Виждам главичката, обронена на гърдите му, ръчичките и крачетата му.

То умее да плува.

Истински атлет е.

18.

С течение на времето едва издържам на работното си място. Кабинетът ми е със стъклени стени и гледа към голямо помещение с много бюра, върху които са поставени еднакви компютри, различаващи се само по скрийнсейвърите. Трийсет и няколко служители, всеки от които отговаря за отделен проект, седят зад бюрата и си крещат по осем часа, че и повече, дневно.

Докоро така си представях рая. През стъклената стена виждам кой с какво се занимава. За съжаление, откакто съм в това състояние, предпочитам да съм далеч от очите на хората.

Брет, Карл и Дру се втурват в кабинета ми тъкмо когато натъпквам в устата си кифла с кремсирене.

– Трябва ли да я изядеш? – пита Брет. Не се знае дали е загрижен за здравето ми, или намеква, че съм заприличала на слон.

Събрали сме се да обсъдим дневния ред на важното съвещание с важен клиент, производител на тоалетна хартия. Обещал е да вложи в рекламната кампания невероятната сума от шест милиона, агенцията ни ще получи приблизително десет процента от приходите.

Само че момчетата не харесват „Предаността на кученцето“ или „Обичта на кученцето“ – названия, които досега успешно са продавали продукта. Дразнят се, че отказвам да се впусна във фантазиране и настоявам да се придържаме към същината на въпроса.

– Според клиента рекламните текстове са стратегически стабилни – подхващам.

– Тоест – скучни – махва с ръка Карл.

Може би има право; в нашия бизнес се говори едно, а се разбира съвсем друго, но се спазва желязното правило да се преструваме, че се съобразяваме с казаното.

– И със запазена търговска марка – добавям.

– Накратко, много скучни – намесва се Брет. Като началник на творческия отдел той гледа на търговската марка като на ужасно пресъпление. Другите двама одобрително мърморят.

– От особена важност е да запомним, че създаването на търговска марка, тоест на облика на дадена стока, е нещо като религиозно изживяване. Същинско приключение – мъдро кима Дру.

И другите кимат. Чувствам се така, сякаш отново съм в галерията на Фрея. Не съм сигурна, че Дру е изрекъл нещо, но ако наистина го е казал, то противоречеше на мнението на Брет, тогава защо Брет кима? На бялата дъска в дъното на помещението Карл е написал: „Вълнуващо, Забележително, Стил, Елегантност, Благосъстояние, Преговори, Култура и Достъп“. Всички поглеждаме дъската и пак кимаме. Думите не са свързани с въпроса, който обсъждаме, но са наш стар трик. Преди всяко съвещание ги написваме на дъската, после преспокойно клюкарстваме по адрес на Дейв от производствения отдел, който се чука със секретарката Синди, или спорим дали „Стела Артоа“ е по-добра бира от „Будвайзер“, създавайки впечатлението, че напъваме умствените си способности за сътворяването на търговската марка. Питам се дали Дийн е забелязал, че на дъската винаги се мъдрят едни и същи думи, независимо дали обсъждаме марката на застрахователна компания, или на тоалетна хартия.

– Не виждам смисъл да се натягаме – мърмори Карл. – Обзалагам се, че и този път няма да е по-различно. Ще покажем рекламни клипове, които сме правили за други клиенти, ще представим съответните изчисления и скучни графики, доказващи успеха на кампанията, ще добавим един-два реда към обобщението, накрая ще представим пилотен проект, от който всъщност се интересуват всички.

Цинизмът му е смущаващ, същевременно дълбоко в себе си знам,

че може би той има право.

– Спомняте ли си времето, когато изпращаме при клиентите Джорджи и те така си падаха по нея, че изобщо не я спущаха какво говори? – подхвърля Брет.

Нямам сили за друго, освен да му хвърля убийствен поглед.

След петнайсет минути решаваме, че е най-уместно да организираме предварително съвещание, на което да обсъдим дългия списък точки, които бихме могли да включим в дневния ред, да го съкратим и на повторено съвещание да обсъдим стратегията за срещата ни с производителя на тоалетна хартия. Единодушно се приема, че най-удобното време и място за предварителната среща е утре по обяд в ресторант „Мецо“. Настоящото съвещание приключва, момчетата се връщат в кабинетите си с усещането, че са свършили добра работа.

Аз не съм толкова сигурна.

Често си мисля, че съм избрала неподходяща професия. Всъщност по-правилно е да се каже, че попаднах в рекламния бизнес – думата „избрала“ предполага активно участие от моя страна, каквото нямаше. Вероятно трябва да съм благодарна, че Хю не реши да работи в НАСА или във Въръжените сили. Въпреки че щеше да бъде ужасно шик да съобщавам на хората, с които се запознавам на едно или друго парти, че работя като астрофизик, а Хю със сигурност щеше да изглежда адски готин с униформа. На работещите в нашия бизнес е известно, че рекламата е само за забавление. Единствените, които гледат сериозно на нея, са онези от Дружеството за защита на морала, които редовно вдигат патърдия заради реклами на бельо. Всички останали си дават ясна сметка, че работата в рекламна компания е начин хем да избегнеш превръщането си във възрастен и отговорен човек, хем да получаваш повече, отколкото ако си останал в университета да защитиш докторат.

Всички освен мен.

Не притежавам *je ne sais quoi*. Не съм достатъчно самоуверена, само се опитвам, което определено е най-голямата ми грешка. Искане ми се да усъвършенствам подхода на колегите ми, които набелязват стратегията си в асансьора само минута преди срещата с клиента и винаги успяват да го забаламосат. Обаче ми е невъзможно. Мисля, че е неморално сам да попълниш анкетните листове, които уж служат за база на определена рекламна кампания, да ги обявиш за проучване и да одрусаш клиента с трийсет бона. Не съм съгласна, че трябва да се държиш любезно само с онези, от които зависи кариерата ти. Не съм приятелка с администратора Албърто само защото раздава канцеларските материали и

държи ключа за служебния хладилник с алкохолни напитки (честно казано, той е голям задръстеняк).

Работя много здраво, за да се задържа на повърхността. Не познавам колега или колежка от рекламния бизнес, които да са чели произведенията на Левит, Котлър, Ансоф и Портър. Знам разликата между брутни и нетни продажби, наистина държа клиентът да реализира печалба. Работила съм с най-добрите фотографи, режисьори и монтажисти на клипове, спомогнала съм за създаването на търговската марка на много известни продукти. Не използвам съкращения от рода на ECR, FMCG и KV1, за да объркам събеседника, а защото те са необходимост в нашата работа. Давам си сметка колко важно е да разполагаш с кредит за посрещане на служебните разходи. Отнасям се строго, но справедливо с подчинените си, старая се да бъде честна с тях. Въпреки това живея в непрекъснат страх, че някой ще ме разконспирира.

Ще открие, че полагам неимоверни усилия, за да бъда шик, че пръскам половината си заплата за скъпи кремове за лице и прекарвам свободното си време в козметичния салон. Че дълбоко в душата си се страхувам от личния треньор по тенис, че не харесвам авокадо и ненавиждам хайвер...

Повярвайте, това не е живот!

Колегите ми до един са като Джекил и Хайд. Когато сме извън службата, са очарователни и забавни, на работното си място стават алчни, безскрупулни и несигурни. Прави впечатление, че едни от най-опасните хора в Лондон работят в рекламата. Нашият бизнес е пренаселен с онези, които са се появили на бял свят в края на големия бум в раждаемостта и са изстрадали десетгодишното управление на Маргарет Тачър – съвсем оправдано е, че са прекалено амбициозни егоисти. Не е чудно, че след като забременях и ненадейно заприличах на Сигърни Уивър от „Пришълецът“, мнозина вече кроят планове да заемат мястото ми.

* * *

Като се връщам от обедната почивка (която прекарах в тоалетната), не заварвам никого.

– Къде са хората? – питам Джулия. На бюрото ѝ стои голяма кутия с желирани бонбони. Без да попитам може ли да си взема, загребвам цяла шепа от червените.

– Заповядай – усмихва се Джулия.

Чувствам се като дете, което са спипали да бърка в буркана с мед, виновно скривам ръце зад гърба си. Устоявам около четири секунди,

после отново посягам към бонбоните, този път избирам жълтите. Единственото ми желание е да се тъпча с храна, бързам да я съдвча, за да излапам нещо друго. Да консумирам всичко, което ми попадне, все едно искам за петнайсет минути да компенсирам почти четиринайсет години гладуване.

Като се замисля, май именно това права.

– Не получи ли съобщение? Пристигнал е някакъв тип от Щатите, всички са на среща с него. Бил много важна клечка.

Странно, тази сутрин нито Брет, нито Дру, ни Карл споменаха за важната среща. А може би не е толкова странно.

– Не съм получила никакво съобщение. – Устоявам на изкушението да ѝ кажа, че като моя заместничка трябва да се погрижи да получава всички съобщения и да вписва в бележника ми датите за важните съвещания. Толкова е трудно да поддържаш служебно-приятелски отношения! Забелязвам, че изобщо не ѝ пука, заета е да лакира ноктите си. Джулия не е амбициозна. Работи „в рекламата“, защото толкова дълго е висяла в баровете в Сохо, че мнозина са я помислили за служителка в рекламна агенция, накрая ѝ е била предложена работа, която върши с неудоволствие. Много е умна, но е прекалено богата, за да се посвети на кариерата си.

– Трябваше да отидеш, ще раздават сандвичи и шампанско – отбелязва тя.

Безплатният обяд не ме блазни, но наистина трябваше ни присъствам. Оказва се, че „онзи тип от Щатите“ е самият изпълнителен директор Филип Маркс, който наскоро зае този пост след ожесточена и доста подла борба за власт. Служителите в корпорацията се бяха разделили на два лагера и взаимно си подлагаха динени кори. Всеки, който притежава инстинкт за самосъхранение, знае, че да не се яви на съвещание, председателствано от Маркс, или да не празнува с него, е равнозначно на професионално самоубийство. Бойният вик на всички е „Най-способният победи.“ Не защото Маркс е най-способният, а защото спечели битката. МАМКА МУ!

– А ти защо не си там? – питам. Отсъствието на Джулия, съчетано с моята липса, ще бъде изтълкувано като бунт на отдела.

– Казах, че някой трябва да отговаря на телефонните обаждания.

В този момент един от телефоните наистина извънвява, но тя не му обръща внимание, защото издухва със сешоара лакираните си нокти.

– Има ли някакви съобщения? – питам, макар че дори някой да ме е търсил, едва ли си е записала.

– Да, едно. – Джулия започва да ровичка сред козметичните средства, разпръснати по бюрото ѝ – в бъркотията се открояват едно-две листчета хартия. Победоносно размахва бележката, но съобщението е неясно, сякаш е закодирано.

– Кой е Гар? – питам. Ако съм дешифрирала правилно текста, въпросният Гар иска да му се обади.

– От Регистъра – лаконично отговаря тя.

Пълното название на службата е Регистър на рекламните агенции. Оттам ме търсят винаги когато нов клиент проявява интерес към нашата компания. Новината би трябвало да ме зарадва, въпреки че допълнителното натоварване ще ми дойде прекалено. Откровено казано, работата ми не се е увеличила, само че не съм в състояние да се трудя пълноценно, след като през пет минути тичам да повръщам в тоалетната.

Сядам зад бюрото и се моля никой да не е забелязал от съствието ми от важното съвещание. След петнайсетина минути колегите ми започват да излизат от залата за конференции.

– О, Джорджина, ти си тук! – възкликва Карл. – Помислихме, че си отишла да пазаруваш.

Мръсник!

– Кога съм пазарувала през обедната почивка? – парирам го с усмивка.

Той вдига вежди. Жест, който сякаш казва: „Вие, жените, сте непоправими. Готови сте заради едното пазаруване да загърбите важна среща.“ Обожавам да обикалям магазините, ала никога не съм го правила в работно време.

За да се измъкна, пускам опашата лъжа:

– Очаквах важен разговор по телефона, не можех да мръдна от бюрото.

– Така ли? – усмихва се Карл. – Жалко. Заслужаваше си да присъстваш. Забелязаха отсъствието ти. Маркс дори изпрати някого да те търси.

Проклятие! Промърморвам, че навярно тъкмо тогава съм била в тоалетната; вирам се в зрънцето сусам между зъбите на Карл, но не му казвам да го махне – така му се пада на този злобар.

Следобед положението още повече се влошава, след като два пъти заспивам, както си седя зад бюрото; събуждам се само защото удрям челото си в монитора. След като по време на съвещанието на екипа три пъти загубвам мисълта си, Дийн отбелязва, че на мястото на пламенната ми амбиция са останали само димящи въгленчета. Четвъртият път той си излиза, без дори да се извини. Демонстративен жест, с който показва, че

само му губя времето.

Бързам да телефонирам на Хю, защото изпитвам необходимост от съчувствието му.

– Удобно ли е да говориш? – питам; от опит знам колко неприятно е да те прекъснат, когато си задълбочен в трудни преговори.

– Моментът не е подходящ, миличка. Важно ли е?

За мен о важно.

– Не, ще ти го кажа довечера – избърборвам, внимателно поставям слушалката на вилката. Отново я вдигам – ей така, да проверя – но той вече е затворил, а сигналът за свободна линия изобщо не звучи съчувствено.

В шест часа колегите започват да изключват компютрите, мислите им са обсебени от запотени халби бира. Повечето така са се напъвали да направят добро впечатление на Филип Маркс, че са капнали от умора. Аз пък съм скапана от усилието да си държа очите отворени.

– Дру, ще ударим ли по една бира? – пита Карл.

– Някога отказвал ли съм?

– Брет?

– С вас съм.

– Къде отиваме? – питам. Настъпва тишина, която вероятно се простира чак до Азия.

– Не се сърди, Джорджи, но ще бъдем само мъже. Никакви фусты – обяснява Карл. – Разбираш, нали?

– Естествено. – Насилвам се да се усмихна. Наистина разбирам. Кристално ясно е. – И без това имам други планове, щеше да се наложи да ги отложя.

– Добре. Довиждане до утре. Приятно изкарване. Всичко хубаво.

Подхвърля още няколко неискрени и банални фрази, после всички се изнасят. Много добре знае, че нямам никакви планове за вечерта, също както му е известно, че винаги присъствам на сбирките в кварталната кръчма, на които се разбира накъде духа вятърът, научават се най-важните клюки, въртят се истинските сделки. Пет пари не дава дали ще изкарам приятно, пожеланията му са фалшиви като усмивката му. Банални фрази, които се подхвърлят на неудачниците и досадниците, за да се отървеш от тях. Откритието, че внезапно съм станала *persona non grata* на важните съвещания, е потресавашо; изключването ми от сбирките в кръчмата подписва смъртната ми присъда. Ако не получавам подсказки както досега, работата ми (която се основава не само на твърдите факти, но и на слуховете) все повече ще се затруднява. Бременна

съм от петнайсет седмици, а вече ме отписаха!

Трябва да възвърна позициите си. Да се съвзема, да нападам, да отвърна на атаките. Ще се справя. На всяка дена. Правила съм го и преди. Само че сега не съм в състояние да мисля. В съзнанието ми е пълна мъгла.

Ще си легна рано, а утре сутринта на бистра глава ще изготвя стратегията си. Не бива да се панирам – в края на краищата не съм получила заповед за уволнение, нали?

Джулия черви устните си. Нетипично е за нея да остане на работното си място след пет и половина. Вероятно ѝ предстои интересна вечер.

– Къде отиваш? – питам с надеждата да ме покани. Не сме излизали заедно от няколко седмици... всъщност откакто бяхме в „Блубърд“. Чувствам се малко гузна, задето занемарих развлеченията ни (винаги аз уреждам къде да прекараме вечерта), обаче от известно време обикалянето на клубовете не е сред приоритетите ми.

– А, нищо особено. С момчетата ще пием по бира. – Тя престава да се усмихва, затваря пудриерата, пъхва я в чантата си.

Поредното предателство, с което се сблъсквам през този ден.

19.

Призлява ми при мисълта да чакам на автобусната спирка, затова взимам такси. Осъзнавам грешката си едва когато съм принудена да изтърпя двайсетминутния монолог на господин Щофьор, посветен на външната и вътрешната политика. Не чувам нито една оригинална мисъл, рециталът е изпъстрен с груби думи. Като се замисля, човекът не казва нищо, което вече да не съм чувала и което доскоро изобщо не ми правеше впечатление. Ненадейно ме хваща бяс от зле прикритото му лицемерие, което се натрапва, когато четем големите ежедневници. Този човек ме подсеща за грубиянина в книжарницата. Дори да използвам неизчерпаемо количество дезинфектант, нашият свят никога няма да е достатъчно чист за моето дете. За отвратителното ми настроение допринася и фактът, че колата пълзи с около пет километра в час, принудена съм да дишам токсичните изпарения. Учудващо е, че дори при тази скорост шофьорът съумява да удари спирачки толкова рязко, че не блъскам главата си в преграждащото стъкло само защото навреме полягам на седалката. Както си лежа, заспивам. Когато отварям очи, апаратът показва четирийсет паунда, въпреки че обикновено пътуването до къщи ми

излиза не повече от седем. Проклетият таксиджия се е възползвал от умората ми и се е въртял в кръг. Вдигам му скандал, обаче той заявява, че сумата е реална, защото имало много задръствания. Знам, че лъже, но съм прекалено скапана да споря. Единственият начин да изразя протеста си е да го лиша от бакшиш.

Но не го правя.

Слизам от колата, криво-ляво се добирам до жилището си, като се питам как е възможно да съм толкова безволева и да го оставя да си разиграва коня.

Не си правя труда да прибера палтото си в дрешника, само го хвърлям на облегалката на един стол. С усилие се изкачвам по стълбата, отивам право в спалнята. Свалям сакото и блузата, щом освобождавам гърдите си от сутиена-елече, болката в тях се усилва. Мисля си, че бельото за бременни е привлекателно, колкото облеклото на гърбушкото от „Парижката Света Богородица“. Докато печално се вирам в дълбоките белези, оставени от широките презрамки на сутиена, изведнъж си спомням, че не съм се обадила на господин Гар от Регистъра на рекламните агенции. Първата ми работа утре ще бъде да му позвъня. Да му се не види! Колкото и да се тръшкам, не мога да променя нищо. Смъквам и другите си дрехи, изваждам от чекмеджето на Хю широка тениска и си лягам, въпреки че още няма седем часът.

Умирам за сън.

Събуждам се и виждам как Хю дърпа вратовръзката си; прекалено нетърпелив е да разкопчее ризата си, затова я съблича през главата. Мускулите на гърба и раменете му съблазнително се свиват и разпускат. За миг сърцето ми престава да бие. Хю сваля панталона и боксерките си, запраща чорапите си в ъгъла на спалнята и се пъха под завивките:

– Каква приятна изненада! Защо си се прибрала толкова рано?

„Защото съм неудачница, бита карта“ – мисля си, но не го изричам, защото има опасност да си повярвам. Хю плъзна длани по бедрата ми, натъква се на дългите гащи и тениската.

– О!

Знам, че е потресен.

Претендирам, че съм съблазнителна и обаятелна жена. Откакто сме заедно, Хю ме е виждал само по скъпо бельо. Ако случайно слагам нощница, тя е копринена. Не пазя най-хубавото си бельо за нощите, през които мисля, че ще се любим – просто притежавам само секси бикини и сутиени. Да нося развлечена тениска в леглото, е равнозначно на бележката, която понякога жените оставят на съпрузите си: „Кучето изяде

вечерята ти.“ След като ме завари в леглото по никое време, Хю явно е предположил, че искам да правя любов.

Погрешно предположение.

Либидото ми е офейкало. Може би се е укрило под корема ми, който се разпростира на площ от няколко акра. Как да се чувствам секси, когато тялото ми е игленик и индустриален производител на урина?

Сграбчвам ръката на Хю, насила го въвличам в разговор:

– Как мина денят ти?

– Нормално. А твоят? – пита, колкото да отбие номера. Извърта се така, че със свободната си ръка да ме милва по косата. Питам се дали да не впримча и тази му ръка в желязната си хватка, изведнъж усещам, че ми е приятно. Ще бъде прекрасно, ако се задоволи само с това. Обаче знам, че номерът с милването на косата е само за да приспи бдителността ми, после ще награби гърдите ми.

– Отвратително. – Разказвам му как съм пропуснала срещата с Филип Маркс и за сцената с шефа ми по време на съвещанието на екипа. Тъй като работи в същия бранш, Хю познава Дийн, ето защо се мъчи да ме успокои:

– Чувал съм, че и друг път е напускал съвещанието, преди да свършило, или че е говорил по мобилния си телефон – така показва на всички, че е голяма клечка.

– Не, не, беше много по-страшно. Сигурна съм, че ме е взел на мушка.

– Реагираш прекалено емоционално, вероятно причината е в хормоните ти. В тялото ти настъпват големи промени. Затова непрекъснато плачеш, в лошо настроение си, станала си прекалено чувствителна.

Да му се не види, говори като доктор, само че още по-снизходително. Хвърлям му кръвнишки поглед, но вместо да отговоря, взимам справочника, в който са описани стадите, през които преминава бебето. Напушва ме смях, като прочитам, че „през петнайсетата седмица плодът продължава бързо да расте, но кожата му е прекалено тънка“. Страхувам се да не би кожата му да задебее, като се има предвид кой е баща му. Пише още, че тялото на бебето е покрито с фини косми – още една прилика с Хю. Няколко пъти отмятам завивката и се мъча да огледам тялото си, без да привлече вниманието на Хю. Коремът ми е грамаден, ако сложа бикини, ще трябва да ги смъкна до коленете. Не съм предполагала, че бременността е свързана с толкова унижения.

Хю започва да масажира врата ми. Безсмислено е. Толкова съм напрегната, че сякаш ме хапе. Казвам му как повърнах върху клавиатурата

на компютъра. Погледът му се замъглява. Не го обвинявам – досаждам дори на себе си. Правя усилие да се превъплътя в жената, за която се мисля, оставям книгата и се отдавам на ласките му. Сигурна съм, че след оргазма отново ще се почувствам като че ли принадлежа към човечеството.

Откривам, че не мога да правя секс.

Безнадеждно е.

Колкото и да се опитвам, не извиквам у себе си никакво плътско желание. Дори когато се мъча да остана неподвижна, коремът ми си въобразява, че участва в някакво състезание. Чувствам се самотна, изоставена. Хю прокарва ръка по бедрото ми, усещането е все едно дланта му смъква кожата ми. Навежда се да ме целуне по корема, при което ми става гадно, побиват ме тръпки. Страхувам се от мига, и който ще докосне гърдите ми. В проклетите книги за майчинството пише, че „е възможно бременната да получи лек сърбеж в гърдите, които стават напрегнати“, в действителност се чувствам така, сякаш ги подхвърля цял отбор по ръгби. Задържам ръката на Хю, когато посяга към болезнените балони. Той възприема жеста ми като желание да прекратим любовната игра и да свършим набързо. Може би има право, определено не ми се ще да удължавам мъчението си.

Срамувам се, задето не го желая, затова симулирам оргазъм. Случва ми се за пръв път, и то с човека, когото обичам повече от себе си. Какъв е смисълът? Дори не ме бива да се преструвам.

Откривам, че подражавам на актрисите във филмите вместо на себе си:

– Господи, да, да, да! Толкова е хубаво! Не спирай! Ох! Ангел мой!

Хю разбира измамата, което наскърбява и двама ни. Просва се до мен, взима цигарите си, после демонстративно оставя пакета на нощното шкафче. Насочва вниманието ми към жертвата, която прави. Обаче аз не съм му благодарна, задето е намалил цигарите, защото знам, че продължава да пие уиски.

– Още ли ми се сърдиш заради Свети Валентин, Джорджина?

Има предвид, че забрави празника и в последния момент ми купи от кварталното магазинче букет карамфили, в сравнение с които прашна кутия с шоколадови сърчица щеше да изглежда като царски подарък.

– Не съм в настроение – промърморвам. – Лошо ми е. Каква ирония – чувствам се както преди да ми дойде мензисът. – Насилвам се да се усмихна.

– Бременността си има положителни страни – окуражаващо казва

той. – Месеци наред няма да имаш мензис. Спомняш ли си какво казваше за цикъла? Че е най-страшното проклятие за жените.

Сега съм на друго мнение, обаче го премълчавам.

– Извинявай, че забравих Деня на свети Валентин и задето оставам до късно в офиса. Работа върху много важен...

Преставам да го слушам. Което също е прецедент, но изобщо не ми пука какво се случва в агенцията му. Наострям уши едва когато той казва, че ми е необходима почивка.

Той е най-прекрасният човек на света!

Обичам го лудо!

Идеята му е прекрасна. Ще отидем някъде, където е слънчево и красиво... примерно на Карибските острови...

– Ще заминем с децата. – Хю се обръща към мен, ентузиазъм струи от всяка негова пора. – Как не ми хрумна по-рано? Тъкмо ще им кажем за бебето.

Мръсник!

Женомразец и шовинист!

Няма да го допусна! Но понеже съм бременна и мозъкът ми работи на бавни обороти, не съумявам навреме да измисля някакво извинение. Думите „деца“ и „почивка“ не съставяха ли оксиморон?

Хю тълкува мълчанието ми като съгласие.

– Няма да пътуваме в чужбина, ще отидем някъде в провинцията. Ще правим дълги преходи...

Понятията „почивка“ и „дълги преходи“ също си противоречат. За мен почивката означава плаж, посипан със ситен бял пясък, дълги дни, прекарани под слънцето. Обаче Хю е толкова въодушевен от идеята си, че не забелязва разочарованието ми. Остава ми само да се надявам, че Бека ще наложи вето върху предложението.

Март

20.

Бека е възхитена от идеята на Хю да заминем с децата. Дори предлага да си правим компания със семейството на брат му Хенри. Не съм предполагала, че е толкова зловна.

Нямам нищо против Хенри, който е симпатяга, но със съпругата му Пени имаме известни разногласия. Тя е приятелка на Бека, следователно приятелството помежду ни е невъзможно. Трите им деца, чиито имена така и не мога да запомня, са дяволски изчадия. Напоследък си давам сметка колко невъзпитани деца познавам. Питам се дали изобщо съществува друга разновидност. Според мен децата трябва да бъдат с бутон за намаляване на звука и самопочистващи се повърхности.

С цел да избегна варианта двата почивни дни да се превърнат в пълен провал, предлагам да поканим Сам и Гилбърт. Хю има достатъчно мозък в главата да разбере кога трябва да отстъпи и макар и неохотно, се съгласява. Нещо повече, когато Сам се обажда да попита може ли и бъдещият ѝ девер Джеймс да ги придружи, ние се надпреварваме да го каним.

– Не искам да ви притесняваме. Ще има ли достатъчно легла?

– Разбира се. Наели сме голяма селска къща с четири спални, в двора има каравана. Децата ще спят заедно, Джеймс – в караваната. Смяташ ли, че ще се съгласи?

– Не зная. Не го познавам, ала едва ли ще възрази. Знам, че живее в Африка и води групите, които отиват на сафари. Вероятно е свикнал да спи без удобства. Ги го очаква с голямо нетърпение. Явно много го обича.

– По-млад или по-възрастен е от него?

– Много по-млад. Освен това мисля, че е доста неуравновесен.

Виждам лъч светлина в тунела. Винаги съм обичала силните усещания.

– Защо си си съставила такова мнение за него?

– Че кой нормален трийсет и шест годишен мъж ще се съгласи да бъде водач на ловци? Защо не си намери скучна работа, както си му е редът? Бас държа, че се връща вкъщи само за да вкара майка си в гроба.

– Сам! Колко нетипично е за теб да злобееш! Не се ли радваш, че

ще се запознаете преди сватбата? Би трябвало да си развълнувана от срещата с човека, който е най-скъп за Гилбърт. – Подтекстът на изказването ми е, че при нормални обстоятелства запознанството би трябвало да предшества поднасянето на годежния пръстен.

Сам млъква за секунда, после неискрено промърморва:

– Съжалявам. Работата е там, че Ги се държи доста странно, откакто разбра за завръщането на Джеймс.

– Не думай! – Наострям уши. Хм, дали пък Гилбърт няма да излезе по-интересен, отколкото предполагах?

– Като на тръни е. Толкова му се иска да направи добро впечатление на брат си, че е направо абсурдно.

– По правило по-малкият брат се възхищава от баткото – подхвърлям.

– Именно. Ще ти кажа нещо, от което ще ти хвъркне шапката. Снощи Ги изпробва три костюма, докато реши кой да носи, когато посрещне Джеймс на аерогарата.

– Странно е, но не е углавно престъпление.

– Заяви, че няма да замине с мен, ако не поканим скъпоценния му брат. Толкова рядко се виждали, че искал да бъдат заедно колкото е възможно повече.

Разочарована съм. В миналото на Гилбърт не се крие зловеща тайна. Мистерията е разкрита. Сам ревнува. Свикнала е Ги да обръща внимание само на нея. Изглежда, има зъб на Джеймс само защото ѝ пречи да играе главната роля в живота на брат му.

– Бъди мила с него – предупреждавам я.

– Добре. – И се измъква с баналната фраза: – Човек не избира роднините си, нали? Ъъ... между другото, как си?

* * *

С Хю се уговаряме в петък да положим върховно усилие да си тръгнем от работа сравнително рано. Възнамеряваме да вземем Кейт и Том и като половината население на Лондон да потеглим с колата по магистрала М 4, за да прекараме два спокойни почивни дни в провинцията. „Спокойното“ прекарване започва след повече от четири часа в страховито задръстване.

Междувременно само аз изпълнявам уговорката.

Прибирам се у дома рано, стягам багажа и на двама ни, приготвям вечеря, консумирам моята половина, слагам в хладилника половината на Хю, взимам душ и се преобличам. Седем часът е, а него още го няма.

Омитам храната, която бях оставила за него, утешавам се с мисълта, че сме се отгървали от най-големите задръствания в пиковия час. Отварям пощенската кутия и стисвам зъби; Сам ми е изпратила куп списания – нетактична смесица от броеве за младоженки и за бременни. Има и бележка, която гласи: „Харесваш ли двойните сватби?!“

Намекът е незабележим като вълк сред стадо. Гаднярка! Никога нямаше да предложи да се омъжим заедно, ако още носех дрехи трийсет и шести номер. Насрочила е сватбата за такава дата, че ще представлявам нещо като планина в ефирна рокля и ще се моля контракциите да не започнат, докато съм в църквата.

Учудващо е колко много хора предполагат, че сега с Хю ще се оженим. Приятели, роднини и колеги обсъждат дали набързо да сключим брак, или да почакаме, докато се роди бебето и възвърна формата си. Минала седмица майка ми се обади да сподели мнението си, по-точно – да даде наставления:

– Миличка, предполагам, че ще искаш рокличката, с която са кръщавани всички деца в семейството.

– Не съм мислила по въпроса.

– Тя е сред вещите, които съм предала на съхранение. Ще се погрижа да я получиш. – Без дори да си поеме добавя: – Ще бъде по-уместно да се омъжиш, преди да се роди бебето. Колко килограма си наддала?

– Осем – промърморвам кисело.

– За толкова малко време! – ужасено кресва тя. – В такъв случай не може и да става дума за сватба преди раждането. Все пак снимките остават спомен за цял живот.

Предадох разговора ни на Хю, надявайки се да каже някоя и друга съчувствена дума относно напълняването ми, накрая добавих:

– Знам, че ме мисли за разглезена и лакома повлекана. Не очаквам да ме разбере – по нейното време на бременните е било разрешено да пушат. Какво облекчение е да сложиш в устата си нещо, което не съдържа калории.

– Ами моя penis? – попита той, без да разбере тънкия ми намек.

Всъщност двата ми намека.

Въпреки че всички, които ме познават, включително продавачът в магазина за зеленчуци, дадоха предложение за датата на сватбата, само Хю не е изказал мнение по въпроса. Не че държа да се омъжа. Според мен бракът е старомодна институция, която ограничава правата на жените.

Все пак щеше да ми е приятно да ми предложи брак.

Което на практика е невъзможно, защото той още е женен.

Все пак щеше да ми е приятно да ми го предложи.

Разлиствам списанието „Красиви младоженки“. На всяка страница гъмжи от снимки на модели, които високомерно се усмихват (питам се как е възможно да бъдеш надменна, когато си облечена като статистка в евтин исторически филм?). Онези, които не се взират нагло в обектива, явно са били инструктирани да изглеждат като света вода ненапита. И двата типа ми се струват отблъскващи. На снимките няма нито един мъж. Ако се вярва на тези списания, то младоженецът е нещо като придаък на сватбената церемония. Мамка му, никога не съм виждала нещо толкова противно!

Взимам списанието с название „Майчинство“ и веднага променям мнението си. В сравнение с противните фотографии на страниците му онези в „Красиви младоженки“ са върхът на естетиката. Редуват се снимки на дебели жени, последвани от изображения на ревящи мънички същества, които приличат на извънземни. Поместени са и снимки на запуснати и потискащи болнични отделения, жените в леглата изглеждат измъчени и обезкуражени; те не са модели, автентични са, ето защо не се усмихват надменно, от тях не лъха спокойствие. Продължавам да прелиствам страниците с надеждата да видя симпатични повити бебенца в прегръдките на щастливо усмихнати майки по копринени нощници, обаче такива липсват. Натъквам се на съвети как да бъдат облекчени родилните болки (нито един не ми се струва надежден), как да се справим с набъбналите зърна и с инконтиненцията, които също ми се струват неправдоподобни. Поместени са статии, посветени на темата как да се обличаш елегантно по време на бременността, обаче между редовете се чете, че авторката сама не си вярва. Има право – коя жена ще изглежда елегантна, ако е надала петнайсетина килограма? И в това списание не е отредено място за мъжете. Оставам с впечатлението, че е съвсем нормално мъжът да вземе участие в зачеването, след което отново да се появи на сцената едва когато детето завърши университета или отбележи първия си гол за националния футболен отбор на Англия. Неволно потръпвам.

Телефонът извънпява, втурвам се да вдигна слушалката. Само че не се обажда Хю, а някакъв нещастник от телефонната компания, който предлага пакет от по-евтини услуги при свързване по мобилния телефон с членове на семейството, приятели, познати и прочие. Нямам желание да му отговарям, затова се превъплъщавам в моята чистачка, която е полякня и почти не говори английски. Виждам отражението си в

огледалото над телефона. Чистачката изглежда много по-добре от мен.

На вратата се позвънява, хукам да отворя – Хю е!

– Бека...

– Здравей, Джорджина. – Преди да каже още нещо, Кейт и Том профучават край мен. Бека започва да трупва в коридора повече пътни чанти от онези, с които пътува Гери Халиуел. – Хю ми телефонира.

Не и на мен.

– Обясни, че са го задържали на някакво съвещание. Решихме, че е най-разумно да оставя децата при теб, за да тръгнете утре рано. – Съобщава ми го, без да й мигне окото. Помежду ни има неписано споразумение да бъдем вежливи една към друга при всички случаи, но най-вече пред децата, тоест пред Кейт, Том и Хю. Ако бях благородна, щях да предположа, че тя се държи по този начин, защото е горда и обича децата си. Обаче не съм, затова си мисля, че е сговорчива само защото е финансово зависима от двама ни с Хю. Аз пък съм учтива с нея, защото спечелих двубоя помежду ни; победителите са склонни към великодушие.

– Бека, отслабнала си! – Поздравявам се за комплимента, който може да се тълкува по два начина.

– Не съм. Може би ти си наддала някой и друг килограм. – Усмивка се, всъщност разтягат се само устните й, очите й остават студени като кремък.

Напушва ме смях от злобната й забележка, после си давам сметка, че казва истината, което изобщо не е забавно.

– Изглежда, трябва да те поздравя – добавя тя.

Значи й е казал. А може би не е. Да му се не види, защо се залъгвам – от сто километра личи, че съм бременна. Насилвам се да наподобя усмивката, която майка ми си лепва, когато изпълнява официалните си задължения – широка и пресилена.

– Да, вярно е.

– Поздравявам те. – Бека навежда глава толкова бързо, че не знам как да изтъкувам погледа. Изглежда искрена, което е невъзможно. Коя жена ще бъде доволна, че съпругът й и любовницата му ще имат дете? А може би тя знае нещо, за което нямам представа. Например – че изобщо не ставам за майка. Нито Хю – за баща. В този момент Кейт изсипва на пода съдържанието на чантата ми. Може би Бека знае колко трудно е да се грижиш за деца. – Май досега не съм те виждала без грим – подхвърля. Не признавам, че най-старателно съм се гримирала, но вероятно ме издава изражението ми, защото тя добавя малко по-съчувствено –

Много ли повръщаш?

– Почти непрекъснато. – Толкова ми е гадно, че дори не си правя труда да я излъжа. – Вече минаха седемнайсет седмици. Вярвах, че прилошаването ще премине, когато вляза в четвъртия месец, обаче съм се лъгала. Чувала съм, че през този период жената разцъфва като роза и... – Замалко да кажа, че и желанието за секс се възвръща, но си спомням с кого разговарям, затова добавям само „Но...“ и не довършвам фразата.

– Не искам да те тревожа, но и през двете бременности повръщах до края на шестия месец.

Гадина!

– Седемнайсет седмици, така ли? Значи бебето тежи около сто грама. – Тя се втрещва в големия ми корем, като че ли се пита дали вътре няма още нещо, което тежи приблизително осем килограма.

Типично е за нея да знае подобни подробности, въпреки че от последната ѝ бременност е изминало доста време. Показвам ѝ, че и на мен ми е известно това-онова, като повтарям нещо, което прочетох преди трийсет минути:

– Дължината му е 11–12 сантиметра.

– Забележително, нали? – Тя вдига ръце и показва колко са приблизително 11 сантиметра.

Дано да греша, защото разстоянието между дланите ѝ ми се струва голямо. Много голямо. Един банан е дълъг около единайсет сантиметра, но колко е широк? Това е много по-важно. Да му се не види, как ще излезе това чудо?

Взимам от Бека последната пътна чанта и я поставям върху останалите 430. Защо винаги опакова толкова дрехи, все едно децата заминават на околосветска обиколка, която ще продължи цяла година? Мамка му, та ние отиваме в Уелс, и то само за два дни! Номерът в живота ѝ е да създаде впечатлението, че отглеждането на деца е най-големият подвиг – бас държа, че го прави, за да ме стресне. Следващият ѝ ход е да изречитира дълъг списък от инструкции, към които да се придържам. Да, няма да забравя да дам на Кейт пеницилиновите таблетки. Да, знам, че Том е алергичен към фъстъците и че ако получи пристъп на задух, трябва да му дам инхалатора. Ако питат мен, милите дечица са хилави недосчета! Дано са наследили заболяванията по майчина линия.

– А, замалко да забравя – Хю пита дали си сложила в багажа туристическите му обувки.

Ако я пробода с нож в сърцето, кой ще бъде по-снизходителен към мен? Съдия или съдника?

– Да – отвръщам и след като не мога да я усмъртя, се задоволявам да я понижа с убийствен поглед.

– Чудесно. – Тя поглежда часовника си, на бърза ръка целува децата за сбогом и подхвърля, че има среща с някого.

Среща ли?

Защо ли се изненадвам? Навремето беше красавица, напоследък отслабна, а лъчезарната ѝ усмивка напомня за предишната Бека. И все пак ми е чудно. Мисля, че ще умра, ако загубя Хю. Животът ми започна едва когато се запознах с него.

Среща, а?

Ето защо Бека най-неочаквано стана толкова сговорчива по отношение на бащинските права. Доскоро Хю трябваше да се вижда с Кейт и Том в нейния дом (изпълнен със спомени за щастливия им семеен живот – доста елементарна тактика, ако питате мен) или на неутрален терен, почти никога в моето жилище. Очевидно се стреми да ме държи настрана, доколкото е възможно, разбира се. Сега обаче оставя децата в ръцете на Джорджина, Злата вещица от Запада, без да ѝ мигне окото. Макар че тази вечер очите ѝ ще играят, убедена съм.

Най-сетне си тръгва, обръщам се да видя с какво се занимават малките сладурчета. Кейт рисува с флумастер по масата в трапезарията. Том рита високото столче пред барплота без всякаква причина, освен че сега му е паднало.

Приятно прекарване с новия ти приятел, Бека.

21.

Чували ли сте за атмосфера, която е така нагнетена, че можеш да я разрежеш с нож? За разрязването на атмосферата помежду ни щеше да е необходим трион.

Хю благоволи да се прибере в единайсет и четвърт. Междувременно бях сложила децата да си легнат, след като играхме безкрайно дълго „на джунгла“. Играта е без определени правила или граници, но след първите двадесетина минути разбрах, че е подчинена на една цел – малките сладурчета да ме принудят да пълзя и да ме държат вързана колкото е възможно по-дълго, Очевидно ми бяха определили ролята на пленен хипопотам (ужасяващо точна аналогия), който е бил заловен от контрабандисти на животни, за да бъде изпратен в зоологическа градина. Цели два часа и половина стоях под масата в трапезарията. Вярно, че се

схвапах, от друга страна, това ми се струваше най-безопасното място в жилището, защото хлапетата използваша другите помещения, за да се тероризират взаимно. Тичаха, скачаха, пищяха, биеха се, хапеха се и крещяха, докато накрая се докараха до състоянието, което Джесика нарича „уморени до смърт“. Дадох им да изпият по една чаша прясно мляко – сравнително успешно начинание, тъй като само Том счупи чашата си, и най-накрая ги склоних да си легнат. Макар сладурчетата да бяха капнали от умора, останали им бяха достатъчно сили да капризничат относно това – дали и колко лампи да оставя включени; в резултат изпробвах толкова комбинации, все едно отговарях за сценичното осветление в някой театър. След дълги спорове стигнахме до компромисния вариант: нощната лампа да свети, но да я покрия с парче плат, за да не им блести в очите. Най-накрая те заспаха.

Тишина.

Благословена тишина. Как неусетно лети времето – вече е единайсет без петнайсет. След като бях принудена часове наред да пълзя на пода, след като хващаха дрехата ми с ръчички, изцапани с шоколад, а накрая Том счупи чашата с млякото и то се изля върху мен, от елегантната ми прически няма и следа, дрехите ми са измачкани и мръсни. Единственият положителен резултат е, че след като непрекъснато напругах ума си да измисля забавления за милите дечица, почти престана да ми се повдига. Вероятно затова някои жени раждат многобройна челяд; изглежда, умората е единственото ефикасно средство срещу повръщане.

Изведнъж си давам сметка, че докато децата бяха будни, поне не се чувствах самотна – сега тишината ме плаши. Май е най-потискащата мисъл, която ми е хрумвала, въпреки че през последните месеци мислите ми са доста мрачни.

Истината е, че съм самотна. Напоследък прекарвам толкова вечери сама у дома, че започнах да се влюбвам в говорещия часовник. Изчислих, че през осемте месеца, преди да забременея, с Хю сме си били вечер вкъщи само дванайсет пъти. Ходехме на купони и приеми, посещавахме барове, ресторанти и кръчми, ходехме на кино. През последните два месеца той ме изведе само два пъти. Проклятие, къде се губи Хю? Няма начин онова, върху което работи, да е толкова важно, нали? Ненавиждам промените, които ме превърнаха в хипопотам. В моите среди единствените изпъкнали части на тялото, които се смятат за приемливи, са устните и гърдите, напомпани със силикон. Нищо чудно, че Хю бяга от мен, въпреки че дължа състоянието си именно на онова, изпъкналото, в панталона му.

Когато най-сетне той се прибра у дома, се опита да ме преметне, че е работил до късно, въпреки че лъхаше на алкохол и тютюнев дим, а доволната му усмивка издаваше, че хубавичко се е позабавлявал в някой бар.

– Мръсник такъв! – изкрещях, без да изслушам обясненията му. Това беше най-милото, което му казах през следващите два часа. Енергията, която напоследък ми изневеряваше, се върна, и то с пълна сила. Виках, крещях, тропях с крак и беснях, без да позволя на Хю да ме прекъсне с плахите си опити да замаже положението – да, наистина е бил на ресторант, обаче с клиент, значи все едно е бил на работа.

– Защо не ми телефонира?

– Нямахме време.

– Имал си време да се обадиш на Бека!

– Трябваше да се уговорим за децата. Знаех, че вечерта тя е заета.

– Съобразяваш се с нейните планове, не и с моите, така ли? Изпълняваш само обещанията си към нея!

Той смаяно ме изгледа, което беше съвсем естествено – никога не съм му вдигала скандал, не съм го обвинявала. Много рядко се случва да ме вбеси, дори тогава се старая да не го показвам. Мъжете не обичат опърничавите жени, нали? Крясците и сълзите само предизвикват преждевременно остаряване. Ако с Хю спорим, то е за нещо банално, например кой филм да гледаме по телевизията. Никога не сме се карали. Почти никога не му повишавам тон, не го ревнувам... а случи ли се, гледам да не го показвам. Този наш първи скандал беше забележителен. Не си бях подготвила реч, а крещях каквото ми дойде на ума, изливайки всичко, което се беше събрало в душата ми през последните два месеца. Като изчерпах запаса си, започнах да обвинявам Хю за щяло и за нещяло, което наля масло в огъня и ми позволи отново да дам воля на яростта си. Докато крещях, той остана спокоен (което още повече ме влуди), само ме молеше да понижа глас, за да не събудя децата.

– О, господинът изведнъж си спомни, че има деца, така ли? – извиках, съумявайки да вложа в изречението горчивина, обвинение и самодоволство – само по себе си забележително постижение. Без да му позволя да отговори, извиках: – Ами счупената плочка в банята?

– За какво говориш?

– Не забеляза ли счупената плочка до умивалника? – Измарширувах в банята, победоносно посочих въпросната плочка. – Трябва да се смени. – Изведнъж това ми се стори като най-голямото варварство. – Не си ли забелязал? – попитах отново.

– Ами... не – промърмори той, изумен от неочаквания обрат на разговора.

– Не ли?

– Да – плахо подхвърли Хю, макар да разбираше, че и този отговор няма да ме задоволи. Разбира се, имаше право.

– Щом си забелязал, защо не я смени?

– Не съм я видял! – Той най-сетне избухва, нервите му не издържат под натиска на истеричния ми пристъп.

Странно, но гневът му ми подейства успокояващо.

– Така ли? – усмигнах се с мрачно задоволство. – И знаеш ли защо не си я забелязал? – Хю се озърта, като че ли се надява правилният отговор да е написан на стената или върху завесата пред душа. – Ще ти кажа. Защото е прекалено „семеино, домошарско“, ето защо! Поддържането на дома изобщо не те интересува.

– И теб не те интересува, затова сме наели чистачка.

Разбира се, имаше право, но не възнамерявах да се предам толкова лесно.

– Пет пари не давах нито за децата си, нито за мен, иначе щеше да се прибереш в шест и половина, както се бяхме уговорили.

Едва когато го изрекох, разбрах, че е било в подсъзнанието ми. Единствената ми мисъл до този момент беше: „Слава Богу, че не съм омъжена за този самовлюбен егоист. По-скоро ще плувам в река, пълна с крокодили, отколкото завинаги да се обвързва с мръсника.“

Но аз съм обвързана с него. Детето в утробата ми е много по-обвързващо от венчалната халка и макар да тежи едва сто грама, е много по-тежко от металната топка и веригата, с които са окувавали каторжниците.

Освен това Хю не е мръсник, а любовта на живота ми. Обичам го, винаги ще го обичам. Няма алтернатива. Самосъжалението предизвика нервната ми криза. Ураганът от емоции отмина, оставяйки ме сред развалините, предизвикани от горчивите ми думи. Не съм от жените, които се държат като откачени и го отдават на месечния си цикъл, което според мен е жалко (и нечестно) оправдание. Никога не съм откраднала вещ от магазина „поради разсеяност“, никога не съм изрязвала дюкяните на скъпите панталони на бившия си любовник. Упражнявам пълен контрол върху тялото, чувствата и бъдещето си, нося отговорност за миналото. Трябваше да изкажа на глас мислите си, но плачех истерично и не бях в състояние да говоря. Докато лежах на канапето, ми хрумнаха два факта. Първо, че Хю не ме е виждал да плача, никога не съм му

опявала. Обикновено съм еталон за рационално поведение. Наистина, плакала съм, задето не е мой, но пред него се правех на непукистка. Не паднах духом дори когато виждах как отново и отново се връща при Бека. Дори когато ме поканиха на сватбата си. Дори когато закарах Бека в болницата, за да роди Кейт (честта се падна на мен, тъй като Хю отсъстваше). А сега, когато очаквам дете от него, се заливам в плач. Къде е логиката?

Второто, което ми дойде на ума, бе, че съм с мъжки къси чорапи. Пристъпът на истерия щеше да окаже много по-силно въздействие, ако още тежах четирийсет и осем килограма и носех елегантен чорапогашник.

Хю с облекчение осъзна, че бурята е отминала, прегърна ме и взе да ме утешава. На мига забравих защо съм му сърдита и се притиснах към него като пиявица.

* * *

Ето защо тази сутрин атмосферата е така нагнетена, че е необходим трион, за да разреже напластените объркване, разкаяние и страх. И двамата сме прекалено вежливи. Стараем се да покажем, че първият скандал помежду ни, откакто се познаваме, е забравен, но само подчертаваме обратното.

Първият скандал, откакто се познаваме.

През почивните дни в края на седмицата с Хю често пътуваме. Почесто в чужбина – Барселона, Прага, Париж или Рим, понякога в провинцията. Преди Коледа прекарахме една вълшебна седмица в Бабингтън Хаус – плувахме в басейна на хотела, разхождахме се и се радвахме, че сме на стотици километри от улиците и магазините на големия град, изпълнени с хора, пазаруващи за празника. И тогава попаднахме в задръстване – колоната от автомобили пред нас и зад нас изглеждаше безрайна, но за разлика от сега ни беше весело. Слушахме любимите си компактдискове и пеехме е пълен глас. Пусках в устата на Хю (не и в моята) парченца шоколад „Линд“, всеки път той облизваше пръстите ми. Придвижвахме се толкова бавно, че без всякаква опасност от катастрофа от време на време Хю се навеждате да ме целуне или галеше бедротото ми. Неспирно разговаряхме – обсъждахме случилото се през седмицата в неговата и в моята агенция, крояхме планове за Коледа, разменяхме си шегички. Беше само преди три месеца, ала ми се струва, че оттогава са изминали три години или три милиона години.

Питам се дали и Хю си спомня онова пътуване. Не зная дали ми се

иска споменът да е жив в паметта му.

Той е объркан. Често му се налага да остава в кабинета си след края на работното време или да вечеря с клиенти; по принцип нямам нищо против, освен това Хю ме предупреди, че работи по важен проект. Не си спомням името на продукта, който ще бъде рекламиран, във всеки случай не е „Мадъркеър“ или „Авънт“. Редно е, след като съм в същия бизнес, да разбирам под какво напрежение е човек, когато работи върху голяма сделка. Не стига това, ами Хю трябва да вложи още повече време и енергия, за да докаже на новите си шефове, че е заслужил шестцифрената си заплата. Разбирам, че е имал възможност само веднъж да се обади по телефона, знаел е, че Бека ще ми предаде необходимото, и е очаквал да му влезе в положението, защото, както вече казах, често му се случва. В миналото неизменно проявявах разбиране. Защото неписаният закон гласи, че любовницата трябва да прояви разбиране. По традиция съпругата има проблем с разбирането. И още нещо – любовницата не вдига скандали, те също са „разрешени“ само на законната половинка. Единственото ми утешение е, че доста уверено встъпих в ролята въпреки липсата на венчална халка на безименния ми пръст.

И аз съм объркана. Защо нещо, което се е случвало и друг път, но не ме е тревожило, изведнъж ме накара да избухна? От друга страна, защото Хю не проумява, че е постъпил неправилно? Най-много ме е яд на себе си, задето изпаднах в истерия; вместо да си изкажа болката, да обясня от какво съм огорчена, аз се нахвърлих върху Хю с нелепи обвинения, например, че не е сменил счупената плочка или че е забравил да полее цветята. Накратко, докато играех ролята на опърничава жена, спечелих няколко незначителни битки, но не и войната. Въздишам. Така и не мога да преценя кой от двамата ни е прав и кой греша.

Насилвам се да мисля за двата дни, които ни предстоят. Предполага се, че отиваме на почивка и трябва да сме в добро настроение, нали? Подавам на Хю шоколадче, той учтиво ми благодари. Подхвърлям, че ми е студено, Хю се опитва да усили климатика, върти ту един, ту друг бутон на таблото, но не улучва правилния. Наложил се да наемем микробус, за да се поберат децата и багажът. Знам, че Хю би предпочел да пътуваме с комби – вината е моя, защото прекалено късно се свързах с фирмата за автомобили под наем. Питам го дали предпочита да слуша компактдиск, или радио, той предоставя избора на мен. Хлапетата усещат, че моментът не е подходящ да разиграват любимите си номера, и са необичайно кротки – ако някой ги наблюдава отстрани, ще ги помисли (погрешно, разбира се) за истински ангелчета. Напрежението помежду ни е толкова

осезаемо, че можем да го докоснем.

Минутите се нижат мъчително бавно; след около половин час Хю възкликва:

– Мамка му!

– Мамка му! – повтаря като папагал Том.

– Примамката! Татко каза, че е забравил примамката за риболова – хорово произнасяме двамата с Хю, споглеждаме се и се усмихваме; напрежението помежду си като по чудо е изчезнало, прогонено от възкликанието на Том.

– Какво има? – питам.

– Забравих папка с важни документи. Снощи я оставих на плота в кухнята с намерението да я сложа в чантата си. Трябва да се запозная с документацията, защото в неделя ще проведем конферентен телефонен разговор. Съжалявам, но се налага да се върнем.

Изобщо не съжалявам, дори си спомням как доскоро и аз неуморно работех през почивните дни. Само че от известно време едва събирам сили да отида в службата и да издържа задължителните осем часа. Давам си сметка, че действам по инерция, че се плъзгам по наклонената плоскост – искрено се надявам хората около мен да не го разберат.

Щом се озоваваме пред къщата ни в Лондон, скачам от колата и хуквам нагоре по стълбите, за да не се налага Хю да търси място за паркиране.

– Взех я! – Усмивам се, размахвам папката. Той я дръпва от ръката ми още преди да закопчея предпазния колан.

– Много се забави – подхвърля.

Много мило, че е толкова загрижен за мен.

– Бека се обади по телефона, за да провери дали сме тръгнали. – Забелвам очи, Хю се усмихва, навежда се да ме целуне. Облаците, надвиснали над нас, се разсейват. Всичко ще бъде наред. За втори път тази сутрин потегляме за Уелс.

22.

По обяд достигахме местоназначението си.

Ваканцията на Малдивските или на Бахамските острови остана само в мечтите ми. В Уелс няма плажове, покрити със ситен белезникав пясък, бутици с маркови дрехи, петзвездни ресторанти и хотели. Но след като повече приличам на кит, изхвърлен на брега, отколкото на

„спасителка на плажа“, след като не се побирам в марковите дрехи и след като в менюто в повечето ресторанти фигурират предимно блюда със сурово месо и рохки яйца – ястия, строго забранени за мен, – може би селската къща в Уелс е по-сполучливият избор от Малдивите.

Всичко щеше да бъде прекрасно, ако не бяхме взели децата. Децата на Бека. Другата капка жлъч в кацата с мед е Пени. Приятелката на Бека.

Бог знае дали фактът, че коминът на къщата не е запушен и че нарциси и кокичета цъфтят в сандъчетата на первазите на прозорците, ще подпомогне приятното ни изкарване. „Стегни се, малката!“ – заповядвам си. Изненадана съм от себе си. По принцип съм голяма оптимистка. Важното е, че Хю е до мен. В миналото присъствието му беше достатъчно, за да се чувствам прекрасно където и да се намираме.

Средата на март е, но в Уелс пролетта още не е дошла, Хълмистата местност е покрита с дълбоки преспи, дърветата и храстите в градината са заскрежени. Небето е електриковосиньо, слънцето самоотвержено се мъчи да разкъса надвисналите облаци. Гледката е толкова различна от сивотата на лондонските улици! Дълбоко поемам въздух, опитвам се да потисна поредния пристъп на гадене.

Зървам Хенри, който цепи дърва – каква мила картинка. Дватама с Хю си приличат, по-точно той прилича на Хю, какъвто щеше да бъде, ако не го бях извадила. Изглежда с десет години по-възрастен от него, въпреки че разликата помежду им е само четири години. И двамата са с квадратна челюст, орлов нос, засмени зелени очи и пясъчноруса коса, обаче Хенри е по-тежък с десетина килограма, а засмените му зелени очи винаги са помрачени от тревогата дали ще получи повишение, или ще го уволнят, дали няма да го глобят за неправилно паркиране и прочие – все неща, от които закрилям Хю. Според мен ще му олекне на душата, ако от време на време Пени му позволява да я изчука до забрава; ще бъде от полза и за нея, тенът ѝ ще се подобри.

Като ни вижда, Хенри засиява, за миг тревогата в погледа му се стапя. Той е сред малцината, които не издават дали одобряват, или не одобряват връзката ми с Хю. Примирява се с факта, съумявайки да бъде учтив и любезен с мен, както и (несъмнено) с Бека, когато се срещнат. Повечето наши познати се чувстват длъжни да изкажат мнението си. Болшинството се правят на защитници на морала, въпреки че самите те не го спазват, което адски ме дразни. Един-двама се преструват на широко скроени либерали, което е още по-изнервящо. Дипломатичното мълчание на Хенри ми действа успокояващо.

Оказва се, че има още една гостенка, която не сме очаквали – Либи, приятелка на Пени. Не очаквам това обстоятелство да допринесе за приятното ни изкарване.

– Много е симпатична – уверява ни Хенри.

Върху мен мнението му има обратен ефект. „Симпатична“ означава, че въпросната дама е досадница, а пък аз ще се чувствам като натрапница. Сам обаче ще бъде доволна, защото ще се помъчи да ожени Либи и Джеймс; откакто се сгоди, сватосването е най-любимото й занимание.

Явно на Хенри и през ум не му минава подобна мисъл.

– Ще се наложи да променим първоначалните планове. Пени предложи Либи да спи в караваната, а младежът... как се казваше братът на Гилбърт?

– Джеймс.

– А, да. Налага се Джеймс да се задоволи с матрака.

– Разумно решение – кимвам. Бас държа, че Пени много задълбочено е обмислила кой къде ще спи. Питам се дали ще накара Джеймс през цялото време да носи халат. Според нея е неприлично да простираш бельото си на въжето в двора.

От учтивост питам къде е Пени, въпреки че изобщо не ме интересува, и дали другите гости за пристигнали. Хенри съобщава, че Сам, Гилбърт и Джеймс са тук още от снощи, сега отишли да се поразходят. Либи щяла да пристигне всеки момент.

– Пени е в кухнята – добавя. – Елате да я поздравите.

Тръгвам след него, защото е невъзможно да откажа.

В кухнята кипи трескава дейност. Най-малкото дете е сложено на столче, което вече е изцапано с нещо лепкаво. Мисля, че хлапето е момиченце, но не съм сигурна – лицето му е така омазано с каша, че е трудно да различа чертите му. Забелязвам опаковките със зеленчуци, произведени без изкуствени торове – още един критерий, на който много скоро ще трябва да отговарям. Знам, че няма да ми стигне смелост да давам на бебето си готови храни. Усещам миризмата, която неизменно съпътства децата. Не на наакани памперси (слава Богу!), а на повръщано, детска пот и сълзи. Хенри разрошва косицата на хлапето. Забелязвам, че Хю се усмихва, но предпазливо се държи на разстояние – предполагам, чака брат му да се измие ръцете.

Насъскваме Кейт и Том срещу другите две деца, които, ако се съди по дрехите им, са момчета – те седят на пода и си и играят с големи части от някакво „Лего“ и с малки колички. Едва не ги настъпвам, докато

прекосявам кухнята, уж да целуна Пени. Тя издържа физическата ми близост, тъй като е прекалено възпитана, ала усещам, че най-съкровено-то ѝ желание е земята да се отвори и да ме погълне. Прегръща Хю, защото няма човек, на когото той да не е симпатичен. Разбира се, лудо го обичам и съм най-голямата му почитателка, обаче ми е криво, задето гледат на мен като на прокажена, а на него, който е нарушил брачната клетва, като на невинна жертва. Никога не съм го молила да напусне Бека заради мен. Което ми прави чест, защото най-голямата ми мечта е била един ден да сме заедно. Нито веднъж не предложих да узаконим връзката си. Безропотно приемах каквото ми предлагаше той. Направих всичко възможно да му е хубаво, когато сме заедно, и оставих Бека да разруши брака им. Което тя стори, и то много успешно. Пени не носи грим, но ми прави впечатление, че за разлика от друг път тенът ѝ е свеж и че въпреки горещината в кухнята не се е изпотила. Изпекла е хляб и кексчета с глазура. Хю си открадва едно, тя само закачливо го плесва през ръцете. Питам дали някой иска „Блъди Мери“, макар че самата аз ще пия „Върджин Мери“, тоест чиста водица. Пени ме поглежда така, сякаш иска да ме превърне в каменна статуя. Парирам я с широка усмивка, която ми печели симпатиите поне на Хенри и Хю. И аз си взимам кексче. Пени ми хвърля втори убийствен поглед, демонстративно отмества чинията далеч от мен. Сигурно е изпекла само определен брой и сега сладкишите няма да стигнат за всички. Така ѝ се пада на тази проклетница!

– Закъсняхме ли за закуска? – питам невинно и се усмихвам още по-ведро. Въпросът ми е безсмислен. Първо, вече минава пладне, второ, макар да не съм веща в отглеждането на деца, знам, че те закусват в седем сутринта. Освен това купчината наскоро измити тенджери, тигани и чинии показва, че обитателите на къщата са приключили с обилната закуска.

– Пени ще ти направи бъркани яйца. Мисля, че имаме и пъстърва. – Хенри пристъпва към хладилника.

– Рибата е за соления кейк, който ще приготвя в неделя – срязва го Пени. Човек би си помислил, че е от хората, които нарочно развалят настроението на другите. Според мен обаче тя се притеснява да не би храната да не стигне, ако всеки си взема от хладилника каквото и когато му дойде на ума.

Може да е практична и здравомислеща, но тонът ѝ наистина е отровен.

– Не се притеснявайте за мен, ще си взема ябълка, докато стане

време за обяд – заявявам с усмивка и по този начин я изкарвам още по-заядлива, отколкото е в действителност.

Срамувам се от себе си, но Пени извиква най-лошото у мен.

Изведнъж разбирам, че едва стоя на краката си. Откакто с Хю живеем заедно, май съм влизала в стотици битки с първи съпруги, ала в този момент усещам, че ми е дошло до гуша. Ще ми се Пени да ме харесва повече или поне да ме мрази по-малко. Питам се дали някога ще се случи и какво да направя, за да го постигна. Ех, ако можеше омразата и недоверието ѝ да бъдат заличени от прекрасния аромат на печивата, приготвени от нея! Разбира се, тя няма начин да прочете мислите ми и не разбира, че ѝ подавам маслиново клонче. Вижда над мен само голяма табелка с надпис „ЗАПЛАХА“.

– Да ти покажа къщата, Джордж – предлага Хенри. – Хю, вие сте в спалнята откъм фасадата, децата ще спят в съседната стая. Разполагаш с достатъчно време да разопаковаш багажа. – Хю занася пътните чанти в нашата спалня и запалва камината, докато Хенри ме развежда из красивата къща.

Всичко тук е като на картинка. Просторните помещения са обзаведени с мебели в стил „Рустик“, блестящите дървени подове са застлани с персийски килими. От всеки прозорец се разкрива зашеметяваща гледка. В градината си играят два черни лабрadora, пред камината лежи голям котарак, полиците са отрупани с прашни стари книги, има дори пиано. Накратко, заобиколена съм от атмосфера, която отговаря на всички клишета, но ми действа успокояващо. Накрая сядаме в дневната. Идва и Хю.

– Децата ще се зарадват на голямата градина. – Лъчезарно му се усмихвам, надявам се да се зарази от моя ентузиазъм, но той ме слуша с половин ухо, защото търси контакт да включи лаптопа си.

– Либи пристигна! – провиква се от кухнята Пени.

Любопитството ми надделява, надвесвам се през прозореца да видя новодошлата, която тъкмо слиза от колата.

Изненадана съм. Очаквах да видя клонинг на Пени – пълничка жена, типична многодетна майка, обаче Либи е абсолютна противоположност на приятелката си. Висока е около метър и шейсет, слаба, с дълга тъмноруса коса, която почти не се вижда изпод ушанката. Изглежда млада, вероятно не е на повече от двайсет и пет. Носи кожух, който ѝ стига до коленете, и дълъг шарен шал – обзалагам се, че сама го е изплетла или го е купила от магазинче за модни аксесоари в Брайтън. Изглежда ужасно шик, все едно разтръбява, че облеклото ѝ е уникална

комбинация от произведения на занаятчийското изкуство и бутикови стоки; макар че е като излязла от страниците на модно списание, може би кожухът и шалът струват само няколко паунда. Тъкмо когато обявено си казвам, че присъствието на Либи може би ще ни спаси от разговори за приготвяне на конфитюри и ще разсее скуката, забелязвам още едно дете. Кльошаво момиченце на около седем години слиза от колата и помрачава преждевременната ми радост. Малката е висока, стройна и русокоса. Носи джинси и (макар да е толкова студено, че от устата излиза пара) къса шампована тениска. Щеше да изглежда много шик, ако нямаше „мустаци“ от изпития млечен шейк и не смучеше палеца си. Тъй като още е дете, физиономията ѝ е кисела заради някаква неприятност по време на пътуването – мисля, че е свързано с огромното количество сладкиши и шоколади, които е изконсумирала. Вероятно е сестричката на Либи.

Пени ни запознава:

– Либи, това е Хю, братът на Хенри. Малката красавица е Мили, дъщерята на Либи.

– Дъщеря ли? – възкликвам, без да си направя труда да скрия учудването си.

– Да, дъщеря – повтаря Пени, като че ли говори на олигофрен.

– Мили е ваша дъщеря, така ли? – обръщам се към Либи за потвърждение.

– Да. – Тя се усмихва.

Няма представа, че е разбила на пух и прах моята теория. Откакто забременях, разделям жените на две категории. Онези без деца се разпознават много лесно. Дрехите им не са оповръщани на рамото, неизменно са ведри като лятна утрин, сияят като след бурна любовна нощ, което не е изненадващо, тъй като само те получават секс, предизвикващ щастлива усмивка на другата сутрин. Жените с деца изглеждат обезсърчени, травмирани. Лицата им са застинали в мрачна решителност, необходима им да победят в безбройните битки с отрочетата си, да забравят униженията, на които са подложени. Смазани от саможертвата си, те предпазливо пристъпват по границата между арбитър, поддръжник на дисциплината и утешител. Носят чорапогащници с бримки и грозни дрехи. Миришат на повръщано и напикано.

Либи обаче ухае на „Калвин Клайн“. Направо съм поразена!

– Извинете, не чух името ви – обръща се тя към мен.

Че как ще го чуе, когато Пени не благоволи да ни запознае?

– Джорджина, но ми казват Джорджи. – Усмихвам се.

– Приятелката на Хю – намесва се Хенри, проваляйки възможността съпругата му да обясни, че съм местната проститутка. Потупва по главата Мили, все едно е домашно кученце; малката забелва очи, презрително изсумтява, обаче е лишена от възможността да изтърси нещо грубо, защото Пени ни въвежда в трапезарията.

По време на обяда (много обилен и великолепно приготвен) разговорът се върти предимно около храните, които не бива да консумирам. Не мога да се оплача, че ме пренебрегват, задето съм бременна, но не съм и щастлива. Изчела съм куп книги по въпроса, известно ми е кои храни трябва да избягвам.

- Сурови яйца – обявява Пени.
- Фъстъци – казва Хенри.
- Пастет – дава своя принос Хю.
- Овче и краве мляко – добавя Пени.
- Кофеин – отбелязва Хенри.
- Захарин – допълва Хю.

Бременността се съпътства от много проблеми – варикозните вени, подуването на глезените и нежеланите съвети са само в началото на дългия списък. Намръщено обхождам с поглед сътрапезниците си, демонстративно загребвам с пръст от топеното сирене „Бри“. Нямам желание да го опитам, защото знам, че е опасно за мен, ала самодоволните фашисти около масата ме предизвикват да правя напук. Дори когато съм в прекрасно настроение, мразя нежеланите съвети; не подкрепям теорията, че те са добронамерени, според мен са намеса в личната свобода. Откакто живея с Хю, мнозина „приятели-доброжелатели“ ме обсипваха със съвети, деветдесет процента от които се свеждаха само до: „Откажи се от него, той никога няма да зарече жена си.“ Добре че не ги послушах, нали? Ако поискаш съвет, дори да не го приемеш, си длъжен да го преглътнеш. Но когато е нежелан, почти се чувствам задължена да се държа грубо. Несъмнено най-вбесяващите поучения ще чуеш от жени, които не са имали деца, и от мъже, чиито съпруги са раждали.

– Какво правиш? – възкликва Хенри, като че ли наблюдава как възнамерявам да погълна скорпион.

– Доколкото ми е известно, не си раждал. Защо смяташ, че знаеш какво е вредно за бременната? – озъбвам се.

– Знам, разбира се. Имам три деца.

– Не, нямаш! – настоявам и съм готова да вляза в лют спор, но закъсмет на Хенри много преди да поднесат на масата горещия ябълков пай, съм принудена да изтичам в тоалетната, за да се освободя от

приетата храна.

Когато излизам, обядът е приключил, масата е раздигната, всички са се настанили в дневната. Първо, няма къде да седна, второ, отново ми се повдига от дима на цигарите и на пурата на Хенри. Предпочитам да се поразходим, да подишаме чист въздух. Предложението ми е посрещнато с възгласи, че навън е полярен студ. Изтъквам, че Сам и Гилбърт са излезли на разходка, но знам, че те остават глухи за доводите ми. Ако се съди по броя на кутийките бира и бутилките вино на масичката, единственият поход, който ще се предприеме този следобед, е към опиянчването. Дори Пени отпива от чаша, пълна с вино.

Чувствам се като прокажена.

Излишна съм дори тук, на задника на географията. Поглеждам през прозореца.

Може да е задникът на географията, но е много хубав. Дали пък да не се разходя сама?

Не, ще ме помислят за невъзпитана.

Отгоре на всичко децата сякаш разбират, че от възрастните само аз съм трезвена, и непрекъснато ме тормозят.

– Защо водата замръзва?

– Гладна съм.

– Къде ми са ръкавиците? Виждала ли си ги, Джорджина?

Преструвам се, че не ги чувам, в резултат хлапетата започват да досаждат на Пени и Либи. Питам се дали децата имат радарна система, разпознаваща майките като онези, които доливат чашите с безалкохолни напитки, бършат дупета и носове. Ако наистина я притежават, то тя е адски примитивна, защото явно не разпознава бащите – и Хю, и брат му са безпомощни. Хю се опитва да отговори на въпроса – защо водата замръзва, но прекалено сложните му обяснения отегчават и объркват децата. Хенри предлага да приготви сандвичи, обаче усилията му се увенчават с провал. Накрая на Пени ѝ писва да дава указания от рода на: „Кутията с маслото е в шкафа“, „В хладилника има пилешко и бурканчета с конфитюр“, „Ножовете са в най-горното чекмедже вдясно“, става и отива сама да приготви следобедната закуска. Децата се наядат и започват да се дърлят помежду си. Възрастните са на градус и също започват да се зяпат накриво. Пени и Либи настояват да гледат по телевизията някакъв черно-бял музикален филм, обаче Хенри е Господарят на дистанционното и вбесява всички, като непрекъснато се прехвърля от канал на канал.

– Няма да гледаме дори „Бруксайд“ – огорчено подхвърля Либи.

– Защо?

– Представи си, сигналът на Канал 4 не се приема в Уелс!

Междувременно Мили изсипва на пода в кухнята всичко, което се съдържа в чантичката с козметичните ми при кадлежности. Безпомощно наблюдавам как спиралата за мигли, за която съм дала цели двацет паунда, се изтъркулва в „черната дупка“, тоест под хладилника, как Мили щедро размазва фондютена ми по лицето, ръцете и тениската на Кейт.

Ваканционното ми настроение бързо се помрачава. Досадната „семейна“ атмосфера сякаш ме задушаваша.

За щастие на сцената се появяват Сам, Гилбърт и брат му Джеймс. От близо месец не съм виждала Сам; разбира се, разговаряме по телефона, но тъй като не съм нито собственичка на магазин за цветя, нито шивачка, е почти невъзможно да се срещнем. Още преди да свалят туристическите обувки, забелязвам, че тя никога не е изглеждала толкова красива. Страните ѝ са поруменели – дали от чистия въздух, или защото на връщане тримата туристи са се отбили в кръчмата, – но е неоспорим факт, че приятелката ми изглежда фантастично. Прегръщам я, поздравявам Гилбърт, едва тогава насочвам вниманието си към Джеймс.

Веднага разбирам, че е готин и че в неговата компания няма да скучаем. Очевидно обича да флиртува и почти незабавно се заема да свали Либи. Сам ще бъде възхитена. Аз обаче не съм.

Неволно забелязах, че лицето му и оная му работа не помръднаха, когато ме поздрави. Не че си падам по него. Обичам Хю, той е единственият мъж в живота ми. И все пак...

Откога съм станала невидима? Доскоро представителите на силния пол не оставаха равнодушни пред прелестите ми. Дори най-почтеният мъж, който е лудо влюбен в моя приятелки и за когото другите жени не съществуват, ме измерваше с поглед за частица от секундата. А повечето мъже са ми намеждали, че биха искали със зъби да свалят бикините ми.

Нещо се е променило.

Кого заблуждавам? Всичко се е променило.

Утешавам се с мисълта, че усмивката и погледът на Джеймс издават човек с лек и приятен характер. Предложението му „да си размърдаме задниците и да поиграем раундърс“ (Вид игра с топка и бухалка, популярна в Англия; предполага се, че от нея е произлязъл бейзболът. – Б. пр.) потвърждава предположението ми.

– На този студ ли? – възразява Пени.

– Ако искаш, не си сваляй шапката – изтананиква Гилбърт,

успешно подражавайки на Том Джоунс, (Става въпрос за песента „You Can Keep Your Hat On“, станала популярна от саундтрака към филма „Девет седмици и половина“, където е изпълнявана от Джо Кокър. – Б. пр.) който е виден представител на Уелс.

Съгласна съм с Пени, че е прекалено студено да играем в градина, ала по-скоро бих изтръгнала ноктите си, отколкото да я подкрепя. Хуквам към вратата, за да изтъкна, че не съм мрънкало като нея.

Предложението да играем раундърс се оказва гениално. Включват се и деца, и възрастни (с изключение на Пени, която се измъква под предлог, че трябва да обели картофите), чистият въздух прогонва умората от преяждането, препиването и часовете, прекарани пред телевизора. Разделяме се на два отбора. С Либи, Хю и Хенри играем срещу Сам, Джеймс и Гилбърт (моето присъствие явно се смята за сериозна пречка; струва ми се, че отново съм на единайсет и последна ме включват във волейболния тим). Децата са прекалено малки да участват активно, но поне пречат и на единия, и на другия отбор.

Хю и Хенри незабавно се връщат в юношеството си. Въпреки че са в един отбор, се състезават помежду си, дори често предпочитат да изпуснат топката, отколкото да позволят на другия да я хване. Подходът на другите двама братя е съвършено различен. Гилбърт позволява на Джеймс да отбива ударите, на свой ред Джеймс непрекъснато го поощрява.

Като се мръква, включваме осветлението във всички стаи и продължаваме да играем. Отказваме се едва когато става прекалено тъмно, пък и до гуша ни е дошло от мрънкането на Пени, че се изразходва прекалено много електричество. Сам поглежда часовника си – точно осем е. Техният отбор води с една точка, затова тя прегръща Джеймс и обявява края на мача. Ако е вярно, че „участието е по-важно от победата“, защо тя изглежда толкова самодоволна? Гилбърт надава победоносен вик, съотборниците му не остават по-назад – толкова са шумни, че не ни оставят възможност да твърдим, че имаме право на още един удар с батата. Приемаме загубата благородно... дори прекалено благородно – той изтъква, че играта ми е била под всякаква критика заради бременността ми; вероятно има право, обаче ми се струва, че можеше да го премълчи.

23.

Либи и Сам изкъпват хлапетата, а Джеймс, който се оказва умел не

само с топката, но и с децата, предлага да им почете приказка, докато заспят. Когато отново се появява сред нас, Пени тъкмо слага на масата грамаден пай с риба.

– Приспах шест деца, нали така.

Разговорите секват, всеки пресмята наум. Кейт, Том, Мили, плюс трите хлапета на Пени и Хенри... точно така, наистина са общо шест. Мамка му, толкова много! Накъдето и да се обърнеш, виждаш някое от тях, но все пак си прекарахме много приятно, въпреки че Мили мамеше в резултата, а Кейт ухапа Джош. Наистина беше приятно.

Хм, много странно.

Още по-странно е, че ми е хубаво, макар да не близнах и капка алкохол; всъщност дори е интересно, защото ми дава възможност да наблюдавам хората около мен. Всички изпиват невероятни количества спиртни напитки, в резултат стават все по-досадни, настроени за флирт или чаровни. През месеците до раждането ще натрупам огромен запас от компрометиращи истории за най-близките ми. Може да ги изнудвам за големи суми, така ще разполагам с достатъчно пари да напусна работа.

Изглежда, Сам е простила на Джеймс, задето вдъхва такъв респект у брат си, и полага неимоверни усилия да му помогне да не се чувства неловко сред толкова много непознати. Не че помощта ѝ му е необходима. Той е от хората, чувстващи се като у дома където и да се намират, освен това (напълно основателно) очаква всички да го харесат. Толкова увлекателно разказва за сафаритата в Африка, че Хю започва да крои планове да заминем за Намибия или Ботсуана.

Сам отбелязва, че в момента таблетките против малария са забранени за мен, а когато отново ще мога да ги пия, вече ще имаме дете.

– Едва ли е уместно да водите бебето в Африка.

Разбира се, има право, ала поучителният ѝ тон ме изправя на нокти.

Хенри и Либи оживено говорят за музика. Всички го мислят за господин Само Бачкам; вярно е, че вече не ходи по купони, но продължава да си купува списанията за популярна музика (което според мен е адски трогателно), затова още е в час. С Либи коментират кой е оказал най-голямо влияние върху „Ълуф“. Оказва се, че и двамата повече харесват радиоверсията на „По реката“ на Грув Армейда (в сравнение с какво – с нерадиоверсията ли?). Съжалявам, че Хенри я е обсебил; внимателно я наблюдавам и все повече ми се иска да я опозная. Направи ми впечатление, че спокойно се включва в разговори на интелектуални теми, същевременно знае всички клюки за известните и богати личности, които така

щедро се одумват в таблоиди като „Окей“ и „Хелу!“ . Струва ми се много сваятна. Питам се дали е омъжена. Кой е бащата на Мили? Откъде си е купила джинсите?

Прави ми впечатление, че почти през цялото време Гилбърт разговаря с Пени – много благородно от негова страна, но е поставен под сериозната заплаха да пукне от скука.

– Вечерята беше превъзходна – хвали я.

– Какво говориш, толкова е лесно, всеки може да се справи – скромничи тя.

– Не, не може и ти го знаеш.

– Искрена съм, Гилбърт. Дори си намерих дефекти. Май трябваше да сложа босилек, пък и паят беше попресоден.

– Напротив, беше великолепен.

– Нямахте да говориш така, ако познаваше приятелката ми Бека, от която имам рецептата. – И ме стрелва изпод вежда.

Преструвам се, че с интерес наблюдавам как разтопеният восък от свещите се стича по бутилките от вино, използвани вместо свещници. Питам се дали да не й кажа, че знам колко съвършена е приятелката й Бека. Знам го от 1987 година, именно затова оттогава животът ми представлява трудна и продължителна битка. Съумявам да си сдържа езика зад зъбите, като си напомням, че сега Хю принадлежи на мен.

– Паят с риба, който тя приготвя, е достоен за кулинарна изложба. Моят беше малко безвкусен.

Гилбърт въздиша, отказва се да й прави комплименти. Не го обвинявам. Да му се не види, защо Пени не може да каже едно „благодаря“ и да премине на друга тема?

Тя наистина сменя темата, като подхвърля:

– Знам колко скучно е да слушаш как някой разказва съня си, но снощи сънувах нещо много странно.

За пръв път я подкрепям с две ръце – чуждите сънища са най-досадното нещо на света. След миг обаче тя започва да разказва съновидението си, в което главна роля играят една риба и един влак – разказът е лишен от хумор, екзотика и еротика, отгоре на всичко дори няма край. През цялото време Гилбърт се усмихва и кима, без нито за миг да издаде, че от скука мозъкът му е престанал да функционира. Не знам дали да се възхитя от учтивостта му, или да го причисля към мухълвците.

В десет без четвърт той предлага да поиграем на карти. От горчив опит знам, че е от хората, които мразят да губят, затова отказвам, Либи – също. Сам, Гилбърт, Хю и Джеймс заформят каре, Хенри ще бъде

кибик. Пени се заема да измие съдовете, въпреки че всички я увещават да ги остави за сутринта (тази жена наистина знае как да провали купона). Най-сетне ми се предоставя възможност да поговоря с Либи.

– Май тук е прекалено задимено за теб – съобразително подхвърля тя.

– Да си призная, започва да ми се повдига.

– Ела да се поразходим навън.

Не съжалявам, че ще се отдалеча от камината, въпреки че навън е кучешки студ. Навличам палтото, взимам шала и ръкавиците си и тръгвам по градинската пътека след Либи. Страните ми веднага замръзват, питам се дали пролетта изобщо ще настъпи.

– Тази година зимата е доста сурова – подхвърлям.

– Да, обаче според старите хора ни очаква хладно лято. Което е добре дошло за теб, от жегата ще се чувстваш още по-зле.

Идва ми да я разцелувам. Не че изведнъж съм станала лесбийка – просто за пръв път разговарям с жена, която не се преструва, че бременността е най-лекият период от живота ѝ. Започвах да си мисля, че от всички жени в историята на човечеството само аз се мъча като грешен дявол. Досега всички твърдяха, че бременността е лесна като лека жена и естествена като прилива. Либи не твърди, че трябва да бъде на седмото небе от щастие. Не ме съветва какви храни да избягвам, нито ме пита колко килограма съм наддала.

– За което съм ѝ ужасно признателна.

– Работиш в рекламна агенция, така ли?

– Да. Директор съм на отдел „Новаторски инициативи“ в компанията „Кю енд Ей“. – Разказвам ѝ накратко в какво се състои работата ми. От опит знам, че никой не се интересува от професията на събеседника си – въпросът е само „служебен“, но Либи май наистина проявява любопитство.

– А Хю с какво се занимава?

– Също с реклама, но е служител на друга агенция – „Рартъл, Рогъл енд Спирити“.

– Хм, прави ми впечатление, че повечето названия са с инициали. Защо рекламните агенции нямат нормални имена? Смятах, че задачата им е да създадат запомнящи се търговски марки...

Усмиввам се:

– Уместен въпрос. Инициалите са за заблуда.

– Хю говореше за някакъв нов проект. Но той не е началник на отдел „Новаторски инициативи“, нали?

– Не. Изпълнителен директор е. – Не мога да се въздържа и се надувам като паун, толкова се гордея с любимия си. – Само че човекът на този пост е неразривно свързан с новите идеи. Аз съм подчинена на човек на име Дийн, който е изпълнителен директор в нашата агенция.

– Готин ли е като началник?

За пръв път в живота си се замислям по този въпрос, след което промърморвам безличното: „Да, в общи линии.“

– Харесваш ли работата си?

– Да, в общи линии – повтарям. Странно, никога не съм се питала дали харесвам професията си. За мен работата е нещо естествено като дишането например. Смятам, че ме бива в избраното поприще, когато се съсредоточа, разбира се. – А ти?

– Работя в клиника за венерически болести, която се намира в Ситито. Пациентите са предимно банкери, които са нещо повече от чекиджии. – Тя се ухилва.

– Обзалагам се, че знаеш доста пикантни истории.

– Естествено.

Струва ми се, че ще сподели една-две с мен, но тя млъква, защото забелязва лисица. Животното грациозно прекосява пътеката пред нас, после изчезва в дупката в живия плет.

– Да разбирам ли, че харесваш работата си? – настоявам.

– Да речем, че не съм мечтала да бъда секретарка в клиника за венерически болести – признава тя и кисело се усмихва.

– Какво е било желанието ти?

– Да стана лекарка. Ала непланираната поява на Мили сложи край на мечтите ми. Бях трета година студентка в медицинския факултет.

– Къде е баща ѝ?

– Изчезна по време на акция.

– О! Сигурно много ти липсва.

– Откровено казано, беше ми адски криво, докато стоях вкъщи и броях стрийте по корема си, а приятелките ми ходеха по купони и се наливаха с текила, но с течение на времето осъзнах, че Мили е най-хубавото, което някога ми се е случило.

Тази Либи сигурно се друса, как иначе да си обясня изявлението ѝ? Промърморвам, че сигурно ѝ е по-лесно, след като дъщеря ѝ вече не носи памперси и сама може да си изпече филийка в тостера. Тя се засмива, въпреки че не се шегувах. Казвам си, че съм голяма късметлийка. Хю никога няма да ме изостави.

– Какъв беше бащата на Мили?

Давам си сметка, че отново се държа като студентка. Не защото питам Либи: „Откъде си? По кои предмети имаш отлични оценки? Колко изкара на приемния изпит за университета?“ Самият разговор е като между състудентки – прям, откровен и някак пиянски. Не поставям въпроси, които ще шокират събеседницата ми (както правя обикновено); не задавам безсмислени въпроси от рода на „Какво дърво е това?“, което ще бъде безопасно и ще създаде впечатлението, че проявявам жив интерес. Питам я за онова, което наистина ме интересува. Необичайно е, но си ми облекчение. Либи не изглежда шокирана от безцеремонността ми, отговаря съвсем прямо.

– Какъв беше бащата на Мили ли? – повтаря. Свива рамене: – Честно казано, не помня. – Тонът ѝ подсказва, че времето е заличило спомена за него. – Беше доста забавен, биваше го в леглото. Дъщеря ни има неговата усмивка.

Опитвам се да си спомня как се усмихва Мили. Днес прп повечето време се мръщеше, зъбеше и правеше кисели физиономии – изобщо усмихвала ли се е? Да, май я видях да ос усмихва, докато пиехме чай. Внезапно усмивката ѝ сякаш прогаря ретината ми. Искрена и широка е. Очарователна усмивка, макар че баща ѝ сигурно е имал повече зъби.

– Как се запознахте с Пени? – След като все повече опознавам Либи, приятелството ѝ с Пени ми се струва още по-невероятно.

– Посещавахме курс за бременни. Джош и Мили са връстници.

– И оттогава сте приятелки, така ли?

Очевидно не успявам да скрия колко невероятен ми се струва този факт, защото Либи отговаря:

– Понякога е малко досадна, обаче има златно сърце. Винаги е била много мила с мен... в определени моменти нямаше да се справя без нея. Приятелките те подкрепят, когато забременееш, нали?

Не отговарям, защото това не важи за моите приятелки, които нямат опит в тази област. Попитай ги колко калории съдържа даден хранителен продукт или за въздействието на семената на гроздето като антиоксидант и те ще те обсипят със съвети. Ще изброят поне сто случая, при които се използва вазелин (за сгъстяване на миглите, заздравяване на ноктите, евтин, но ефикасен гланц за устни...), обаче няма да споменат, че помага при подсичане на бебета. Моите приятелки не се интересуват от бебета. Сам винаги пита как съм, но преди да отговоря, бърза да добави: „С Гилбърт нямаме търпение да си имаме дечица“, след което се впуска в лирични описания на бъдещия си съпруг или на сватбата. С Джулия пък вече не се срещаме след работа, но дори да излизахме

заедно, както преди, тя едва ли щеше да прояви интерес към моята бременност. Започвам да разбирам, че ни е свързвала само работата. Жените, отпиващи от чашите с шампанско и посягащи към изисканите ордьоври, които се срещат по приеми, никога не са били мои приятелки, само познати. Като разбраха, че съм бременна, повечето ми телефонираха... по веднъж. Акт на учтивост, нищо повече. Уверих ги, че съм на седмото небе от радост – общоприетата фраза в подобни случаи, но не казах нито дума за резките промени в настроението ми, горещите вълни или страховитото повръщане – това са забранени теми в изисканото общество.

Предпочитам да не се оплаквам, затова отново насочвам разговора към кариерата на Либи:

– Сега дъщеря ти е поотраснала, вече ходи на училище. Защо не довършиш следването си?

– Все си казвам, че ще се върна в университета. Завеждащите клиниката проявяват разбиране към мен, вероятно ще ми разрешат да отсъствам, за да посещавам лекциите, ако наистина го искам. Въпросът е, че така и не намерих време да напиша молба до ректора. Ако имам няколко свободни минути, предпочитам да хапна шоколад или да изпия чаша вино.

– Може би наистина е за предпочитане.

– За какво говориш?

– Коя година беше студентка, когато забременя?

– Трета.

– Значи си научила каквото трябва – вече знаеш как се правят деца.

Както очаквах, Либи избухва в смях, който отеква сред високите дървета. Хваща ме под ръка, тръгваме обратно към къщата, като оживено обсъждаме дали арогантността на Джъд Лоу е отблъскваща, или е ужасно секси.

24.

В единайсет и половина решавам да си легна. Прекалено уморена и трезва съм да се включа в дискусията дали Лио Сайърс е по-добър певец от Бари Манилоу.

– Къде е Хю? – питам Сам.

– Де да знам? – избърборва тя. Опитва се да държи едновременно чаша вино, димящата си цигара и картите за игра, което изисква

изключителни жонгльорски умения; как да очаквам, че отгоре на всичко ще държи под око и гаджето ми?

– Скъсахме им задниците – завалено добавя Джеймс, ухилва се глуповато, обръща се към Сам и вдига тост за да ознаменува победата. Почти ги съжалявам заради махмурлука, който им е в кърпа вързан. Надничам в кухнята. Гилбърт помага на Пени с бърсането на съдовете.

– Виждали ли сте Хю? – питам.

– С Хенри отидоха да донесат дърва от бараката – отговаря Гилбърт.

– Взеха бутилката с уиски – с нескрито раздражение добавя Пени. Не проумявам защо е толкова кисела – в края на краищата не са извършили углавно престъпление.

Отново навличам палтото, увивам се с шала, слагам ръкавиците и се изправям срещу предизвикателствата на „полярния“ студ. Ношта е ясна и студена, нищо чудно отново да завали сняг. Преди да видя мъжете, чувам гласовете им.

– Поздравявам те.

– Благодаря. – Хю произнася думата прекалено отчетливо, издавайки, че вече е „на градус“.

Заобикалям къщата, забелязвам ги до обора, но те не ме виждат, защото са с гръб към мен. Седят на купчината дърва, които са нацепили, почти не се поглеждат, а се взират в мрака. Гледката е толкова трогателна, че спирам да им се порадвам.

– Как я караш с... въз... бременността? – пита Хенри.

Неволно се усмихвам. Двамата се чувстват като в небрано лозе, наложи ли им се да изразят чувствата си или да говорят на „деликатни“ теми. Не се учудвам, защото поведението им е типично за всички, завършили мъжко или девическо училище – пансион. Братята са очарователни, независими, духовити емоционални инвалиди. Знам, че Хю би споделил само с брат си дали иска бебето, затова затаявам дъх. – Подрязаха ти крилата, а?

Вкаменявам се, докато чакам отговора на Хю. Нямам представа какво ще каже. Не знам „как я кара с... въз... бременността“.

– Посвоему те са доста забавни. Децата, де – уточнява Хю.

Не е ли прекрасно? Дихателната ми дейност се възстановява, ала не помръдвам – може би ще чуя още нещо мило.

– Само дето Джордж много се промени, и то в отрицателния смисъл.

Май сгреших, че не им се обадох.

– Бременността не ѝ понася, така ли? – загрижено пита Хенри.

– Като я слушаш как мрънка и се оплаква, ще си помислиш, че е първата жена на света, която ще има дете.

Мрънкам ли? Мамка му, не съм изрекла на глас и една стотна от онова, което чувствам!

– Намекваш, че не иска детето, а?

– Казва, че го иска, но се държи много странно.

– Да не гълта огън?

– Бълва го! – Двамата се засмиват. – Същински змей!

Чувам как уискито прави „гъл-гъл“, докато се излива от бутилката в чашите, братята отпиват, настъпва тишина, докато двамата се наслаждават на вкуса на питието. Същински змей! Изобщо не е вярно. Вчерашният скандал беше изключение, иначе никога не сме се карали! Дали да се покашлям, да им дам знак, че съм наблизил? Вярна се оказа поговорката, че който подслушва, никога не чува добро за себе си. Не помръдвам, не издавам и звук.

Хенри престава да се киска и с по-сериозен тон отбелязва:

– Сигурно е била потресена. Не сте го искали, нали?

– Не, разбира се.

– Джордж обича работата си. Трудно ще ѝ бъде да се откаже.

– Сигурно.

Значи от мен се очаква да се откажа от работата си, така ли? С Хю не сме обсъждали тази тема. Предполагах, че ще се върна на работа след раждането на бебето. Първо, парите са ни необходими, второ, може да не съм хирург, който спасява живота на хората, но обичам професията си. Наистина, само преди около час и половина казах на Либи, че „в общи линии“ харесвам работата си, но с много труд съм си извоювала поста, никой няма право да ми отнема кариерата.

– Досега живяхте безгрижно – пътувания в чужбина, купони, ресторанти, барове, но детето ще ограничи свободата ви...

– Не и моята – прекъсва го Хю.

Сякаш ледени пръсти ме стисват за гърлото, защото разбирам, че е искрен.

– Жалко че в крайна сметка всички стават жертва на хормоните си.

– Хенри поклаща глава. Не съм сигурна за какво съжالياва, може би – че жените са получили право да гласуват. – Винаги съм смятал Джордж за много уравновесена. Дори си мисля, че в доста отношения е по мъж от мен. – Той се засмива. – Най-малкото колата и стереоуредбата ѝ са поубави от моите.

– Обаче не я бива по математика. Виж какъв гаф направи с „безопасните“ дати. – Хю се залива в смях на шегата си, която според мен изобщо не е забавна.

– Демонстрацията ѝ със сиренето беше малко прекалена – признава Хенри. – Наистина е доста раздразнителна.

Предателството му разпалва яростта ми, казвам си, че обесването е прекалено хуманно наказание за подобно двуличие.

Което може би доказва, че той има право. Може би.

– Да – въздъхва Хю.

– Доскоро беше толкова...

– Сговорчива, услужлива, отстъпчива – помага му Хю.

– Именно.

– Толкова непретенциозна – добавя Хю.

– Да.

– Но сега вечно е сърдита, нервна, избива я на плач.

– Сигурно причината е в хормоните. От мен да го знаеш – всички бременни, до една, са изнервени. Като се роди бебето, нещата тръгват постарому – успокоява го Хенри, проявявайки чувствителността на неандерталец, привърженик на геноцида.

– Дано. Дано имаш право.

Иска ми се да умра.

Ударът е прекалено болезнен. Хю ме мисли за сговорчива, услужлива, отстъпчива. А пък аз смятах, че за него съм сексапилна, стилна и дръзка. Разбира се, не тъкмо сега, но по принцип.

Докато се мъча да осмисля току-що чутото, получавам световъртеж. За пръв път съм сигурна, че прилошаването не е свързано с рязкото понижаване на кръвната захар и бременността. Сговорчива, услужлива, отстъпчива! Хю ме смята за кротка, покорна, раболепна. Което почти ме причислява към олигофрените. Обидата ме пробужда в сърцето. Дъхът ми излиза на пресекулки – виждам облачетата пара на фона на нощния мрак, което поне доказва, че съществувам. Чуеш ли такива горчиви истини от любовника си, нищо чудно да загубиш истинската си самоличност, да започнеш да се питаш коя си всъщност, физическото явление, доказващо, че съществувам, ми помага да запазя спокойствие. Сякаш отстрани наблюдавам как дишането ми става по-равномерно. Дишай дълбоко. Дишай дълбоко. Може би не съм разбрала правилно. Може би прекалено прибързано съдя Хю. Може би за него „покорна“ означава мила, любяща, добродушна. Деликатна. А „непретенциозна“ е комплимент. Когато е с мен, той се отпуска, отдъхва си. Смята ме за мила,

любяща, добродушна. Ако ме е предпочел пред Бека, защото притежавам тези качества, тогава няма значение, че през този период от живота ми не съм сексапилна, стилна и дръзка. О, каква радост, какво щастие! Хю не се интересува от външността ми, а от самата мен.

Но само когато съм покорна.

Пардон, деликатна.

Въпрос на тълкуване, нали?

Важното е, че каза колко забавни са децата. Което е окуражаващо и положително. Усмиввам се. На седмото небе съм. Хю се интересува от самата мен, не как изглеждам. Фантастично! Той отново говори. Заслушвам се.

– Отгоре на всичко изглежда ужасно. Непрекъснато трупам килограми, а страхотните й цици заприличаха на вимета, „украсени“ с вени и стрий, които сякаш очертават маршрутите на метрото.

– Не се оплаквай, нали са големи. – Хенри се опитва да изтъкне положителната страна на проблема.

– Да, като балони – с нескрито отвращение процежда Хю.

Сама съм си виновна. Който подслушва, никога не чува добро за себе си.

Сама съм си виновна.

Това е.

* * *

Към два след полунощ Хю най-сетне си ляга.

Веднага посяга към гърдите ми; явно след като си пресушил бутилка уиски, не правиш разлика между „страхотни цици“ и „вимета“.

Мъча се да прогоня горчивината, повтарям си, че не биваше да подслушвам разговора. В края на краищата мъжете си говорят какво ли не, когато са насаме. Освен това той се е нарязал до козирката. Не си давам сметка какво говорим, когато сме под влиянието на алкохола. Понякога изтърсваме нещо ей така, напосоки. Важното е твърдението на Хю, че иска детето ми. Сещам се за Либи и че няма кой да стопли леглото й (освен ако не й е излязъл късметът с Джеймс), затова се притискам към Хю, като че ли животът ми зависи от него.

Което е самата истина.

Любим се и макар секът да не е зашеметяващ, поне не е провал. От днес нататък ще имам едно наум да бъде по-весела и безгрижна, когато Хю е наоколо. Навремето много се стараех пред него винаги да се пресструвам, сякаш всичко ми е наред. Разбира се, сега ми е по-трудно,

защото живеем заедно, а не се срещаме два пъти седмично, но трябва да се стегна. Признавам, че напоследък хленча прекалено много.

Притискам се до него и промърморвам, че чистият въздух ми понася, след като от няколко часа не съм повръщала.

– Вероятно понася и на Сам – от няколко часа не е споменала годежния си пръстен – подхвърля той.

Избухваме в смях. Започвам да му разказвам за Либи, скоро забелязвам, че си губя времето. Той е заспал. Усещам топлия му дъх, ръката му, небрежно преметната върху мен; гърбът ми се притиска до гърдите му, краката ни са преплетени, Само в подобни мигове наистина се чувствам в безопасност. Спомням си към какво се стремях през изминалите години. Най-сетне постигнах целта си. Нали?

25.

Събуждам всички с повръщането си.

Единственото ми утешение е, че не само на мен ми е гадно; онези, които се чувстват поне мъничко човешки, са малцинство. Изненадващо, ала Хю е сред тях. Предполагам, че махмурлукът още не го е хванал, защото, когато станах в седем да излея вътрешностите си в канализацията, той заяви, че отива да бяга. Естествено Пени е във форма, тъй като изпи само чаша вино. Всички останали изпитват необходимост от прахчетата против преливане. Сигурно съм злобарка, щом понасям по-леко повдигането, когато имам компания.

Май трябва да изкореня тази своя черта.

– Прекалено стар съм за нощни забавления – мърмори Хенри.

Само дете не може да ни заблуди, че опечалената му физиономия, главоболието и обилното потене се дължат на липсата на сън.

– Ако искате, ще приготвя закуска – подхвърля Сам.

Предложението ѝ е посрещнато с одобрителни възгласи, изразяващи пълно единодушие.

– Браво!

– Прекрасна идея!

– Сладурана!

Пени, която мие пода на кухнята, вдига глава – носи гумени ръкавици, тъй като току-що е приключила с почистването на тоалетните. Въпреки че е подготвила менюто, напазарувала е и досега приготвяше всяко ястие, не е получила похвалите, с които обсипват Сам, задето

предлага да изпече на скарата няколко парчета бекон. Дали ѝ е направило впечатление? Не знам за нея, но Либи веднага реагира.

Щом Сам излиза, за да си намери цигарите, тя се обръща към Пени:

– На твоето място нямаше да чистят клозетите, след като никой не забелязва. – Сипва три лъжички нескафе в порцеланова чаша. Движенията ѝ са забавени, явно и на нея ѝ е зле. – Мъжете не виждат мръсотията, не забелязват кога е разхвърляно – защо да ги е грижа, че разтребваш? – Изважда от хладилника кутия с прясно мляко, помирихва го – няма повод за притеснение, Пени не би държала в хладилника вкиснато мляко. – Много повече ги вълнува пиенето. Налей им чаша вино или бира, за да те похвалят. – Предусещам какво ще добави – че мъжете обръщат внимание само на храната, която прогонва махмурлука. Ето защо макар закуската да се приготвя най-лесно, неизменно обира оваците.

Смятам, че е адски мило от страна на Либи да съветва приятелката си, само че Пени не ѝ благодари, не проронва нито дума. Изчаква Сам да се появи отново и простичко казва:

– Наистина ли ще приготвиш закуската, Сам? – Усмивка се, но усмивката ѝ изглежда попресилена. – Тогава ще заведа децата на църква. Вчера проверих – литургията започва в единайсет.

– Всяка седмица ли ходят на църква? – питам.

– Много рядко се случва да пропуснат литургията.

Религия! Какво ще предприемем в тази връзка? Ще уча ли моето дете, че има Бог (различен от съвременните богове като Роби Уилямс например), или ще призная, че според мен съдебните заседатели още не са взели решение по въпроса? Да си родител, означава много повече от това – да купиш на отрочето си най-модерните маратонки „Найк“; за пореден път се питам дали съм способна да нося отговорността. С Хю още не сме обсъждали в каква религия ще възпитаваме детето си. Налага се да го сторим, и то скоро. Може би ще повдигна въпроса, докато пътуваме обратно към Лондон. Ще използвам възможността да изтъкна, че възнамерявам да се върна на работа, след като родя. Давам си сметка, че освен да направим бебето, с Хю не сме сторили нищо да се подготвим за раждането му. Дори не сме му измислили име, нямам представа дали Хю иска да присъства в родилната зала.

– И аз ще дойда – обръщам се към Пени. Тя сепнато ме поглежда, мисли, че не ме е разбрала. Вярно е, че не ходя често на църква – на практика посещенията ми са ограничени до сватби и погребения. – Сама няма да се справиш с децата – добавям. Предполагам, че не ѝ се иска да я придружа, от друга страна, няма как да ми откаже. Ще бъде

нехристиянско, нетипично за нея.

Някак си прилъгвам Кейт и Том да сложат дрешки, които, ако не официални, са поне чисти, и тъй като Либи се е върнала в леглото, за да се възползва от рядката възможност да полежи до късно, предлагам на Мили да ни придружи.

– Че защо? – пита тя. Уместен въпрос.

– На връщане ще се отбием да купим сладкиши и вестници – отговарям.

Малката е изправена пред труден избор – да не гледа любимите си филмчета за Барби и Степ или да довери другиму отговорната задача да купи любимите ѝ сладкиши.

– Тогава ще дойда. – Въздиша, за да изтъкне, че почти съм я изнудила.

Отказва да се облече официално, както подобава за посещение на утринната литургия. Откровено казано, скоро става ясно, че не притежава дрехи, подходящи за целта. Бог ще трябва да се примири с яркозелената ѝ миниполичка, сребрилата блузка с гол гръб и рубиненочервените сандали, които тя носи с дебел чорапогащник на разноцветни райета. За да докаже, че осъзнава тържествеността на случая, тя си слага поне двацет сребърни гривни; изглежда, сякаш тежестта им всеки момент ще я повали. Пени е потресена – ако знаех, че външността на Мили ще я хвърли в такъв ужас, щях да позволя на малката да сложи фалшивите си татуировки, но вече е късно, ще закъснеем за литургията.

По чудо съумяваме да въведем в църквата цялата детска градина, второ чудо е, че хлапетата май са решили да се държат безупречно по време на службата.

Не ми е ясно точно какво породи внезапното ми желание да отида на църква. Със сигурност знам, че не ми се щеше да остана в кухнята сред миризмата на пържен бекон, на която чувствителният ми стомах реагира прекалено остро. Освен това ми домъчня за Пени, защото, макар да е самодоволна и досадна, не е честно през цялото време само тя да се грижи за децата. Кой би помислил, че гумените ръкавици ще предизвикат подобно съчувствие?

Предполагам, че има и още нещо.

Може би е любопитство. Новост е да прекарам в църквата неделната утрин, вместо да пазарувам в супермаркета или да обикалям магазините на Кингс Роуд. Не че искам да се моля на Всевишния или нещо подобно. Засега помощта Му не ми е необходима. Животът ми е прекрасен. С Хю ще имаме дете, чух го как възхитено говореше за мен пред

брат си. Всичко е наред. Дори да не беше, не виждам с какво ще ми помогнат неизречените молитви към нещо, в чието съществуване се съмнявам. Още не съм си го помислила – и започвам да реда наум: „Моля те, направи така, че всичко да е наред.“ Няма да навреди, нали?

Не проблесва мълния, морето не се разделя – накратко, липсват признаци за божествена намеса. Ала докато седя на дървената скамейка сред усмихнати възрастни жени, които пеят химните, познати от детството ми, и наблюдавам как лъчите на плахото пролетно слънце проникват през прозорците със стъклописи и обагрят неравния каменен под, ме обзема спокойствие. Като че ли някой е протегнал ръка да ме подкрепи. Неусетно запявам с другите, на душата ми е ведро.

Чувствам облекчение.

Усещането за спокойствие е по-кратко от църковната служба.

Налага се Пени да изведе навън по-малките си деца – едното пищи толкова силно, че заглушава църковните песнопения, другото се е напишкало. Факт, който ни става ясен по време на безмълвната молитва, когато Том изкрещява колкото му глас държи:

– Лошият Маркъс е направил пиш на пода!

Джош, най-големият син на Пени, се е наслушал на повече пропаганда, отколкото средностатистически руснак по време на Студената война, затова ме вижда като възплъщение на Сатаната. Ако го попитат чия компания предпочита, положително би избрал Злобара Де Мон. Гледа ме враждебно, което подсказва, че да избухне в плач, е въпрос на секунди. Кейт и Том ожесточено спорят, защото монетата, която той ще пусне в кутията за дарения, очевидно е по-лъскава от нейната. Мили умира от скука – за да се разнообрази, рита пейката пред себе си. Всеки път се извинява и на висок глас обяснява на разгневените лелички, че е дете на самотна майка, че досега не е стъпвала в църква и дори не е кръстена. Енориашите групово въздишат за изгубената ѝ душа и ми хвърлят кръвнишки погледи. Онези, които още не са съвсем изкукали, се втренчват в лявата ми ръка, неукрасена с венчален пръстен, и в подутия ми корем. Промърморват под нос за нахалници, които живеят от помощи за безработни, демонстративно цъкат, за да изразят възмущението си, и отново забиват нос в псалтирите.

Вече не се чувствам, сякаш някой е протегнал ръка да ме подкрепи.

Умирам за една цигара. И за джин без тоник.

* * *

Когато службата свършва, бързам да изveda децата, като се старая

да заобиколя викария и локвичката „пиш“ на Маркърс. С радост забелязвам, че Сам и Либи чакат отвън с Пени.

– Решихме да се приберем заедно – усмихва се Либи.

– Или да се отбием в кръчмата – предлага Сам. Забелязва убийствения поглед на Пени и бърза да се оправдае: – Сигурно в градината сервира лимонада.

– Не ми се иска – отсича Пени.

Тази жена е в състояние да ти развали настроението, дори да се чувстваш на седмото небе!

– Аз пък искам! – намесвам се. Трябва да пийна нещо, макар и да прилича на коктейл само по сламката в чашата.

Пени настоява да вземе Кейт и Том. Упражнява правата си на леля, от които аз, мащехата, съм лишена. Пет пари не давам, нека ги вземе! Сигурно не съм наред, щом напоследък започнах да настоявам да бъда по-често с двете сладурчета. Радвам се, че Либи решава да дойде с нас в кръчмата. Разбираемо е. Тъй като живеем в Лондон, сме лишени от чист въздух и за нас е лукс да поседнем на скамейка под някакво дърво, въпреки че още е прекалено студено да свалим палтата си.

– Жалко, че Пени отказа да дойде – подхвърля Сам.

Въпреки че не съжалявам за отсъствието ѝ, не одобрявам злобната забележка на Сам. Не бива да се подиграваме на жена, чиято представа за хубаво изкарване е да сложи гумени ръкавици и да чисти клозети.

– Тя е истински справочник на старомодни домакински умения, повечето от които отдавна са забравени. Сигурна съм, че ще науча много от нея. Тя сама шие калъфите за мебелите и сменя тапетите. Показва ми снимки на стаите на децата – нарисувала е прекрасни орнаменти по таваните.

– Нима? – Опитът ми да скрия прозявката си зад учтива усмивка се проваля.

– Умее да приготвя глазура за торти, да аранжира цветя. Знае съществени подробности, например колко важно е дюшекът от време на време да се обръща. – Сам прехласнато въздиша. – Ако малко повече поговориш с нея и я опознаеш, ще разбереш колко е забележителна. Нали знаеш – разни хора, разни идеали. Не бъди толкова безкомпромисна.

За втори път през последните двайсет и четири часа ми дават същия съвет, ала все още не вярвам в практичността му. Да си призная, дори ме е яд на Сам, задето изобщо си го е помислила.

– Защо си въобразяваш, че само защото съм бременна, ще пожелаея да общувам с жена, която знае как да отстранява петна? – озъбвам се.

Либи и Сам ме гледат със съжаление. Примерът ми беше неуместен; задължително е да се науча да премахвам петната от ризи, халати, килими, палта и седалки на коли; всякакви петна – от повръщано, от мляко, безалкохолни напитки, смачкани банани, дори от други, по-гадни субстанции. Мисълта е потискаща, затова бързам да сменя темата: – Къде са момчетата? Не пожелаха ли да дойдат с нас?

– Джеймс пак си легна – обяснява Либи.

– Браво на него.

– Гилбърт не близва алкохол преди обяд – осведомява ме Сам.

– Пустият му дъртак – заявявам, но бързам да смекча думите си с най-милата си усмивка; оказва се, че излишно си давам зор, защото тя изобщо не ме слуша. – А вие как се чувствате?

– Обещавам, че ще престана да пия толкова много. – Либи обляга глава на дървената маса, страховито стене. – Главата ми ще се пръсне, но не само от снощи. В петък също имах тежък запой.

Все повече започвам да я харесвам. Предпочитам да слушам за пиянски вечери, отколкото за изографисване на тавани и обръщане на дюшеци. Погрешно е да се мисли, че като станеш майка, се отказваш от всякакви забавления. Явно животът на Либи не е песен, обаче с радост забелязвам, че тя не пада духом и няма да тъгува, докато се превърне в сбръчкана бабичка.

– Хубаво ли си изкара тогава?

– Мили, иди да се полюлееш – предлага Либи.

– Не искам. – Очевидно малката от разстояние надушва пикантните подробности и държи да не ги пропусне.

Либи смръщва вежди; след кратка, но упорита съпротива и подкуп под формата на кока-кола и пакетче чипс, Мили с нежелание тръгва към люлката и се отдалечава достатъчно, та да не ни подслушва, макар майка ѝ да твърди, че тя умее да чете по устните. Въпреки че се страхува от малката шпионка, Либи все пак отговаря на въпроса ми:

– Горедолу. С тайфата от службата отидохме да пийнем по едно...

Мили беше на чай при нейна приятелка, бях уредила детегледачката да я вземе оттам... – Изглежда, Либи непрекъснато изпитва необходимост да се оправдава, все едно я измъчва чувство за вина.

– Значи си била „млада, свободна и неомъжена“, както се казваше в една песен – подхвърлям, за да я насърча да продължи.

Тя кимва:

– За съжаление не пихме по едно; след бирата се прехвърлихме на вино, после на текила, отидохме в нощен клуб, накрая правих секс с

приятел на един от младшите консултанти. – Последните думи тя изрича шепнешком.

– Не може да бъде!

– Може – уверява ме тя, кисело се усмихва.

Прекъсваме разговора, за да отворим пакет чипс за Мили; откровено казано, твърде се съмнявам, че ще отвлечем вниманието ѝ с толкова прозаична примамка. Бързам да задам задължителния въпрос:

– Е, как беше? – Никой не прави подобно признание, ако не се надява, че ще го разпитат за подробностите.

– Не знам – шепне Либи. – Като се събудих сутринта, възникнаха два въпроса. Първо, кой е човекът в леглото до мен. Второ, как да го отстраня, без да привлече вниманието на... знаете кого. – Говори бързо, въпреки че Мили е поне на петдесет метра от нас; може би си въобразява, че се обучава за тайна агентка в МИ 5.

Усмихвам се в знак на съпричастие.

– Всъщност в съзнанието ми изникнаха още куп въпроси, изискващи незабавен отговор. Колко е часът? Какъв ден сме? Ако е делник, с какво ще приготвя сандвичите на Мили? Униформената ѝ риза изглежда ли е! Как съм се прибрала вкъщи? Как бикините ми са се озовали на таблата на леглото? Кой е изгасил свещите? Петното на мокета от червено вино ли е? И ако е, ще се изчисти ли със специалния препарат? Стигнах до извода, че първоначалното ми решение да се съсредоточа върху първите два въпроса е било най-разумно.

Засмиваме се, Сам пита:

– Успя ли да го чупиш, без да си навлечеш гнева на страшната... – Посочва момиченцето с жест, който е хибрид между намигване и кимване.

Забелязвам, че Мили неодобрително изпуктява. Явно опитите ни да запазим детската ѝ невинност са не само абсурдни, но и неефективни.

– И да, и не. Отървяването от него беше фасулска работа, Господи-нът умираше от нетърпение да си плюе на петите, особено след като видя на вратата на хладилника стикерите с Покемон и детската паста за зъби в банята. Само че не успяхме да осъществим бягството му незабелязано от вечно бдителната... – Либи посочва с очи дъщеря си.

Намусената Мили нарушава обета си за мълчание – отново се приближава до нас и заявява префърцунено: „Тя върши безобразия“, като че не дъщеря, а майка на Либи.

– Не издавай страха си – прошепвам.

Либи насила се усмихва, но личи, че е притеснена. Питам се какво

да ѝ кажа за утешение. Не мога безучастно да гледам как се тормози, измъчвана от чувство за вина.

– Какво пък толкова? – подхвърлям. – Спала си с красив непознат. Не е престъпление, нали?

– Не и ако бях неомъжена. Обаче аз съм самотна майка – избърборва тя. Изглежда, за нея дъщеричката ѝ е хем воденичен камък на шията, хем спасителен пояс.

– Всички сме го правили. – Сам окуражаващо стиска ръката ѝ. – Без Джордж, разбира се – добавя, от което ми става ужасно неловко.

– Не ти ли се е случвало да преспеш с някой мъж само една нощ, Джордж?

– Не, ако не се брои първата ми нощ с Хю. – Набързо ѝ разказвам нашата история. Налага се да проявя страхотна самодисциплина и да не се впускам в подробности, защото времето ни притиска – след два часа трябва да сме в къщата, ще ни чакат за обяд.

Накрая Либи промърморва:

– Ще разрешиш ли един личен въпрос?

– Казвай. – Предчувствам, че ще ме попита нещо неприятно, щом толкова увърта.

– С колко мъже освен Хю си спала?

Ако се бяхме запознали, когато бяхме на по двайсетина години, този въпрос щеше да фигурира сред първите пет, които щяхме да си зададем една на друга. Име, възраст, професия, с коя линия на метрото пътуват за работа, с колко мъже си преспала. Сега обаче сме на възраст, когато трябва да сме по-резервирани. Все се надявах, че не ще ми се наложи да обмислям думите си, когато разговарям с Либи.

– Освен Хю ли? – повтарям.

– Да.

– С колко ли? – питам, за да печеля време.

– Да.

– Ъъъ... – Поколебавам се – отговорът ми ще ѝ се стори ужасно старомоден. Ако Сам не присъстваше, щях да излъжа, ала тя знае истината. – С нито един – признавам накрая.

– Нито един ли! – Либи едва не изпуска чашата си. – Не си се любила с друго освен с Хю!

– Не съм.

– Ама... нали работиш в рекламна агенция? – пита тя, като че професията ми задължително върви с безразборния полов живот.

– Няколко пъти едва не го направих – признавам. – Всъщност доста

пъти. Но така и не се изкуших.

– Играла си на „скрий наденичката“, така ли?

– Именно.

Лйби мльква, пресмята наум. Толкова е поразена, че ми домъчнява за нея.

– Това означава, че не си правила секс десет години, тоест през повечето време от живота си като възрастна – недоверчиво казва тя.

– Да.

– Като те гледа човек, не би го предположил. Изглеждаш толкова... светска жена.

Само свивам рамене. Заслужаваше си да го чакам, това е всичко. Ровя в чантата, изваждам пореден пакет чипс, отварям го. Поне шумолението на опаковката нарушава тишината.

– Защо?

– Какво зашто?

– Защо само с Хю?

– Не съм обичала друг освен него. – Според мен обяснението е логично, хората биха си казали, че моралният ми кодекс е доста необичаен. Спах с Хю, въпреки че беше женен за Бека, но не съм имала сексуална връзка с друг мъж, защото не съм се влюбвала в друго.

– Леле, този Хю сигурно е страхотен, щом си му толкова... Тя търси подходяща дума. – ...отдадена. – Не откъсва поглед от мен, все едно току-що съм се приземилa от друга планета. Понякога ми се иска да бях като Мадона.

– Не ме гледай така.

– Как?

– Сякаш съм пропиляла живота си.

– Как да те гледам?

Отговорът ми убягва.

С изключителна жертвоготовност Сам се намесва да смени темата. А може би само й се иска отново да говори за себе си.

– И аз ще се откажа от пиенето. Чувствам се като конска фъшкия.

Мили се изкискава; сякаш забравя безразборните полови връзки на майка си и липсата на такива в моя живот, защото този път наистина хуква към люлките – ако някой я наблюдава от страни, ще си каже, че никога не е вижда толкова очарователно и послушно седемгодишно момиченце. Навярно си мисли, че с „изпълнението“ в църквата е покрила днешната си квота от пакости и неприятности.

– Заспах едва в пет сутринта – продължава Сам.

– Фукла такава! Чукали сте се до зори, а? Започвам да разбирам защо прие да се сгодиш с Гилбърт. – Намигам ѝ, сръгвам я с лакът в ребрата. Странно, откакто забременях, не само жестовете, ами и думите ми са грубовати – не съм в състояние да използвам изящен език дори когато обсъждам подробности от половия живот на приятелките ми... Обаче като се замисля, май не е толкова странно.

– Не бях с Гилбърт. Той си легна малко след теб.

– Тогава с кого си палувала? – засмива се Либи. Ако познаваше по-добре Сам, щеше да знае със сигурност, че тя никога повече няма „да палува“. Сега Сам е сгодена, най-сетне е осъществила дългогодишната си мечта, ето защо дори не би погледнала друг мъж.

– С Джеймс отидохме да се поразходим.

– Само двамата ли? – Аз съм от хората, които обичат да боравят с точни данни.

– Да. – Тя говори на нещо, което вероятно е на дъното на чашата ѝ, изведнъж проявява необичаен интерес към структурата на дървената скамейка.

– С Джеймс, който е брат на Гилбърт ли? – питам.

– В нашата компания няма двама души със същото име. – Сам ме поглежда накриво.

– Разходжали сте се? През нощта? Сами? – настоявам.

– Да. Да. И да. – Раздразнението ѝ вече е очевийно.

– Защо?

– Не знам – признава. Внезапно гневът ѝ изчезва като облаче дим. Опитва се да го замени с пресилен непукизъм. – Той е страхотен. Много си пасваме. Ще ми бъде девер, затова искам да го опозная. Прекарахме една седмица заедно, той е страхотен. – Тя затваря все по-стесняващия се кръг на аргументите си.

Защо я разпитвам, като че ли е вражески агент? Няма нищо лошо да се разходиш с бъдещия си девер, нали?

Напротив, има.

Определено има нещо гнило. Спомням си колко жизнерадостна и красива ми се стори вчера, след като не я бях виждала известно време – смееше се възбудено, цялата сияеше. Тогава си помислих, че причината е в чистия въздух. Хм, и още нещо – след като спечелиха мача, възторжено прегърна Джеймс, не годеника си. Снощи пък не размени нито дума с Гилбърт, през цялата вечер задълбочено разговаряше само с брат му. Помислих си, че го прави от учтивост, от желание да го предразположи, но вече не съм толкова сигурна. Подозренията ми се усилват,

когато тя предприема нечувана стъпка.

– Ако не възразяваш, не ми се говори на тази тема – промърморва.
– Точка по въпроса.

– Съгласна съм – намесва се Либи.

Безмълвно кимвам. Това е Сам! Сам, която, останеше ли без слушатели, спираше непознати по улиците, за да им досажда с подробности за предстоящата си сватба!

Отново настъпва неловко мълчание. Длъжница съм на Сам, задето ме спаси от неудобните въпроси на Либи, сега е мой ред да пренасоча разговора в друго русло.

– Снощи с Хю жестоко се скарахме – подхвърлям.

– Моля? – Сам дори не се опитва да скрие изненадата си.

– Скарахме се – повтарям с въздишка.

– С Хю ли?

– Да. Вбеси ме.

– Кой?

– Хю. – Вече съжалявам, че не си държах езика зад зъбите.

Сам подсвирва. Толкова е ошашавена, че дори не пита защо сме се скарали.

За щастие Либи е сред нас, за да поправи пропуската й:

– За какво беше скандалът?

– Той закъсня. С пет часа. Остави ме вкъщи сама с децата му.

– Погледни на случилото се като на тренировка за бъдещето. – Либи на един дъх изгълтва питието си.

Странно, но съветът не ме успокоява.

– Започна да нарича гърдите ми „цици“ – изтърсвам. Момичетата ме гледат недоумяващо. – Като го чуя, ми призлява, правя неприятни асоциации. – Двете продължават да ме зяпат, явно не схващат какво ме мъчи. Опитвам се да бъда кристално ясна: – Гърдите са секси, циците – вулгарни и абсурдни.

Те продължават да ме гледат тъпо. Предавам се:

– Искате ли още по една лимонада?

26.

Връщаме се в къщата в два без пет. Пени тъкмо се кани да сервира агнешко печено, което ухае божествено. Жегва ме чувство за вина. Тя съвсем самичка е укротявала пет хлапета и е приготвила храна за

петнайсет души. Изкушавам се да се изнижа в дневната, докато стане време за обяд, само и само да се спася от убийствения ѝ поглед, но в последния момент се отказвам. Спомням си безбройните закуски, обеди и вечери, които съм приготвила, без някому да хрумне да ме похвали. Ами разчистването след гостите, когато апартаментът прилича на бойно поле? Почистване на чинии, за да бъдат поставени в миялната машина, изливане на чаши, прибиране на смачкани салфетки и прочие и прочие, без да чуя едно „Браво, Джордж, справи се блестящо!“

Вдигам капака на една тенджера, надниквам вътре.

– Ммм, изглежда вкусно – отбелязвам, след което по-сърдечно добавям: – Извинявай, че те оставихме сама, Пени. – Още докато го изговарям, тайно се надявам тя да не ме чуе.

– Няма значение, свикнала съм.

Вбесявам се – тази жена няма никакви маниери. Веднага след това си казвам, че има право да се държи по този начин.

– После аз ще измия съдовете – предлагам и бързам да изляза, преди да размисля.

* * *

Обядът е фантастичен, всички се нахвърлят на храната с изключение на горката Сам; вероятно тя е на диета заради сватбата – стъпка, която задължително се предприема от всички бъдещи булки, независимо дали са пълнички, или кльошасти.

– Не пазиш диета заради предстоящата венчавка, нали? – пита Гилбърт и слага в чинията ми куп печени картофи.

– Не. – „За съжаление“, добавям наум.

– Хубавото на бременността е, че поне временно си освободена от задължението да пресмяташ калориите – намесва се Пени, бързайки да заличи огорчението ми от нетактичната забележка на Гилбърт.

Изобщо не съжалявам, че ѝ предложих да измия съдовете.

– Хм, имаш право. Тази гледна точка ми убягваше. – Усмиввам ѝ се и кимам, докато тя пълни чинията ми с агнешко, картофено пюре, гарнитура от различни зеленчуци, полети с мазен сос. Сдъвквам дори препечената кожичка на месото – нещо, което не съм правила от време оно. Хю ме наблюдава с едва прикрито отвращение, ала се въздържа от коментар, затова се преструвам, че не забелязвам неодобрението му.

Не ми е много трудно.

Кожичката е направо вълшебна. Сочна, същевременно хрупкава. Пюрето е приготвено с масло, не с нискокалоричен маргарин и се топи в

устата. Как съм могла да се откажа от тези удоволствия? Тъй като не близвам алкохол, заедно с децата пия лимонада, приготвена със захар. Прекрасна е, въобще не прилича на диетичната, която горчи и като киселина щипе езика.

– Страхотна готвачка си, Пени. От памтивека не съм се хранила толкова обилно.

– Не проумявам защо гладуваш.

– За да не напълнея.

– Противоестествено е. Ако можехме без храна, нямаше да имаме хранопровод. Знаеш ли, че след четиринайсетата седмица бебето вече поглъща течности?

– Така ли? Може би съм го прочела някъде. – Обаче не съм му обърнала внимание. Когато чета книгите за бременни, наблягам най-вече на информацията за наддаване на теглото – моето и на бебето. Или за неправилното развитие на зародиша, инфекциите, ограниченията, които бременността налага в личния ми живот. Накратко, окото ми е все в лошото. А Пени говори за чудеса, върху които не съм се замисляла.

– Ако щеш, вярвай – продължава тя, – след деветнайсетата седмица постоянните зъби на детето се оформят под млечните.

– Невероятно! Представяш ли си колко са миниатюрни?

– На този стадий от развитието си бебето вече различава сладкото от соленото – вдъхновено рецитира Пени – очевидно това е една от любимите ѝ теми.

– Тогава не хапвай от пудинга. – Хю отмества чинията, която Пени поставя пред мен. Проследявам я с копнеещ поглед. – Не бива да предаваш на детето вредни навици. Не е зле да проявиш малко въздържание. – Засмива се, ала другите около масата остават сериозни. Не продумват, когато придърпвам чинията и започвам да се тъпча с пудинг.

* * *

След обяда всички сядат пред телевизора с изключение на Хю, който се уединява в спалнята да прочете важната документация. Идва ми наум, че това можехме да го правим и в Лондон, без да бием толкова път до Уелс. Заобиколени сме от прекрасна природа, можехме да се изкачим по някой от многобройните хълмове или поне да им се порадваме отдалеч. Отново се изкушавам сама да отида на разходка.

Обаче се въздържам.

Вместо да се разбунтувам, предлагам на Хю да му помогна с работата; той обаче отказва под предлог, че информацията е поверителна.

Намеква, че „Кю енд Ей“ може би също проявява интерес към сделката, ето защо е невъзможно и неетично двамата да обсъждаме подробности. Предполагам, че говори за договора за реклама на „Клуб 18-30“, за който се състезават не само компаниите, в които с Хю работим, ами повечето рекламни агенции в Лондон. Известно ми е още, че „Томас Кук“, чийто продукт е популярният пакет ваканционни услуги „Клуб 18-30“, наскоро са назначили нов директор на отдела за маркетинг. Подозирам, че този господин обявява конкурс за реклама само за да изпробва силите си; не възнамерява да възложи поръчката никому, само да извърнка няколко безплатни обяда. Ако се съди по броя на агенциите, които е поканил за участие в конкурса, сигурно е голям гладник. Предполагам, Хю се цупи заради инцидента с пудинга – едва ли се натяга да спечели състезанието, защото сделката е прекалено незначителна. А може би смята, че след време ще грабне наградата за проявено творчество. Ако го интересуваше мнението ми, щях да му кажа, че почти всеки може да сътвори сполучлива реклама за толкова популярна услуга. Което ме подсеща, че рекламния слоган, предлаган от „Кю енд Ей“, е бездарен, лишен от възбуждане, прозаичен. Мисля, че загубата ни е предизвестена, обаче не си го слагам на сърцето...

Мамка му, щом Хю не желае помощта ми, май трябва да удържа обещанието си да измия съдовете.

Тенджерите и тавите са толкова много и толкова големи, че според моите изчисления работата ще ми отнеме приблизително една седмица. Според мен всяка симпатична селска къща трябва да бъде обзаведена не само със сандъчета с цветя на прозорците, но и със съдомиялна машина. След известно време Либи идва при мен в кухнята и започва да бърше с ленена кърпа чиниите, които съм измила. Прави ми впечатление, че работи много бързо и сърчно, въпреки че ме обсипва с въпроси, един от които е:

– Редовно ли посещаваш задължителните прегледи? – Тя с такъв интерес се втренчва в мъничките розички, украсяващи чиниите, сякаш в тях се съдържат отговорите на извечни въпроси като „Защо се раждаме?“, „Коя е истинската религия?“ и „Кой ще спечели тазгодишното дерби в Елсъм?“

– Да – отговарям.

– Браво. Така трябва – одобрително кимва Либи. Озъртам се да видя детето със забавено умствено развитие, към което е отправена похвалата й. – Някои жени в твоето положение правят напук. Не ходят на лекар, продължават да пият алкохол и да пушат, фанатично тренират във

фитнес-залата и се стараят да живеят както преди да забременеят.

– Моето положение ли?

– Тъхъ, нашето положение. Детето идва, без да го планираш, неомъжена си...

Не съм в нейното положение – за разлика от нея имам до себе си мъж, който ме подкрепя, но ми се струва неучтиво да го изтъкна.

– Посещенията при гинеколога са истинско изпитание – признавам и отново се залавям с чиниите.

– Защо?

Поглеждам я. Смутена е, лицето ѝ лъщи от пот. Изведнъж разбирам, че съм закаднѝла за разговор „по женски“, което е странно. В миналото единственото, което ме вдъхновяваше за подобен разговор, бе не изражението на събеседницата ми, а нещо друго на лицето ѝ, например: „Май носиш новото червило на «Шанел». Трайно ли е?“ Усмивката на Либи ми дава зелена улица да бѝда по-откровена с нея, отколкото, да речем, с Джулия или Сам. Може би защото не е гримирана, а косата ѝ небрежно е завързана на конска опашка. Последния път косата на Джулия беше боядисана в абаносовочерно на червени кичури (патент на стилистите Тони и Гай), тениската ѝ беше дизайн на Стела Маккартни, джинсите – на „Джоузеф“. Сам предпочита друг стил, но облеклото и аксесоарите ѝ са още по-скѝпи, защото са творения на „Ермес“ и „Ескада“. Нямам представа защо външността им ме възпира да обменям с тях мнения относно ползата или безполезността от промивките, сърбеж на разни интимни места, инфекция на пикочния мехур. Бог знае откога Либи не си е купила дреха, която струва повече от двайсет и шест паунда. Предполагам, че съботните си утрини прекарва в Центъра за предучилищно обучение и в „Макдоналдс“, вместо да обикаля бутиците и да обядва в изискано френско бистро – и някак си това ми действа успокояващо.

– Хм, странно. Доскоро изобщо не се смущавах да разпитвам лекари, сестри и други медицински лица. Смятах ги за най-обикновени хора.

– Ами тъкмо такива са – съгласява се Либи. – Спала съм с един анестезиолог. Горкият, много беше зле в леглото, въпреки че като професионалист може би е безукорен.

Засмивам се. За да ѝ покажа колко близка я чувствам, споделям:

– По време на следването ми често се случваше да победа студентчета по медицина в състезания по надпиване. Изобщо не се церемонях с тях, смятах се за длѝжна да ги подложа на разпит какво и защо правят по човешкото тяло.

– Браво на теб! – възкликва Либи. – Но?

Мехурчетата от препаратата весело танцуват около мазните чинии, без да ги е грижа за моето затруднение.

– Но изведнъж започнах да гледам на лекарите и акушерките като на божества. Убедена съм, че само Дева Мария е имала куража да погледне в очите акушерката си. Когато се обръщам към дама, упражняваща тази достойна професия, казвам нещо от този род: „Извинете, може ли да ви помоля за помощ? Нали не ви притеснявам? Прощавайте за въпроса, но ще обясните ли защо пхатете таран в интимните ми части? О, било задължително! Знаменито. Много благодаря. Извинете за безпокойството. Благодаря.“

Либи се залива от смях.

Не и аз.

Изглежда, загубила съм самоувереността, която натрупах с толкова усилия. Години наред се стараех да бъда по-добре информирана, по-забавна и остроумна, по-интелигентна, по-мъдра, по-трезвомислеща. Обаче нито едно от гореизброените определения не се отнася за бременните или за младите майки. Почти четиринайсет години на нечовешки лишения и усилия са заличени от петнайсет минути удоволствие в леглото. Мисълта е ужасно потискаща.

– И за мен гинекологичните прегледи бяха истинско изтезание – признава Либи. – Нормално е преди раждането да се притесняваш – все пак плаваш в непознати води. Изчетох куп книги по въпроса, изслушах куп съвети от познати и непознати хора, но все съм си невежа.

Вдигам вежди, тя отново се засмива, след миг обаче става сериозна и пита:

– Всичко е точно, нали? – Задава въпроса, без да ме погледне, което ми дава възможност да поразмисля доколко да ѝ се доверя. Никога не съм се изповядвала, ала предполагам, щях да се чувствам по същия начин – изплашена и същевременно изкусена да разкрия душата си. Ах, какво облекчение ще бъде да съм откровена! Да призная, че съм нервна, объркана и неподготвена за коренния обрат в живота ми. Може би ще ми олекне, ако обясня колко ми е неприятно, че тялото, което доскоро си беше само мое и бе предназначено да носи модели на Хелмут Ланг, сякаш вече не ми принадлежи, а е станало обществена собственост.

Всъщност и животът ми вече не ми принадлежи.

Ще бъде страхотно облекчение да не пускам в употреба фалшивия глас, за да отвърна: „Всичко е наред. Чувствам се на седмото небе.“ Ще ми се да пратя по дяволите фалшивия глас.

– Всичко е наред – отговарям с усмивка, – Чувствам се на седмото

небе. Знаеш колко радостно е да очакваш дете.

Либи изпитателно се визира в мен, но не казва нито дума. Мигът за откровения отлита, измъчва ме натрапчивата мисъл, че съм измамила само себе си.

Либи простира мократа кърпа на облегалката на един стол:

– С Мили скоро потегляме обратно към Лондон. Не ми се ще да попадна в обичайните задръствания. Ето ти моя телефонен номер. Може да се срещнем на кафе или нещо подобно...

– С удоволствие – усмихвам се. Макар от два месеца насам да не съм засипана с покани за светски събития, осъзнавам, че предложението й да прием кафе е първото, което с удоволствие приемам.

– Обади ми се – усмихва се тя. – Скоро.

27.

Нашата славна дружина от четирима потегля към Лондон в пет следобед, след като Хю проведе важния конферентен разговор и два часа след оптималното време за тръгване; движението е ужасно натоварено, децата са изнервени и капризничат – нормална реакция за неделната вечер. От друга страна, има и нещо положително – дългото пътуване ми дава възможност да поговоря с Хю. Едва през последните два дни си дадох сметка колко важни въпроси не сме обсъдили. Изобщо не ми беше хрумвало, че живеем в дом, изпълнен с табута.

Започвам с питане, свързано с грижите за детето.

– Смяташ ли за по-разумно да вземем бавачка, или ще предпочетем детско заведение, след като отново тръгна на работа? – Цели двацет минути обмислях въпроса, преда да го задам. Накрая реших, че трябва да го поставя ребром, за да не останат съмнения относно намерението ми да се върна в агенцията.

– Възнамеряваш да работиш, така ли? – Хю не изглежда разгневен, само учуден.

– Естествено. Нали не очакваш да си остана вкъщи? – Разбира се, именно това е очаквал, обаче няма начин да го предизвикам, без да призная, че съм подслушала разговора му с Хенри.

– Не съм мислил по въпроса. – Той се усмихва. – Като се замисля, нито Бека, нито Пени се върнаха на работа, вероятно затова съм предпочел, че и ти ще си останеш вкъщи. Но щом държиш на кариерата си, в никакъв случай не се отказвай. – Хю широко се усмихва, възхитен от

великодушнето си.

– И така, детска градина или бавачка?

– Изборът е твой.

– Смяташ ли, че трябва да кръстим бебето?

– Както решиш.

– Ако направим църковно кръщение, ще се наложи редовно да посещаваме неделната служба, иначе е безсмислено.

– Право да ти кажа, ще ми бъде доста трудно, Джордж. И без това в неделя съм много зает – докато прегледам вестниците, едва ми остава време за голф и ръгби.

– Добре. – Поглеждам през страничното стъкло. Всички бързат да се приберат у дома, колите едва пъплят и по трите платна на магистралата. Надничам във всяка, която ни задминава. Забелязвам много двойки. Едни изглеждат щастливи и отпочинали, други очевидно се карат, трети почти не си говорят, а вече мислят за купищата документация и безбройните имейли, които ги очакват. Особено внимание обръщам на колите със семейства. Изненадващо е, че пътуващите в тях – възрастни и деца – също като двойките изглеждат или щастливи, или изнервени и уморени. Единствената разлика е, че отзад неизменно се мъдри кутия с хартиени кърпички, а стъклата са „украсени“ с отпечатъци от лепкави длани. Смрачава се, все по-трудно става да наблюдавам хората в колите, светлината на фаровете ме заслепява.

Отново се обръщам към Хю:

– Прочете ли брошурите за епидуралната анестезия?

– Да, прегледах повечето.

– И не възразяваш да ми я приложат в случай на необходимост?

– Както решиш. И при двете раждания Бека не искаше друга упойка освен райски газ.

– Зная. – Знам, мамка му!

– Лошо ми е! – провиква се от задната седалка Кейт.

– Остави книгата и ще ти мине. Ето ти кисели бонбони, ще ти олекне. – Тя взима пликчето, без да благодари. Преструвам се на глуха и питам: – Какво каза?

– Благодаря. – Промърморва го с искреността, с която хубавица, спечелила второто място в конкурс за красота, поздравява победителката.

– Мислил ли си за име? – отново подхващам словесната атака срещу Хю.

– А ти?

– Харесва ми Джейк за момче, Изабел за момиче.

– Да не сте посмели да го кръстите Джейк! – провиква се Кейт. – В нашия клас има един Джейк, който е абсолютен гадняр.

– Изабела вони на дъртофела – фъфли Том.

Хю избухва в смях:

– Изабел и Джейк отпадат, намисли други имена. Хей, народе, да послушаме музика, а? – Включва радиото, хлапетата одобрително възкликват, защото по тази станция предават попкласацията.

Разговорът е приключен.

Облягам се на седалката, затварям очи. Знам, че само след няколко минути ще се унеса.

Ще заспя, преди да свърши поредната песен по радиото.

Или следващата.

Скоро ще бъда в страната на Оле Затвори очички.

Изпъвам гръб. Да му се не види, дори не съм сънена!

След като седмици наред се борих с убийствената летаргия, защо не мога да заспя, когато ми се удава прекрасна възможност?

Съжалявам, че не бях по-откровена с Либи.

Интуицията ми подсказва, че мога да ѝ се доверя. Не ме мъчи само проблемът с акушерката. Нито – че е гадничко да заприличаш на слон, да забравиш флиртовете и забавленията. Само че в действителност не знам каква е причината за отчаянието ми, за усещането, че съм изоставена от всички.

Поглеждам Хю. Той пее. Има кадифен глас. Красиви очи. И чаровна усмивка. Заслужава единайсет по десетобалната система. Взирам се в подпухналите си ръце, в пръстите, които са заприличали на наденички; неволно си казвам, че ако ще да се съдера, ще си остана с оценка пет и половина. Жалко, задето прекарах почти целия си живот във фитнесзали и козметични салони, за да се докопам поне до непрестижната осма позиция. Не мислете, че съм суетна. Изобщо не съм. Липосукциите, силиконовите имплантанти, избелените зъби, диетите, безмилостните тренировки, марковите дрехи не означават, че съм суетна. Жените, които са доволни от външността си, не се гримират, докато аз за нищо на света не бих се показала пред хората, преди да се разкрася. Признавам, че бременността доста ме изнервя, понякога си мисля, че никога повече няма да се чувствам като нормално човешко същество, но не това ме мъчи. Не мразя изпълняването, петната по лицето, омазняването на косата и прочие. Страхувам се от тях.

Хю си падна по стройната мацка, която посещаваше модните

заведения, носеше само дрехи от най-скъпите бутици. Умът на която се-
чеше като бръснач!

И беше адски духовита и забавна.

Тоест по мен, каквато бях допреди два месеца. Накарах го да напус-
не съпругата си, като се постарях максимално да улесня живота му, фе-
министките ми се подиграват, суфражетките изпадат в отчаяние, прия-
телите ми отчаяно вдигат ръце и ме обвиняват в слабохарактерност. Пет
пари не давам, защото знам, че с него сме родени един за друг. Усъвър-
шенствах се заради Хю. Ако не беше той, щях да получавам средни
оценки, да имам скучна професия. Щях да си купувам дрехи-конфекция,
да посещавам кварталната фризьорка. Може би дори нямаше да знам
имената на модните дизайнери, чиито творения носех, преди да забре-
менея. Истински кошмар, нали? Ето защо с пълно право обожавам Хю,
готова съм да изпълня всяко негово желание.

Връзката между двама души неизменно се гради на взаимни
компромиси.

Вярно е, че напоследък нещата помежду ни не вървят като по мед и
масло. Но поддържането на съвършените отношения изисква много усил-
лия. Твърде е възможно да съм ги съсипала с отказа си да отида на фит-
нес; и не е кутсузлук – има си научно обяснение. Ако не правиш физи-
чески упражнения, напълняваш, губиш привлекателността си... и га-
джето си. Ако не четеш вестници, а си отдадена само на работата си, гу-
биш чара си... и гаджето си, Ако не излизаш с приятели, губиш възмож-
ността да си в час с най-новите клюки... и гаджето си. Бременността е
поредната топка, с която трябва да жонглирам. Тя не е приемливо изви-
нение. Ако Хю ме напусне, ще умра, защото той е смисълът на живота
ми. Омагьосаният кръг е само метафора, в действителност можеш да из-
лезеш от него, стига да проявиш малко усилие. Трябва да се върна към
предишното си „аз“. Ще отида на маникюристка, ще прочета последни-
те броеве на „Иконъмист“.

Ще се справя напук на природата, тая злобна гаднярка.

Април

28.

– Да се върнем към първата ни среща преди година, когато вие изложихте целите на вашата компания, които възнамерявахте да осъществите с наша помощ. Първо, за една година да бъдат завладени два процента от пазара на безалкохолни напитки, като се има предвид, че въпросният пазар е изключително „пренаселен“ и дори най-могъщите корпорации не държат повече от девет процента. Второ, да се намали до минимум нелегалната продукция на вашата прочута плодова напитка. – Карл млъква за миг, подкупващо се усмихва на младата директорка на маркетинговия отдел. Тя също се усмихва, поддавайки се на уж невинния флирт. – Трето... – Той отново млъква.

Наострям уши. Карл отчаяно се оглежда, изведнъж си спомням, че в този момент трябваше да го прекъсна: „Колега, според мен не е необходимо да «продаваме на краставичар краставици». Госпожица Картър по-добре от нас знае какви са целите на компанията, която представлява.“

Истината обаче е, че не изпълнихме третото условие, а именно – да не превишим бюджета, факт, който очевидно не желаем да изтъкваме. Скачам на крака и в последния момент спасявам положението. Карл ми хвърля поглед, от който и шербет би загорчал; едва не го издъних. Дру също клати глава. Какво им става на тези двамата? Защо правят от мухата слон? Ясно е като бял ден, че госпожица Картър си пада по Карл; ако опре ножът до кокал, той ще ѝ се пусне – за да изпълни служебния си дълг, разбира се. Освен това уводната му реч беше блестяща. Карл умее да грабне вниманието на присъстващите. Номерът му прави силно впечатление първите няколко пъти, ала напоследък ми се иска да престане с цирка – използва едни и същи трикове в бизнеса и в личния живот, което е адски досадно. Ако реши да предложи брак на многострадалната си приятелка, с която са заедно от девет години, вероятно ще изрече гръмките фрази, използвани до омае някой клиент.

1. Защо правя предложение:

а/ защото съм неотразим и дамата не може да ми откаже;

б/ поради демографските данни, определящи средната възраст на хората, които сключват брак;

в/ поради финансови съображения.

2. Защо Джени трябва да приеме...

Довършвам отчета за дейността ни, за щастие госпожица Картър не обръща внимание, че сме превишили бюджета със седемнайсет процента.

Раздвоена съм.

Искаше ми се да обясня на клиентката за какво са били допълнителните разходи. Истината е, че двойно по-големият хонорар на актрисата, участваща в рекламния клип, „разори банката“. Разбира се, клиентката своевременно беше уведомена и даде съгласието си, при условие че „направим всичко възможно да намалим разходите по друго перо“. Наистина се опитахме, но не си дадохме много зор. При подготовката на годишния отчет предложих да напомним на госпожица Картър, че се е примирила със загубата. Карл се противопостави, дори ме упрекна, за дето съм толкова „наивно прозрачна“. Дру не си цапа ръцете с мръсни пари и предпочита да се уедини в абаносовата си кула, Брет пък не ме подкрепи, тъй като именно той настояваше въпросната актриса да участва в рекламния клип. Чувствах се прекалено скапана, няхах сили да защитя принципната си позиция. Откровено казано, бях изненадана колко малко ме е грижа – в края на краищата ставаше въпрос само за някаква си безалкохолна напитка. Ето защо решихме да приложим номера с пропускането на третата точка от отчета. Признавам, че – Карл имаше право – преразходът ни се размина безнаказано.

Рецитирам като робот факти и данни, едва успявам да се съсредоточа, но няма страшно; госпожица Картър въобще не ме слуша, прекалено заета е да си разменя погледи с изпечения флиртаджия Карл. Той наистина е привлекателен, въпреки че според мен красотата му е прекалено очебийна. Ама и аз съм една – че каква друга може да бъде красотата? Докато го наблюдавам изпод око, той пуска неотразима усмивка, която причинява топене на снега в Уест Енд. Госпожица Картър вижда и чува само него.

Залитайки, излизам от залата; възнамерявам да се чупя преди края на работното време, да се отбия в дрогерията и да си взема витамини, обаче планът ми се проваля, защото Дийн ме залавя тъкмо когато се излизвам. Нареща да отида в кабинета му. Говори спокойно, но се чувствам така, сякаш директорът на училището ме е спипал да пуша зад навеса за велосипедите и ме вика в кабинета си, за да ми чете люто конско. Да му се не види, какво си е наумил? Мъча се да си спомня какво не съм свършила както трябва или изобщо не съм свършила, отказвам се от

изреждането, защото не ми стигат двайсетте пръста на ръцете и краката. Ето защо съм приятно изненадана, когато Дийн ме посреща с усмивка.

– Страхотни новини, Джордж. Браво на теб. Поздравления.

Взимам писмото, което той въодушевено размахва, и го прочитам. Уведомяват ни, че компания за производство на много известна марка коли е решила да ни допусне до конкурса за реклама на техния продукт. (Не ви казвам коя марка, защото, ако я узнаете, ще се наложи да ви убия.)

– От този момент посвещавах цялото си внимание на проект „Скорост“ – продължава той.

– Проект „Скорост“ ли? – Неволно се засмивам на баналното кодово название, издаващо пълна липса на въображение.

– „Скорост“ е кодово име. Хитро, нали?

– И то много. – Преструвам се на въодушевена, за да не забележи циничното ми подсмиване.

Поради причина, която така и не разбрах, спечелването на нов клиент винаги е обвито с тайна, която се пази още по-ревниво, ако става въпрос за много пари. Какъвто е настоящият случай. Поръчката е от мултинационална компания, готова да вложи в реклама 80 милиона паунда, десет процента от които ще бъдат за нашата агенция. Задачата ми за тази година е да повиша приходите ни с 3 милиона паунда. Брей! Въпреки че съзнанието ми е поза мъглено от бременността, веднага проумявам колко важна е сделката.

– Запознах се с директора на отдела по маркетинг. Симпатията е – продължава Дийн. – Веднага ме попита за теб. През септември сте се били запознали на форума по маркетинг, видели сте се и на коледния бал. Казва се Франк Робсън. Помниш ли го?

– Разбира се. – Още тогава ми се стори доста проникателен. Държах се мило с него, разговаряхме надълго и нашироко за рекламната кампания, която подхваща сега. Разсмях го с коментара си относно жизнения цикъл на един продукт. Първият стадий е въвеждането му на пазара, когато приходите и съответно печалбата са нищожни (нашата агенция не си губи времето с продукти, които са на този стадий). Вторият представлява период на растеж, съпроводен от бързо повишаване на продажбите и приходите (на този етап ние влизаме в играта). Третият е зрелост, четвъртият – упадък. Казах на Франк Робсън да ми се обади, когато неговият продукт навлезе във втория стадий, но нито минута порано. Беше му много забавно, почти непрекъснато се смееше, накрая каза, че му харесва откровеността ми. Което доказва, че си струва да

бъдеш любезен с някого; не се знае кога кокошките ще се върнат в двора ти, освен това конкретната кокошка май ще излезе от ония, дето снасят златни яйца. Изпитвам радостна възбуда. Чувствам се почти като предишната Джорджина.

– Човекът явно те помни. Впечатлила си го, Джордж. – Дийн се изкиска, не успява да се сдържи и добавя: – Ако те види сега, ще му направиш още по-голямо впечатление.

Поглеждам го на кръв, той се мъчи да обуздае веселието си.

– Браво на теб! – повтаря. – Супер си! Тъкмо когато си мислех, че си загубила усета си, ти ме изненада приятно. – Доволно се усмихва, започва да ровичка в чекмеджето на бюрото си, търсейки пура. – Спести ми времето за обмисляне как да прекъсна трудовия ти договор, ха-ха! – Избухва в смях, ала вътрешният глас ми подсказва, че наистина съм била на косъм от уволнението.

Загубила съм усета си, така ли? Изкушавам се да възразя, но си давам сметка, че има право да ме критикува. От Централната агенция за провеждане на конкурси повече от месец са се опитвали да се свържат с мен, но не съм отговорила на съобщенията им. Предполагам, Дийн е пропуснал този факт, толкова е бил щастлив, че сме поканени за участие. Набързо сгъвам писмото и заявявам:

– Веднага се захващам. Имай ми доверие.

– Клиентът много държи проектът да остане в тайна. Дори в нашата агенция ще го обсъждаме само с хората, които работят по него.

– Никой няма да разбере кой се крие под кодовото название – отбелязвам. За щастие Дийн се взема прекалено насериозно, за да допусне, че някой ще дръзне да се майтапи с него.

– Никакви пробойни в кораба, ако ме разбираш. – Той предупредително размахва пръст. – От теб се иска да работите така, сякаш сте обградени от Великата китайска стена, не от прозирни китайски паравани.

– Дадено.

– Мислила ли си кого ще привлечеш в екипа?

Изобщо не възнамерявах да работя в екип.

– Да – отговарям. – За такава важна поръчка е необходим екип от добри специалисти, тоест Карл, Дру и Брет.

– Съгласен съм.

– С Карл ще решим кого да привлечем за счетоводната работа; ще ти докладваме, като уточним подробностите.

– Разбий ги, Джордж!

Изгубила съм била усета си, а?

Ще му покажа кой какво е изгубил! Това ще бъде най-успешната реклама в историята! Ще ги побъркам със стратегията, ще омая клиента, докато забрави името си, ще сформирам екип от най-умните, най-гениалните служители в агенцията. Ще използвам най-новите мултимедийни продукти – ако се наложи, ще рекламираме върху водопади.

Ще бъда мотивирана, ще бъда изпълнена с енергия и желание за работа.

Стига да си пия редовно витамините, ще бъда свежа като краставичка.

29.

Атмосферата в аптеките е доста потискаща. Миризмата – нездравословна смес от воня на болести и средства за хигиенизиране – е по-отвратителна, отколкото в магазин за риба или за домашни любимци. Отгоре на всичко пред гишетата винаги се извиват безкрайни опашки и също като в чакалните пред лекарските кабинети висенето на опашката може да се окаже с летален изход. Мъча се да избегна погледите на другите клиенти и мисълта за техните болести, като разглеждам изложените стоки – памперси за възрастни, чорапогашници против разширени вени, пудри против гъбички по краката. Няма начин да се чувстваш добре, след като най-невинното лекарствено средство са пастили против възпалено гърло. Най-сетне се добирам до гишето, подавам рецептата.

Няма страшно. Работата по новия проект е само поредната топка, с която трябва да жонглирам. Ще се справя. Разбира се, че ще се справя. Витамините ще ме ободрят, вече няма да ми се повдига, ще приготвя богатата вечеря за Хю... Всъщност той май спомена, че ще закъсне. Няма значение, тъкмо ще използвам свободното време да се запозная с документацията по проект „Скорост“. Точно така ще направя.

– Тези лекарствени препарати се отпускат и без рецепта. – Жената с бяла престилка едва прикрива прозявката си. – Всички са еднакви.

Свивам рамене:

– Дайте ми нещо по ваша преценка.

– Посочете какво желаете – упорства тя. Хората на опашката започват да мърморят и ме гледат злобно, защото не съм наясно със системата.

– Искам каквото е предписал лекарят.

– От онези, които се отпускат с рецепта или без рецепта?

Каква е разликата? И дали ме е грижа?

– Зависи дали плащате за рецептата. Плащате ли? – изпитателно ме поглежда тя.

– Разбира се. – Потресена съм, че изобщо ми задава този въпрос. Хората на опашката са потресени, че плащам, и мърморят неодобрително.

Аптекарката се вира в бялата хартийка с надраскани латински думи, намръщено поглежда щръкналия ми корем, ехидно подхвърля:

– Не е вярно. За бременни изпълнението на рецептите е бесплатно.

Защо тонът ѝ е такъв, сякаш ме е хванала да отклонявам държавни средства, за да подпомагам терористична организация? Единствената ми грешка е, че пожелах да платя за нещо, което тя държи да ми даде бесплатно.

– Седнете! – нарежда ми, все едно е строга директорка на девически пансион. Подчинявам се, като се питам откога животът ми толкова се е усложнил. Зная отговора. Всичко започна с положителния тест за бременност. Той беше камъчето, което обърна колата. Приливът на самоувереност, който изпитах, научавайки, че ни е възложена толкова важна поръчка, се превръща в отлив. Какво ще стане, ако се проваля? Ясно е, че не съм в състояние да се справя с елементарна процедура като например купуването на витамини. Човърка ме и мисълта дали Дийн наистина е смятал да ме уволни. Мамка му, толкова бях заета да се тръшкам, задето от бременността съм погрозняла и всички ме избягват, че не обръщам внимание на важните неща. Но не съм изпуснала последния влак. Просто трябва да се съсредоточа, работата ми да бъде по-ефективна. И още нещо – да се постарая да не мрънкам пред Хю, да бъда приятна компания. И ще направя всичко възможно да изглеждам като Джорджи-на отпреди два месеца.

Постепенно слепоочията ми затуптяват от болка; вбесена съм от парадокса, че седя в аптека, обаче няма изгледи да получа медицинска помощ. Оглеждам се, дано нещо прогони печалните ми размишления. Изборът е ограничен – дилпана и плакат наблягат на лечението на акне, на друга е показано как се прави превръзка на коляното. Само като гледам дилпаната за акнето, получавам сърбеж, затова избирам онази с превръзката.

Въпреки че не я поощрявам, жената, която седи до мен и се отличава с двойна брадичка и издут корем, решава да ме заговори:

– Кога ви е терминът?

– През август – отговарям, отново се пренасям във вълнуващия свят

на превръзките за коляно. Не съм в настроение за празни приказки.

– Не може да бъде! Рекох си, че сте поне в седмия месец – отбелязва натрапницата.

Остават ми точно четири месеца и половина; въпреки че тази сутрин без всякакво притеснение отбелязах датата на календара, изведнъж отново се чувствам като затлъстяла неудачница. Ех, ако поне имах воля да престана да се тъпча... Взимам опаковка с дражета за освежаване на дъха (единствената „храна“, предлагана в аптеката), дъвча ги едно след друго.

– Ще раждам през юни – споделя жената, макар да не съм я питала. – Сигурно ще имате момиче, щом коремът ви е толкова голям. Май сте сложили някой и друг килограм повече, а? – Тя се засмива.

Нямам представа дали ще имам момче, или момиче. Честно казано, полът не ме интересува, стига бебето да е здраво и да има очите на Хю. Внушавам си, че не бива да се дразня, задето непознатата е забелязала колко съм напълняла. Може да ми е от полза, ако се озова примерно в Африка, където храната не достига.

– Не, ще бъде момче – намесва се друга жена. Вероятно се смята в правото си да коментира, тъй като момченца-близнаци са вкопчили в крака ѝ лепкавите си пръстчета. – Станете! – нарежда. Подчинявам се като робот. – Погледнете колко се е разширил ханшът ѝ. Нали си спомняте поговорката „Ленивото момче увеличава задника“?

Никога не съм чувала такава поговорка.

– Грешите – авторитетно казва първата, която ме заговори. – Когато носиш момче, коремът е малък и заострен. При най-добро желание нейният корем не може да бъде наречен „малък“.

Отново сядам, отправям гореща молитва към Всевишния двете да продължат спора без моето участие. Затварям очи, парещи сълзи бодват клепачите ми.

По-страшно е, отколкото да затъваш сред подвижни пясъци. Все едно съм попаднала в ада.

Първата дама се отегчава от играта „познай пола на чуждото бебе“ (която така или иначе ще завърши без победител, тъй като резултатът ще се види едва след около пет месеца) и се обръща към мен:

– Използвате ли микровълнова фурна?

Питам се дали във въпроса не се съдържа някаква уловка, ала преди да обмисля отговора си, изтърсвам: „Да.“

– Нима не знаете, че радиацията се отразява пагубно на плода? – изкрещява тя; странно, но другите клиенти се взират в мен, сякаш аз съм

обезумяла. Преглъщам сълзите си, тъпа болка пулсира в слепоочието ми. – Забелязвам, че сте изсветлили косата си – обвиняващо добавя инквизиторката ми.

Машинално докосвам главата си. Дори когато съм в най-добра форма и настроение, не признавам, че боядисвам косата си.

– Вярно е – промърморвам. – Чувствах се ужасно старомодна, затова реших да направя някаква промяна.

Всъщност изглеждам толкова кошмарно, че съществува голяма вероятност за детето ми плацентата да е по-привлекателна от естетична гледна точка, отколкото майка му. Изсветляването на косата беше отчаян опит да спра плъзгането по наклонената плоскост.

– Как така? Не помислихте ли за химикалите?

– Какви химикали?

– Нима искате да отровите бебето? Не сте ли чували за децата, родени с ужасни деформации именно поради тази причина? Все едно си инжектирате хероин.

„Благодаря за успокоението“ – мисля си, невидимият ковач в слепоочието ми все по-силно удря с чука. Бум, бум!

Следва поредният въпрос:

– Плувате ли?

Кимвам с надеждата, че поне този отговор ще ми донесе червена точка и по някакъв начин ще ме отличи от Ханибал Лектьър. Във всички книги за бъдещата майка се препоръчва да се правят леки физически упражнения и макар да бях принудена да се откажа от интензивните двучасови тренировки по аеробика (жалко че личният ми треньор не ми прости, задето повърнах върху велоергометра), усилието, което полагам на всеки две седмици да посещавам басейна, е достойно за възхищение.

Да, ама не.

Всички жени в аптеката ужасено ахват; изведнъж забелязвам, че до една тикат колички и още не са се отървали от излишните килограми, натрупани по време на бременността.

– Откажете се от плуването, помислете си за вредата от хлора. Хрумвало ли ви е да пиете белина?

С удоволствие бих изгълтала цяла бутилка, ако ще слушам още шуротии!

Ковачът в слепоочието ми буквално обезумява, едва се съсредоточавам, за да схвана какво говори жена номер едно, макар да подозирам, че не си струва усилието. Тя обяснява защо се смята за капацитет по

тези въпроси и в правото си да раздава съвети:

– Бременна съм с третото си дете. Предишните са дошли на бял свят с Цезарово сечение. Погледнете! – Нямам време да възразя – тя запретва пуловера си, смъква панталона си, гордо демонстрира белезите. Какво да кажа?

Нищо.

Изглежда, бременността е нещо като обред за приемане в клуб, а жените, които вече са в него (настоящи и бъдещи майки), смятат, че сме свързани чрез членството си. Признавам, че лекцията на Пени относно бременността не ме раздразни, дори ми беше интересна, може би защото беше поднесена заедно с вкусен обяд. Обаче желанието ми да споделям гинекологични подробности с непознати е силно колкото охотата ми да се бия на фронта, което май е равнозначно на раждането, ако се вярва на дамите, врели и кипели в това начинание. Не за пръв път напълно непознатата жена проявява желание да се похвали с белезите от раните, получени по време на лютата битка. Миналата седмица на опашката пред тоалетната в „Кафе Руж“ една дама настояваше да ми покаже стриите си, друга, с която се редяхме на касата в „Маркс и Спенсър“, бе твърдо решена да сподели отблъскващите подробности относно проблемите си с инконтиненцията. Забележете, действието се развиваше в „Маркс и Спенсър“, не в магазин за конфекция!

Отврат!

От друга страна, нямам приятелка, с която да разговарям на тази тема. Сам се интересува само от булчински рокли и воали; другите ми приятелки и познати, които нямат деца, обикалят баровете и бутиците за елегантни дрехи, вълнуват се от най-новите тенденции в модата. С тях нямам общ език, докато с непознатата с големия корем можем да обсъждаме упражнения за разширяване на таза.

Едно от мърлявите близначета кихва, жената трмаво се навежда, изважда от голямата си чанта хартиена кърпичка, ловко измъква сопола от носа на хлапето. Малкият не оценява жеста ѝ, а надава вой до небесата. Главата ми се разцепва от болка.

Свършено е с мен.

Раздвоена съм, не знам какво да сторя. Едната възможност е по примера на сополилото хлапе да закрещя, да се тръшкам, да тропам с крак, да драскам. Другата – да се обадя на Либи.

Изваждам от чантата си мобилния телефон. Преценявам, че няма смисъл да се хабя – писъците ми едва ли ще бъдат чути сред врявата в аптеката.

Набързо разказвам на Либи какво ми се е случило през деня, накрая избухвам в ридания – писнало ми е да се старая, не постигам нищо, а от мен се иска много повече. В паметта ми изплува разговорът ми с Джесика, когато на седемгодишна възраст ме бяха изпратили на лагер с момичетата-скаути. Колкото и да се стараех, не успях да измайсторя от съчки поставка за леген, освен това не проумявах каква е ползата от подобно изделие. Накрая се разплаках и телефонирах на майка ми с молба да ме отведе обратно сред цивилизацията. Само че тя не го стори. Смяташе, че спането в легло, гъмжащо от разни буболечки, и необходимостта да пестиш тоалетната хартия спомагат за изграждане на характера.

За щастие Либи има опит със седемгодишните момиченца.

– Няма да се справя! Сражавам се на прекалено много фронтове. Писна ми да полагам усилия да бъда достойна партньорка на Хю и доведена майка, каквато Кейт и Том харесват... или поне понасят. Мъча се да бъда търпелива и добра приятелка, обаче се провалям с гръм и трясък – онзи ден казах на Сам, че хич не ми пука, ако според тъпите бабини деветини бракът, сключен през август, е по-щастлив от онзи, сключен примерно през май. Старанието ми да остана слаба е поредната загубена битка също като опитите ми да бъда привлекателна и остроумна. Как ще се справя с огромната работа по важната сделка, след съм принудена да търпя бремето на огромното си тяло?

Въпреки че хлипам и говоря нечленоразделно, Либи схваща смисъла на излиянието ми. Казва, че слага чайника на котлона, и нарежда веднага да отида при нея. Не се налага да ме убеждава, ала ми става още по-приятно, когато тя добавя, че тази вечер Мили гостува на баба си и дядо си.

Тя обитава апартамент на най-горния етаж на викторианска къща в Ърлс Корт, съседите ѝ са много симпатични австралийци. Жилището е малко, но липсата на пространство се компенсира от наличието на живот. Либи ме посреща с прегръдка – жест, нетипичен за жителите на Лондон, ала толкова естествен, когато идва от нея; на мига чувствам известно облекчение. Тръгвам след нея към кухнята в дъното на коридора, осветена от яркото слънце, като слаломирам между многобройните купчини от списания, обувки на Мили, комикси, цветни моливи, играчки, дрехи за пране, дрехи за гладене, гладени дрехи за прибиране, заемащи всички повърхности. Накъдето и да се обърна, виждам недовършени

плетива и гоблени, дело на Либи, пеперуди от разтегателна хартия, несръчни рисунки и картонени модели на изстребители, сътворени от Мили. На всяка стена са окачени разноцветни лампички, все едно майката и дъщерята празнуват Коледа през цялата година. Ала най-голямо впечатление ми правят книгите – никога не съм виждала толкова много книги на едно място освен в обществената библиотека. Натрупани са на полиците, масичките, первазите на прозорците, върху телевизора и шкафа. Разпилени са на пода, подредени са на купчини в тоалетната, под канапето, на стълбището. Когато Либи отваря шкафа с чиниите и чекмедже-то за приборите, виждам още книги, няколко се мъдрят на полицата редом с кутиите със спагети и мюсли. Навярно в малкото жилище има повече от хиляда томчета.

Срамувам се заради истеричния пристъп, затова повеждам разговор на общи теми, за да разведря обстановката:

– Всичките ли си ги прочела?

– Разбира се – отговаря Либи, – иначе защо да ги купувам?

Срам ме е да призная, че полиците в библиотеката ми са заети предимно от лайфстайл-списания. Книгите, които притежавам, се разделят на три категории – 50 на сто от тях съм прочела, 25 на сто възнамерявам да прочета, 25 процента предполагам, че трябва да прочета. Подборът на Либи е, меко казано, странен. Притежава студии в областта на философията, теологията, политиката, историята. Виждам сборници с поезия, книги с пътеписи и други, посветени на музиката, биологията, правото. И още купища романи, някои задържали се на първо място в класацията за престижна литература, други – спадащи към категорията „еднодневки“, което според мен издава независимост на характера.

Сядам в кухнята, докато Либи сръчно подрежда на подноса чайник, големи порцеланови чаши, чинийка с бисквити, захарница, каничка с мляко – накратко, всички необходими атрибути за откровен разговор между две приятелки. Чашите и чинийките са от различни сервизи, но са украсени с рисунки, направени на ръка. Изглеждат много привлекателни, създават впечатление за домашен уют; гледам ги и се питам защо губя сума време да обикалям магазините, за да заменя чашата или каничката от любимия ми сервиз „Конран“, които са се нащърбили. Нима ще настъпи краят на света, ако чашите и чинийките са с различни шарки?

През откренатия прозорец може да не прониква чист въздух, но със сигурност се чува шумът от улицата. Някакъв въсен шофьор спори с пътен полицай, вие мощен двигател – отново разбиват асфалта по

Кромуел Роуд. Пролетта е сезон на плодородие и надежди, но само според календара. Април е объркал самоличността си, мисли се за януари. Природата още е потънала в печал, минувачите по улиците са намръщени. Количеството на падналите дъждове е рекордно, температурата е толкова ниска, че смразява най-деликатните части от тялото ти.

Домакинята ме повежда към дневната; едва не се спъвам в дъската за гладене, около която са натрупани още по-големи купища изпрани дрехи. Либи не се притеснява от бъркотията в жилището. Очевидно истеричното ми обаждане също не ѝ е направило впечатление. Аз обаче съм потресена – поведението ми е недопустимо, нямам право да избухвам така пред жена, която почти не познавам. Сядам на канапето, което е близо до камината, разхлабените пружини увисват под тежестта ми. Часовникът тиктака, ютията със свистене изпуска пара. Тук съм поради същата причина, но изведнъж сякаш онемявам. Защо ли? Въпросът на Либи не беше труден. Попита ме дали ми е харесало в Уелс. Отговорът е лесен, защо тогава се затруднявам? От срам ми идва да потъна в земята. Давам си сметка, че по телефона казах прекалено много, та сега да обърна всичко на шега. Признах, че съм безпомощна. Аз, която се справях... не, излизах с чест от всяка ситуация! Дали да не се оправдая е хормоните си?

– Хареса ли ти в Уелс? – повтаря Либи.

– Да.

– С Хю починахте ли си?

Забелязах, че преди да изрече нещо, тя обмисля какво въздействие ще окажат думите ѝ. Гледа през прозореца, когато ми задава въпроса, ала не отделя очи от мен, докато отговарям – похват, създаващ впечатлението, че тя е всредсъща и всесилна. Либи е кръстоска между божество и библиотекарка, впечатление, което не се създава само от купищата книги. Напомня ми на библиотекарка, която знае кога момченцата гледат снимките на женски гърди в учебниците по медицина или търсят в речниците ругателни думи. Накрая се навежда да завърти терморегулатора на ютията, което ми дава възможност да преценя доколко искрен да бъде отговорът ми.

Необходимостта да бъде откровена надделява над срама:

– Двата дни в Уелс ми помогнаха да се отърся от постоянната умо-ра, ако не от постоянните заяждания на Хю.

– За какво спорите?

– За всичко. И за нищо.

Странно, но първият скандал помежду ни в разстояние на почти

четиринайсет години, който избухна преди заминаването за Уелс, се оказва повратна точка във взаимоотношенията ни. Сега не правим друго, освен да се караме. Повеждам разговор с намерението да бъде позитивен и продуктивен, но след първите няколко фрази с Хю неизменно се съдърпваме. Поводите са най-разнообразни – неговите закъснения, моята отпадналост, неговият егоизъм, моето закърняло либидо, издръжката на Бека, отглеждането на още нероденото ни дете, кой е оставил в хладилника празната кутия от прясно мляко. Въпреки че поводите са разнообразни, споровете ни са еднакви – ненужни и безсмислени, изпълнени с разкаяние и горчивина. Ако първото тримесечие от бременността ми премина под знаменателя на повръщането, кодовата дума за второто ще бъде „враждебност“.

– Имаме известни затруднения в общуването – признавам. – Сигурно причината е в... хормоните ми.

– Така ли?

– Открих, че в книгите за бъдещите майки истината се премълчава или е представена в прекалено розова светлина. Във всяка пише, че „може би от време на време ще ме избива на плач и ще чувствам раздразнение“.

– А всъщност си станала по-нетърпима от хунския вожд Атила – подхвърля Либи.

– Точно така. – Кисело се усмихвам.

Изглежда, при зачеването в мен е попаднала частица гняв, голяма колкото пясъчинка, която с всеки изминал ден набира скорост и увеличава размерите си; само плодът в утробата ми расте по-бързо.

В петия месец на бременността ми пясъчинката е голяма колкото снаряд и два пъти по-експлозивна. Яд ме е на всички и на всичко. Всеки ден Хю прави нещо, което ме въбесява. Яд ме е на приятелките, които престанаха да ме търсят и ме изоставиха, откакто забременях. Бясна съм на приятелите, които се надпреварваха да флиртуват с мен, а сега не ме забелязват или ми се подиграват. Също и на тъпите жени в аптеката и на мърлявите им отрочета. Да му се не види, на мястото на моя приятелка отдавна щях да съм задраскала името си от списъка на хората, на които изпращам коледни картички!

Как реагира Хю?

Наскоро му казах, че може би постоянните ни караници са предизвикани от нарушения ми хормонален баланс, а той заяви: „Слава Богу, че ти увря главата – крайно време е да предприемеш нещо.“ – Чувствам се малко гузна, че цитирам думите му извън контекста.

– Той е напълно нов човек – мърмори Либи.

– Джесика ме уверява, че ако пия витамини, ще възвърна спокойствието си.

– Има право. Посъветвай се с акушерката.

– Вече го направих; изненадващото е, че вместо да ме обсипе със стряскащи подробности за дължината на плода в утробата ми, обвивачата го ципа и прочие, тя се съгласи с Джесика и ми написа рецепта.

– Значи имаш напредък – усмихва се Либи.

– Може би – заявявам печално. – Обадох ти се, след като си купих витамините, но както сама разбра, не бях олицетворение на спокойствието.

– Трябва да ги изгълташ, не да ги държиш в чантата си. Нормално е да се чувстваш...

Докато търси подходящата дума, аз я изпреварвам:

– Шибано.

– Да.

– Не мога... Трудно ми е да свикна. – За пръв път, откакто влязох в жилището на Либи, се осмелявам да я погледна. Забелязвам, че дори окото ѝ не трепва от моето признание. Не започва да ме успокоява, ала погледът ѝ е изпълнен с разбиране и съчувствие. Миниатюрните кафяви точки в сините ѝ очи ми подсказват, че мога да бъда откровена с нея. Въпреки че откровеността е демоде и те прави уязвима. – Напоследък вечно съм уморена и ме избива на плач, лицето ми се покри с петна, косата ми пада, толкова напълнях, че приличам на слон...

Либи проявява здравомислието си, като не бърза да ме увери, че изобщо не съм се променила и че в гръб бременността изобщо не ми личи.

Браво на нея.

Въпреки че можеше да пусне някоя и друга невинна лъжа, за да повиши настроението ми.

– Не участваш в състезание – отбелязва.

Хвърлям ѝ унищожителен поглед. Наивността ѝ е смайваща.

– Напротив. Целият живот е състезание.

– Чакаш с нетърпение раждането, нали?

– За ужасните болки ли говориш? – питам недоверчиво.

– Не. За това да имаш дете, да бъдеш майка.

Мога да блъфирам. Да повикам на помощ фалшивия глас, да заявя, че „се чувствам на седмото небе от щастие“... но кого ще заблудя освен себе си? Взирам се в смачканата хартиена кърпичка, която стискам.

Подгизнала е от сълзите ми и своевременно ме подсеща за скорошния ми истеричен пристъп.

– Страхувам се – признавам. Разбърквам чая, наблюдавам как лепенката се спускат към дъното на чашата.

– От какво?

Дълбоко си поемам дъх, „хвърлям се с главата надолу“:

– От всичко. От бременността, която ме обезобрази, от родилните болки, от майчинството. Не съм на седмото небе от радост, а се страхувам до смърт.

– Ясно.

– Бременността е прекалено голямо предизвикателство за мен. Ненавиждам големия корем, повръщането, умората, самотата. Какво ме очаква в бъдеще? Пак същото. Не зная дали ще издържа. – Либи слуша, без да ме прекъсва, което ме подтиква да добавя: – Най-много се страхувам, че някой изцяло ще зависи от мен, че ще бъда толкова необходима.

Чак сега тя проговаря:

– Децата порастват, не остават вечно в пелени.

Забележката ѝ е напълно уместна, ала вместо да ме успокои, поражда нов проблем.

– Дори не знам какви памперси да използвам – изтъквам плачливо. – Предполагам, че си видяла богатия асортимент в супермаркетите. За новородени, рециклирани, водоустойчиви, свръхсорбиращи... отгоре на всичко се предлагат в двайсет размера...

Думите ми са като буен водопад. Страховете и съмненията, които от седмици, не, от години тая в сърцето си, излизат на бял свят.

– Не му виждам края. Когато бебето се научи да седи на гърне и става малко по-независимо, когато най-сетне спи непробудно поне една нощ и започне да бърбори, все още ми предстоят изпитанията на детската градина и началното училище и ужасите, свързани с тях. Въшки, тормоз от по-големи момчета, бележници в края на срока! – Отчаяно се тръшвам на канапето, едва не разливам чая. Либи оставя ютията, но не ме прекъсва. – Питам се дали изобщо да го пратя в детска градина, или да взема детегледачка – продължавам. – Ще чувства ли липсата ми, ако се върна на работа? Е, ще трябва да я преживее, защото не мога да стоя с него по цял ден, и то всеки ден. – Свирепо се вирам в Либи, като че ли тя настоява да го правя. – В кое училище да го изпратя? – изкрещявам отчаяно; ако тя предложи някое, ще я послушам, защото нямам представа от тези неща.

Няколко „услужливи приятелки“ и познати вече ми телефонираха,

че е прекалено късно да ме включат в списъка на което и да било от най-добрите подготвителни училища – местата били заети за следващите милион години. Едва се въздържах да не изкрещя в слушалката: „Но то още е само ембрион!“

Капнала съм от умора.

Писна ми да се преструвам, че всичко е наред, че се чувствам повече от добре. „Добре“ означава провал, който трябва да избегна. Прекъсвам тирадата си, позамислям се, накрая изтърсвам:

– Чувствам се така, сякаш са ме изобличили в лъжа, разбрали са, че съм измамница.

– За какво говориш?

– Не съм осмица, камо ли десетка, само едно мижаво пет и половина.

Либи озадачено бърчи чело; обяснявам, че макар да изглеждам като въплъщение на самоувереността – изглеждам е ключовата Дума, – качествата ми не са вродени, всичко съм постигнала с много усилия, дори промяната във външността ми.

– Не е достатъчно да имаш престижна професия, любовник, красив дом, добри приятели и карта за някоя фитнес-зала – изведнъж се появява нов стандарт, на който да отговаряш. От мен се иска да родя, без да наддам нито грам, след което да отгледам втори Айнщайн, без нито ден да отсъствам от работа! – изкрещявам.

– Май си прекалено строга към себе си. Кой е въвел тези абсурдни стандарти?

Кой ли? Аз? Или Хю? Или може би Бека през далечната 1987 година? А може би са въведени от Холивуд.

– Предлагам засега да не си блъскаш главата за училището – подхвърля Либи, връщайки ме към проблема, изискващ неотложно разрешаване... или поне към онзи, чието съществуване съм готова да призная. – Всяко нещо с времето си.

Ама че шуротия! Винаги съм се гордяла със способността си да върша няколко неща едновременно, тоест умело да жонглирам с много топки. Макар че напоследък не правя друго, освен да изпускам топките. Либи изключва ютията, започва да навива кабела около ръкохватката. Премества купчината току-що изгладени дрехи, сяда до мен, окуражително стисва ръката ми.

– Щом ще имам дете, искам да бъда добра майка – мърморя.

– Разбира се, че ще бъдеш.

Ще ми се и аз да бях толкова сигурна. Питам се дали да споделя

защо взаимоотношенията ми с жени като Пени са толкова сложни. Неприятно ми е да го призная, ала се възхищавам от нея. От една страна, тя е майка, каквато мечтая да бъда. От друга, ми вдъхва ужас. Вечната ѝ саможертва едновременно ми внушава уважение и ме отвращава. Наистина искам сама да приготвям храната на детето си. Искам да го водя на тенис, балет и на уроци по френски (не и преди да навърши три години), обаче това означава, че няма да имам собствен живот, че ще бъда само шофьор. Как ще намеря време да бъда предана майка, да ходя на работа и да поддържам външността си? Знам, че когато детето ми навлезе в юношеската възраст, ще започне да ме ненавижда – въпреки времето и усилията, които съм посветила на отглеждането му. Ако е момче, ще престане да се къпе и да общува с околните, ако е момиче, безсъмнено ще изпадне в истерия и ще страда от анорексия. Последният удар, който ще ми нанесе, е да ме направи баба.

Либи сякаш чете мислите ми:

– Да бъдеш майка, не означава само тревоги, несигурност и поражения.

– Какво означава тогава?

Тя се замисля. Други, не толкова сериозни жени, биха отговорили с лекота. Ще кажат, че майчинството е фантастично, ужасно, удовлетворяващо или много уморително. Но каквото и да отговорят, ще бъде прекалено опростено, сведено до една дума или едно изречение. Нищо чудно да използват някое клише, с което обикновено се описва майчинството, например: „Детето преобърна живота ми“ или „Да имаш дете, е като влюбването.“ Либи взима шоколадово десертче „Кит-Кат“, отхапва от него, взира се в пространството; а може би гледа грамадния куп пране, което ѝ предстои да изглади. Дълбоко си поема въздух, едва тогава проговаря:

– Майчинството е най-невероятното ми преживяване. Отнема всеки миг от времето, през което съм будна, че дори и от съня ми. Толкова неща ми се иска да споделя за майчинството, че винаги се изкушавам да не кажа нито думичка. То обединява милиони противоречиви чувства – радост, възхищение, задоволство, страх, вина, удивление, блекчение, тревога. Особено тревога. Понякога ми се струва, че ще се поболея от безпокойство. Питам се дали съм прекалено строга, или тъкмо обратното. Дали уча дъщеричката си да различава доброто от злото... след което ми хрумва: „Коя съм аз, че да определям кое е добро и кое – зло? Всъщност няма значение, защото може би с нея ще се случи някакво нещастие...“

– Либи, престани!

– Ужасно е, когато подобна мисъл се загнезди в съзнанието ти, камо ли да я изкажеш, ала всеки родител се страхува да не би детето му да си счупи я крак, я главата, да не би някой да разбие сърцето му... Понякога ми се струва, че ще рухна под тежестта на страховете и отговорностите. Изкушавам се да се пхна под завивката – нека друг поеме грижите ми. Разбира се, невъзможно е, защото друг няма, освен това само като погледна Мили, се чувствам... – Либи дълго търси най-подходящата дума. – ...обновена. Тя е смисълът на живота ми, нещо повече – заради нея живеят хора, които дори не подозират за съществуването ѝ. Тя е бъдещето.

Взира се в нея и се питам дали не е загубила разума си, дали не е станала член на секта от безумци, обаче тя изглежда все същата – поуморена и красива. Нима смята, че дъщеря ѝ ще бъде първата жена – президент на Съединените щати? Не ми се ще да развалям илюзията ѝ, пък и малката наистина е доста умна, само че как ще се оправят с гражданството?

Разбирам, че съм на погрешен път, когато тя добавя:

– Да, децата са бъдещето. Бебетата, които раждаме, не само моето или твоето, а всички бебета на света, са връхната точка на всичко и всички, които са съществували в миналото. Чрез всяко възкръсва надеждата, откриват се нови хоризонти... Понякога ми липсва възможността да се отбия в бара, когато ми хрумне, но не се оплаквам. Вярно, че родилните болки са силни, а безсънните нощи те смазват, ала не бих ги сменила за нищо друго. Може би сега се страхуваш от раждането, струва ти се ужасно и уничително, обаче секунди след като изхвърлиш плацентата, си казваш, че ти се е случило най-прекрасното нещо на света. – Тя смачква на топка опаковката от десертчето и я хвърля към кошчето за смет, но не го улучва. – Признавам, че понякога ми идва да я удуша, задето безспирно пита защо не ѝ купувам сладолед или кукла Барби. За миг изпитвам ужасна умора... и омраза.

– Дъщеря си ли мразиш?

– Не, просто изпитвам омраза. Ала по-често Мили ми вдъхва радост. Неопишуема, неповторима радост, напомняща многоцветна дъга.

На път за къщи думите на Либи непрекъснато кръжат в съзнанието ми. Като я слушах, всичко изглеждаше толкова простичко. „Детето е най-прекрасното нещо на света... то е смисълът на живота... бъдещето.“

Толкова простичко и убедително!

Въпреки дъжда реших да повървя пеша; чистият въздух (или онова,

което в Лондон минава за чист въздух) може би ще проясни главата ми. Не отварям чадъра, водните капки струят по лицето ми. Знам, че дъждовната вода е силно замърсена, ала все пак се усещам пречистена.

Объркана съм. Отчасти защото не проумявам казаното от Либи. Отчасти защото го разбирам. „Неописуема, неповторима радост, напомняща многоцветна дъга.“ Като се чамисля, цветовете на дъгата не са присъствали в живота ми. По принцип винаги нося черно; все пак бях студентка в края на осемдесетте и работя в рекламна агенция, тоест черният цвят е най-подходящ за дрехите и аксесоарите ми. В края на миналото десетилетие се изкуших да се обличам в други гами – кафяво/виолетово/сиво, – ала Хю побърза да ми напомни, че само черният цвят е класически. Преди да заживея с Хю, жилището ми беше декорирано с всички оттенъци на бледоморавото, после го преобоядисах в светлокафяво и бежово. Подозирах, че той ще се чувства неуютно сред толкова женствена обстановка. В интерес на истината обаче нито бледоморавото, нито светлокафявото могат да се нарекат истински цветове.

Грамаден камион-цистерна профучава край мен и разплисква една локва. Минувачите мърморят и ругаят, оглеждайки изпръсканите си палта, ала аз избухвам в смях. Въпреки че съм мокра от глава до пети. Доскоро и аз щях да мърморя и да ругая, кръвното ми налягане щеше да се повиши, щях да обмислям как да се преоблека, преди някой познат да ме зърне в този вид. Честно казано, в гардероба в службата държа резервни дрехи именно за подобни спешни случаи. Ала днес само се засмивам, бръсвам от палтото си калните капки – не е дошъл краят на света, нали? Голямо чудо, че дрехите ми са изцапани и мокри, че не изглеждам като излязла от страниците на модно списание. Важното е, че съм жива.

Хрумва ми гениална идея – ще боядисам в яркочълто детската стая.

В този момент край мен профучава червен двуетажен автобус и за втори път ме намокря.

Детската стая ще бъде в червено и жълто.

31.

След като чух как Либи нарича децата „нашето бъдеще“ (май перифразирам неточно вдъхновената ѝ реч под влиянието на една доста банална песен, но вие се досещате за какво става въпрос), се осмелих да мисля какво ще се случи после.

След бременността, когато стана майка. Майка. Майка на моето бебе.

Вълнението ми е толкова силно, че замъглява съзнанието ми.

Да, напълняла съм, но след като качих толкова килограми, че връщане назад няма, реших да се предам и се чувствам прекрасно. Толкова ми е хубаво! В неделния ден, когато се събуждам едва по обяд, не се упреквам, задето съм се отпуснала. Сънят е полезен за бебето. Приятно разнообразие е да се излежаваш и да безделничиш. Вече не смятам, че в неделя трябва да изчета всички вестници, за да съм добре информирана. Нито – че трябва да купя сирене от магазина за продукти, докарани направо от фермите, или хляб с розмарин от италианското магазинче за деликатеси, защото Хю ненавижда хляба, който се продава в супермаркетите – твърди, че бил приготвен от трици.

Вече не изпитвам вина, че не съм пробягала десет километра, или не съм преплувала трийсет дължини в басейна.

О, какво облекчение е да се примириш с наедзелите си форми! Наслаждавам се на свободата да се тъпча с каквото пожелаеш, защото храненето е полезно за бебето. С всяка хапка от доскоро „забранените“ храни се чувствам така, сякаш показвам среден пръст на работниците по строежите, които досаждат с подсвиркванията си и те обиждат, ако не ти обърнат внимание. Наслаждавали ли сте се на пържени картопки, подправени със сол и оцет, които консумирате направо от пликчето?

Ненапрасно използвам думата „наслаждавали“; едно е да се тъпчеш с чипс, изпитвайки чувства за вина, съвсем друго – с удоволствие да похапваш картофчетата, които хем са хрупкави, хем се топят в устата. Непременно трябва да го направите.

Станала съм толкова огромна, че съм невидима.

Изчезнах от радара на деспота, наречен „мода“, и се чувствам като волна птица. Вече е без значение дали дрехите ми са в онзи оттенък на черното, който е последен писък на Модата, дали са с модната дължина. Като малка си мислех, че сигурно е много хубаво да си невидим – оказва се, че съм имала право. Когато си невидим, можеш да закъсняваш за работа и да си тръгваш по-рано, по желание да избягваш физическите на товарвания (включително секса), да се шляеш из супермаркетите.

Хемороидите продължават да ме мъчат, по корема имам грозни петна, но няма кой да ми се присмива, защото съм невидима.

Вместо да гледам на бременността като на погаване на всичко, което цели четиринайсет години се мъчих да постигна, вече си мисля, че съм пропиляла толкова много време в преследване на погрешна цел.

Започвам да приемам, дори от време на време да се радвам на бременността, тъй като няма друг начин да имаш бебе, нали? А пък аз много искам това дете. БУМ!

Напълно съм превъртяла. Вманиачила съм се.

Показвам наляво и надясно снимката от скенера, превъзнасям се, когато малкото човече ме ритне, досаждам на хората с плановете си да го кърмя... накратко, обсебена съм, Отново изчитам книгите за бъдещите майки. Как съм могла да мисля за бебето като за извънземно? Наистина главата му още е възголяма, но определено прилича на дете. Притискам книгата до корема си, опитвам се да си представя мъничкото същество, сгъшено в мен. Пръстчетата на ръцете и краката му са миниатюрни, има очички, уста, уши и нос. Върхът е. Как съм пропуснала да прочета, че от петнайсетата седмица започва да смуче палеца си? Възхитително, нали? Не ме стряска дори фактът, че теглото му е около 200 грама, „но ще се увеличи повече от петнайсет пъти, докато настъпи моментът на раждането“. Питам се защо да живееш, ако не можеш да обикаляш баровете и бутиците; отговорът е елементарен – чудото, което нося в себе си, е самият живот. То замести работата ми, посещенията във фитнесада, приятелките ми. Абсолютно всичко. Вярно е, че най-симпатичното нещо на света са сладките мънички чорапки, които се предлагат в специализираните магазини. Не съм виждала нищо по-прекрасно от бебешките ръчички (всички бебета са хубави, но моето несъмнено ще бъде най-хубавото).

Лошото е, че Хю май не споделя вълнуването ми относно бебето и фигурата ми, променена до неузнаваемост. Помъчих се да го запя, както Либи запали мен. Помолих го да изкаже страховете и съмненията си, свързани с предстоящото раждане, обаче той подигравателно се изкиска и попита дали напоследък съм посещавала от онези сеанси „за споделяне на чувствата“, които са толкова модерни в Америка.

Повторих думите на Либи за неописуемата, неповторима радост, напомняща многоцветна дъга. Вероятно не съм добра ораторка като нея, защото Хю се втренчи в мен, сякаш се страхуваше, че съм откачила.

– Не проумяваш ли смисъла? – настоях.

– Кифличке, казах, че много се радвам за бебето – усмихна се той. – Къде са ми чорапите за голф?

– В най-долното чекмедже отляво.

Не съм забравила, че изрази радостта си и дори ми изпрати цветя в службата, иска ми се да му вярвам, ала ми прави впечатление как оттогава избягва да говори за бременността ми, освен когато ме попита къде

ще държи колекцията си от дългосвирещи плочи, ако преустроим в детска стая свободното помещение до спалнята ни. Подсетих го, че вече нямаме грамофон, посъветвах го да продаде плочите и добавих, че парите ще ни бъдат добре дошли.

Разочарована съм, задето той не удържа на обещанието си, докато сме в Уелс, да поговори с Кейт и Том, да им съобщи, че ще си имат братче или сестриче. Представях си как седим пред камината, в която гори буен огън. Хю прегръща децата си, които току-що са изкъпани и са кротки като антелчета (знам, че последното е невъзможно, но ми се иска да пофантазирам). С него се бяхме разбрали как много тактично ще обясни, че Кейт и Том не трябва да се страхуват от братчето или сестричето, защото всяко бебе идва на бял свят с торбичка, пълна с любов. Кое то означава, че татко им няма да ги обича по-малко (разбира се, ще премълчим, че татко ще разполага с по-малко време за тях). Само че в действителност събитията се развиха съвсем различно. Кейт ме завари да повръщам в тоалетната.

– Лошо ли ти е? – попита; ако въпросът беше зададен от възрастен, бих се заклела, че долавам злорадство.

– Ами, бременна е – отегчено въздъхна Мили. Кейт явно се озадачи, затова новата ѝ приятелка я дръпна настрана да ѝ изнесе лекция върху основните принципи на биологията, използвайки за онагледяване Кен и Барби. Стана ми крайно неприятно, но се помъчих да се успокоя, че демонстрацията с две безполови кукли едва ли ще причини голяма вреда. Освен това не можех да мръдна от тоалетната. Проклинах Хю, задето никога не е до мен, когато ми е необходим.

Снимките от скенера не му правят впечатление, не се прехласва по чудото на природата, което расте в мен. Разбира се, всичко това не е ново за него, вероятно поради тази причина, когато Хенри го попита дали иска момче, или момиче, той отговори:

– Все ми е едно.

Разтреперих се от радост, зачаках да чуя задължителното допълнение: „Само да е здраво.“ Той обаче ме изненада:

– В крайна сметка вече имам по едно от двата вида.

О...

Странно, но за пръв път изпадаме в разногласие. Обикновено сме в съвършен синхрон. Обсебена съм от мисли и планове за бебето. Не казвам, че Хю не го желае – само дето се държи безучастно.

Неприятно ми е, че именно по този въпрос сме на различни мнения; предпочитях първото недоразумение помежду ни да бъде заради цвета,

в който е боядисана тоалетната.

Трябва да престана да се занимавам с глупости и да мисля за работата си. Дийн разчита на мен.

Иззвъняването на телефона ми дава повод да не мисля тъкмо сега за новата сделка.

– Здравей, миличка.

– Здравсти, Джесика.

– Какво пише в книгата за този период от бременността ти?

За щастие поне тя проявява ентузиазъм по повод предстоящото раждане на детето ми, което донякъде компенсира липсата на интерес от страна на Хю. Въпреки това много внимавам да не ѝ напомням, че в скоро време ще стане баба. Телефонира ми веднъж седмично, а пък аз ѝ прочитам съответната глава от книгата за бременни.

Двадесет и първа седмица

Кожата на вашето бебе се състои от два пласта; повърхностен, наречен „епидермис“, и вътрешен – „дермис“. Епидермисът също се състои от четири пласта, единият от които е набразден. От него се определят специфичните линии на пръстите, дланите и стъпалата, които са генетично заложиени...

С Джесика изумено замълчаваме.

– Как е възможно едно миниатюрно създание да бъде толкова съвършено? – прошепва тя. – Представи си, от момента на зачеването са предопределени не само полът му, ами цветът на очите му, оформени са дори линиите, определящи дактилоскопските отпечатащи! – За разлика от друг път не я прекъсвам с поетични излияния; мълчанието ми я стряска. – Джорджина, чуваш ли ме? Добре ли си?

– Да. Нищо ми няма.

– Хю хареса ли цвета, в който боядиса детската стая?

– Каза, че му допада.

Вярвам му, наистина му вярвам. Защото всичко помежду ни трябва да бъде наред. Наистина напоследък той често ми подхвърля, че съм станала неуравновесена и без всякакъв повод избухвам в сълзи, преди пък ме е смятал за сговорчива, услужлива, отстъпчива – качества, върху които не ми се ще да се гради връзката ни. Напоследък започвам да си мисля, че не е мил и внимателен, колкото си въобразявах. Не проявява интерес към мен или бебето, непримирим е към грешките. И все пак всичко помежду ни е наред. Оттук насетне ни очакват само безоблачни

дни. Детето, което нося, е и на Хю. Ходилата на моето бебе са генетично копие на ходилата на този мъж. Невъзможно е той да ме разочарова. Няма начин.

32.

Купувам на Кейт и Том най-големите великденски шоколадови яйца, които се предлагат в „Торнтънс“, на специалното гише изписват отгоре имената им. Може би хлапетата предпочитат друга яйца, вероятно Бека ще побеснее, че съм им ги подарила. Забранява на децата шоколада и забавленията, вероятно ще се придържа към тази си политика поне докато Кейт и Том станат пълнолетни. В интерес на истината не взех яйцата с цел да я разгневя; като бях малка, чичо ми купи от „Торнтънс“ шоколадово яйце, на което беше изписано името ми – още смятам, че е било най-прекрасното великденско яйце, което съм получавала. Най-прекрасното на света.

* * *

В понеделника след Великден седя пред телевизора с дистанционното в ръка. Разочарована съм, че по нито един канал не повтарят „Исус Христос суперзвезда“; налага се да се задоволя с „Исус от Назарет“ с Робърт Пауъл. Превъплъщението му е свършено – никога не съм виждала човек с толкова изумителни очи, но се чувствам някак неловко; май не е редно да смятам Исус за сексапilen. Отново вдигам дистанционното, ала попадам на някакъв уестърн, документален филм за „Ролинг Стоунс“ и мач по ръгби.

По традиция в понеделника след Великден Хю играе голф. Тази година за мен празникът не се отличаваше от делничните дни. Не трябваше ли някой (освен мен) да ми подари великденско яйце? (Купих цели шест и ги скрих на различни места в апартамента, но не е там работата, нали?) Не трябваше ли в петък да хапнем риба и топли козунаци, а в неделя – печено агнешко? Миналата година Бека заведе децата при родителите си; с Хю се възползвахме от отсъствието ѝ и в петък поканихме гости у дома, все едно бяхме женени. Пригответе вечеря от риба, както му е редът (сложила си бях черна блуза и панталон на „Джоузеф“). В събота обядвахме в ресторант заедно с още четири двойки (носех черен костюм с панталон), в неделя поканихме десет души на агнешко печено. Облякох сива рокля на „Прада“ – в края на краищата беше редно да

ознаменувам празника, нали? Пихме шампанско, водка и коктейли; въпреки че масата беше отрупана с храна, не се съблазних и похапнах само салата.

Важното бе, че традицията е спазена.

Тази година, когато с Хю вече живеем заедно, отбелязахме Христовото възкресение със спор дали да посетим една галерия (изборът е мой), или да се разходим сред природата (по идея на Хю). Той е изумен, че не приемам безпрекословно предложението му. Аз също. Хю е единственото, което съм желала. Искам само онова, което допада и на него. От тринайсет години насам всяка моя мисъл е съобразена с него. С червено или с розово да лакирам ноктите на краката си? Кой цвят ще му допадне повече? Ще иска ли да гледа този или онзи филм? Бил ли е в еднокой си ресторант? Дотолкова се съобразявам с мнението му, че постепенно започвам да мисля като него. Само че днес не ми се ходи на разходка. Първо, нямам какво да облека за излет сред природата, второ, държа да разгледам изложбата в Националната портретна галерия.

– Никой няма да отиде на тази изложба – мърмори Хю.

– Вярно, че не беше шумно рекламирана, но наистина искам да я разгледам.

– Никой няма да отиде, кифличке – повтаря той.

Ние също, както изглежда.

В крайна сметка изобщо не излизаме. Обаче другата година ще бъде различно, защото ще бъдем семейство – най-малкото детето ни ще бъде с костюмче на великденско зайче, включително шапка с дълги уши. Аз пък ще нося къса рокличка на цветенца в тюркоазено, лилаво и розово, жилетката ми ще бъде с пайети. Хю ще измие колата. Слънцето ще греє ярко. Ще бъде истински Великден...

Извънвяването на телефона ме връща към действителността. Едва се измъквам от креслото, в което съм се заклешила – за пореден път ми хрумва колко хубаво би било, ако разполагах с кран, който да ме придвижва из апартамента.

– Ало? – В първия момент не мога да позная гласа. – Ало, обажда се Бека.

– Хю го няма – казвам машинално. – Ще му предам, че си го търсила.

Тъкмо се каня да затворя, чувам как тя избърборва:

– Всъщност търся теб. – Смутено прочиства гърлото си, явно и тя като мен се чувства неловко, дори се пита как ѝ е хрумнало да ми телефонира.

Насилвам се да си спомня баналните фрази, с които се замазват подобни неловки положения.

– Много мило, Бека. Добре ли си изкарвате празника? – питам, въпреки че изобщо не ме интересува.

– Добре. Да, много добре. А ти?

– Прекрасно.

– Наистина ли?

Въпросът ѝ ме изненадва. Струва ми се, че е искрена.

– Вече не повръщам. – Написаното в книгите не беше вярно, изпълни се предсказанието на Бека – престана да ми се повдига едва в началото на шестия месец, не в края на третия. Разбира се, за нищо на света няма да ѝ призная, че е имала право.

– Радвам се.

– Разсеяна съм, забравям всичко, което съм чула само преди минута, но иначе съм добре.

– Това е най-приятният етап от бременността, преди да...

– Наедрия прекалено много.

– Исках да кажа, преди коремът да започне да ти пречи.

Засмиваме се на неловкия ѝ опит да замаже положението. Изведнъж се сепвам. Какво ме е прихванало, та разговарям любезно с Бека? Млъквам и чакам да каже защо се обажда. Дали пък хлапетата не са поискали нови велосипеди?

– Обаждам се да ти благодаря за шоколадовите яйца.

– О! Тъж... не благодари на мен. Хю ги избра. – Лъжата ми е продиктувана от сложни мотиви. Искане ми се Бека да вярва, че той проявява по-голямо съпричастие към децата си, отколкото е в действителност, и че аз много-много не се интересувам от тях. Не знам защо преиначавам нещата... може би защото така би трябвало да бъде.

– Изобщо не го вярвам – заявява тя; прекалено съм уморена отново да излъжа. Пък и няма смисъл – тя е била омъжена за него. – Освен това исках да проверя дали вече си се записала вНОК.

– Още не съм – признавам.

– Непременно се запиши. Местата са ограничени, а е много необходимо.

Какво е НОК? Профсъюз ли? Не се осмелявам да призная на Бека, че нямам представа за какво говори. Интуицията ми подсказва, че ако го сторя, ще покажа колко неподготвена съм да бъда майка.

– Обади им се още утре, наложително е! – Въздишам от облекчение – отново разговарям с Бека-командирката, с която съм свикнала. След

миг обаче тя отново ме изумява: – Като малка непрестанно си мечтаех за шоколадово яйце от „Тортънс“.

Тръпки ме побиват, когато покаже, че не е загубила напълно човечността си.

Май

33.

Мамка му, защо не провеждаме съвещанията в кабинети с маси и столове вместо в конферентни зали, които повече напомнят частни клубове, вероятно заради гъстия цигарен дим и масивните кожени кресла. Седя на едно от въпросните кресла, по-точно съм потънала в него. Да му се не види, как ще стана? И защо ли ми трябваше тъкмо днес да сложа пола? За какво говорят?

– Това ще бъде твоята задача, Джорджина. Съгласна ли си? – пита Дийн. – Надявам се, даваш си сметка колко голяма е отговорността.

Кимвам. Не знам за какво съм дала съгласието си. Дано Джулия води записки.

– Да се срещнем отново, да речем... във вторник, за да обсъдим последните подробности по нашето предложение. В колко часа ще ви бъде удобно?

Присъстващите изваждат джобните си компютри; с усилие се измъквам от капана, на креслото, но докато се наведе да взема чантата си, те се уговарят за четири следобед. С въздишка отново се тръшвам на креслото. Несъмнено целта е съвещанието да продължи до вечерта. Така с един куршум ще бъдат убити два заека, образно казано. Първо, като остават до късно, членовете на екипа ще убедят себе си и всички останали, че полагат къртовски труд; второ, това им помага да забравят факта, че нямат личен живот.

– Съжалявам, но във вторник ми е невъзможно – заявявам.

– Превърни невъзможността във възможност, Джорджина. Интересуват ме не проблемите, а разрешаването им. Ясен ли съм? – Дийн пуска усмивка, предназначението на която е да смрази кръвта ми.

– Във вторник съм заета – настоявам. Разговорите секват, присъстващите се втрещават в мен с ужас, който би трябвало да съхранят, докато обявя, че водите ми изтичат. В подобни случаи от нас се очаква да отменим всякакви предишни ангажменти. – В осем вечерта трябва да бъда на курс за бременни. Гарантираш ли, че съвещанието ще приключи в седем и половина?

– Не, Джорджина. Отложи го за друг път. Много добре знаеш, че трябва да спазим крайния срок.

Знам го, ала знам още, че разполагаме с достатъчно време. До края на юни стратегическият ни план ще бъде изготвен. През юли ще представим нашата идея за рекламата на продукта (творческата концепция, скъбъпа!).

Дийн се изправя, за да покаже, че въпросът не подлежи на обсъждане. Явно е въбесен от поведението ми, обаче за разлика от друг път изобщо не ми пука.

– Работата е там, Дийн, че и с бебето имам краен срок. Бременна съм в шестия месец. Откакто ме назначи в тази агенция, фанатично се трудя по десет часа дневно, през по-почивните дни си взимам работа за къщи, и то без допълнително заплащане. Необходимо ми е време да се подготвя за бебето, за да съм сигурна, че ще се роди здраво и нормално. Да започнем съвещанието в два, за да свършим до седем.

– Във вторник имам работен обяд с един клиент – намесва се Карл. – Няма да свършим до два часа.

Втренчвам се в него. Сигурно погледът ми е като на Горгона, защото той промърморва, че ще насрочи срещата си за друг ден.

– Добре, значи се разбрахме. – Надигам се от креслото, като криволяво съумявам да запазя достойнството си. Пропиляхме цели пет часа в обсъждане на екипа, който ще работи по създаването на рекламата за въпросния продукт, ако получим поръчката. Тази информация ще се събере само на една от минимум тристата страници на проекта. Ще извадим късмет, ако клиентът още е буден, когато представяме този списък. Ако се раздаваха награди за безсмислени съвещания, представляващи чиста загуба на време, нашата агенция щеше да получи златния медал. Отделихме толкова време на обсъждане на бъдещия екип, защото Карл отговаря за това и се мъчи да го изкара по-трудно, отколкото е в действителност.

Смятам, че е крайно време да обобщим изказванията и да приключим, затова отбелязвам:

– Според мен стратегията за проект „Скорост“ е повече от ясна. Ще атакуваме „на два фронта“, така да се каже. Ще се съсредоточим върху подробностите, свързани с продажбите...

– Допада ми, че винаги обръщаш внимание на подробностите – прекъсва ме Карл; подигравателният му тон ме изправя на нокти. Задник такъв!

В нашия бизнес е особено важно да отделяш внимание на подробностите, но често се смята за липса на далновидност. Ще ми се да бях заложила крупна сума на факта, че Карл ще добави: „Страхувам се

обаче, че заради едно дърво не виждаш гората. Къде е полетът на фантазията, къде е визията?“

– Страхувам се, че заради дървото не виждаш гората, Джордж. – Той се усмихва, но не ме поглежда.

– Ще атакуваме на два фронта – повтарям, без да обръщам внимание на заяждането му. – Ще нахвърлям идеите си и ще ти ги представя преди съвещанието във вторник, Дийн, за да ги обмислиш. Така ще спестим и време.

Въпреки че работата ми се състои в „повишаване бойния дух на армията“ и в осигуряване на финансирането и екипа, който ще работи по даден проект, често помагам при изработването на стратегията. Карл явно е раздвоен – яд го е, че навлизам в неговата територия, същевременно се радва, че ще има по-малко работа. Не спря да говори по време на съвещанието, обаче знам, че много-много не е мислил по проект „Скорост“; преди да започнем, го хванах да рисува цици в бележника си; разбира се, той побърза да излъже, че това била кривата на разпространението.

– Какво мислиш, Карл? – обръща се към него Дийн.

– Тъъ... може би Джорджина има право.

И великите, и скапаните идеи се посрещат с еднакъв ентузиазъм. Никой не си дава сметка за разликата.

– Идеята е плод на сътрудничеството между двама ни с Карл – бързам да излъжа. Доскоро с него наистина бяхме страхотен екип – принуждавахме подчинените си стриктно да спазват графика, определен месеци по-рано, поддържахме непрекъсната връзка с медийната агенция, разговаряхме с клиентите от други държави, за да научим възможно повече за културните различия, накратко, полагахме върховни усилия да получим поръчката. Или поне да не ни хванат натясно. Напоследък обаче почти не разговаряме, само че няма да го признаем пред Дийн. Шефът иска хората му да си сътрудничат, тоест Карл ще ми бъде задължен, ако се престоря, че нещата вървят постарому. Благодарността му ще ми е от полза. Предпочитам да бъдем в добри отношения – виждала съм какво причинява на хора, които са го настъпили по мазола.

– Така ви искам – засиява Дийн. – В екипа думичката „аз“ не съществува.

– Но единият от сътрудниците винаги е по-способен – подхвърля Карл.

– Bravo, хубава шега – киска се шефът.

Питам се дали наистина е толкова глупав, за да смята, че Карл се

шегува.

34.

Оказва се, че НОК не е профсъюз (Либи щеше да се пръсне от смях, когато ѝ зададох този въпрос), а Национален образователен клуб за бъдещи родители и родители, които наскоро са се сдобили с дете. Организацията провежда курсове за бременни, които според Бека непременно трябва да посещавам. По този начин ще се запозная с много бъдещи майки. Само преди няколко седмици щях да възразя, че не желая да се запознавам с други жени с нарушена хормонална функция, наподобяващи китове, изхвърлени на брега, сега обаче го очаквам с нетърпение. Дори изпитвам необходимост да науча колкото е възможно повече за самото раждане и последствията.

Хю отказа да посещава и курса за бъдещи родители, и този за „самоувереност във водата“ (възнамерявам да родя във водна среда – фактът, че Фрея много рекламира този метод, не означава да се откажа от него). Либи ми телефонира с предложение да ме придружи, обаче се страхувам да не ме помислят за лесбийка.

– Няма такава опасност – успокоява ме тя.

– Не, ще ме помислят – настоявам плачливо и сама се изненадвам от тона си – никога не съм била лигла.

– Престани! – Либи за пореден път проявява способността си да се справя с капризни деца. – Обзалагам се, че почти всички бременни ще бъдат с приятелки или с майките си.

– Наистина ли?

– Да!

– Теб кой те придружаваше, когато ходеше на тези курсове?

– Никой.

– О!

– Чувствах се самотна – добавя тя. – Откровено казано, бих предпочела да ме мислят за обратна.

Изведнъж ме обзема такъв страх, че дори не се свеня от факта, че правя завой на сто и осемдесет градуса:

– Добре. Ще те взема в седем и половина.

– И Мили ще дойде. Вече е късно да търся детегледачка.

Мили! Е, добро без зло не може, нали? Либи винаги трябва да се съобразява с дъщеря си. Винаги. Не може изведнъж да реши да прекара

вечерта с приятелки, да отиде на бар с някого...

– Хубаво. – Въздъхвам примирено. – Ще ви взема в осем без петнайсет.

Оставям слушалката, но телефонът веднага извънпява. Не се изненадвам – напоследък общуването ми с познати се свежда само до разговори по жицата. Намирам се у дома, няма значение дали седя гола, само по къси чорапи, няма значение, че се налага по няколко пъти да прекъсвам разговора, за да изтичам до тоалетната, освен това въпросната тоалетна със сигурност е чиста. Никой не вижда какви количества сладолед поглъщам, нито – че го съчетавам със сладкиши.

Обажда се Джесика.

– Как си?

Високомерният ѝ тон ме изправя на нокти, изкушавам се да ѝ кажа истината (заприличала съм на слон, но започва да ми харесва), ала в последния момент се досещам, че тя ще го изтълкува като признак за дълбока депресия, затова отговарям:

– Добре. Вече не трупам килограми, положението е овладяно. (Лъжа, разбира се.) Лицето ми се изчисти. (Още по-нагла лъжа.) Тъкмо тръгнах към фитнесзалата. (Това не е лъжа, само изкривяване на истината.) Джесика се поуспокоява – сигурно си въобразява, че не съм размъкнатата дебелана отпреди месец, а нося бял памучен панталон с ниска талия, над която изпъква коремът ми, който не дразни окото. Всъщност съм навлякла широка тениска и долнище на анцуг номер ХХЪ, което навремето купих в Щатите за някакъв маскен бал. С Хю бяхме предрешили като сиамски близнаци а la Чарли Чаплин – бяхме пъхнали по един крак съответно в левия и десния крачол и бяхме (буквално) неразделни. Сега обаче едва се побирам в безформения панталон. Слава Богу, че видеотелефоните още не са влезли в масова употреба. Страхувам се от деня, в който технологията ще разкрие нелицериятната истина. Известно ми е, че трябва да закусвам сушени плодове или пълнозърнест хляб – щях да го консумирам този хляб, ако поне приличаше по вкус на шоколад.

– Имаш ли киселини? – продължава разпита Джесика.

В книгата за бременни пишеше, че „преяждането и храненето преди лягане са главните причини за стомашните киселини. Препоръчваме на бъдещите майки да се хранят пет-шест пъти дневно, като консумират малки количества и не преяждат – по всяка вероятност ще се почувстват по-добре.“ Приех написаното като разрешение да се храня обилно пет-шест пъти дневно и наистина се чувствам много по-добре.

– Почти не – отговарям. – След два дни навлизам в последното тримесечие, или двацет и седмата седмица – добавям. Да му се не види, май и аз се вманиачих с това „предстартово броене“.

– Последната права! – засмива се Джесика. – Прочети ми какво ще се случи.

Макар че бързам, пък и ще наруша правилото (по принцип не чета какво ще се случи в бъдеще – може би е суеверие), все пак решавам да изпълня желанието ѝ.

– „В ранните стадии на развитието очите са от двете страни на главата. Придвижват се към средата на лицето в периода между седмата и десетата седмица от бременността. Закрити са с клепачи до двацет и седмата седмица, когато се отварят.“ – Двете изумено ахваме. – Питам се какво ли вижда – промърморвам.

След като ми дава указания с какво да се храня за максимално абсорбиране на желязото, Джесика затваря телефона.

Хуквам из апартамента, търсейки банския костюм и голямата хавлиена кърпа, които с известно усилие намирам и напъхвам в малък сак. Всъщност като казвам „хуквам“, имам предвид тромаво клатушкане – невъзможно е да тичаш насам-натам, когато приличаш на слон.

Започвам поредното търсене, този път на монети от двацет пенса и от един паунд, които са ми необходими за автомата на паркинга и за гардеробчето. Тъкмо когато съм се покатерила на стол и посягам към полицата над кухненската врата, телефонът отново зазвънява. Знам, че тенекиената кутийка, в която пусках монети от двацет пенса, когато за пръв път влязоха в обращение, е зад купчината стари броеве на списание „Иконъмист“; вътре може би има цяло състояние. В момента, в който напипвам кутията, чувам гласа на Сам, която звучи разтревожена:

– Здравсти, аз съм. Ако си у дома, обади се.

Вероятно е възникнала поредната криза в подготовката за сватбата, например не е могла да намери покривки за маси в същия цвят като вратовръзката на Гилбърт. Голяма трагедия, няма що! Питам се дали ще успея да сляза от стола, преди да се включи телефонният секретар.

– Знам, че си вкъщи – плачливо обявява Сам.

Предположението ѝ, че не вода обществен живот, е потискащо. Бог знае защо, но напоследък с нея почти не се виждаме. Седмици наред „играхме телефонен тенис“ – оставяхме си съобщения на телефонните секретари, ала така и не се видяхме. Уговорехме ли се за обяд или вечеря, Сам се отказваше в последния момент. Много е заета с подготовката на сватбата, а пък аз – с моята бременност. За пръв път нейният и моят

живот се движат с различно темпо и в различни, макар и не противоположни посоки. Обаче това не е причина за заличаване на приятелство, продължило цели тринайсет години, нали? Слизам от стола и се спускам към коридора да се обадя, ала в мига, в който вдигам слушалката, връзката прекъсва. Питам се дали веднага да позвъня на Сам, но се отказвам; ще ѝ се обадя по-късно, когато имам достатъчно време да си поговорим.

Отново се покатервам на стола, сграбчвам кутията, ала съдържанието ѝ е пълно разочарование; пълна е с копчета, кламери и монети от различни чуждестранни валути на стойност около два паунда. Поглеждам навсякъде, където обикновено оставяме дребни монети – в сапунерката в банята на долния етаж, в купата на масичката в коридора, в чашата за кафе на кухненския плот, в чекмеджето на бюрото ми. Нямо нито едно пени. Обзема ме отчаяние, търся под възглавниците на канапето, поглеждам под леглото. И се натъквам на кашончето със старите ми дневници.

В миналото не пропусках ден да не запиша мислите и преживяванията си, надеждите, мечтите и страховете си – така най-малкото бях сигурна, че ще имам отзивчива и съчувствена публика. Седмици наред не съм преглеждала записките си. Престанах да водя дневник малко след като разбрах, че съм бременна. Първите дни преминаха „под знака на повръщането“, страница след страница от дневника ми бяха изпълнени с описание на спринтирането ми до тоалетната; накратко, получи се досадно четиво, което няхах желание да си припомням. Може би отново ще започна да си водя записки, за да опиша невероятните промени на тялото и на мисленето ми, които, признавам, са забележителни.

Взимам дневника за 1999 година – дебело томче, подвързано с кафява кожа, подушвам го, усещам познатата приветлива миризма. Страниците са изтънели от прелистване. Не мога да устоя; коленича, после сядам на пода, облягам се на леглото и започвам да чета.

Попаднала съм на пасажа, описващ полета с балон. Беше незабравимо преживяване! Ето и подробно описание на пътуването ни до Малдивските острови. Сякаш отново усещам ситния пясък между пръстите на краката си. С Хю правихме секс на плажа, на шезлонг, в басейна и (съвсем прозаично) в хотелската стая. Дневникът ме връща към времето, когато бях стройна като фиданка и носех секси бельо. Неволно се усмихвам, прелиствам страниците отзад напред. Рожденият ми ден. Сам организира галавечеря в „Титаник“. Присъстваха куп приятели и познати, включително Джулия и Карл, Брет и Дру. Само Хю го нямаше.

Заобиколена бях от хора, но се чувствах ужасно самотна. Бързо прелиствам назад. Коледа, Коледата, на която Хю вечеря и със семейството си, и с мен, ала го призна чак на следващия ден, когато му прилоша. Още живееше с Бека, но се измъкна под предлог, че трябва да изведе кучето, и прекарахме заедно около час и половина. Беше адски мило. Нали?

Ненадейно еуфорията ме напуска. Косъмчетата на тила ми настръхват, устата ми пресъхва. Ако не знаех истината, бих казала, че чувствам угризения на съвестта... по-точно – срам. Какво е правила Бека в коледната нощ, когато Хю е „разхождал кучето“? Радвала ли се е, че е извел животното, за да не ѝ пречи, или се е ядосала, задето я е оставил сама да изкъпе двете деца, превъзбудени от коледните подаръци? Как така досега не съм се замисляла по този въпрос?

Потръпвам.

Спомням си признанието ѝ, че като малка е мечтала да има великденско яйце от „Торнтън“, което подсилва чувството ми за вина. Ако е мечтала за шоколадово яйце, какво още е искала от живота? Не и да бъде самотна майка. Коя жена го иска?

– Да му се не види, какво ти става! – възкликвам. – Става въпрос за Бека!

Защо я съжалявам?

Бека не е от хората, които си оставят магарето в калта. Тя е история, минало свършено време. Пък и защо да ѝ съчувствам, след като е сложила рога на мъжа си с треньора по тенис? Разбира се, нямам доказателства и тя категорично отрича, ала Хю твърди, че е имала връзка с мускулестия младеж. Сега излиза с някого, щастлива е, няма причина да я съжалявам. Разгръщам на друга страница, отчаяно се опитвам да върна главозамайващата еуфория, която изпитах, посягайки към дневниците. Знам кой пасаж неизменно повдига настроението ми. Отварям дневника за 1998 година, подвързан с кремава кожа, и намирам датата 5 март. Знаменателната дата на знаменателния купон, когато с Хю прекрчихме границата и от „обикновени приятели“ станяхме „много добри приятели“.

Празненството беше организирано от агенцията по случай назначаването ми на по-висока длъжност; поканила бях Сам, Хю и Бека. Както очаквах, Бека отклони поканата под предлог, че не е могла да осигури детегледачка. Накратко, „връчи ми Хю на поднос“, както се казва. От агенцията бяха наели лимузина да ме закара до къщи, предвиждайки как ще се натряскам до козирката и не ще съумея да повикам такси, камо ли да продиктувам на шофьора домашния си адрес. Предложих на

Хю лимузината да закара и него. Домовете ни се намираха в противоположни посоки, тъй че, като прие предложението, той недвусмислено показа какви са намеренията му. Вероятно никога няма да разбере как става така, че се стигна до първата ни целувка. В един миг обсъждахме факта, че 54 процента от газираните напитки се консумират от младежи под 24 години, в следващия Хю ме целуваше. Години наред мечтаех за него, желях го, чаках го и бях омръзнала на околните като парче от 1960 година, ненадейно най-съкровеното ми желание се бе сбъднало, освен това изглеждаше като най-естественото нещо на света. Невинно като да се наведеш да завържеш обувката си. Всъщност не толкова невинно, защото в крайна сметка правихме секс още в лимузината.

„Едва сдържахме страстта си. Чувствах се толкова секси, че само като кръстосах крак върху крак, едва не «излетях в орбита».“

Препрочитам фразата. Четири пъти.

„Едва сдържахме страстта си.“

Еуфорията отказва да ме връхлети.

Почеркът е мой, дневникът – също. Следователно става въпрос за моя живот. Обаче не съм сигурна. Като че ли се е случило с друго. Набързо прелиствам страниците със записки за април, май, юни. Вече не можехме един без друг, буквално бяхме обсебени; възникнеше ли възможност – бързо гащи долу. Връщам се към дневника от 1999 година. Правихме секс в пет държави, преди да наруша обещанието да не препивам, което си дадох на Нова година. Леле, в какви подробности съм се впуснала! Ако някога ми писне работата в рекламната агенция, като нищо ще си изкарвам хляба с писане на любовни романи, изпълнени с горещи сексуални сцени. Прочитам още един пасаж, после друг. Всички са еднакви. Описала съм как правим секс или защо не можем да се срещнем, за да правим секс. Взимам дневника за 2000 година и започвам да съставям списък на местата, на които сме правили любов. Освен на легла – в много хотели, на моето и на леглото в стаята за гости у Сам – в моя и в неговия работен кабинет, в кабинета на шефа ми, в банята (под душа, във ваната, на пода), в кухнята (върху плота и пералнята), в дневната (на канапето и на креслото), трапезарията (на масата и на пода), както и на стълбището. Освен че купих апартамента преди рязкото повишаване на цените на недвижимите имоти, изглежда, съм изкарала парите на всяка стая. Продължавам със списъка. През 2000 година сме се любили в парници, бараки, плувни басейни, перални помещения и килери, в паркове, селски къщички, коли, кинозалони, вили на брега и на плажове. И още на самолети, влакове, кораби, яhti, в лодки с гребла,

дори веднъж в едноместно кану – преживяването не беше от най-приятните. Елементът на риск, съпровождащ срещите ни, изчезна в средата на 2000 година, когато Хю заживя при мен. Сексът вече не беше така спонтанен, ала честотата, с която го правехме, все още бе забележителна. Две хиляди и първа започна зле и по двата показателя. Затварям дневниците, слагам ги в кутията за обувки и я пхвам обратно под леглото. Потисната съм. Не само защото не си спомням кога за последен път сме се любили, а най-вече защото не помня кога за последно ми се е искало.

Всъщност знам – беше на Великден. Искаше ми се да правя секс с Робърт Пауъл.

Телефонът отново извънпява; този път навреме се добирам до апарата. Обажда се Хю да предупреди, че ще работи до късно. Предполагам, че е известен прогрес, задето изобщо телефонира. Изглежда искрено зарадван, че отивам на фитнес, което малко подобрява настроението ми. Поради причини, които самата аз не мога да си обясня, го задържам на телефона повече от необходимото. Поради причини, които никога няма да проумея, номерът отново действа – гласът на Хю ме ободрява и успокоява.

– Щастлив ли си? – изтърсвам ни в клин, ни в ръкав. Въпросът е рискован и крие много подводни рифове, ала отговорът стопля сърцето ми.

– Не, хремав съм – шеговито подхвърля той.

Разбира се, без значение е, че вече не правим акробатичен секс, дори е за предпочитане – гърбът ми не е протрит от мокета. Без значение е и фактът, че на една Коледа Хю бе принуден два пъти да сяде на тържествена вечеря. Навремето това ми се стори ужасно забавно. Още пет минути си разменяме любезности, после той затваря. Връщам слушалката на вилката и се вкочвам в измамното спокойствие, предизвикано от разговора.

Поглеждам часовника си. Ако не престана да се мотая, ще закъснея за курса.

Какво правех, преди да извънни телефонът? Да, търсех монети. Да му се не види, как не ми дойде наум да погледна в джобовете на самото на Хю? Всеки път когато занеса костюмите му на химическо чистене, намирам в джобовете дребни монети. Тромаво се изкачвам на горния етаж, започвам да ровя из гардероба. Крайно време е да поразчистим терена. С Хю притежаваме прекалено много дрехи, а след раждането на бебето ще ни е необходимо повече пространство. Освен това едва ли отново ще нося купищата рокли, блузи и панталони в черно, които са от

толкова скъпи материи, че не се перат, а задължително се дават на химическо чистене. Преравям джобовите на Хю. Натъквам се на резервния ключ от кабинета му – никога не го намира, когато му потрябва. Пакетче дъвка. Презервативи. Господи, останали са в самото му от време оно! Касови бележки от ресторанти и магазини за облекло. Много е наивен, ако си въобразява, че от фирмата ще му ги признаят като служебни разходи. Хм, странно... никога не сме били в ресторант „Щастливата седмица“. Кога ли го е посетил? Трябва да го попитам дали му е харесало. Във всички списания дават страхотни отзиви за заведението. Най-сетне намирам две монети от по един паунд в джоба на спортното сако. Пускам ги в портмонето си и се втурвам навън – вече закъснявам за срещата с Либи.

Знам какво си мислите. Презервативи и сметка от ресторант за около осемдесет паунда, което означава вечеря за двама. Мислите, че Хю има любовница. Аз също.

Не само очите на бебето се отварят.

35.

С Либи и Мили си поръчваме горещ шоколад и от големите десертчета „Марс“. Приятно ми е да съм в компанията на седемгодишно хлапе – поне не се срамувам от лакомията си. Въпреки че взехме душ, от нас още лъха на хлор и дезинфектант. Само Мили си направи прическа със сешоар; напоследък го избягвам, защото ми се струва ужасно измерително. Не съм си сложила и грим. Защо да си правя труда? Наближава девет – и без това след няколко часа ще трябва да почистя лицето си. Въпреки това мисля, че съм красива.

Лъчезарна.

През последните четирийсет и пет минути се носех на повърхността на водата в басейна заедно около дузина бъдещи майки (поне четири от които бяха по-едри от мен!) и се чувствам фантастично.

– Щях да пукна от смях, когато инструкторката ни каза да подскочим, но без да се разкрачваме, а ти извика, че съветът ѝ е закъснял – подхвърля Либи.

Започваме да се кискаме, докато очите ни се насълзват, а носовете ни потичат.

Ха, да ни бяхте видели!

Мили, за която се опитвам да мисля като за неопикуема,

неповторима радост, напомняща многоцветна дъга, ни поглежда презрително, подхвърля, че напълно сме превъртели. След което ме пита:

– Ще се омъжиш ли? Ако правите сватба, мога да ти бъда шаферка.

Откакто разбра, че Кейт ще бъде една от шаферките на Сам, най-голямата ѝ амбиция е и тя да придружава някоя булка. Напълно я разбирам.

– Доста е сложно – отговарям, изваждам хартиена кърпичка, и започвам да бърша лицето си, за да спечеля време.

Прямотата ѝ не ме учудва.

Вече знам, че е типична за децата. Притежават шесто чувство, подказващо им от кой въпрос се страхуваш, и ти го задават.

– Хю още е женен.

– Възнамерява ли да се разведе?

– Разбира се. Живеем заедно почти две години. – Дори не се изчервявам от лъжата – възприех техниката на Сам да закръглям към по-голямото число; всъщност с Хю сме заедно малко повече от година. – Въпрос на време е да се оженим.

– Дълго ли ще чакаш? Каква е пречката?

По принцип в този момент Либи би трябвало да се намеси и да скастри дъщеря си. Обаче не го прави, което ми подсказва, че се интересува от отговора.

Само че и аз не го знам.

Отново се измъквам с оправданието, че нещата са доста сложни.

– Бека ли прави въртели? – Този път Либи задава въпроса.

– Честно казано, не знам. Не искам да си кривя душата. Само дето адвокатът ѝ е малко муден... – Не довършвам фразата. Мъча се да си спомня с какво Хю обясни забавянето. Спомена нещо за намаляване до минимум на стреса, който ще изпитат децата, и че трябвало да изчакаме до края на учебната година. Но вече изчакахме една учебна година, пък и Том още не ходи на училище. Хю намекна и за някакви финансови условия – знаех, че чака баба му да умре, обаче тя гушна букета още преди осем месеца. Странното е, че аргументите му изглеждат адски логични, ала когато ги повторя (дори пред себе си), отлагането на сватбата ни е необяснимо. Набързо скалпвам отговор, като използвам обясненията, които е давал в миналото. Накарам ли Мили да разбере каква е причината за отлагането, може би и аз ще я проумея.

– Работата е там, че при развода и брака трябва да се съобразяваш с много хора; не става въпрос само за двама души, нито дори за двама души плюс две деца.

– Сигурно си го знаела, преди да му станеш любовница – изтъква Либи; желязната ѝ логика е влудяваща.

– И да, и не. – Въздишам. – Майка му е неутешима – много обича Бека.

– Въпреки че е имала връзка с треньора по тенис ли?

Хм, май я подведох по този въпрос. Представих вероятността като чиста истина.

– Хю не го е споделил с майка си, защото е прекалено състрадателен и знае, че подобна новина ще я сломи. – Може би се старее да ограничи до минимум моите посещения при родителката му, за да щади чувствата ѝ. – По-често се виждам с баща му – бързам да добавя. – Той е по-широко скроен и проявява по-голямо разбиране. – Докато говоря, отпивам от горещия шоколад. Би трябвало да сменя темата, да заговоря примерно за предимствата на детското креватче пред бебешкото кошче, обаче изтърсвам: – Разбира се, съществува още една малка подробност – Хю има любовница.

– Още една ли? – Макар че Либи е най-голямата непукитка сред познатите ми, новината я шашва.

– Да – признавам с въздишка.

Признанието ми се изплъзна, след като казах, че Хю е прекалено състрадателен. Това е опашата лъжа. Доскоро си въобразявах, че е нежен и чувствителен, ала вече не го вярвам.

Разказвам на Либи за сметката от ресторанта, за презервативите и че напоследък Хю почти всеки ден остава в службата дълго след края на работното време. Задавам си въпроса – къде ли задоволява сексуалните си желания, след като изобщо не ме търси в леглото. Тя вече знае за безкрайните ни свади, въпреки че не съм казала и думичка нито на Сам, нито на Джесика. Пък и как бих могла, след като безброй пъти са ме чували прехласнато да възхвалявам Хю?

– Мислиш ли, че има връзка с друга жена? – питам Либи.

– Така изглежда.

– Доказателствата са красноречиви, нали?

Тя прави жест, който е хибрид между кимване и свиване на раменете в процентно съотношение 40 към 60 в полза на кимването.

– Какво ще предприемеш?

– Нямам представа.

Наистина не знам. Мога да му вдигна скандал, да го обсия с въпроси, да настоявам да ми отговори, да крещя, да беснея, да нарежа дрежите му, да издраскам колата му. Теоретично мога да го напусна, макар

да си давам сметка, че едва ли ще го сторя. Та нали не само години наред мечтаех да бъда заедно с него, ами сега нося детето му; моментът не е най-подходящият да си вдигна чукалата. Мога да го пренебрегна, да се престоря, че вече не ме интересува. Или да си затворя очите за доказателствата. Мога да изчакам. След като се роди бебето, ще отслабна, отново ще бъда секси и ще проявявам интерес към плътската любов. Мога да си поръчам още една чаша горещ шоколад. Тъкмо това ще направя.

Най-лесно е.

36.

Прибирам се вкъщи в десет. Заварвам във фойето Хю да преглежда пощата; очевидно се е върнал скоро.

– Пак ли се наложи да останеш до късно? – подхвърлям и едва се въздържа да добавя със заплашителен тон: „В службата.“

– Да, обаче си струваше. Мисля, че постигнахме известен прогрес.

Не го питам в коя област. Той забелязва спортния сак и влажната ми коса, широко се усмихва – не одобряващо като едно време, а по-скоро от облекчение. Но все пак се усмихва, което е приятно разнообразие след многобройните скандали помежду ни.

– Била си в спортната зала, а?

– Посещавам курс за самоувереност във водата, а Либи ми прави компания – напомням му, въпреки че говорихме по темата преди малко от три часа. – В случай че избера този начин на раждане.

Хю оставя на масичката пликовете с кореспонденцията.

– Вечеряла ли си?

– Не. – Ако не се броят марсчетата и грамадният сандвич с авокадо, които си купих на път за вкъщи.

– Да вечеряме навън, тъкмо ще ми разкажеш какво сте правили с Лизи.

– Либи – поправам го, но той не ме чува, защото вече е излязъл от апартамента.

Гладна съм. Както обикновено. Обаче най ми се иска да се излегна на канапето и да гледам телевизия. Само че ако го кажа на Хю, ще бъде равнозначно на обявяване на война. Седмици наред му опявам, че изобщо не излизаме сред обществото. За нищо на света не бива да пренебрегвам поканата за вечеря. Ама и аз съм една неблагодарница! Мъжете си намират любовници, когато партньорките ги пренебрегват, не им

обръщат достатъчно внимание.

Или пък защото са неспособни да упражняват контрол върху половия си орган.

Хю ми предоставя да избира заведението, спирам се на шумен моден ресторант, който често посещавахме, преди да забременея. В мига, в който влизаме, разбирам, че съм сгрешила. Много по-разумно беше да избира заведение с по-интимна атмосфера – в момента бурният нощен живот на Лондон не ме привлича като някога. Отгоре на всичко Хю не ми даде възможност да се гримирам или поне да хвърля анцуга и да си сложа роклята за бременни, която не е творение на прочут дизайнер, но ми е по мярка. Отварям вратата и се натъквам на стена от цигарен дим. Тревожно се питам каква е вероятността да повърна върху някой сервитьор.

Отвеждат ни до масата, която се намира в дъното на ресторанта, сервитьорът издърпва стола, за да седна... с лице към стената. Това е в пълен разрез с етикета – на дамата следва да се предлага най-хубавото място. Дали съм прекалено чувствителна, или ме „кроят“? Оглеждам се, потвърждава се второто ми предположение. Залата е претъпкана с жени, чиито бюстове са по-големи от коремите им. Мразя ги. Мразя гладките им рамене, тесните им бедра. Вече е месец май, лятото прави първите си плахи стъпки в Лондон. Не само дните са по-дълги и дърветата са се разлестили, ами и полите са по-къси и по-прилепнали, тук-там се виждат дрехи в друг цвят освен черния. Знам, че през лятото ще приличам на лоена топка; преди половин час изобщо не ми пукаше, ала изведнъж започва да ми се струва ужасяващо. Щастието, което ме беше обзело в плувния басейн, започва да се изпарява. Либи (дори до известна степен Мили) ми действа успокояващо; поглеждам Хю, който седи срещу мен, и ненадейно се усещам така, сякаш съм се насадила върху съвкупляващи се таралежи.

Не съм щастлива, когато съм с него. Откъдето и да го погледнеш, заключението ми е потресаващо.

Не, не е върно.

Не може да бъде!

Няма да позволя да се случи.

Нещастна съм, защото съм заобиколена от стройни жени. С Либи ми беше хубаво, тъй като бяхме в компанията на бременни с безформенни фигури. Той не е виновен, нали така?

Прелиствам менюто, изпод око поглеждам Хю. Почти очаквам да видя, че на челото му е татуирано числото на Сатаната или че очите му

са кръвясали – непременно трябва да има някаква външна проява на подлото му предателство.

Очите му са все така зелени и закачливо проблесват. Изглежда самоуверен, щастлив, спокоен. Не прилича на човек, измъчван от угризения на съвестта. Може би прибързано го обвиних в изневеря. Така или иначе някаква си сметка от ресторант не е признание за вина, подписано със сперма. Спомнете си колко се вбеси Отело от някаква си носна кърпичка и колко трагични бяха последствията. Хю е олицетворение на невинността.

Само дето знам, че до съвършенство владее уменията да се преструва.

Умение, за което навремето бях благодарна. Каква глупачка съм била!

Мозъкът ми сякаш ще се самозапали. Не знам какво да мисля. Стомашното неразположение се е прехвърлило в главата ми. Съсредоточавам се върху копчетата за ръкавели на Хю, които са от бяло злато и са гравирани с инициалите му. Подарих му ги по случай повишението в длъжност. Блестящите копчета за ръкавели, добре подрязаните нокти, идеалните ръбове на панталона му са се съюзили да ме убедят, че това е същият човек, на когото сутринта казах „довиждане“. Едва забележимо наболата брада върху изваяната му брадичка също внушава доверие. А и е невъзможно тези дълги ресници да принадлежат на измамник и прелюбодеец!

Прогонвам от съзнанието си страшните мисли, опитвам да се разсея, като отново оглеждам залата.

Освен супермацките се забелязва наличие на много колеги от рекламния бизнес и на хора, които са на прага да станат милионери – средната възраст на присъстващите е двайсет и две години. Чувствам се престаряла. Въпреки очевидната си умора Хю изглежда спокоен, самоуверен. Не знам какво ме плаши повече – дали че се чувствам като риба на сухо, или че той явно плува в свои води.

Усмивва ми се и подхвърля:

– Разкажи ми за курса по плуване, на който сте били с Лизи.

Подчинявам се, макар да знам, че изобщо не ме слуша. Непрекъснато се озърта, преценява с кого трябва да се ръкува, на кого да махне, кой е длъжен да му махне. Дълбоко си поемам дъх, устоявам на изкушението да се оплача, че нито едно от ястията, включени в менюто, не е подходящо за моето състояние – избобилстват ордьоври със сурова риба, блюда с мазни сосове, приготвени с кремсирене или с алкохол, бифтеци

и пържолите алангле. Избирам салата от риба тон. Хю пресушава мартинито си, поръчва богата вечеря и бутилка вино. Разказвам му как бебето рита като обезумяло, когато по високоговорителя край басейна звучи рокмузика, и как се успокоява под звуците на произведение на Моцарт. Той повдига вежда в знак, че проявява интерес, което е адски чаровно. Жестът изглежда спонтанен, само дето съм виждала как Хю го упражнява пред огледалото в банята. Известно ми е, че го прилага, когато представя проектите си пред клиентите. Все пак упорито продължавам да дърдорям. Разказвам му шегата за разтворените крака, той се засмива.

Прекрасно е да го накараш да се засмее! Въпреки че човекът, който седи срещу мен, още е женен за Бека и може би има връзка с още една жена, още го обожавам. Обичам го дори когато се караме като куче и котка, камо ли когато ми доставя физическа наслада. Смехът му стопля сърцето ми.

– Ако искаш, ела следващия път – подхвърлям. – Повечето жени водят партньорите си. – Спестявам си факта, че въпросните партньори явно не са в басейна по собствено желание.

– Няма начин, защото ще обидиш Лизи, кифличке – заявява Хю с толкова умело изиграно съжаление, че чак ми идва да му повярвам.

– Либи – поправям го машинално. Казвам си, че трябва да забравя презервативите в джоба на самото му. И сметката от ресторанта. Както и вечните му закъснения след работа. Той ми принадлежи. Чаках го толкова дълго, че няма да позволя на някаква незначителна любовна авантюра, която може би е само плод на въображението ми, да ми попречи да виждам най-важното. А най-важното е, че Хю вече живее с мен. Избра мен. А сега нося детето му. Редно е да се оженим.

Както навремето той се ожени за Бека. Мамка му, никога не съм мечтала за бяла булчинска рокля и триетажна торта, ала ненадейно това се оказва единственото, което искам с цялото си сърце и душа. Искам да бъде съпруга. Изпитвам необходимост да бъде съпруга. Искам венчална халка. Искам гаранции. Разбира се, знам, че халката не е гаранция за солиден брак, ала желая онова, което е имала Бека. Въпреки че ѝ го отнех насила. Въпреки че друга жена вече ми го е отнела на мен. Докато след курса по плуване пътувах към къщи с таксито, се опитах да видя положението през погледа на Хю. Напоследък му се събра прекалено много – и емоции, и работа в агенцията. А пък аз толкова бях заета със себе си, че изобщо не му обръщах внимание. Доскоро живо се интересувах от кариерата му, а сега гледам на професията му само като на средство за осигуряване на пари за бебето ни. Искане ми се да преуспее, но не защото

ме е грижа за самочувствието му – важното е да продължи да получава голяма заплата. Откровена съм с риск да ме помислите за гадна материалистка и да ме обвините в непочтеност към него. От друга страна, знам, че откакто размерите ми се увеличиха два пъти, в неговите очи не съм и наполовина предишната Джорджина. Вече не намирам теми, които да го заинтересуват. Не го гледам как играе ръгби или крикет. Не съм му компания в пиенето и пушенето. Не правя секс с него.

За сметка на което ежедневно му вдигам скандали.

Може би не аз, а той е ошетеният.

– В басейна се чувствах страхотно. И знаеш ли защо? Защото е достатъчно голям да ме побере. – Правя смешна физиономия с надеждата да му внуша, че не се самосъжалявам, а се надсмивам над себе си.

– Научи ли нещо?

– Да. В курса са се записали дванайсет жени, девет от които не са искали да забременеят; научих да не се осланям на ритмиката като метод за контрацепция.

Хю отново се засмива. Ненадейно хваща ръката ми. Отдавна не е бил с мен – страстта, която смятах за изчезнала, се възпламенява, струва ми се, че възбудата стига чак до връхчетата на косата ми.

– Нямам търпение бебето да се роди – мълви той.

Просълзвам се от щастие. Божичко, колко несправедлива съм била към него! Колко прибързано го осъдих. Хю е най-милият, най-прекрасният човек, когото познавам. Най-добросърдечният, най-състрадателният, най-отзивчивият мъж в целия свят.

– Наистина ли? – Усмивам се още по-широко.

– Да. Нямам търпение да станеш каквато беше преди.

– Каквато бях преди ли? – повтарям като олигофрен.

– Ей такава... – Той пуска ръката ми, за да очертае във въздуха нещо като пясъчен часовник. – Обаче като гледам как трупаш килограми, май доста ще се озориш. Престани да се тъпчеш с тъпите шоколадчета „Марс“. Вредни са за здравето.

Трупам килограми! Тъпча се!

Мръсник!

Докато пътувах към къщи, реших, че най-важното в момента е да предотвратя разпространението на заразата. Възнамерявах да забавлявам Хю с остроумни анекдоти за курса за бременни и със случки от ежедневието ми в службата. Дори репетирах историите си, грижливо подбирайки думите, за да не излезе, че отново се оплаквам. Смятах да се престоря на изпълнена с възбуда и желание за работа след съвещанията,

на които присъствах през деня (както неизменно се случваше в миналото), ала изведнъж изгубвам всякакво желание. Отпява ми се да представя в розова светлина случилото се през деня, както и да кажа истината. Мисля, че едва ли ще проявя достатъчно воля да възвърна предишната си фигура. Бягане, гимнастика, вдигане на тежести, гладуване – мъчих се толкова време, че ще ми държи влага за цял живот. Освен това след раждането на бебето, няма да имам време за себе си. Божичко, колко ми се иска да съм си у дома под завивката!

Сама.

Сервитьорът донася ордъовъра на Хю. Май и аз трябваше да си поръчам – тъкмо щях да намеря занимание за езика си. Очевидно съм загубила способността да го държа зад зъбите си, защото изведнъж се чувам да казвам:

– Джесика ме обича, въпреки че съм станала дебелана. Също и Либи.

– И аз те обичам, въпреки че си дебелана.

– А, значи ме смяташ за дебелана!

Хю въздиша – въздишката му е по-красноречива от всякакъв коментар.

Двамата мълчим. Той дъвче и се оглежда. Аз се вирам, в ръцете си и се напъвам да измисля нещо духовито. Какъв беше планът ми? Да го забавлявам с остроумни анекдоти или да го пробода в сърцето с ножа за риба? Не помня.

И Хю явно среща затруднение при поддържането на забавен и оживен разговор. Най-накрая нарушава мълчанието:

– Сам се обади преди час. Търсеше теб.

– Така ли? Каза ли да ми предадеш нещо?

– Не.

– Сигурно иска да се оплаче от поредната спънка в плановете ѝ за сватбата.

– Сигурно.

Зарекла се бях да я потърся още тази вечер. Сто пъти беше за предпочитане, отколкото да приема поканата на Хю за тази жалка „среща“. Отново замълчаваме. Грабвам ножа, започвам да го прокарвам по ръба на масата. Искрено се надявам, че изнервям Хю.

Тъкмо напротив. Той ме скастрия с поглед, чувствам се така, сякаш съм Том или Кейт. Оставям ножа, скръствам ръце на скута си. Не това имах предвид, когато приех да вечеряме в ресторант. Защо не се смеем, не бърборим, не се възбуждаме взаимно? Блъскам си главата да кажа

каквото и да е. Нещо духовито, което ще направи впечатление на Хю, ще предизвика усмивката му, дори онзи бурен, очарователен смях, в който още съм влюбена. Ама че съм патка загубена!

– Може би Сам се е обадила да ме посъветва как да стерилизирам шишетата на бебето – подхвърлям. – Откакто забременях, приятелките ми все гледат да насочат разговора към тази тема. – Давам си сметка, че репликата ми не е нито интересна, нито духовита, но друго не ми идва наум.

– Може би причината е у теб – отбелязва Хю и хапва голямо парче месо, което едва ли не още мучи в устата му.

– У мен?

– Може би.

– Твърдиш, че досаждам на събеседниците си, така ли?

– Не.

– Тогава какво намекваш? – Чувам истеричните нотки в гласа си, вече не ми пука дали съм елегантна, духовита или забавна. Ако Хю реши да пусне в действие тъпия си самонадеян смях, ще му го навра там, дето слънце не го огрява.

– Прекалено често говориш за бременността и за... ъъ...

– Бебето – подсказвам.

– Да. Именно.

– Че какво му е лошото да говоря на тази тема?

– Нищо. Няма лошо. Казвам само, че ти подхващаш темата, не приятелките ти.

– Твърдиш, че съм досадница.

– Не.

Отрича, но аз знам, че го мисли.

Сервиторът, който идва да вземе чинията му, го спасява от по-нататъшни обяснения. Преди да възразя, че почти не е докоснал карпачото, Хю прави знак, че е приключил с ордовъра.

Въпросът е, че може би има право. Откакто получих просветление и „приех друга вяра“, вероятно съм станала от онези жени, които говорят само за бременността си и ужасите, свързани с нея. Но Сам говори само за предстоящата си сватба, нали? Божичко, представям си как в бъдеще приятелите ми ще идват на вечеря у дома и ще умират от скука, докато им разправям забавни историйки, започващи с: „Джейми/Мирабел/Джайлс/Хети (още не съм измислила име на детето) днес каза нещо много смешно...“

Ако не внимавам, ще стана копие на онези противни жени, които те

отрупват със снимки на бебето си и настояват да изгледаш любителския видеофилм за първата му Коледа, въпреки че ако се интересуваш от въпросното бебе, то присъства и можеш да го видиш „в оригинал“, така да се каже. Ужас! Заричам се, че ще избирам други теми. От този миг нататък ще престана да се оплаквам от болките в гърба, от подутите глезени. Думата „бременност“ ще бъде заличена от речника ми. Едва ли ще ми бъде толкова трудно – та нали не говоря за това непрекъснато? Наистина имам я други теми.

– Как мина денят ти? – питам Хю, усмихвам се възможно най-широко.

– Случиха се доста интересни събития...

Така и не разбирам какво е било интересното, защото слушам с половин ухо – обмислям плюсовете и минусите на кърменето. Машинално ровичкам салатата, изведнъж забелязвам студения му поглед – разбрал е, че не го слушам. За да опровергая предположението му (което отговаря на истината), че пак мисля за бременността, изтърсвам първото, което ми идва наум:

– Адвокатите свързаха ли се с теб по повод решението за развода? – В следващия миг разбирам, че е било по-мъдро да призная, че съм си мислила дали да сложа къси чорапи в чантата, която приготвям за постъпването си в болницата; чувала съм, че по време на раждането стъпалата се вледенявали.

– Не.

– Май действат доста бавно, а? За толкова време можеше да се прокара закон в парламента.

– Намекваш, че е по моя вина ли?

– Не. Обаче би трябвало да знаеш каква е причината за протакането. Бека ли прави номера?

– Защо изведнъж проявяваш толкова голям интерес? – Тонът на Хю е като на човек, който се опитва (отчаяно) да не избухне, ала (явно) няма да се въздържи.

Нес мога да изтърся: „Защото с Либи говорихме по въпроса и си дадох сметка, че обясненията ти са толкова немощни, че отпадат след първото препятствие“, нито да кажа: „Защото имам повод да мисля, че си си хванал любовница. Друга, освен мен.“ Затова уж безгрижно подхвърлям:

– О, няма значение.

– Не те интересува дали съм разведен, така ли?

Явно вместо да демонстрирам безгрижие, в очите му изглеждам

брутално безразлична. Разговорът взе същата насока като одеде, когато подхвърлих, че Джесика ме обича, въпреки че съм станала дебелана. Изпаднах в положение, при което винаги ще съм губещата. Хю избърсва устните си със салфетка, хвърля я в чинията си.

– Не съм го казала! – изръмжавам.

– Каза го! – просъсква той.

– Защо се заяждаш? – Хвърлям ножа и вилицата върху салатата, която едва съм опитала.

– Не се заяждам.

Отново замълчаваме. Хю запалва цигара. Май цели да ме предизвика. Няма да му доставя удоволствието да се развикам, само го стрелвам с убийствен поглед. Сервитьорът взема чиниите ни, с посребрена лопатка събира трохите от покривката, ала присъствието му не разведрява атмосферата.

Това е поредната вечер, изпълнена с „радост и добро настроение“.

37.

– Какво си направила?

– Я стига! Реагираш така, сякаш признах, че съм се записала в Чуждестранния легион.

– Изненадата ми едва ли щеше да бъде по-голяма.

– Джулия, не е толкова страшно.

– Кой те откряна?

– Сам ми даде номера на телефона.

– Аха, ясно. Само тя се занимава с подобни шуротии.

Бързам да се оправдая:

– Искаше ми се някаква промяна.

– Прави каквото знаеш! – Джулия се връща на бюрото си, като озадачено клати глава.

Престъплението ми, което така я ужаси, е, че посетих известен магазин за козметика и разговарях с една от консултантките. Нали се сещате – това е жена, която те съветва какви цветове да носиш и как да се гримираш. Преживяването беше зашеметяващо. Разбира се, след като преглътнах първия въпрос: „Каква е косата ви – кестенява или руса“? (Отговорът е: „В момента е руса с изключение на корените.“ Не че повярвах на глупостите, които ми надрънка онази жена в аптеката, но човек трябва да внимава, нали? Никога няма да си простя, ако в думите й

се е съдържала известна доза истина, пък и не си струва да рискуваш, за да удовлетвориш суетата си.) След като със Сесилия (личната ми консултантка) се разбрахме, че след раждането отново ще стана „естествена“ блондинка, тя започна да ме съветва какви цветове да нося. Доближаваше до лицето ми различни парчета плат, опъна косата ми с помощта на разноцветни фиби, за да прецени „към кой сезон спадам“. Най-изненадващото е, че се забавлявах страхотно. За пръв път от месеци насам настроението ми се повиши, почувствах се женствена. Споделих го със Сесилия, а тя възкликна:

– Защо не си се чувствала женствена?

– Не е ли очевидно? – Посочих големия си корем.

– Скъпа, сега си по-женствена отвсякога! – задъхано произнесе тя.

Явно ми подхождат светлосиньо, индигово и най-светлите тонове на виолетовото. През лятото трябва да предпочитам тъмнозеленото (едва ли ще се престава), а на съвещания, на които искам да наложа мнението си, е задължително да нося дрехи в цвят на нефрит. Затова днес съм избрала именно този цвят. Е, не съм си купила костюм и още нося дълга бяла рокля, която прикрива много грехове, ала около кръста си съм омотала широк шал с цвят на нефрит, екстравагантната ми чанта е отровнозелена. Въобще реших си, че изглеждам адски шик; Джулия обаче явно смята, че това е поредното ми безумие, причинено от хормоналната промяна.

Отново подава глава през откритата врата на кабинета ми. Очаквам да продължи тирадата си на тема, че когато работиш в рекламна агенция и особено когато имаш среща с клиенти, черната дреха е задължителна, ала тя ме изненадва:

– Заповядай. Ако наистина си решила коренно да промениш външността си, карай по пълната програма. – Подава ми шишенце с изумруденозелен лак за нокти. – Повикай ме, когато стигнеш до ноктите на краката. Предполагам, че ще ти трябва помощ – добавя с широка усмивка.

* * *

До преди известно време прекарвах буквално часове в магазините за козметика. Представата ми за рая бе да убивам безкрайните съботни следобеди, като бъркам в бурканчета с мазни кремове или пробвам на опакоето на дланта си различни блестящи пудри. Ако на пазара се появяше ново мазило, аз го притежавах още преди рекламата за него да се появи във „Вог“.

Влюбвам се в козметичните продукти в примамливи опаковки, както някои жени се влюбват в Брад Пит. Несъмнено за порасналите момиченца магазинът за козметика е заместил магазина за шоколадови изделия. Ала макар да ми беше приятно да се „преобразя“ под вещото ръководство на Сесилия (държа да отбележа, че наистина наложих мнението си по време на съвещанието – убедих мовчетата, че суши-барът не е подходящо място за обяд), ясно си давам сметка, че смисълът на живота ми не е в гримирането.

Мисля, че Сесилия имаше право, като каза, че сега съм по-женствена отвсякога. Нощем лежа будна, слагам длан на корема си. На моето бебе. Коремът ми не е само планина от мастни натрупвания, а чудо на природата. Усещането е главозамайващо. Убедена съм, че това е най-важното дело в живота ми. Или, както американките казват: „привилегирована съм, че в утробата ми расте бебе“.

Струва ми се, че ще се пръсна от вълнение.

38.

През юни, когато влизам в седмия месец, ненадейно се превръщам в Херкулес. Преливам от енергия и щастливо очакване. Ала макар да съм се отърсила от летаргията, знам, че още съм заложница на хормоните. Вместо да чета „Маркетинг“ или да пазарувам, насочвам енергията си към боядисване на апартаента и лъскане на паркета. После засаждам цветя в сандъчета и ги нареждам на первазите на прозорците, суша билки, дори почиствам с прахосмукачка пространството зад канапето. Либи е във възторг. Твърди, че „гнездя“.

Заявявам, че това са пълни глупости. И го вярвам.

– Не свивам гнездо! – възкликвам. – Просто искам жилището да бъде чисто, уютно и... готово.

– Имаш право. Ама и аз съм една глупачка – как можах да го объркам с гнезденето – ухилва се тя.

– Освен това така избягвам да се появявам на обществени места – добавям, като не забравям да преплета пръсти за късмет.

* * *

Осем вечерта е. Навела съм се над кофа с гореща вода, ръцете ми са потопени в пяната. Изведнъж виждам отражението си в огледалото на банята. Само че това не съм аз, нали? Защото жената в огледалото,

първо, мие пода, второ, носи евтини джинси, изцапани с боя, които вместо с колан е пристегнала с широк шал. Косата ѝ хем е за боядисване, хем е мръсна и е прибрана на кок. Жената прилича на лоена топка. Освен това се усмихва, сякаш ѝ е приятно, задето търка плочките на пода, и е толкова изобретателна, че използва четка за зъби, за да изчисти мръсотията от фугите.

Изглежда ми позната, но не прилича на мен... а на... Пени или Бека. Свалям гумените ръкавици и ги запращам на пода, те плъсват до кофата.

Обзема ме паника, телефонирам на Сам да разбере дали се превръщам в копие на Бека. Не се страхувам да я попитам, защото знам, че ще предпочете да излъже, отколкото да ме наскърби – ще го отрече категорично, така и на двете ще ни стане хубаво.

Най-изненадващото е, че тя си е вкъщи.

– Най-сетне ще поговорим – казвам. Напоследък само си разменяме съобщения по телефонния секретар – откакто се върнахме от Уелс, само веднъж се срещнахме на кафе. Направи ми впечатление странното ѝ поведение. Сияеше от щастие, докато ѝ се обади шивачката да уточнят дължината на воала. Настроението ѝ се развали, стана раздражителна, разбрах, че ме слуша с половин ухо. Смятам, че причината за неразположението ѝ е някаква глупава диета.

– На всяка цена трябва да се видим – заявява тя.

– Едва ли си свободна сега...

– Свободна съм! – прекъсва ме. – Чакай ме, идвам веднага.

Оглеждам се – жилището е обърнато с краката нагоре. Преди да се заема с плочките в банята, подрежда гардеробите. По-точно извадих всичко – сака, костюми, блузи, панталони, чанти, кутии за шапки, фалшиви цици (които малко приличат на пилешки дреболии) – и го струпах по всички свободни повърхности, но забелязах, че подът в банята е мръсен и се захванах с търкането.

Смених рамките на репродукциите на Климт (картините наистина изглеждат по-шик със златни рамки), обаче нямах време да ги окача в спалнята, затова още са облежани на стената в дневната. Вчера ходих в „Теско“ – изкупих половината магазин, но само част от покупките са разупаковани. Виждам поне три купа с дрехи за гладене, а малкото свободно пространство на пода е „украсено“ с отворени книги за бременни и списания. Апартаментът ми изглежда като квартирата на Либи. Отдалечен е на светлинни години от елегантното жилище, подредено според фън шуй, което поддържах доскоро.

– Да се срещнем навън – предлагам. – Хванали са ме нервите, предпочитам да изляза.

* * *

Ако не познавате Сам, няма да повярвате, че има успешна кариера. Трябва да си доста издръжлив и талантлив, за да бъдеш консултант по мениджмънт, а тя е отличен консултант. Свикнала е да посещава модни заведения, тъй като много често обядва и вечеря с клиенти. Изпреварих я и вече седя в ресторанта, когато тя влиза и се приближава до масата; наблюдавам я как с небрежен жест сваля сакото си, умело начервява устните си и си поръчва водка, преди да седне. Заговарям я едва след като разстила на коленете си снежнобялата колосана салфетка:

– Е, какво ново?

Струва ми много усилия да се преструвам на учтива, не веднага да я обсия с въпроси, отговорите на които живо ме интересуват – например дали се превръщам в Бека, дали й харесват имената Джак и Тоби за момче и Елън за момиче. Все пак й давам възможност първа да изплюе камъчето.

– О, нищо особено – промърморва тя. – Изведнъж ми хрумна колко хубаво ще е да си поговорим насаме.

Не ме заблуждава дори за частица от секундата. С учудваща бързина сервитьорът донася водката й, тя я изпива също тъй бързо и поръчва втора. От километри личи, че си е наумила нещо.

– Донесете ми чаша минерална вода с резенче лимон – обръщам се към сервитьора. Напоследък се опивам от добродетелта си и вече не копнея за шампанско. – Как вървят приготовленията за сватбата? – От пет месеца насам всеки мой разговор със Сам започва с тази фраза.

Обикновено тя отговаря ентузиазизирано и многословно, ала днес е изненадващо лаконична:

– Добре.

– Само това ли ще ми кажеш?

– Ами да! Друго няма.

– Да не би да се е случило нещо фатално, например панделките на роклите на шаферките да не съвпадат по цвят с розите, с които ще бъде украсена църквата? Или пък три пъти си изчислила времето, за което колата ще измине маршрута от жилището ти до храма, а сега ти предстои да намериш средната скорост, с която ще се движи сватбеният кортеж?

– За теб това е майтап, нали? – озъбва се Сам.

Оставам като ударена от гръм. Познавам я от години, ала никога, абсолютно никога не съм я чувала да се сопва на някого. Сам е олицетворение на добросърдечие, отлично възпитание и тактичност. По-скоро би ходила по въже, и то без предпазна мрежа, отколкото да влезе в конфликт с някого. Често се питам как добротата ѝ и понякога лекомисленото ѝ поведение се връзват с професията ѝ. Но ако се съди по успехите ѝ, явно те са разковничето.

– Ставам само за майтап, а? – изсъсква, изпива на един дъх втората водка и веднага поръчва бутилка „Шабли“.

Отпивам от минералната вода, оставам чашата, пресягам се през масата и стискам дланта на Сам:

– Не е вярно, скъпа. Никога не ти се присмивам. – Въпреки че не е съвсем вярно, знам, че тя изпитва необходимост именно от подобно уверение. – С нещо обидила ли съм те?

– Не. Не е свързано с теб.

Въздъхвам от облекчение и я насърчавам да прегледа менюто. Мислено се нахвърлям върху ястията, изпитвам безкрайно удоволствие да си представям вкуса на всяко; за разлика от мен Сам явно не се интересува от съблазнителните блюда – с безразличие се визира в червените чушки, пълнени с мус от треска, или гаспачото с пушена шунка, като че ли се намираме в „Макдоналдс“ и сме си взели сандвичи със сирене и две порции пържени картопки. Поръчвам си ориенталска салата с пържено патешко месо и сос от кашу, после печен калкан. Моля сервитьора да донесе още хляб и отбелязвам, че вероятно ще ми остане място да хапна и пудинг. Сам явно не е на себе си – дори не се изненадва от огромното количество храна, което възнамерявам да погълна. Но и аз май не съм на себе си – струва ми се, че след като изконсумирам всичко, което съм поръчала, с удоволствие ще похапна сандвич със сирене и пържени картопки. Сам продължава да се визира в менюто, като че ли среща затруднение при избора. Предполагам, че още е на диета заради сватбата, затова ѝ посочвам блюдата, които съдържат най-малко холестерол. Тя кимва, покорно приема предложението ми, сякаш изобщо не я е грижа какво има в чинията ѝ.

Питам се какво ли я е извадило от равновесие.

– С Джеймс се целунахме – изтърсва ни в клин, ни в ръкав.

О, това ли било?

– Беше френска целувка... с език и прочие... и ми беше адски хубаво. – Говори бързо, като че ли се страхува, че смелостта ще я изостави. Не знам дали очаква да я поразят мълния, или да получи голямата

награда.

– Говориш за Джеймс, който...

– Ще ми се пада девер – нетърпеливо ме прекъсва тя.

Навремето и тя, и други мои приятелки ми правеха подобни признания, и то много често. Обикновено обръщам всичко на шега, като възкликвам: „С един куршум два заека, а?“; защото действия успокояващо. Днес не смея да коментирам, докато не разбере точно какво означава признанието ѝ.

– Само веднъж ли? – питам, опитвайки да преценя степента на провинението.

Сам кима усърдно, но след като няколко пъти повтаря: „Разбира се, само веднъж!“, кимането се трансформира в поклащане на глава.

– Два пъти ли?

Завърта глава. Ясно!

– Трезви ли бяхте?

Кима утвърдително.

– Само се целунахте ли?

Пак завърта глава. Чувстам се като зъболекар от викторианската епоха, който се мъчи с ковашки клещи да извади зъб.

– Имаме... – Тя поглежда изпод око кой седи на съседните маси. – Имаме връзка, не ми идва наум по-подходяща дума. – Събира смелост и уверено повтаря: – Да, имаме връзка.

Извърщам поглед към огледалото на стената – дали пък не приличам на свещеник, та Сам се е претрашила да се изповяда пред мен? Напразно се опитвам да скрия изненадата си. Сам има връзка с бъдещия си девер! Явно нашият свят върви към пропаст. Грабвам още едно хлебче, поръсено с тиквени семки, съсредоточено го мажа с масло.

– Откога?

– Откакто бяхме в Уелс.

Откакто забременях и чета книги за бъдещи майки, броя живота си на седмици, затова бързо изчислявам:

– Четиринайсет седмици... повече от три месеца, така ли?

– Да.

– Но ти беше толкова щастлива през последните месеци!

– Вярно е.

– Мислех, че се радваш, задето ще станеш съпруга на Гилбърт.

– Стрещила си.

Очевидно е, че изпитва непоносими душевни терзания. Набързо преценявам положението. Джеймс е страхотен симпатията –

интелигентен, чаровен и неустоим. Бас държа, че е много добър в леглото – забелязах го, въпреки че в сегашното ми състояние либидото ми клони към нулата.

– Само сексът с него ли те привлича? – Иска ми се отговорът ѝ да е положителен. Ще ѝ бъде много по-лесно в бъдеще.

Обаче Сам поклаща глава:

– Мисля, че съм влюбена в него. Повярвай, не съм го искала, ала щом зърнах Джеймс, разбрах какво ще се случи. Притежава всички качества, които харесвам у Гилбърт, само дето е по-млад, по-енергичен и по-... – Тя се взира в чашата си, като че ли търси думата на дъното ѝ. – По-жизнен. Отначало си казах, че помежду ни има само безпрецедентно сексуално привличане; то наистина е почти осезаемо. Докато пътувахме към Уелс, във въздуха сякаш имаше електричество – страхувах се, че Гилбърт ще го усети, за щастие страховете ми не се сбъднаха.

Бедният доверчив Гилбърт.

Задръстеният стар Гилбърт!

– След като играхме раундърс и похапнахме пай с риба...

– Който е силен афродизиак – подхвърлям, но тя продължава, все едно не ме е чула:

– ...отидохме на разходка в гората. Беше неизбежно, разбираш ли?

– На разходка посред нощ ли? – Тя колебливо кимва. – О, Сам, поддала си се на желанието за ПТН. – На нашия си език ПТН е съкращение от Потенциално тайно натискане – няма начин случайно да попаднеш в подобно положение, трябва да го желаеш. Понякога се впускаш в него без намерение нещата да излязат от контрол, друг път отчаяно ти се иска да се случи именно това.

– Внезапно настъпи онзи момент, в който усещаш, че ще се целунете – знаеш, че не бива, ала все пак ще го направиш. Свеждаш очи, после вдигаш поглед към мъжа до себе си, пак поглеждаш надолу.

– Самм, никой не постъпва така освен актрисите във филмите.

– Как не! Аз реагирах именно по този начин. Любовта ми към Джеймс по нищо не прилича на сладникавите филмови сценарии, той е по-реален от всички мъже, които познавам.

Въпреки че съм поразена от разкритията ѝ, напълно я разбирам. Говори за момент, напомнящ онзи, когато с Хю се целунахме в лимузината. И аз се бях поставила в положение за Потенциално тайно натискане (както впрочем правех години наред), по едно време Хю осъзна каква възможност му се предоставя. Насилвам се да се върна към действителността.

– Още в гората ли правихте секс?

– Не, разбира се! – Сам е потресена от предположението ми. Зашо се преструва на света вода ненапита, след като се чука с бъдещия си дeвер? Съвсем нормално беше да се поинтересувам дали са се погушкали в шубраците като някои Оберон и Титания.

– След Уелс започнахме да се срещаме, но упорито се съпротивлявахме на желанието да спим заедно...

„Господи, колко ми е познато!“ – мисля си.

– До миналата седмица – добавя тя.

– Когато, предполагам...

– Предположението ти е правилно. Но нали самата ти ме посъветва да бъда любезна с него?

– Спиш ли с всеки мъж, с когото си любезна? Не, не ми отговаряй.

Сервитьорът донася поръчката. Сам дори не поглежда блюдото пред нея; въпреки че рискувам да ме помисли за безчувствена, аз се нахвърлям върху храната – имам си оправдание, нали съм вече почти в осмия месец.

– Продължавай – насърчавам я, най-вече защото така ми се предоставя възможност да се тъпча необезпокоявано.

Сам не чака повторно подканяне:

– Той е голямата ми любов. Единственият мъж в живота ми. Похлупакът на моята тенджерка.

Колко романтично! Въпреки сериозността на положението едва държам смеха си.

– С него се чувствам непринудено, усещам, че мога да се усъвършенствам. Той е потенциал, осъществяване! Влюбена съм в него! – Усмивка се толкова широко, та ми се струва, че лицето ѝ ще се разполови. Грамадните ѝ кафяви очи буквално сияят. – Той е първият мъж, с когото се чувствам самоуверена, не се страхувам да бъда „себе си“. Знаеш как е, нали?

Разбира се, че знам. Поне така мисля. Би трябвало.

Не отговарям, тя продължава хвалебственото слово, посветено на Джеймс:

– Не ми се налага да се приспособявам, да се нагаждам, да се променям. Да се преструвам, че се интересувам от хобитата му, да потискам желанията си. С него разговаряме на всякакви теми – детство, работа, амбиции, пътувания, приятели. Най-важното е, че той ме слуша. Не съм му необходима като емоционална патерица, за разлика от другите ми гаджета не вижда в мен само идеалната домакиня или дебелилото ми

портмоне – изглежда, наистина ме желае.

Струва ми се, че е време да я върна към действителността:

– Сам, казвала си същото и друг път.

– Вярно е. Казвах го, защото исках да е вярно. Обаче сега е съвсем различно. Джеймс не прилича на мъжете, с които съм излизала.

И това съм го чувала вече.

– Какво да правя?

Въздишам.

– Какъв отговор очакваш, Сам? Да ти кажа да сложиш край на връзката или да продължиш с пълна пара напред, а? – От опит знам, че когато някой направи подобни признания, не очаква искрен съвет, а чрез самопризнанието успокоява съвестта си. Сам ме гледа изплашено и отчаяно, с обич и надежда, ала не отговаря на въпроса ми. – Как се чувства Джеймс?

– Като мен – уверено отвърща тя.

– Сигурна ли си?

– Абсолютно.

– Не искаш жокер „петдесет на петдесет“, помощ от публиката или да се обадиш на приятел, така ли? – Тя ме гледа начумерено – вероятно се възмущава от цинизма ми. Не подозира, че чувствам облекчение. Ситуацията е сложна, не и катастрофална. Сам е влюбена в брата на годеника си, което, признавам, не е най-благоприятният сценарий. Но ако и той я обича, положението още може да бъде спасено. С Гилбърт се познават по-малко от година. Не отричам, че отначало ще им бъде много трудно, сърцето му ще бъде разбито, ще се чувстват ужасно неловко; ала ако и двамата проявят смелост и отстояват убежденията си, в крайна сметка ще преживеят раздялата. Изказвам съображенията си.

– Съветваш ме да кажа на Гилбърт и да понеса последствията ли? – недоверчиво пита Сам.

– Точно така. За щастие сте разбрали истинските си чувства, преди да се ожените.

– Невъзможно е!

Така се шашвам, че за пръв път от месеци оставям вилицата си доброволно, вместо да я изтръгнат от ръката ми.

– Защо?

– Защото ще се омъжа за Гилбърт.

– Но нали обичаш Джеймс?

– Да.

– И той те обича.

Сам кимва.

– Е, и?

Тя започва да се изнервя:

– Май не ме слушаш! Ще се омъжа за Гилбърт. Ще се омъжа за него. Джеймс не ми е предложил брак.

Зяпвам я като плесната с мокър парцал.

Тя вижда колко искрено е изумлението ми, затова се опитва да обясни:

– Някои мои познати... по-точно повечето ме съжالياват заради манията ми да се омъжа. – „Точно така“ – казвам си. – Намират ме старомодна и ограничена. – „И не са далеч от истината“ – апострофирам я мислено. – Ала те не ме разбират. Предполагат, че ми е необходим мъж, за да открия истинската си самоличност, което изобщо не е вярно. Знаем коя съм. Какво харесвам. Какво искам от живота. Няма причина да тъжа, нали? – Предполагам, че въпросът е реторичен, затова не бързам да отговоря, че да се омъжиш за даден човек, докато си влюбена в брат му, е доста тъжно. – Професионалната кариера не ме задоволява. Признавам, че е вълнуващо да пътуваш в чужбина и да ръководиш екип от дванайсет души, голямата заплата също не е за пренебрегване, но...

Думичката „но“ кръжи във въздуха като досаден комар. Олицетворява онова, което не може вечер да стопли леглото ѝ.

– Но най-съкровената ми мечта, най-голямата ми амбиция е да се омъжа.

Не ми казва нищо ново. Решавам да опипам почвата:

– И все пак най-важното е за кого се омъжваш, нали?

– Всъщност не. Вече няма значение.

Струва ми се, че никой не е бил толкова откровен с мен. И че това е най-тъжната история, която съм чувала.

– О, Сам – промърморвам, напразно търсейки думи на съчувствие.

– Бракът с Гилбърт е изгоден.

– Престани! Не продаваш къща! – просъсквам. Едва се сдържам да не закрещя. Забелязвам, че хората на съседните маси са притихнали и надават ухо. Не ги обвинявам – разговорът ни е по-интересен от някои рубрики в „Плейбой“ и „Пентхаус“.

– За предпочитане е дяволът, когото познаваш. – Сам свива рамене.

Знам, че се мъчи да изглежда смела. Знам, че се страхува.

– Но ти познаваш и Джеймс, и Гилбърт – апострофирам я. Не за пръв път клише от богатия ѝ репертоар се оказва крайно неподходящо. Тя се опита да ме обори с поредната изтъргана мъдрост:

– По-добре нещо реално, отколкото въздушни замъци. – Като вижда свъсените ми вежди, бърза да добави: – Не мога да рискувам. Няма да повторя грешките си от миналото.

Наистина тя често тълкуваше погрешно поведението на мъжете, с които излизаше, предполагайки, че са готови да се обвържат в брак. От това произлизаха доста комични ситуации; чест й прави, че разказваше историите с много чувство за хумор и самоирония. Например, когато навърши осемнайсет, изпита горчиво разочарование – очакваше тогавашното й гадже на рождения й ден да й предложи брак, но вместо пръстен със скъпоценен камък младежът й поднесе видеокасета с клипове на „Кълчър Клъб“. Много по-ценен подарък, ако питате мен, ала тя беше ужасно разочарована. Като стана на двадесет и една, твърдеше, че Тери непременно ще й предложи брак. „Удобно“ забравяше как той многократно й е повтарял, че иска да попътува, след като се дипломира, смяташе, че я дразни. Оказа се, че е бил съвсем сериозен. Да не забравяме Мат, с когото се хвана след две години и който непрекъснато й казвал, че от нея ще излезе страхотна съпруга. Обаче не и негова. Ник (по това време тя вече беше на двадесет и пет) обяви, че иска да се обвържат, ала и той не й подари пръстен с диамант, само всяка съботна вечер й оставяше кош с дрехи за пране. Последваха го Стив, Род, после...

– Нищо! – изкрещява Сам, като че ли чете мислите ми. – За седемнайсет години нито едно предложение! Непрекъснато се питам: „Защо? Защо? Защо?“

Установявам, че бутилката е празна. Сам също го забелязва, повиква сервитьора и поръчва още една. Дори не докоснала ордьовъра си.

– Не съм грозна! – възкликва предизвикателно.

– Напротив, красива си. – Иска ми се да й кажа още нещо, да я накарам да млъкне, ала тя, подтиквана от алкохола, продължава с пълна пара; не ми остава друго, освен да слушам и да се надявам сред присъстващите да няма нейни клиенти или приятели на майка й.

– Ходя на фитнес. Старая се да бъде любезна, свободомислеща, добре информирана. Може да не съм в първа младост, обаче и когато бях, никой не ми предложи да се оженим. Не съм досадна, устата ми не мирише, нямам венерическа болест. Всеки ден чета „Файненшъл Таймс“, да му се не види! Само че години наред не се намери мъж да ми подари годежен пръстен. Често ги гледам по телевизията – за омъжените жени ми е думата – и съм убедена, че не притежават нещо, което на мен да ми липсва.

Взира се в червеното петно на шията й, което познавам като

собствената си длан. Когато Сам е ядосана или възбудена, по шията ѝ плъзва червенина. Предполагам, че в мига, в който получава оргазъм, лицето ѝ се зачервява като зрял домати.

– Разбира се, някои са истински красавици, повечето обаче приличат на орел с ориз; интелигентността на някои очевидно е над средната, ала повечето явно притежават интелект на амеби, най-много на чехълчетата. Затова се питам защо тъкмо аз вероятно ще остана стара мома. Честно казано, накрая много-много не подбирах – факт, с който не се гордея. И ето че в живота ми най-неочаквано се появи Гилбърт.

Тя млъква не за да си поеме дъх, а отново да налее вино в чашата си. Придърпвам пред себе си чинията с ордьовъра ѝ. Така ѝ не го погледна, не ми се ще да обидим главния готвач.

– Джордж, преди Гилбърт да ми предложи, бях стигнала фаза, в която не ми пукаше дали ще излизам с мъж, който е по-нисък от мен, получава по-малка заплата или не знае как да си служи с вилица и нож. Той ме спаси.

Прави ми впечатление, че вече не го нарича Ги. Отново е станал Гилбърт. Което показва, че Сам вече не се самозаблуждава, че го вижда в истинската му светлина.

Тя отчаяно се мъчи да спре сълзите си, защото единственото посмущаващо от жена, крещяща в ресторант, е жена, плачеща в ресторант. И двете изпитваме облекчение, когато сервитьорът прекъсва разговора ни, за да разчисти масата и да поднесе основните блюда. Взима и чинията на Сам, въпреки че моя милост продължава да се тъпче с остатъците от ордьовъра.

– Предложението беше като в романите. – Сам се опитва да убеди самата себе си.

– Била си пияна – напомням ѝ. Тя се преструва, че не ме е чула.

– Беше запазил маса в „Айви“. Представяш ли си – в „Айви“! В този ресторант ти дават маса само ако поне два пъти са те споменали в списание „Хелю“.

Самата аз не си падам по предложения за брак на обществено място – ако ми се случи, сигурно ще се притесня от хората на съседните маси. Но всяка коза за свой крак, както казват хората. Сам винаги е била голяма романтичка и идеалистка.

– Пръстенът е прекрасен.

Но не и за каквото мечтаеше.

– Той ми благодари, задето съм приела да се омъжа за него.

Трогателно, но не може да ме размекне.

– Години наред отчаяно желая да се омъжа. Нямам друга мечта. – Тя млъква, след миг добавя: – Джеймс няма да се ожени за мен.

– Сигурна ли си?

– Да, попитах го. – „Господи, тази Сам няма капчица срам!“ – мисля си. – Толкова е несправедливо! Ако бяхме герои от филм, щеше да ми предложи брак в замяна на онзи, която ме моли да пожертвам. Героите от филмите не казват: „Не се омъжвай за него, чукай се с мен“, нали?

– Какво ти отговори Джеймс, когато го попита?

Тя махва с ръка, забелязвам, че вече е доста замаяна от алкохола.

– Опита се да ме преметне, че не изключва брак в далечното бъдеще. Дрън-дрън! Може би един ден двамата с него сме щели да се обвържем и прочие, и прочие. Подобно решение било прекалено сериозно, не бивало да прибързваме.

– Струва ми се доста разумно.

– А на мен ми се струва като изнизване.

Започвам да губя апетита си. Как се е случило под носа ми, без да забележа? Сам има право. Винаги сме я подигравали заради желанието ѝ да се омъжи, ала този път положението е повече от сериозно. Готова е да сключи брак с Гилбърт, въпреки че е влюбена в брат му, само и само да не остане стара мома. Чувствам се безкрайно потисната. Какво ни предлага двайсет и първи век? Не сме религиозни, не вярваме във вечната любов, единственото ни утешение е триетажна плодова торта и шеп-па конфети. Не познавам човек, който да си пада по плодова торта. Би трябвало бракът да означава нещо повече. Нали?

Сам не забелязва, че съм потънала във философски размишления.

– Мъжете са като автобусите – подхвърля. – Дълго висиш на спирката, накрая пристигат два наведнъж... – Замисля се, после добавя, сякаш да се утеши: – Кой знае, може би винаги чуждото ти се струва по-хубаво.

Познавам я от години, но разговорите ни никога не са били прекъсвани от паузи за размишление. Тъкмо обратното – пред мълчанието винаги сме предпочитали дори безсмислените брътвежи. Прекарвахме дълги вечери в размяна на скандални клюки – жизнерадостно бърборене, напомнящо ромоленето на пролетно поточе. Ето защо знам куп подробности за Сам. Известно ми е къде и кога за пръв път я е целунало момче, кой е първият мъж, с когото е спала. Знам, че любимото ѝ ястие (въпреки че никога не е било модно) са варени небелени картофи с печен зрял боб и майонеза. Знам какъв звук издава, когато получава

оргазъм. Известно ми е, че „донякъде“ вярва в Бог, макар че стъпва в църква само на сватби, кръщанета, погребения и на среднощната литургия в навечерието на Коледа. Знам, че неизменно вижда най-доброто у хората, непоправима оптимистка е, дори най-големият досадник не е в състояние да я изнерви. Наясно съм колко пъти е била влюбена, колко е чувствала само похот. Знам какъв лак за коса използва, откъде си купува бельото, как ще нарече бъдещите си деца. Накратко, известно ми е какво има в хладилника ѝ, в шкафчето в банята ѝ и в сърцето ѝ. Тя също знае почти всичко за мен – например, че бях девствена, докато легнах с Хю. Че харесвам храната, изкуството, музиката и филмите, които допадат на Хю. Че той е центърът на моята вселена.

Аз обаче знам за нея още нещо, което не е споделила с мен, може би защото не го осъзнава. Например, че е най-щедрата, най-благородната, най-милата жена в Лондон. Тя е красива, талантлива, неповторима; мъжете се надпреварват да я канят на срещи и още не се е омъжила само защото е прекалено свята за боклуците, които приливът изхвърля на нейния бряг. Дори боклуците си дават сметка, че не са от нейната класа.

Как се е забъркала с Джеймс? Как го допуснах? Какво да я посъветвам, какво да сторя? Няма да ѝ позволя да направи тази фатална грешка. Досега винаги съм се придържала към политиката на ненамеса; отзовавам се с готовност, когато приятел или приятелка ме помоли за помощ, ала не им се натрапвам. Според мен е нахално да си пъхаш носа в чуждите работи, пък и животът ти прекалено се усложнява. За последно се помъчих да бъда откровена със Сам, когато я посъветвах да не избързва с годежа. Едва ли ще ми благодари, ако взема да ѝ натяквам с фрази от рода на: „Казах ли ти да не бързаш?“.

И така, възнамерява да се омъжи за човек, когото не обича. Какви ще бъдат последствията? Страшни, разбира се. До края на живота си ще плаща за грешката си.

Не! Няма да го позволя. Трябва да бъде честна с нея. Прекалено дълго играх ролята на безразличен наблюдател. Нямам право да я гледам как проваля живота си.

– Сам, осъзнай се! Не бива да се съобразяваш със старомодни бабини деветини и клишета. Те само ти помагат да се залъгваш. Не бъди като шраусите, не заравяй глава в пясъка! – избухвам.

– По-добре птичка в ръката, отколкото ято в гората – мънка тя.

– Клишетата вършат работа до определен момент, ала животът е прекалено сложен, за да се измъкваш с пословици всеки път когато се

изправиш пред дилема. – Очаквателно я поглеждам, ала тя мълчи. – Трябва да имаш собствено мнение и собствени стойности – продължавам. – Не избързвай, много внимателно обмисли положението. Постъпи така, че по-късно да не съжаляваш. Повярвай, че ще бъдеш много нещастна, ако се омъжиш за един човек, а обичаш друг. Ще постъпиш нечестно не само към тях двамата, но и към себе си. Помисли какво ще причиниш на Гилбърт.

– А ти помисли ли какво ще причиниш на Бека? – Сам вдига глава и ме поглежда в очите.

– Какво общо има Бека с вашите отношения? – питам озадачено. – Говорим за теб, не за мен.

– Джордж, не разбираш ли защо разкрих душата си пред теб?

– Защото съм твоя приятелка.

– Не. Защото с теб мислим еднакво.

„Задръж, малката! – мисля си. – Тук вече сбърка!“ Сам с най-щедрата, най-благородната, най-милата жена в Лондон. Тя е красива, талантлива, неповторима, ала не цени независимостта си. Въобразява си, че бракът е разковничето към щастието. Така си го е набила в главата, че е готова да се омъжи за брата на любимия си само за да си осигури безоблачно бъдеще. Моите възгледи са съвсем различни. Живея с Хю, въпреки че перспективата да сложа венчална халка се мерзелее в неособрзримото бъдеще.

– Грешиш, скъпа – възразявам. – Аз съм с човека, когото обичам.

– Я стига! – изсъсква тя. – Признавам, че съм обсебена от мисълта да се омъжа, ти пък си обсебена от Хю. Преследва го със същото упорство, с което аз преследвах годежния пръстен. Единствената разлика е, че съм наясно със себе си. Окото ти не мигна, че той е женен за друга, нито – че му се родиха две деца. Обвиняваш ме, че търся спасение в клишетата и бабините деветини, а не си даваш сметка, че живееш в измислен свят, който сама си съградила. Докторе, кой ще излекува теб?

– Нищо не разбираш...

– Така ли? Много си самоуверена, обаче не ми пука! – Досега не съм я виждала толкова разгневена и огорчена. Къде се е дянала добродушната Сам, която и на мравката път прави? – Джордж, ти с нокти и зъби се бори за Хю. Претърпя безброй унижения. Години наред той не ти обръщаше внимание. Сега пък забравя да те поздравя по случай рождения ти ден, живее на твой гръб, дори не е предложил да си поделите разходите по апартамента. Ето за какъв човек хвърли толкова усилия да се преобрази във всяко отношение.

Ла, ла, ла, ла! Не я чувам, защото съм запушила ушите си – в преносен смисъл, разбира се. Ла, ла, ла, ла. Като ученичка в гимназията измислих този похват, докато гледах филми на ужасите. Преструвах се на храбра, обаче наум си тананикавах, за да не позволя на ужасяващата действителност да проникне в съзнанието ми. Искам да се върнем към темата на разговора ни. Да обсъждаме отношенията между Сам, Гилбърт и Джеймс.

– Ще се омъжиш само за да облечеш бяла рокля, да изживееш мечтата си! – обвинявам я.

– А ти защо си с Хю?

– Защото си подхождаме – вълнуват ни еднакви мисли и чувства. – Но дали наистина е така? Навремето бих заложила живота си, ала вече не съм толкова сигурна. – Имаме еднакви вкусове за музика, изкуство, книги...

– Глупости! Ти дори нямаш собствен вкус, само подражаваш на Хю.

– Пожелал го още щом го видях за пръв път, никога не съм искала друг мъж.

– Вярвам ти. Понякога най-хубав е сексът с неподходящите хора. Вероятно Всевишният си прави шегички с нас.

Казвам си, че трябва да проявя търпение – тази вечер Сам си пийна доста, при това на празен стомах. Предполагам, че утре ще съжалява за всичко, което ми наговори.

– Изкривяваш истината, Сам. Не аз, ти си се забъркала в голяма каша. Ти се самозаблуждаваш.

– Поне заради Гилбърт си струва да се самозаблуждаваш.

– Моля? За какво намекваш? – сопвам се, макар да се страхувам от отговора ѝ.

– Хю е подлец, Джордж.

– Не е вярно – възразявам машинално, ала думите ѝ вече са проникнали в ума и в сърцето ми, ще ги обмисля, когато остана сама.

– Държи се като сърдито дете, завършен егоист е, пет пари не дава за теб. Накратко – истински задник! – пламенно възкликва Сам – същата Сам, която никога не е казала лоша дума по нечий адрес.

– Мислех, че го харесваш. – Зяпвам я недоверчиво. – Приятели сте, откакто и аз го познавам.

– Не отричам, че го бива за майтапи и е приятна компания на разни светски събития. Но нищо повече. Пропиляваш живота си с него. – Тя смачква цигарата си в пепелника.

Вече съжалявам, че не си останах въкъщи. Май трябва да избягвам ресторантите – действат ми отрицателно.

След този повратен момент набързо приключваме вечерята. Въпреки че апетитът ми е напуснал, изпразвам чинията си, Сам не докосва храната. Омитам всичко, което се изпречва пред погледа ми, правим знак на сервитьора, че искаме сметката. Няма какво повече да си кажем.

39.

Ако използвам фраза от речника на Сам, бих казала, че „ми дойде като гръм от ясно небе“. Но тъй като се стремя да бъда оригинална, ще призная, че съм сломена, потресена, наскърбена и (което е най-трудно за преглъщане) обидена. Сам ми изневери. Вече не съм най-добрата й приятелка. Наистина напоследък разговаряхме само по телефона, но изтръпвам при мисълта, че повече едва ли ще я видя. Още една празнина в живота ми. Доскоро умеех да запълвам празнините. Ходех на фитнес, обикалях магазините, посещавах козметичката. Всъщност тези методи за замаскиране на безсмисленото ми съществуване бяха толкова ефективни, че постепенно се превърнаха в смисъл на живота ми. Но след като забременях, не мога да пазарувам нови дрехи и да правя физически упражнения, за сметка на което разполагам с повече време за мислене. Принудена съм да си размърдам мозъка.

Разбира се, Сам има право – изобщо не се интересувах от чувствата на Бека. Ако случайно си помислех за нея, си я представях като моя противоположност. Отначало, когато имах широк ханш, мазна коса и притежавах ограничени познания, тя беше с тесни бедра, дълги къдрици и би могла да спечели всяко състезание за интелигентност. Помислех ли за нея, неизменно си давах сметка каква не съм. По-точно – какво не притежавам.

Хю!

Докато с цената на неимоверни усилия свалях килограми и посвещавах все повече време на решаване на кръстословицата в „Таймс“, Бека сякаш се плъзгаше по наклонената плоскост на самодоволна съпруга, докато накрая затъна в лепкава каша от пасирани зеленчуци и пасивен мозък. Едва сега, когато отново нахлузвам гумените ръкавици и се навеждам над кофата с гореща вода, си давам сметка че може би наистина съм ошетила Бека.

Години наред виждах в нея vyplъщение на дявола, ала след

вечерята със Сам нощем лежа будна и си мисля, че може би съм сгрещила. Всъщност дори започвам да гледам на нея като на жертва. А пък ако тя е жертвата, аз съм агресорът. Роля, която изобщо не ми допада.

Този път методът на тананикането не помага. Жестоките истини вече са отровили съзнанието ми – колкото и да се мъча, не мога да забравя думите на Сам. „С нокти и зъби съм се борила за Хю... претърпяла съм безброй унижения... години наред не ми е обръщал внимание... Ето за какъв човек хвърлих толкова усилия да се преобразя във всяко отношение... държи се като сърдито дете, завършен егоист е, пет пари не дава за мен. Накратко – истински задник. Прахосвам живота си заради него.“

Какъв майтап – нарича го „задник“ и „подлец“, без да знае, че го подозирам в изневеря. Разбира се, използвам думата „майтап“ в постмодернистичния ѝ смисъл. Положението изобщо не е забавно.

Разкритията на Сам ми идват като гръм от ясно небе, Тя си въобразяваше, че ми съобщава някаква новина; не подозираше, че от известно време го знам. Не си спомням точно откога. Не се събудих една сутрин с мисълта: „Мамка му, как стана така, че пропилях четиринайсет години от живота си?“, процесът на осъзнаване беше много по-бавен и по-коварен. Вероятно започна с предложението на Хю да съобщи за бременността ми на „шестима наши близки приятели“, които изобщо не познавах и които не съм виждала оттогава. До гуша ми дойдоха и безкрайните му шеги по повод моята разширяваща се талия. Той така и не проумя, че натрупването на килограми е неизбежно при бременните. А безкрайните самотни нощи още повече затвърдиха убеждението ми, че той не е идеалният мъж, за каквото доскоро го мислех. Изчислих, че съм забременяла преди 224 дни, а от 161 дни с Хю знаем, че очаквам дете; през това време сме били заедно само 35 вечери. Знам, че съм се превърнала в анална личност (според добрия стар Фройд), че ми е писнало, че съм отчаяна. Презервативите и сметката от ресторанта не спомогнаха за възвръщане на доверието ми към Хю. Не съм в състояние да посоча момента, в който си дадох сметка, че бременността ми тежи не заради хемороидите и големия корем, нито заради ограниченията, на които трябва да се подложя. Не се страхувах, че ще загубя положението си на богиня; боях се, че заедно с него ще загубя и Хю. Ще ми се да мисля, че той не е от мъжете, които ще ме напуснат само защото съм заприличала на слон. Да, много ми се ще да го мисля. Обаче Сам има право, нали? Не отговаряйте, предварително знам какво ще кажете. От известно време съм убедена, че Хю е мръсник и задник.

Само че е моят мръсник, а любовта е навик, от който най-трудно се

отказваш. Затова, преди да попитате, бързам да ви осведомя, че няма да го напусна.

Ще остана с него заради бебето, което заслужава да има баща. И заради децата на Бека, защото им отнех бащата. Само така донякъде ще изкупя вината си. Твърде е възможно доскоро действията ми да не са били ръководени от най-благородни подбуди. Което се обяснява с факта, че бях залепена от любовта, но не ме оневинява. Трябва да постъпя по съвест. Ако сега напусна Хю, ще излезе, че напразно съм разрушила семейството му. Може да ви се стори наивно, но връзката ни с Хю е сравнително стабилна, иска ми се Кейт и Том да израснат с мисълта, че баща им е напуснал майка им заради любовта на живота си, за каквато винаги съм се смятала – само така може би ще намерят сили да простят и на двамата ни. Може би ще живеем криво-ляво като доста нетрадиционно семейство. Ако ли пък надеждите ми не се сбъднат, най-малкото ще се погрижа те да получават подаръци по случай Коледа и рождените си дни. Не е много, но не мога да им предложа друго в знак на помирение.

Ето защо не бива да мисля за възможността Хю да кръшка с друга жена. Ще се помъча да забравя подозренията си, ще ги натикам в най-отдалеченото ъгълче на съзнанието си. Най-важното сега е да се постарая да запазя връзката ни, защото залозите са прекалено големи – две деца и едно неродено бебе. Не бива да мисля, че Сам възнамерява да се омъжи за Гилбърт, а обича брат му. Не бива да мисля дори за бременността. Щом не съм забелязала, че малко преди сватбата си най-добрата ми приятелка се е впуснала в любовна авантюра, твърде възможно е да съм пропуснала нещо много по-съществено. Давам си сметка, че напоследък бях обсебена от мисълта за бебето. Че не обръщах достатъчно внимание нито на Хю, нито на работата си. Ще оправя нещата едно по едно, реших да започна със служебните проблеми.

Защото държа на работата си, а Хю е просто Хю. Не моят Хю. Или поне не ми принадлежи изцяло, което означава, че не е мой, нали така? Ще остана с него, но той вече не е моето слънце, луна и звезди. Надявам се, че някой ден, когато гневът ми премине, Хю отново ще се превърне център на вселената ми. Сега обаче ще е по-разумно да се съсредоточа върху друго.

Трябва да направя така, че да получим поръчката по проект „Скорост“. Необходимо е да съсредоточа цялото си внимание върху работата. Трябва да бъда енергична, двулична, забавна, предпазлива, духовита и закачлива. Познанията ми за автомобилите са като на всяка средностатистическа жена – обръщам внимание на цвета (на тапицерията и на

колата), наличието на много електроника и на компактдисково устройство е задължително. По принцип, ако разговорът за коли се задълбочи, едва съдържам прозявките си. Ето защо първо се отбивам в павилиона за вестници, купува десет списания за автомобили и се заемам да науча всичко за скъпите марки. Така поне няма да се чувствам като в небрано лозе, когато посетя завод или разговарям със собствениците на автосалони.

Безсънните нощи използвам да изуча характеристиките на двигателите, окачването, вече знам какво представлява шасито. В състояние съм да разговарям авторитетно за воланите и предавките на най-люксовите коли, за различните видове гуми. Мога да подхвърля небрежно: „Не оспорвам, че «Ягуар V 6» е ненадминат на правите отсечки, обаче беемве шестица го бие на завоите“, и няма да се изложя. Известно ми е, че алуминиевите купета са за предпочитане пред стоманените от гледна точка на опазването на околната среда, макар „истинските шофьори“ да се оплакват, че така се губи усещането за прилепване на колата към платното.

Може би това не е най-сполучливият заместител на загубената приятелка и на любовника, отклонил се от правия път, но е най-доброто, което мога да постигна за толкова ниско време.

40.

Обаждам се на Либи да се изфукам с новите си познания. Тя не изпада във възторг дори когато ѝ обяснявам, че „Фолксваген Голф 2.0 GTI“ е с три милиметра по-къс от „Форд Фокус 2.0 Zetec“ и че тези автомобили дори не си съперничат с онзи, на който е посветен проект „Скорост“! Може би липсата на ентузиазъм от страна на Либи се дължи на факта, че минава полунощ.

– Събудих ли те? – питам гузно.

– Не. Тъкмо гладех училищната униформа на Мили. Едва след това ще си легна.

– Ще бъде по-лесно да го паркираш.

– Кое?

– Фолксвагена.

– След като разликата е само три милиметра, едва ли някой ще я забележи – мърмори тя, показвайки, че макар да не се интересува от темата, поне ме слуша, което е трогателно. – Особено аз – не ме бива да

преценявам дължината.

– Сигурно защото всеки мъж, с когото си спала, ти е казал, че има двацетсантиметров penis.

И двете се засмиваме.

– Така или иначе – продължавам упорито – „Фолксваген Голф 2.0 GTI“ е с 36 милиметра по-широк от „Форд Фокус 2.0 Zetec“, ето защо възниква извечният спор „къс и дебел“ срещу „дълъг и тънък“.

– Предпочитанията ми са към първата категория.

Отново избухваме в смях, възкликвам:

– Господи, колите наистина са секси! Едва сега повярвах в теорията, че са като заместители на penisа.

– О, явно хормоните ти пак бълбукат – отбелязва Либи.

– Защо смяташ така?

– Каквато и да е темата, все насочваш разговора към секса.

– Не си ли забелязала, че думите, използвани за описание на колиите, са крайно предизвикателни? Във всички реклами се изтъква размерът на автомобила, поведението му, колко лесно се обслужва.

Либи се изкискава:

– Май тази вечер на Хю ще му излезе късметът.

Греша, но не започвам да я разубеждавам, а заявявам:

– Ако не сексът, то страстта наистина трябва да залегне в изработването на проект „Скорост“. Става въпрос за италианска марка... Хм, мисля, че ми хрумна нещо гениално.

Либи през смях изтъква, че дори да се опитвах да продам термочорапи на немощни старци, пак щях да го избия на секс – просто защото в момента съм така настроена. Отново се засмиваме и прекъсваме разговора. Тя вероятно продължава да глади униформата на Мили, аз – да лежа будна и да се взирам в тавана.

Либи има право – изпитвам похот като петнайсетгодишен хлапак, който прелиства „Плейбой“, ала големият ми корем явно отблъсква Хю – за разлика от мен той не смята за секси изпъкналия ми пъп и стриите, плъзнали по издутата ми плът. Онзи ден ме завари в спалнята и може би щеше да опита да ме съблазни – лежах гола и разкрячена. Ала вероятно прецени, че предизвикателната ми поза е опит да се спася от внезапните летни горещини, не защото изпитвам непреодолимо желание за секс. Освен това ме видя да чеша гърдите си – изражението му така се промени, че се изплаших да не повърне.

Само че дори да ме беше пожелал, не съм сигурна дали щях да легна с него. Няма да го напусна, обаче няма и да се чукам с него – не още.

Не и докато има толкова неизяснени въпроси – сметката от ресторанта, презервативите, закъсненията му под предлог, че има много работа. Опитвам се да ги забравя, да мисля единствено за проект „Скорост“ и напоследък успявам. Само късно вечер, когато лежа будна и се вирам в тавана (като тази нощ), вместо да чета автомобилни списания, нежеланите мисли и образи нахлуват в съзнанието ми. Трудно ми е да ги прогоня, те са като гости, които се натрапват на празненство.

В ролята си на любовница отдавна свикнах с мисълта, че Хю целува тялото на друга жена. Че се смее на шегите ѝ, приготвя закуската, дори прави бебета на другата жена. Примирих се, че всичко, което вършим заедно с него – устройваме си пикници, гледаме фойерверките в парка, чукаме се, избираме бебешка количка от каталога на „Мамас енд Папас“, – той вече е правил с Бека; тя вече е написала книгата, била е главната героиня във филма. Свикнах с ролята на дубльорка, която чака да излезе на сцената. Винаги е имало жена преди мен. Само дете не съм си представляла, че ще има някоя след мен.

Онази жена. Другата „друга жена“. Какво ли представлява? Дали е интелигентна и наперена, или нежна и женствена? Дали е блондинка, брюнетка, червенокоса? Слаба ли е? Кой номер обувки носи? Кой парфюм предпочита? Кое е любимото ѝ цвете? Харесва ли ѝ, когато той целува трапчинката над задничето ѝ, където се събира пот след атлетични изпълнения в леглото? Той смуче ли пръстите на краката ѝ? И ако го прави, тя получава ли оргазъм? Пъхал ли е език в ноздрите ѝ само за майтап? В гардероба ѝ усеща ли се миризмата на неговите дрехи – смесица от миризмата на вълнен плат, пот и одеколон, представляваща бомба, която ще ме отнесе надалеч?

През повечето нощи прогонвам страховете.

През тази обаче тормозя майка ми. Вдигам слушалката, натискам бутон за запаметяване номер три. Номер едно е за мобилния телефон на Хю, но напоследък почти не го използвам. Бутон номер две е за телефона на Сам – него вече изобщо не натискам. Не би трябвало да се тръшкам, задето не търся Хю и не разговарям със Сам, ала имам усещането, че животът ми се различава като стара жилетка.

– Коя от съпругите на крал Хенри Осми най-малко ти се иска да бъдеш?

– Миличка, що за философски въпроси задаваш в... – Въпреки че се намираме на различни континенти, усещам как Джесика опипва нощното шкафче за будилника. – В три сутринта. (Прави ми впечатление, че за секунди е изчислила разликата във времето.) – Радвам се, че напразно

пръснахме толкова пари за образованието ти...

Прекъсвам ироничното й изказване:

– Коя?

– Последната – отговаря тя след кратко мълчание.

– Ама тя го е надживяла – възразявам.

– Така е, обаче й се е наложило да го гледа, когато е страдал от подагра, което според мен е нещо като ад на земята.

– Аз пък смятам, че Ан Болейн е била най-онеправдана. – Преди майка ми да попита защо съм на това мнение, бързам да обясня: – Не е имала утешението, че е първата, последвана е била от жената, която кралят най-силно е обичал.

– Аз пък си помислих, че ще кажеш нещо банално, например, че е била екзекутирана.

За миг преставам да говоря, питам се дали не съм се издала.

С типичния си тон, намекващ, че знае повече, отколкото предполагагам, Джесика добавя:

– Все пак си мисля, че принцеса Елизабет е отмъстила заради предшественичките си.

– Била е фригидна и червенокоса – мърморя кисело.

– Рижавата коса, която е наследила от баща си, е спасила главата й. А решението да остане целомъдрена е било невероятно мъдро. Дали пък не е наследила интелигентността на майка си? Всичко наред ли е, Джордж? – Замалко не се подвеждам да й кажа истината – поведението й е толкова нетипично, говори с мен като майка с дъщеря.

– Разбира се – бързам да потвърдя.

– Телефонираш ми посред нощ просто така, а?

– Наистина всичко е наред. – И ще бъде. Другата жена ще омръзне на Хю. Ще получи поръчката по проект „Скорост“. Детето ще се роди здраво и нормално. Кейт и Том навреме ще получават подаръците по случай Коледа и рождените си дни.

– Радвам се. Е, след като ме събуди по никое време, почети ми от книгата.

– Хм, прекрасна идея. – Опипвам пода около леглото, книгата винаги е до мен. – „Трийсет и трета седмица...“ Божичко, само чуй какво пише! Плодът е голям колкото пъпеш! Да му се не види, как ще излезе?

– Какво друго пише?

– „Носенето на пръстени и часовници може да предизвика проблеми с кръвообращението. Понякога пръстите на бременната жена така се подуват, че се налага венчалната халка да бъде разрязана от бижутер.“

Радвам се, че Хю ме спаси поне от това унижение – подхвърлям уж шеговито. – Чувала съм за жени, които си купуват по-широки евтини пръстени, за да ги носят по време на бременността... – Не довършвам мисълта си, защото се сещам как Сам надяваше годежен пръстен с фалшив диамант, за да убеди продавачките на списания за булки, че е сериозна клиентка. Сърцето ми се свива от мъка за нея. Не би трябвало, защото сме скарани завинаги, но още я обичам. Чувам как отвън спира такси. Не съм в настроение да вдигна скандал на Хю. Наистина е много късно. – Прекъсвам разговора, за да те оставя да се напиш – казвам на Джесика. – Утре отново ще ти позвъня.

– Добре си, нали?

– Никога не съм била толкова щастлива. Трябва да затворя, мамо.

Завивам се през глава. Затворям очи, преструвам се, че отдавна съм заспала. Дано Джесика не си направи погрешни изводи, задето ѝ казах „мамо“. Или още по-лошо – да се досети за истината.

41.

От прозореца на кабинета ми се вижда Голдън Скуеър; всеки сантиметър от тревната и бетонната площ е зает от гълъби и от хора, излезли на пикник. Слънцето, което се държи като капризен стар ерген, е благоволило да се появи, в резултат лондончани на тълпи са напуснали работните си места. Наблюдава се изобилие от модно облечени личности, които работят за някоя от многобройните рекламни агенции, намиращи се наблизко, в медиите или са „във филмовата индустрия“, каквото и да означава този загадъчен термин. Лежат мълчаливо, пушат цигари, интересува ги само как възможно най-бързо да добият равен тен. Тук са всички продавачки, фризьорки и сервитьорки от Уест Енд, които са успели да извърнкат един час обедна почивка. Красиви дългокраки момичета четат списания, от които ще научат как да станат още по-красиви. Виждат се и туристи, които с облекчение най-сетне са захвърлили дъждобраните. Куриери са поспрели да изпуснат по цигара – облягат се на велосипедите си и се радват на мимолетното чувство за свобода. Старци с прошарени коси и с бастуни си проправят път през множеството – мислят си, че макар по тяхно време животът и моралът да са били различни, може би някои неща не са се променили, И те като мен час по час поглеждат двойките влюбени, които лежат на тревата, на скамейките или един върху друг, целуват се и се натискат, без да ги е грижа кой ги

наблюдава, защото в крайна сметка живеят в Лондон, лято е и се обичат.

Няма нито една бременна жена.

Ето защо се радвам, че се намирам в прохладния си кабинет с климатик, а още по-радостно е, че работата върви с пълна пара. Използвам внезапния прилив на енергия да се върна към предишното си „аз“. Обадих се на Франк Робсън – шефа на отдела по маркетинг на фирмата, свързана с проект „Скорост“, сприятелих се с него и се превърнах в Троянският кон на нашата агенция.

– Франк, обажда се Джорджина Ричардсън... Да, много съм развълнувана... Поласкана съм... Нашият подход е различен, Франк. Не възнамеряваме да ви учим как да рекламирате, а да работим ръка за ръка... Именно... Виж какво, идеите не са проблем – всяка агенция е в състояние да ви предложи блестящи идеи. Нашата цел обаче е много по-комплексна. Ще обсъдим с вас всеки аспект на комуникационната ви стратегия, продажбите, директния маркетинг, пласмента на продукцията, спонсорството, връзките с обществеността... Не, от БМВ вече са завладели тази територия, и през ум да не ви минава да им подражавате. Не, не, това е патент на „Ауди“. Последното, което ви трябва, е клиентите да объркат вашата марка с друга, на конкурентна фирма... И аз с нетърпение чакам да се видим, Франк. Готово! Хвана се на въдицата! Уважава ме, доверява ми се, харесва ме и тъй като не ме е виждал няколко месеца, твърде е възможно да иска да ме свали. Ще се постарая до деня на конкурса да контактуваме само по телефона, едва тогава той ще разбере, че е флиртувал с лоена топка. Но вече ще бъде без значение, защото ще го спечелим с гениалния си проект.

Години наред работих като вол, за да се издигна в очите на Хю, Дийн, Карл и Сие, този път обаче надминавам себе си. Това е големият удар. Безусловно проект „Скорост“ ще донесе солидна печалба на агенцията, но е и въпрос за личен престиж. В рекламния бизнес е важно не само дали си привлякъл даден клиент, но и начинът, по който си осъществил привличането. Тъй като последната сделка, която сключих, беше с фирма за производство на освежители за уста, а печалбата едва покри разходите по заплатите на хората от екипа и маркетинговото проучване, искам да постигна много повече. Да докажа на Дийн, че не съм загубила усета си – нещо повече, да го докажа на себе си.

Напоследък все по-често се питам – ако с Хю бяхме кандатствали за поста административен директор в „Рартъл, Роуъл енд Спирити“, кой от двамата ни щеше да бъде предпочетен.

Щяха ли да избера мен?

Наистина ли съм способна?

Ще се справя ли без чужда помощ, ако се наложи?

Джулия прекъсва размишленията ми, като тръсва на бюрото ми дебела папка със справки; всяка fibra от тялото ѝ изразява негодувание. Очевидно смята, че я разигравам, като настоях да направи проучвания за продажбите на всички модели на марките „Лексус“, „Ягуар“, „Мерцедес“, „Вол-во“, „Ауди“, СААБ и БМВ. А най-вече защото настоях да получа информацията още днес, цяла седмица преди представянето на концепцията ни пред рекламодателя, поради което ѝ се наложи да жертва обедната си почивка под лъчите на веселото слънце. Само че от опит знам, че „проучвания“ е много смело казано, когато се отнася за сведения, изготвени от Джулия; знам още, че сведенията ще гъмжат от грешки и ще бъдат доста непълни. Въпреки това се чувствам виновна – ами ако излезе, че като е пропуснала днешния слънчев ден, тя е пропуснала цялото лято в Англия? Затова ѝ обещавам да се запозная с проучването и незабавно да ѝ кажа мнението си. Дано да разбере, че приносят ѝ е важен и че спазването на крайния срок беше съществено, а не някаква моя приумица.

– Няма значение – въздиша тя, издавайки липса на интерес към проследяване на продажбите на коли от 1980 година досега.

Заричам се, че непременно ще спомена липсата на ентузиазъм, когато изготвям поредната ѝ трудова характеристика, само че едва ли ще изпълня заканата си. По-вероятно е да ѝ кажа, че се справя блестящо и че е ценна придобивка за агенцията, след което ще ѝ повиша заплатата, макар тя вече да получава два пъти повече, отколкото заслужава.

– Всички готови ли са за обсъждане на тактиката ни? – питам я.

– Предполагам – измънква тя с нескрито безразличие.

Потискам раз дразнението си. През последните няколко седмици работя почти денонощно. Посетих съвещанията на изследователски екипи чак в Единбург и в Хов. Проведох разговори със завеждащите търговските отдели на „Скорост“ във Франция, Италия, Германия, Швеция и Япония. Посетих безброй автосалони. Наистина работих ръка за ръка с рекламодателя, за да науча колкото е възможно повече за марката, която ще рекламираме. Поръчах провеждането на анкети сред населението и интервюта с „обикновени хора“, съдействах за изготвянето на графика, отразяваща настоящата позиция на въпросната марка на световните пазари, и на друга, представяща мястото, на което възнамеряваме да я изведем. С хората от моя екип проучихме маркетинговите планове на клиента, по-точно най-важния им елемент, а именно желанието да се

зачеркне миналото и да се възлагат прекалено оптимистични очаквания на бъдещите постижения. Запознахме се с маркетинговата стратегия и с бюджета. С Карл и Дру ежедневно се съвещавахме относно позиционирането на марката; най-невероятното бе, че Брет също идваше на тези съвещания, за да се запознае със справките. Всички в агенцията си дават сметка колко важно е да сключим договор с въпросния рекламодател.

Устремно влизам в заседателната зала, която сме реквизирали за изготвянето на проекта – наричаме я „щабквартира на бойните действия“. Което си е най-нагла фукня, но е необходимост – работя предимно с мъже и това гъделичка самочувствието им; същото се отнася и за петната от пот под мишниците им – гордеят се с тях, като че ли са признак за усърдна и добре свършена работа. Каква глупачка съм била, като се срамувах от подутия си корем!

На стените на щаба са залепени безброй листчета, плод на неколкоседмичните ни усилия, надписите гласят „Схема на бъдещия продукт“, „Индивидуалност на марката“, „Индекс на индивидуалността на марката спрямо конкурентните марки“, „Психологически профил на шофьора“ и така нататък. Има и реклами на конкурентни фирми, диаграми на общественото мнение и диаграми с разбивки на средствата, които други концерни отделят за реклама на продуктите си. Нашата цел е да изработим стратегия на комуникации, която хем е практична, хем е уникална. Което е адски трудно. Всички реклами за автомобили са еднакви – на тях се виждат коли, които фучат по шосе в Швейцарските Алпи. Цветът на колата винаги е един и същ, снимките сякаш винаги са направени на един и същ отрязък от път.

Заварвам Карл да чете „Сън“; той гузно ме поглежда и заявява, че проучва психологическата нагласа на хората от народа.

– Обаче ние ще рекламираме луксозна кола – възразявам. – Нямаме време за губене.

Той съгва вестника, започва да масажира слепоочията си.

– Мамка му, Джордж, ще споделиш ли кой е хормонът, който изведнъж те изпълни с толкова енергия? Чувствам се като парцал. От няколко седмици работим без почивен ден.

– Остават само четиринайсет дни до представянето на нашия проект, Карл. И двамата знаем, че не е моментът да се отпуснем, да забавим темпото.

– Май имаш право – неохотно се съгласява той. Макар да не се издава, знам, че се радва, задето отново работи със старата Джордж; аз също съм щастлива, въпреки че не го показвам. Вярно, че нямам изящни

глезени (на практика нищо, свързано с фигурата ми, не е изящно), че не мога да нося вталени секси костюми (въпреки че в момента всичките ми дрехи прилепват към тялото), но поне мога да изработя зашеметяваща стратегия за рекламна кампания. Вълнуващо е някой да се възхищава от ума ти. Случва ми се за пръв път.

В залата влизат и другите членове на екипа – Дру, Брет, Джулия, двама души от творческия отдел, шефът на отдела, който поддържа връзки с рекламодателите и търси нови клиенти, заместникът му.

– Според изследванията коя марка е на първо място в тази категория – „Ягуар“ или БМВ? – питам.

– БМВ – отговаря Брет.

– Добре, ще проучим БМВ – заявявам. Идеята ми е да разберем колкото е възможно повече за рекламната стратегия на този концерн, обаче ще бъде заклеямена до гроб, ако го кажа направо – в рекламния бизнес жаргонът е важен като грима за красивата жена.

– Кампанията ни съобразена ли е с мнението на потребителите? – намесва се Дру. – Проведени ли са достатъчно проучвания?

– Да. Сегментирахме резултатите от анкетите, проведени сред групи хора и отделни личности, според критерии като възраст, обществено положение, пол, сексуална ориентация, доход, религиозни убеждения, семейно положение и личностни фактори – обяснява завеждащият връзките с обществеността.

Теоретичната постановка е, че като опознаем потенциалните купувачи, ще създадем по-ефективна реклама. На практика обаче анкетите се използват за провокиране на творческото мислене.

– Да се хващаме на работа – нареждам. – Започва генералната репетиция. Стартираме с представяне на нашата агенция, първо ще им покажем куп реклами, които хващат окото, после ще разясним нашата философия и методите ни...

* * *

– Отлична концепция, Брет, момчетата са се справили блестящо – усмихва се Дийн. Очевидно е доволен от работата на екипа.

Въздъхвам от облекчение, и то не само защото на практика концепцията е моя. Не желая похвали, стига ми, че Брет ме подкрепи, а Дийн, който е шеф на агенцията, радушно посрещна проекта. Кое не е толкова лесно, колкото изглежда. Седмици наред с Дру и Карл водехме ожесточени спорове относно позиционирането на марката, свързана с проект „Скорост“. Както обикновено, деветдесет процента от времето

използвахме да си доказваме взаимно кой е по-гениален.

– Задачата ни е да представим човешката страна на продукта. (Дру.)

– Рекламираме кола – напомних му, като си играех с халката на кутийката с оранжада.

– Трябва постепенно да променим „тоналността“ – от неотстъпчивост към непреодолим чар. Образно казано – да предпочетем картина с изображение на изгряващо слънце над бурно море. (Брет.)

– Рекламираме кола – повторих и си взех бисквитка с ром. Най-омразните ми бисквити са именно тези, но вече бях довършила шоколадовите и онези със сметана.

Други седем процента от времето изразходвахме да се караме като деца.

– Колата трябва да е снимана. (Крал.)

– Не е задължително. (Аз.)

– Но във всички реклами на автомобили има снимки на коли. (Карл.)

– Именно. (Аз.)

– Значи трябва и ние да направим същото.

– Не!

– Да!

– Не! Не! Не! – Едва устоявам да не затропам с крак. Останалите три процента от времето отделихме да захранваме творческия екип с идеи, които те после да ни представят. Номерът е да ги накараме да си мислят, че хрумванията са техни – всеки достоен служител в творческия отдел се чувства длъжен да се противопостави на предложенията на ръководството. След това с Карл и Дру разиграхме малък цирк – казахме, че по принцип харесваме идеята им, но имаме известни възражения, тъй като концепцията е доста необичайна. В резултат онези ни обвиниха, че сме закостенели и скучни старци и няма да забележим гениалната идея, дори ако ни ухапе по задниците. Накрая уж с нежелание се съгласихме с „тяхното“ предложение.

Понякога си мисля, че игрите в голямата политика бледният в сравнение с нашите игрички.

Идеята е следната. Колата е красива, но това е предсказуемо – ако ще хвърлиш над двайсет хиляди за автомобил, той задължително е много шик. Карл имаше куп предложения, които се свеждаха до едно – да използваме майсторски направени снимки на коли от марката, известна под кодовото название „Скорост“. Възразах, че возилото, което ще рекламираме, е върхово постижение на инженерната мисъл и техническите

нововъведения и че именно на това трябва да наблегнем. С риск да ни обвинят в извратеност ще изтъкнем, че тези коли притежават интелигентни колела, двигател, надарен с ум, гениална скоростна кутия, благодарение на която шофирането се превръща в невероятно изживяване, и лек волан. Накратко, автомобилът е най-страхотната играчка за пораснали момчета, швейцарско ножче на колела, оная работа на расов жребец. Оттук дойде и гениалното хрумване за рекламен клип.

Няма кадри на коли, липсват виещи се шосета в Швейцарските Алпи. Отначало се вижда само тъмен екран. Появява се контурна рисунка на швейцарско джобно ножче. То прелива в рисунки на други играчки за пораснали момчета – джобен компютър и мобилен телефон с Интернет-връзка. Тези кадри отново се преливат в други велики изобретения като машината за декодиране на съобщения „Енигма“ и космическия кораб „Аполо II“, за които се твърди, че са променили хода на историята. На предпоследния кадър се виждат топките на расов жребец, на последния – емблемата на колата. Концепцията е прекалено смела, прекалено рискована, не сме сигурни дали рекламодателят ще приеме кадъра с конските топки. Едно е сигурно обаче – на представянето клипът ще размее и ще шокира присъстващите, което вече е предпоставка за успех. Изпробвахме концепцията в шест европейски страни – беше възторжено приета от целевата група, състояща се от мъже на възраст между двайсет и пет и трийсет и пет години. Гай Ричи се съгласи да режисира клипа, а Юън Макгрегър – да чете текста, при условие че запазим „пикантерията“ (тоест – конските топки).

Мисля, че ще успеем.

Към шейсетсекундния клип ще пуснем по-кратки реклами, които насочват вниманието към специфични технически нововъведения. В допълнение сме изработили ефикасен и диференциран план за атакуване на другите медии.

Мисля, че ще успеем.

Репетицията продължава до девет вечерта. Хората от екипа са капнали от умора. Връчвам им кредитната си карта и ги съветвам хубавичко да се натрясат в „Краун енд Септър“ – утре ще платя сметката. Благодарни са, не се налага да ги подканвам втори път.

– Няма ли да дойдеш с нас? – пита Дру. Отказвам, макар че поканата ме ласкае (отдавна не са ме удостоявали с подобна чест); бързам да се прибера къщи и отново да прегледам документацията. Изключвам осветлението в „щабквартирата“, изведнъж долавям някаква миризма. Не е само уханието на лято и на грамадните бели лилии, натопени в

безброй вази във всяко помещение – агенцията ни ще бъде домакин на сватба, която ще бъде фотографирана за списание „Окей“. Усеща се погъх на власт, на успех. Ароматите, които навремето ме опиваха, а напоследък ми се изплъзваха. Обожавам този мирис!

42.

Въпреки че мотрисата на метрото е претъпкана и никой не ми отстъпва място да седна (кавалерството не само е мъртво, а е дълбоко погребано), въпреки че съм притисната между мъжага с миризливи подмишници и някаква девойка, която говори по мобилния си телефон и плаче, все пак влизам в жилището си, заредена с положителна енергия.

Отивам право в банята, пускам студена вода във ваната. Може дори да лакирам ноктите на краката си – обувките без пръсти придават сексапил на всяка жена, дори когато е с грамаден корем. Поглеждам подутите си глезени и печално си мисля: „Кого заблуждаваш, малката?“

Ще ми се Хю да почиства космите си, след като използва умивалника – толкова ли е трудно още веднъж да пусне водата? Забелязвам, че е оставил на капака на тоалетната чиния празния флакон от пяна за бръснене, което е намек да му купя нова опаковка. Нима не знае, че на всяка голяма улица има дрогерия? Всъщност къде е тази вечер? Може би е казал, но съм забравила. Спомням си обаче, че тази сутрин попита къде е официалната му риза – може би е поканен на връчването на някакви награди или на вечеря с клиенти. Като ме попита за ризата, ми идваше да изкрещя: „На пода е и вони на цигарен дим. Остана там, когато я захвърли след последния прием, на който беше поканен!“ И щях да излъжа. Стремещът ми да бъда свършена във всяко отношение ме накара да изпера ризата, да я изглежда и да я прибера в гардероба на Хю.

„Не мисли за това! Не мисли за това! Не си разваляй настроението след толкова успешен ден“ – заповядвам си.

Предпазливо се изтягам във ваната, наслаждавам се на хладката вода и на задоволството, които поне временно прогонват неприятното усещане, че тежа цял тон. Погалвам бебето, започвам да му говоря:

– Днес мама стисна за топките няколко мъже – даде им да се разберат... – Прекъсвам фразата и се извинявам в случай, че бебето е момченце и съм го засегнала на мъжка чест. Нервите ми се отпускат, напрежението постепенно изчезва, потъвам в мечти за моя свършен живот. Представям си, че е горещ летен следобед. Седя под чадър в градината,

бебето ми радостно гука и пълзи по одеялото, проснато на тревата. Компания ми правят скъпи приятели, всички прием бира, наденичките, които се пекаат на скарата, ухаят апетитно (тъй като само фантазирам, няма дим, който да задавя гостите, сетила съм се да прибера прането от въжето за простиране). Дечурлигата тичат на воля в градината; виждам Кейт, Том, Мили и други хлапета – понеже фантазирам, децата не се карат помежду си. Тук са Либи, Сам и Джеймс (мамка му, щом съчинявам приказка, ще даря Сам с венчална халка). Благодарение на мен клиентът е възложил на нашата агенция изпълнението на проект „Скорост“, затова Дийн ми е дал щедра сума за отпуск по майчинство. Разбира се, знам, че тези лениви летни следобеди няма да продължат вечно, ала поне спойно им се наслаждавам.

Ненадейно сядам във ваната, водата се изплисква, напява килимчето, потича към вратата.

Не виждам Хю!

Може би той, както му е редът, пече наденичките. Нали?

Излизам от ваната, избързвам пода на банята; така и така се влача по колене, затова измивам и пода на кухнята. После подреждам чекмеджето, в което държа готварските книги и купоните, срещу които се купуват стоки с намаление. Май трябваше да го направя, преди да вляза в банята, ала в момента не съм в състояние да разсъждавам логично – поредният симптом на бременността, за който мъжете никога не бива да разбират.

Часът е девет и петнайсет. Наливам студена вода в голяма чаша, пускам резенче лимон. Мъча се да излъжа ума, тялото и душата си, че пия голям джин с тоник. Жегата е нетърпима, жарките лъчи на слънцето проникват през щорите, които спуснах, защото съм само по долни гащи с дълги крачоли; между нас казано, те са по-благопристойни от полите, които носех, преди да забременея. Бедрата ми са залепнали, когато се опитвам да ги разделя, се чува звук, все едно отпушвам умивалник.

– Неустойма съм, нали? – подхвърлям иронично. Избухвам в смях, защото мисълта не ме ужасява, както би се случило в миналото. Тъкмо напротив – повтарям операцията по разделянето, само и само отново да чуя смешния звук.

На вратата се звъни.

Който и да е, нека си звъни, няма да отворя. Намирам се в ужасно състояние – циците ми стигат до коленете, по корема ми се стичат вадички от пот. На света няма човек, пред когото бих се показала облечена по този начин. По-точно – съблечена.

Все пак има едно изключение.

Сам!

Сърцето ми подскача от радост, устремявам се към вратата, понечвам да я отворя и да застана на прага в цялото си слонско величие, но в последния момент се подчинявам на разума и надничам през шпионката.

– Джеймс! – възкликвам.

– Извинявай, че идвам без предупреждение. Знам, че е невъзпитано, обаче... – Произнася думата „обаче“ толкова отчаяно, че едва не пропускам да си наметна блуза, за да запазя благоприятие и да го предпазя да не откачи, като види безформеното ми туловище. Отварям вратата:

– Заповядай.

Този път, когато ме вижда, изражението му се променя, ала не бива да се залъгвам – не се възхищава от пръстите ми, а буквално е шашнат.

– Тъх... – заеква – ако съм дошъл в неподходящ момент...

– Бъди спокоен, не прекъсваш бурен секс. Всъщност съм сама. Много се радвам, че дойде... – Давам си сметка, че има опасност да си помисли, че го свалям, идва ми от срам да потъна в земята. Изглежда, съм прекарала прекалено много вечери в собствената си компания и съм забравила общоприетите клишета за водене на разговор. Успокоявам се с мисълта, че той явно си има други проблеми и едва ли е шокиран от външността ми. – Налей си нещо за пиене, докато се облека като за пред гости. – Хващам го за ръката и почти насила го вкарвам в апартамента, преди да си е плюл на петите и преди да дам повод на съседите да клюкарстват.

След пет минути, вече прилично облечена, влизам в кухнята. Джеймс седи до барплота. Радвам се, че си е отворил бутилка бира, което показва, че се чувства като у дома си, изпадам във възторг, че е налял чаша мляко за мен – жест, говорещ за вродена вежливост.

– Сигурно се питаш какво ме води при теб, след като сме се виждали само веднъж.

– Честно казано, не се учудвам. – Тръгвам към дневната където столовете са по-удобни, неканеният гост ме следва по петите.

– Трябва да я разубедиш! Не бива да се омъжва за брат ми! – изгърсва още преди да седне. – Знам, че си най-добрата й приятелка; вероятно и ти смяташ, че ще направи грешка да сключи брак с него, след като е влюбена в мен. – Изчервява се, като осъзнава, че може би ще го помисля за безотговорен и прекалено самонадеян.

– Опитях се да я разубеда.

– Така ли? – Джеймс изненадано се втренчва в мен. Макар винаги да съм си падала по мъже със зелени очи, признавам, че тъмнокафявите му очи са невероятно красиви.

И са озарени от пламъка на любовта. Гледка, каквато отдавна не съм виждала.

– Значи и ти смяташ, че не трябва да се омъжва за него, така ли?

– Не бива, ако наистина се обичате – отговарям, като грижливо подбирам думите си. Не ми се ще да кажа нещо, с което да навреда на Сам. Тя е най-добрата ми приятелка въпреки че не може да ме понася.

– Ще направи фатална грешка. – Джеймс прокарва пръсти през косата си, навежда глава. Страданието и чувството му за безсилие са почти осезаеми. Леле, колко е готин – Сам ще е луда, ако се откаже от такъв сладур. – Не проумявам защо е така обсебена от желанието да се омъжи. – Втренчва се в мен, очевидно очаква да му обясня. Само че не мога, защото е представител на „силния“ пол. Как да му кажа, че чашата на търпението на Сам е преляла? Писнало ѝ е да бъде „резерва“ на интимните празненства в домовете на самодоволни брачни двойки. Била е шаферка най-малко шест пъти. Безброй пъти се е събуждала в леглото на познати и непознати мъже, които са ѝ казвали да пусне резето на вратата, когато си тръгне. Накратко, прекалено често е виждала любовта да идва и да си отива, не може да си позволи отново да рискува.

– Постави се на нейно място – казвам предпазливо, за да не го обидя. – Връзката с теб е като хазартна игра, има опасност да загуби всичко. – Божичко, колко е сладък – такъв един загорял от слънцето и с големи мускули, а в очите му горят пламъците на любовта! Струва ми се, че е искрен. От друга страна, чука годеницата на брат си, следователно не заслужава доверие.

Той сякаш чете мислите ми, защото казва:

– Имаш основание да се съмняваш в искреността ми, след като извършвам предателство спрямо собствения си брат. Така ли е?

– Да.

– Как да те убедя, че никога досега не съм постъпвал по този начин?

– Дори да е така, не те оневинява – отбелязвам. Знам го от собствен опит.

Джеймс ме поглежда така, все едно съм го зашлевила.

– Обичам я. – Струва ми се, че се взира в мен поне от две седмици. Запознавала съм се с много гаджета на Сам. Дори съм чувала един-двама да правят същото изявление. Очевидно изражението ми е доста

скептично, защото Джеймс се чувства задължен да добави: – Обичам я заради начина, по който бърчи нос, когато се смее. Обичам я, защото е най-благородната, най-милата жена на света. Обичам я, защото е красива, способна, неповторима. Обичам я, защото остава трезва, когато аз падам под масата. Харесва ми борбеността ѝ, състезателният ѝ дух. Харесват ми дори плоските ѝ стъпала и как се почесва по главата, когато се замисли.

Не съм чувала мъж да изпада в подобни откровения – била съм на много сватби, но дори младоженците не са говорили така за бъдещите си съпруги. Джеймс обича Сам заради същото, за което и аз я обичам... е, с изключение на плоските стъпала и чесането по главата.

– Доколкото ми е известно, скоро ще отпътуваш обратно за Африка – подхвърлям. Сам няма да се съгласи да живее някъде, където няма магазини на „Шанел“, „Диор“ и „Есте Лодер“.

– Ще си намеря работа тук. Ще постъпя в пътническа агенция... Готов съм да работя каквото и да било!

Като се има предвид, че Сам е трябвало да моли досегашните си гаджета да ѝ направят местенце в леглото или да не обсебват цялата завивка, изявлението на Джеймс е свидетелство за искреността на чувствата му.

Той се изправя, тръгва към вратата. Отива си, защото и двамата знаем, че не мен трябва да убеди.

– Извинявай, че дойдох без предупреждение. Изпитвах необходимост да го кажа.

Махвам с ръка:

– Не се извинявай. Между другото, мислил ли си да кажеш на Гилбърт за връзката си със Сам?

– Не мога. Ще причиня страдание и на двамата.

– Хм, май имаш право. – Отварям вратата, той тръгва по алеята. – Защо не ѝ предложиш да се ожените? – извиквам.

Джеймс спира, свива рамене:

– Не мога, докато е сгодена за брат ми.

– Май имаш право – повтарям, после добавям: – Ъъ... късмет!

Само след миг съжалявам за последните си думи – абсурдно е да желаяш късмет на човек, който страда толкова силно.

Божичко, понякога съжалявам, че съм пораснала – толкова е трудно да бъдеш възрастен.

* * *

Хю се прибира час и половина след полунощ. Седа в трапезарията и уж размишлявам върху блестящата работа на инженерите и дизайнерите в концерна, условно наречен „Скорост“, които са създали най-съвършената кола на света, всъщност се тревожа за Сам, Джеймс и Гилбърт. Хю изобщо не забелязва как блести измитият под в кухнята. Няма да му го простя!

– Къде беше? – промърморвам.

Той не отговаря веднага, а изважда от джобовете си мобилния си телефон, шепа монети и ключовете си. Колко съм била задръстена – доскоро този ритуал ми се струваше адски очарователен, а сега си давам сметка, че дразни също като драскане с нокти по черна дъска.

– Предупредих те, че сме поканени на летния бал на клиентите на „Юнилевър“.

– „Сме“ ли? – възкликвам. – Явно това „сме“ не включва мен.

– Поканата беше за нашия екип – обяснява Хю. Струва ми се, че изглежда гузен и объркан.

– Защо не ме взе със себе си? Защото съм прекалено дебела и се срамувах от мен, а? Къде беше балът? Кой са хората от екипа ти? – Бомбардирам го с въпроси, в един миг ми хрумва, че дори испанските инквизитори не са били толкова настойчиви.

Хю не ме поглежда, а съобщава на кухненския плот, че са присъствали само служители на агенцията без партньорите си. Че балът е бил в Грувнър Хаус. Че тази сутрин ми е казал за мероприятиято и че хората от екипа му са Марк, Том и Тони.

– Тони съкращение от Антъни или от Антония е?

Устните му се разтягат в усмивка:

– Тони е жена, но като я погледнеш, ще я помислиш за булдог. Обаче умът ѝ сече като бръснач – добавя.

– Нима? – просьсквам иронично. Нетипично е за него да се възхищава от интелигентността на дадена жена. Не съм го виждала да се обърне на улицата след мацка със стегнато задниче, защото е запленил от ума ѝ. Не съм го чувала да възкликне: „Леле, какви готини мозъчни полукълба!“ Изобщо не е в състояние да ме заблуди. Тези приказки съм ги чувала и преди. Е, от втора ръка, разбира се – от приятелки и от героините във филмите. Няма мъж, който да е признал, че колежката му е привлекателна. „Булдогът“ вероятно е червенокоса, стройна и дългокрака млада дама. Известно ми е, че Хю се възбужда от червенокоси жени.

– Казвам ти самата истина – държи на своето той.

– Като че ли пък знаеш какво означава „истина“ – промърморвам.

– За какво намекаваш, Джордж?

Не си правя труд да отговоря. Отивам в кухнята, отварям хладилника и се навеждам за кутията прясно мляко.

– Колко модни списания седмично купувам? – питам ни в клин, ни в ръкав.

Той ме зяпва, все едно съм признала, че съм участвала в шведска тройка, ала не отговаря.

– Какво обичаш в мен, Хю?

Той разхлабва вратовръзката си.

– Способността ти да говориш свързано – подхвърля иронично.

Наливам си чаша мляко, пъхвам под мишница книгата за бременни и отивам да си легна.

43.

Невъзможно ми е да преценя как върви презентацията. Представителите на компанията на рекламодателя изглеждат възхитени. Хрумва ми обаче, че утвърдителното им кимане може би е заучен жест.

Както обикновено, Карл говори самоуверено и убедително:

– Състоянието на търговската марка е отлично. Продажбите са рекордни, продуктът непрекъснато се подобрява, отзивите от потребителите са блестящи. Тогава защо, питате вие, нашата агенция смята, че е настъпил моментът за промяна в комуникационната стратегия?

Всъщност такъв въпрос не му е зададен, освен това ме обзема смразаващото предчувствие, че един от директорите на маркетинговия отдел използва бележника и писалката, които любезно сме му предоставили, за да си състави списък на продуктите за пазаруване. На Карл не му мигва окото – продължава да говори, все едно нищо не се е случило; в подобни моменти дебелокожието му е неоченимо, по-чувствителен човек щеше да саде багажа.

– Предвид успеха на марката може би сте склонни да се придържате към досегашната стратегия. Само че не бива. Защо ли? Ще ви обясня. – Карл замълчава за миг, за да придаде драматизъм на момента. – Околната среда непрекъснато се променя, необходимо е да бъдем в крак с промените. В крайна сметка, когато си на върха, има само един път – нагоре и нагоре.

Започва да упражнява емоционален натиск, което не влиза в плановете ни. Предупредително смръщвам вежди, стрелвам го с поглед.

Той не ми обръща внимание.

– След успеха неизменно настъпва упадък, което се дължи на нежеланието на старите кучета да научат нови номера. Спомнете си за разпадането на Римската и на съветската империя, за съдбата на Маргарет Тачър... – Карл продължава да спласва клиентите, спирайки се за кратко на някои аспекти на обявите в медиите. – Наблюдава се повишаване на конкуренцията при рекламирането на коли по телевизията, чрез дипляни, в пресата и чрез плакати... Така наречените „новаторски“ идеи не са панацея за бизнеса, защото незабавно се намира някой, който ги копира. Освен това всички знаем, че рекламата по телевизията не упражнява предишното си въздействие.

Тъкмо когато клиентите понечват да изпият по шепа антидепресанти, прекъсвам Карл, за да изтъкна, че най-добрите марки продукти чрез умело подбрана стратегия на комуникациите ще съумеят да привлекат вниманието на потребителите.

Рекламодателите признателно ми се усмихват. Карл ми намига, давам си сметка, че току-що сме изиграли съвършено сценката с доброто и лошото ченге, без въобще да я репетираме. Обзема ме въодушевление, в стомаха ми сякаш избухва бомба. Страхотен екип сме. Почти бях забравила колко добри можем да бъдем.

Дру също се включва в играта, като подхвърля:

– Съществуват ли в действителност истински търговски марки?

Откакто го познавам, задава този въпрос, но досега никой не му е отговорил. Няма значение – добре е онзи, който планира стратегията, да говори загадъчно и неразбираемо. Един от надутите служители в маркетинговия отдел прави критични бележки по отношение на сегментационната схема, представяна от Дру. Той контраатакува, като изтъква, че същата схема винаги се прилага от „Марс“ и че ако действа успешно за тях, то... Сетне добавя:

– Защо да си купиш куче, което ще те подлуди с лая си? По-добре да си плетеш на спокойствие.

Нито един от присъстващите няма представа за смисъла на тази фраза, най-малко самият той или напереният служител. Никой няма желание да излезе невежа, затова аргументите на Дру се приемат без повече възражения.

После той показва над четирийсет диапозитива с резултати от маркетинговото проучване, допълвайки представянето с подробности от експерименталните проверки, тестовете за мнението на потребителите, проучванията на реакциите на адресатите. Използва толкова неясни

абривиатури, че се питам какво ли мислят клиентите, освен това ме обзема страх дали не е АП, тоест – абсолютно превъртял. Дори това да е страшно наложително, така сме отегчени, че вече никой не го слуша; представянето на нашия рекламен проект се превръща в изтезанието с водните капки. Изчаквам Франк напълно да се обърка и започвам постепенно да прокарам моята идея, все едно с фина бургия пробивам дупка в скала. Речта ми е уникална смесица от ласкателство: „Даваме си сметка колко високи са вашите стандарти“, хвърляне на прах в очите чрез използване на засукани фрази от рода на: „При проучването на продукта, който ще бъде обект на реклама, се убедихме в отличните му технически характеристики, технологично изпълнение и дизайн“, и разкриване на голите факти: „Но се боя, че са допуснати слабости по отношение на други параметри, а именно – динамика, съвременност и престижност.“

Забелязвам как клиентите остават като попарени; задачата ми сега е да повдигна духа им:

– Няма повод за безпокойство – предлагаме идеалното разрешение.

Екват фанфари (в преносен смисъл, разбира се), Брет представя творческата ни концепция – единственото, което всъщност интересува клиентите. Той е невероятен – изпълнен е с ентузиазъм, говори ясно и разбрано. На въпроса на Франк – защо сме се ориентирали именно в тази насока, не отговаря: „Защото си падам по черния цвят“, а запазва забележително хладнокръвие и заявява:

– Целта ни е да се възползваме от противоречието между асоциацията на продукта с юпитата и осемдесетте години на миналия век и съвременните тенденции в рекламата, изискващи „принизяване“ на качествата на продукта. Идеята е да се покаже на потребителите, че не се взимате прекалено насериозно, че сте достатъчно известна и утвърдена фирма, за да си позволите самоирония...

Ясно е като бял ден, че рекламодателите са заплениени от него.

Административният директор потупва Франк по рамото. И Франк широко се усмихва и ми намига. Хората от отдела по маркетинг вече са въодушевени, че ще се запознаят с Гай Ричи. Единственото, което ми остава, е с няколко гръмки, но паметни фрази да сложа край на съвещанието.

Заявявам, че с удоволствие ще рекламираме продукт, в чиито качества сме убедени, добавям, че знаем колко усилена работа ни предстои и колко важно е идеята да допадне на търговските представители... в този момент Франк се намесва и „хвърля бомбата“:

– Наистина ли държите на последното?

Няма начин да отрека.

– Разбира се – отвръщам.

– Прекрасно. Ето какво ще направим. От шестте агенции, които участваха в конкурса, избрахме две, едната е вашата. – Не си прави труда да ни поздравя за успеха, а продължава: – Предоставяме възможност и на вас, и на конкурентите ви да представите концепциите си пред нашите търговци. Мнението им ще бъде решаващо.

Това е добрата новина.

– Представянето ще бъде днес следобед.

А това е лошата.

* * *

Ситуацията е необичайна.

Решението на Франк да се възползва от конференция на търговските представители, която случайно се провежда именно днес (подозирам нещо гнило), едва ли е спонтанно. Не вярвам, че мнението на продавачите на коли ще наклони везните в полза на нашата или на конкурентната агенция. Според мен административният директор и хората от маркетинговия отдел искат да забаламосат профсъюзите. От опит знам, че добрата реклама никога не се постига с одобрение на профкомитета. Обаче клиентът е бог, а волята му е закон – щом желае да леем пот, кръв и сълзи (Фраза от речта на Уинстън Чърчил, излъчена по радиото на 13 май 1940 г., с която той призовава сънародниците си да защитят страната от хитлеристките нашественици: „Не мога да ви предложа нищо друго освен кръв, тежък труд, сълзи и пот.“ – Б. пр.) пред многобройна публика, ще го направим. Че и още нещо.

С Дийн, Дру, Карл и Брет на бърза ръка опаковаме диаграмите, диaposитивите и видеокасетите (разполагаме едва с петдесет минути да стигнем до гара „Юстън“, да си купим билети и да вземем влака за Милтън Кейнс), ала настроението ни не е приповдигнато – въпреки възможността да представим нашата концепция пред толкова много хора победата нагарча. Тази сутрин бяхме под въздействие на адреналина (говоря за себе си, не за Брет – той се зарежда с енергия чрез нещо по-различно от силно кафе и стимуланти). Сега обаче сме като спукани балони и маркар взаимно да се окуражаваме, сме поизнервени и уморени.

Слава Богу, че е слънчев юлски ден и цял Лондон празнува настъпването на лятото. Парковете гъмжат от хора, масите в кафенетата са заети, по тротоарите се движат тълпи от хора. Всички са обзети от

оптимизъм. Минувачите се усмихват един на друг, като че ли живеят в по-щастлив век. Сякаш е прокаран закон за забрана на черните дрехи – млади красавици и грозновати лелки са се издокарвали с ефирни закачливи летни рокли, които са безочливо женствени.

Мъжете одобрително ги оглеждат, ала не събират смелост да ги заговорят. Настъпят ли горещите летни дни, няма друг град в света, така изпълнен с примамливи обещания. Миризмите на пот (донякъде прикривани от аромата на скъпи дезодоранти), плажно масло, бира и чесън се смесват и създават впечатлението, че предстои да се случи нещо прекрасно. Пет пари не давам, че от потта и от грубия сутиен съм се подсякла под мишниците.

– Ще се справим, момчета. Поръчката ни е в кърпа вързана.

Карл изглежда изпълнен със съмнения, Брет е кисел (наложи му се да откаже поканата за официален обяд), Дру е залепил нос на стъклото на таксито и се визира навън.

– Повярвайте ми, имам добро предчувствие.

Единствено Дийн се заразява от ентузиазма ми, и то само защото е американец.

– Готова ли си да ги омаеш, Джорджина?

– Естествено – отговарям с усмивка.

– Така те искам, направи ги сами да си говорят! – Потупва ме по гърба и ме кара да съжалявам, задето нямам помпони. В очите на шефа явно съм като мажоретка, вдъхваща смелост на отбора.

* * *

Презентацията минава идеално.

Карл е олицетворение на изтънчеността и ефективността. Дру съкращава наполовина изложението си, което пак е два пъти по-дълго от необходимото, ала е по-поносимо. И което е най-важното, публиката реагира възторжено на творческата концепция, представена от Брет.

Поръчката ни е в кърпа вързана! Сигурна съм! От мен се иска да направя обобщение – кратко и ясно, без излишни украшения и превземки.

Заставам пред микрофона, който незабавно надава истеричен писк. Вместо да извикам: „Проба – едно, две, три“, което е толкова банално, аз се покашлям и установявам, че микрофонът не работи. Гневно се вирам в дъното на залата. Неугледен субект с джинси и големи очила изпада в паника и хуква в кръг, като че ли има ракета в гащите. Ех, де късмет! Обръщам се към Дийн, усмихвам се, за да го уверя, че владее

положението. Което изобщо не отговаря на истината. Микрофонът изписува – вероятно повредата в озвучителната система е отстранена. Да, сигурно е така, ако се вярва на техническия гений с джинсите и очилата, който е престанал да лее пот и победоносно вири палец.

За втори път пристъпвам към микрофона, шепнешком репетирам въстпителните думи.

– Положението ви е единствено по рода си – вие сте жертви на собствения си успех. Количеството на продажбите...

Усещането започва от петите ми, поне така ми се струва – все огнякъде започва, а също като другите части на тялото ми петите се намират далеч от устата ми. Набира скорост в стомаха ми, за секунда се задържа там. Достатъчно дълго да разбере какво е, ала прекалено кратко да го потисна. Стомахът ми ръмжи и гъргори. Усещането се прокрадва в хранопровода ми, за миг ме задушавя. Сетне шумно се оригвам.

Тъй като микрофонът вече работи, „експлозията“ се чува в цялата зала.

По-младите зрители (около две трети от присъстващите) започват да се кискат, ала преди да се озърна за някого, на когото да припиша деянието, се случва нещо още по-ужасно. Изпускам газове, и то толкова шумно, че звукът отеква в стените.

Свършено е с мен.

Присъстващите в залата избухват в неудържим смях. Повечето печелят трийсет хиляди паунда годишно, ала по умственото си развитие се равняват на хлапета на тринайсет. Няколкото жени от солидарност с мен се мъчат да овладеят смеха си, но не издържат, след като мъжете около тях се надпреварват да ми подражават.

Какво да направя? Не мога да им обясня, че неконтролируемите газове са причинени от напредналата ми бременност. Не мога да очаквам да проявят разбиране. Забелязвам, че Дийн ме наблюдава, и мигом съжалявам. Той прилича на човек, който току-що е имал полово сношение с кактус. Лицето му е червеникавокафяво, забелил е очи, може би си въобразявам, но от него излиза пара. Разбира се, знае, че не го направих нарочно. Известно му е, че по-скоро бих изляла очните си ябълки, отколкото да изпусна газове на обществено място. Е, случвало се е и да пръсна, и да се оригна пред чужди хора. Веднъж на Коледа през 1997 година, втори път – при посещането на новото хилядолетие. Но и двата пъти бях на шумни празненства и успях своевременно да се отдалеча, преди да ме уличат. Предпочитам да умра от болки в стомаха, само и само да не се изложя пред Хю – готова съм в три сутринта да заявя, че отивам да

разходя кучето, отколкото да се изпусна пред него, а ние дори нямаме куче. А сега взех че се изпуснах пред двеста души публика, пред колегите си и пред шефа.

Не виждам смисъл да продължавам да живея.

Криво-ляво довършвам представянето, въпреки че едва ли някой ме слуша. Преструвам се, че не чувам безвкусните шегички, които подхвърлят присъстващите, след двайсет минути питам:

– Има ли въпроси?

Вдигат се минимум сто ръце.

– Искате ли от специалните хапчета „Сетлър“? – Въпросът е придружен със злобно подхилкване.

– Ще обясните ли как възнамерявате да изразходвате бюджета? Дано твърденията ви за намаляване на разходите не са само въздух под налягане. – Кис-кис-кис!

– Харесаха ми вашите реклами – не са дране на лисици като рекламите на конкуренцията.

Едно е сигурно – привлякла съм вниманието им.

44.

Будилникът извънпява и прекъсва кошмара ми. Въздъхам с облекчение. Сънувах, че говоря пред търговските представители на голяма компания; представям проект, от който нашата агенция щеше да спечели милиони. Дийн много държеше да ни бъде възложена рекламата на тази марка кола, но аз провалих всичко, като, без да искам, изпуснах газове. Постепенно се връщам към действителността, жегва ме ужасяваща мисъл – не е било сън. Случило се е наистина. Въздишам, завивам се през глава. Усещам миризмата на Хю, която ми действа успокояващо, поне докато той казва:

– Значи ще признаеш... – Поколебава се и се засмива: – ...гафа си и ще отидеш на работа, така ли?

Колкото и велик да е човек, не може да се въздържа – пръдните и оригванията са неизчерпаем източник на майтапи.

Надничам изпод завивката и му хвърлям убийствен поглед. Вече съжалявам, че му разказах за зловещия случай, Малко съчувствие няма да ми е излишно, ала явно не ще го получа.

– Престани, Джордж, не можеш да се криеш до края на живота си.

– Не възнамерявам да се крия до края на живота си, само докато

родя – промърморвам.

Хю безмилостно ми издърпва завивката.

Спускам се към банята най-вече защото не искам да види безформеното ми туловище. Той се провиква през затворената врата:

– Между другото, за коя компания беше проектът?

Поколебавам се. В миналото понякога нарушавах закона за поверителната информация и обсъждах с Хю кампанията, която „Кю енд Ей“ подготвяше, понякога той ми помагаше с оригинални идеи. Този път обаче се подчиних на указанията на Дийн да не издавам, че нашата агенция участва в конкурса за реклама на луксозна кола. Реклама, за която говорят всички специалисти в тази област. Е, споделих това-онова с Либби, ала на Хю не казах и думичка. Не се страхувах, че той ще се разприказва пред някого, истината е, че... не му вярвам.

Пускам водата, преструвам се, че не съм чула въпроса.

Всичко е свършено. Заради моя гаф загубихме поръчката – да, загубихме я, защото взните определено клоняха към нашата агенция. Страхувам се да мисля какви ще бъдат последствията. Няма начин Дийн изведнъж да се сдобие с чувство за хумор. Вероятно вече пише заповедта за уволнението ми.

Но провалът има и още една, по-страшна страна. След като усилената работа по проекта приключи, вече нямам извинение да не мисля за възможността Хю да има връзка с друга жена. Хиляди пъти се опитвах да си затворя очите пред фактите, но не мога. Дори до посиняване да си повтарям, че увлечението му е мимолетно, знам, че се залъгвам.

Уморена съм. Не, капнала съм от умора. Защото през последните дни дадох всичко от себе си за спечелването на конкурса. Защото дългите съвещания бяха безкрайно изтощителни. И защото съм бременна. Навремето вдигах тежести и тренирах маратонско бягане, ала физическите усилия не могат да се сравнят с умствения труд, който положих. Но най-вече съм уморена от Хю.

Голяма новина, а?

Когато излизам от банята, той вече е тръгнал към фитнесзалата – тренира, взима душ, преоблича се и от залата отива право на работа. На леглото е оставил поднос със закуска – чай, препечени филийки, кроасани, пчелен мед (и то както го обичам – сервиран в купичка, не в бурканче). Портокаловият сок е прясно изстискан. Във вазичка са поставени стръкчета ароматен грах, вероятно набрани от нашата градина, защото още са мокри от утринната роса. Подносът е аранжиран като на снимка от списание. Сядам на леглото и се вирам в росните клонки. Едра сълза

се стича по страната ми и тупва върху препечените филийки. Не зная дали плача от облекчение, съжаление или възхита.

45.

– Ти си абсолютен гений! – усмихнато възкликва Брет.

Мамка му, да не би да съм влязла в друг офис?

– Браво, Джордж. На никого нямаше да му хрумне такъв трик. – Карл озадачено клати глава, личи, че е в прекрасно настроение.

Не реагирам. Може би е номер.

В рекламния бизнес фразата „Не се доверявай никому“ е като Библията.

– Поздравявам те, Джорджина. Поздравления за целия екип, за качествената ви работа. За днес ви пускам в отпуска! – гръмовито заявява Дийн.

Присъстващите в „шаба“ надават радостни възгласи, след секунди възбудата отеква в цялата агенция. Изглежда, не ме поднасят.

Наистина сме спечелили.

– Възложиха ли ни рекламата? – Знам, че въпросът ми е глупав – вече отварят шампанското, ала все пак искам да съм сигурна.

– И още как! – засмива се Карл. Сяда на креслото, кръстосва ръце на тила си, вдига краката си на бюрото. Накратко, държи се като човек, който е бил сигурен в успеха ни. Не като човек, който по време на пътуването ни обратно към Лондон ми три сол на главата, задето съм провалила агенцията.

– Всичко дължим на теб. – Дийн разтърсва ръката ми.

– Не е вярно. Ако не бяха Карл, Дру, Брет и другите от екипа... – Не довършвам фразата. Не съм чувала новия бизнес директор толкова щедро да раздава похвали. Досега „отличниците“ получаваха само парични премии.

– Скромничиш – усмихва се той.

Така си е.

Подготвих цялата документация, идеята за клипа беше моя (поставихме се хората от творческия отдел да си мислят, че проектът е тяхно дело, за да не засегнем чувствата им, но идеята си е само моя).

– Наистина всички имат заслуга.

– Да, за подготвянето на документацията – прекъсва ме Дийн и размахва пурата си, зачерквайки месеци къртовска работа.

– Но тогава... – Гледам го недоумяващо.

– Спечелихме благодарение на твоя номер – киска се шефът. Очевидно физиономията ми издава смущението ми, защото той се опитва да ме осветли по въпроса: – Излиза, че Франк се е колебаел коя агенция да предпочете, но твоята... изява е наклонила везните в наша полза. Търговските представители заявиха, че нашата агенция изглежда „поземна“, по-близо до обикновения човек. Ето защо получихме поръчка за 80 милиона паунда, десет процента от които са за агенцията. Кая те на обяд, Джорджина.

Значи рекламоделят е избрал нашата реклама. Но не защото часове наред си блъсках главата дали думата „интелигентен“ е по-уместна от „ефективен“, когато се описва автомобилен двигател. Не защото изгледах безброй видеозаписи на мъже, описващи страстта си към бързите коли. Не защото нашият екип работи неуморно и всеотдайно. Не защото се скъсах от бачкане и не мислех за друго освен за автомобили, а защото пунах газове.

– Добре че си бременна, Джорджина – добавя Дийн и ме потупва по гърба. – Предишната Джордж беше прекалено секси, прекалено изискана за подобен номер.

– Да, имахме късмет. – Насилвам се да се усмихна.

Прекрасно е, че сме получили поръчката. Направо великолепно. Оглеждам се – колегите се заливат в смях, шегуват се. Безсъмнено мислено вече няколко пъти са изхарчили премиите си. Излъчват самоувереност и самодоволство – нищо не повдига духа като спечелването на конкурс, предоставящ възможност за мултинационална рекламна кампания. Искане ми се и аз да участвам в купона, ала нещо ме възпира. Колегите ми сякаш се намират на километри разстояние от мен. Все едно гледам през обектив, намазан с вазелин – техника, която фотографите използват за безвкусните сватбени снимки. Ако го няма филтъра, ще видите неподходящо облечени хора с фалшиви усмивки. Наистина исках да ни възложат рекламата, но сигурно има по-достойни начини за ознаменуване на победата. Работата, начинът, по който минават дните ми... целият ми живот трябва да имат и друг, по-важен смисъл. Опитвам се да споделя чувствата си с Карл:

– Не мислиш ли, че победата ни има горчив привкус? Мисълта ми е, че би трябвало да ни оценят заради положения труд и способностите ни...

– На кого му пука? – прекъсва ме той. – Важното е, че спечелихме, нали?

– Ами... да.

Има право – няма причини да се оплаквам. Важното е, че ни възложиха поръчката. Излиза, че тревогите ми са били напразни. Опасявах се, че бременността ще сложи край на кариерата ми, ала се случи тъкмо обратното. Страхувах се, че откакто не мога да нося секси дрехи и да запленявам мъжете със стройната си фигура, вече съм извън борда на рекламния бизнес, но може би не всичко е загубено. Може би има други начини за постигане на целите. Разбира се, бих предпочела да оценят творческите ми заложби, не способността ми да издавам тръбни звуци, ала най-важното е, че спечелих конкурса. Колебливо се усмихвам, позволявам си да почувствам ако не гордост, поне задоволство.

– Прекарахме „Рартъл, Рогъл енд Спирити“ – киска се Карл.

– Кой? – Названието на агенцията ми е до болка познато, но е последното, което очаквах да чуя в този контекст. – И те ли са участвали в конкурса? – Стомахът ми се свива на топка, за пръв път обаче реакцията не е предизвикана от бременността. Призляването прогонва радостта от победата. Ненадейно погледът ми като че ли се фокусира, виждам прекалено ясно цялата картина.

– „Рартъл, Рогъл енд Спирити“ – ликува Карл. – Те са били „другата агенция“, за която говореше Франк. Не четеш ли „Кампейн“? – Той навива списанието на руло, лекичко ме перва по главата. – Миналата седмица се издадоха, че участват в конкурса. Великолепен ход, ако си сигурен, че ще спечелиш. В което те са били уверени. Самоубийство, ако ти измъкнат клиента изпод носа. – Карл ми подава списанието, доволно потрива ръце, отива да си налее още шампанско.

„Рартъл, Рогъл енд Спирити“! Хю!

Ето върху какво е работил толкова време. Може би затова се прибираше късно след полунощ... въпреки че работата върху проекта не обяснява презервативите в джоба му. Господи, ще бъде сломен! Как не се досетих, след като е било толкова очевидно? Възможно ли е така да съм била погълната от бременността си, че да не разбера истината? Горкичкият Хю!

Прочитам статията, която е посветена на участието на „Рартъл, Рогъл енд Спирити“ в конкурса. Но това не е най-лошото. Поместени са снимка на Хю и неговото самоуверено изявление, че концепцията им е гениална и че нито една конкурентна агенция не е в състояние да задоволи изискванията на рекламодателя. Естествено не би се изхвърлил толкова, ако не разполагаше с информация, че „Рартъл, Рогъл енд Спирити“ са спечелили конкурса още преди да бъде проведен. Уви, това се

случва в нашия бизнес. Само че той не спечели. Победи нашата агенция, и то защото аз пузнах газове. Истинска катастрофа!

Втурвам се в кабинета си, заключвам се и намирам номера на Хю, но секретарката му съобщава, че той е на съвещание и не може да ме свърже с него. Може би казва истината, а може би той така ме мрази, че не желае дори да чуе гласа ми. Моля я да му предаде да ми се обади, щом се освободи. Тя изсумтява – нямам представа дали звукът изразява съгласие. Телефонирам на Джесика, накратко я осведомявам за събитията от последните двайсет и четири часа.

– Миличка, каква прекрасна новина! – изчуруликва тя.

– Напротив! Хю ще бъде сломен. – Опитвам се да обясня колко важно е било за него, след като отскоро е административен директор на „Рартъл, Рогъл енд Спирити“, агенцията да спечели конкурса.

– Скъпа моя, въпросът има и друг аспект. Самата ти си директор на отдел „Новаторски инициативи“ и получаването на поръчката е изключително престижно за теб. Поправи ме, ако греша, но ми се струва, че заплатата ти зависи от броя на клиентите, които привличаш.

– Така е.

– Хю не е обвързан по този начин, нали?

– Ами... не.

– Доколкото си спомням, твоят шеф обяви, че щом си бременна, не можеш да се справиш с толкова отговорна работа.

– Да, намекна нещо подобно.

– И така, изходът от конкурса е шял да причини неприятности или на теб, или на Хю. Тъй като си ми дъщеря, естествено предпочитам ти да спечелиш.

– Да, но победих не заради ума си, а поради нелепа случайност! – Въздишам тежко. Удрям главата си в бюрото (буквално, а в преносен смисъл – в няколко дебели тухлени стени).

– Не е вярно, Джорджина! Стегни се! – Леденият тон на Джесика ме стряска. – Наистина ли мислиш, че поръчка за осемдесет милиона пунда се възлага случайно, в резултат на моментна прищявка? Според мен да се приписва спечелването на конкурса на онзи зловещ случай (и двете не се осмеляваме да наричаме нещата с истинските им имена), е само поредната легенда, която години наред ще се разпространява сред хората във вашия бизнес. – Преставам да удрям главата си – струва ми се, че Джесика има право. – Убедена съм, че победата ти се дължи на къртовска работа. Трудила си се усърдно. Постигнала си успех. Гордей се със себе си.

– Чувствам се ужасно заради Хю. – Толкова съм свикнала да искам онова, което желае Хю и което е от полза за него, че никога не съм се замисляла за собствените си желания. Само че ако го кажа на Джесика, тя едва ли ще ме разбере. – Ще предположи, че съм се състезавала срещу него.

– Защо не ти е казал? Смятам, че е трябвало да го знаеш – промърморва тя.

Хвана ме натясно. Не знаех, че се конкурираме с „Рартъл, Рогъл енд Спирити“, отчасти защото не обръщам внимание на специализираните издания, отчасти защото не обръщам внимание на Хю. Мълчанието ми издава истината.

Джесика добавя:

– Той е достатъчно възрастен и достатъчно красив да брани интересите си, Джордж – крайно време е да го проумееш.

– Мислех, че го харесваш – изплаквам.

– Аз пък мислех, че го обичаш – отсича тя.

46.

Както и очаквах, Хю се връща от работа много късно. Легнала съм си, но не мога да заспя, и то не защото бебето ме рита.

Днешният ден трябваше да е най-щастливият в живота ми. Дийн покани на обяд всички, които работиха по проект „Скорост“. Знам, че обядът е „пераснал“ във вечеря, че колегите ми още са в ресторанта, наливат се с алкохол и си разказват пиперливи анекдоти. Аз се измъкнах, след като насила хапнах от салатата със скариди. За пръв път бях щастлива, че имам правдоподобно оправдание да не пия шампанско. Не ми се искаше да усетя как палавите мехурчета омаломощават мозъчните ми клетки, причинявайки приятно замайване. Не бях в настроение да празнувам.

– Усмхни се, Джордж! Мамка му, не си на погребение!

Карл се ухилва, поръчва си двойно бренди, отрязва си парченце синьо сирене.

Невъзможно е да обясня на колегите си защо съм тъжна. Няма да разберат защо бих предпочела Хю да спечели проект „Скорост“. Нито един от тях няма сериозна връзка, дори Брет, който е женен. Ако жената, с която спят, изяви желание да изкаже собствено мнение, да разговаря, на бърза ръка ѝ посочват вратата. Още докато са били в гимназията,

до един са претърпели емоционална лоботомия. Жалко, че не можем да си поговорим – вероятно щяха да ми помогнат да проумея мисловната дейност на Хю.

Накратко, едва издържах обяда.

Бог знае още колко обеди ще ми вгорчи мисълта за Хю.

От начина, по който затваря вратата и захвърля сакото си (което не улучва облегалката на стола, а пада на пода), разбирам, че е пиян. Залитайки, се изкачва по стълбището – блъска се ту в едната, ту в другата стена, някаква картина пада с трясък. Добре че още нямаме бебе, иначе щеше да го събуди. Отваря вратата на спалнята, за миг застава на прага – явно се мъчи да изглежда трезвен.

Преструвам се, че не забелязвам състоянието му, подхвърлям: „Здравей“, и широко се усмихвам. Не го питам къде е бил.

Нито с кого.

– Здравей, Джорджина. – Явно прави усилие да произнася правилно думите, Сяда на ръба на леглото, понечва да свали обувките си. Не ги прибира в гардероба, а небрежно ги запраща в другия край на помещението. Спомням си как баба ми казваше, че можеш да научиш много за даден човек по обувките му.

– Тъкмо щях да си приготвям чай, искаш ли една чаша? – подхвърлям престорено любезно. Очите му са помътнели и са кръвясали, надявам се, че от горещия чай ще поизтрезнее.

– Не. – Той се съблича, после отива в банята. Ставам от леглото и тръгвам след него.

– Хю, трябва да поговорим. – Ама че съм загубена и несъобразителна – нима си въобразявам, че е в настроение за разговори? И то с жената, която е наранила гордостта му! Само че не бива да отлагаме, прекалено дълго мълчахме.

– За какво? – Той се взира в отражението си, не ме поглежда.

– Съжالياвам за конкурса – подхвърлям – все отнякъде трябва да започна.

– Лъжеш.

– Честна дума.

– Съжالياваш, а? Извиняваш се и въпросът е приключен, така ли? Е, приемам извинението. – Никога не говори така язвително, склонна съм да мисля, че алкохолът е причина за жестокостта и сарказма му.

– Нямах представа, че вашата агенция участва в конкурса – обяснявам.

Хю упорито отказва да ме погледне, затова говоря на отражението

му.

– Който лъже, на въже! – затананиква той и подскача, като че танцува шотландски рил. Дълбоко си поемам въздух, казвам си, че това е нещо като генерална репетиция за раждането на бебето. Детинското му поведение е забавно до момента, в който той залита и се блъсва в мен. Отдръпвам се, притискам ръка до корема си да защита бебето, но той изобщо не забелязва реакцията ми.

– Не знаех – повтарям.

– Знаела си!

– Не знаех.

– Знаела си!

Така доникъде няма да стигнем.

– Дори да знаех, какво можем да сторя? Щеше ли да поискаш от мен да оттегля проекта си? – Опитвам се да го гледам в очите, да го накарам да проумее истината, ала той отвръща поглед. Май този път камъкът попадна в неговата градина. Едва ли е очаквал да се откажа. Не е било необходимо, защото не представлявам заплаха за него – той е много по-добър в професията.

Хю дълго мълчи. Накрая изтърсва:

– Да. Трябваше да се откажеш.

– Така ли? – Не вярвам на ушите си. Чувам как капе кранчето в банята и как казанчето в тоалетната се пълни с вода, не и думите, изричани от Хю. Устните му се движат... но сигурно ми се е причуло.

– Точно така. Отказа се от конкурса за административен директор в „Рартъл, Рогъл енд Спирити“, нали? Още една малка жертва нямаше да има значение за теб. Да му се не види, ще бъдеш в отпуск по майчинство, какво ти пука за годишната печалба на „Кю енд Ей“? Лоялността ти към мен е по-важна, нали?

Най-сетне се обръща да ме погледне, но ми се иска да не беше. Лицето му е на сантиметри от моето; докато крещи, слюнката му изпръсква брадичката ми. Никога не съм го виждала толкова вбесен. Бръчици на разочарование прорязват челото му, негодуванието е вдълбало дълбоки бразди на страните му чак до очите и до устните. Сигурна съм, че тази сутрин ги нямаше. Внезапно е погрознял. Този човек, който за мен винаги е бил възплъщение на мъжката красота и изтънченост, е абсурдна карикатура.

Старая се да запазя присъствие на духа, да говоря убедително, да докажа правотата си.

– Наистина трябва да сме лоялни един към друг. Но проблемът има

и друга страна. За мен спечелването на конкурса не е само въпрос на престиж. Не забравяй, че след раждането на детето ще се върна на работа, защото парите са ни необходими. Радвам се, че привлякох важен клиент, преди да изляза в отпуска по майчинство – докато отсъствам, няма да ме забравят. Освен това Дийн ми обеща премия. Парите ще ни бъдат добре дошли – ще имаме доста разноски около раждането, пък и отделяме голяма сума за месечната издръжка на Бека и децата. – Нарочно говоря в множествено число, за да му напомня, че с него сме екип.

Истината е, че не можем да си позволим да напусна работа, да се лишим от голямата ми заплата, служебната кола, здравната осигуровка. В този момент изпитвам топли чувства дори към безплатната карта за автомата, въпреки че кафето е отвратително.

– Гордостта ми е накърнена, Джордж. Повече нямам какво да ти кажа – патетично заявява той. Трябвало е да се роди в друга епоха, пък и си е сбъркал професията – ще сложи в малкото си джобче актьорите, превъплъщаващи се в герои на Оскар Уайлд.

– Има други въпроси, които трябва да обсъдим – упорствам. Започва да ми писва от настойчивостта му еднолично да определя параметрите. Опитвам се да го предизвикам; познавам го и ми е добре известно как да възбудя интереса му. – Честно казано, дори не знам дали исках да получим поръчката за проклетата реклама – промърморвам.

– Какво? – Изведнъж привличам вниманието му. О, какна „изненада“! – Не се радваш, че си спечелила, така ли?

– Радвам се, но в крайна сметка това е само работа. Няма нищо общо с взаимоотношенията ни. Пък и по принцип нашият бизнес не е от особена важност.

– Моля? Я повтори!

– Помисли кое е по-важно – различните скоростни лостове или трибунала за военни престъпници и деянията на Слободан Милошевич. Широчината на автомобилните гуми или нелегалните емигранти, които се задушават в камионите. Боята тип „металик“ или децата-воини.

Хю недоумяващо ме зяпа и не отговаря. Ще си послужи с друг пример:

– Кое е от по-голямо значение – кожените седалки или рожденият ден на Том, който е утре? Забрави да надпишеш поздравителната картичка, въпреки че я купих преди седмица и я оставих на масата в трапезарията. Накрая бях принудена да фалшифицирам подписа ти.

Той реагира така, все едно не е чул нито думичка от прочувствената ми реч:

– Не те интересува, че спечели конкурса, така ли? Значи съсипа живота ми заради нещо, което не те интересува! Как можа, Джордж!

Той буквално прелива от възмущение и обида. Поведението му е почти смехотворно. Не, наистина е смехотворно. Напразно се мъча да потисна смеха си – започвам да се кискам. Бог знае дали неуместната ми реакция се дължи на бременността, важното е, че ми действа като счупване на оковите, освобождава ме. Вече не ми пука, че „Рартъл, Рогъл енд Спирити“ са загубили конкурса, вече не чувствам вина, че рекламата беше възложена на нашата агенция. Всъщност съм много доволна. Не искам онова, което желае Хю, тъй като вече не вярвам в стремежите му. Ореолът вече не е около главата, а около шията му; тайничко се надявам да го удуши.

– Скъпи Хю, не съм съсипала живота ти. – Изсмивам се на мелодраматичното му изявление. – Дори не си уволнен, нали? Може би засега гордостта ти... не, дори това не е вярно. Сам си надяна примката с интервюто в „Кампейн“, като се изхвърли, че проектът на вашата агенция е ненадминат. Не аз те подтикнах към идиотското и прибръзано изявление.

– Защо не ми каза, че работиш по същия проект? – изкрещява той; вбесен е, че го взимам на присмех.

– Не съм подозирала, че ме смяташ за сериозна заплаха.

Хю изсумтява, сумти под нос. Не го чувам, но съм сигурна, че изказването му съдържа предимно нецензурни думи.

Мисля си за филмите, които сме гледали заедно, за закуските, обедите и вечерите, когато сме седели на една маса, за кросовете ни в парка, за пътуванията ни в екзотични страни. Мисля си за часовете, които съм прекарала на велоергометъра, под сешоари във фризьорски салони, в пробий на бутици, готвене в кухнята, сексуални подвизи в леглото... и се питам защо нямат особено значение. И защо не съм разочарована, че са толкова незначителни? Как се стигна дотам, че да се гневим един на друг и на себе си? Че вече да не можем да говорим учтиво дори за времето, камо ли за съвместния си живот? Защо Хю не е в състояние да ме успокои както преди? Защо не ми действа възбуждащо? Защо не ме разбира?

Защо не го разбирам?

– Защо не ми каза, че си бил в ресторант „Щастливата седмица“?

Опитвам се да не говоря с обвинителен тон, ала Хю ме познава прекалено добре. В огледалото виждам как той се вцепенява, замисля се за миг, после изкрещява високо, като че ли не съм до него:

– Не съм ли?

По лицето му се изписват различни чувства – гняв, разкаяние, раздразнение, от което за секунда страните му пламват. Ако не го наблюдавах толкова внимателно, вероятно нямаше да ги забележа. Но аз винаги го наблюдавам внимателно.

Оставя четката за зъби, която размахваше, за да подчертае негодуванието си; не му прави впечатление, че е изпръскал навсякъде с „Колгейт“ – в края на краищата не той почиства плочките в банята. Грабва сапуна, влиза в душкабината. Завърта крановете докрай, но колкото и силна да е водната струя, едва ли ще го пречисти.

– Не ти ли казах, че съм бил в този ресторант?

– Не. Доста необичайно, нали? Обикновено нямаш търпение да се изфукаш, ако си бил в модно заведение. – Кое то според мен е смешното, защото е адски тъпо да се хвалиш, че си бил в тузарски ресторант. Отгоре на всичко той не посещава въпросните заведения заради храната. Харесва му да го виждат познати, да избира скъпи вина, да поръчва скъпи ястия, не и да ги консумира.

Отварям вратата на душкабината. Надявам се по този начин да „изравним резултата“ – Хю да се почувства уязвим от голотата си, както аз съм уязвима. Уязвима съм не заради наднорменото тегло, а заради съществуването, което расте в мен. Създали сме го заедно. Този глупав, разглезен, гневен мъж е бащата на детето ми. Как да променя положението? Към какъв резултат се стремя?

– Джордж, водата тече на пода.

– Срещаш ли се с друга жена? – изсъсквам. За мен отговорът е по-важен от договор за осемдесет милиона и от осем милиона печалба.

– Не – простичко отговаря той.

В миналото щях да му повярвам, щях да си кажа, че съществуват куп причини Хю да вечеря в „Щастливата седмица“. Нищо чудно да е бил там служебно... В края на краищата не се опита да го отрече, нали? Щях да си кажа, че се държа като глупачка, че съм несправедлива към него, че си вадя прибръзани заключения. Щях да си кажа, че не бива да правя от мухата слон, да си внуша, че трябва да съм благодарна, задето този мъж – олицетворение на сбъднатата ми мечта – е избрал да бъде с мен. Щях да си затворя очите пред факта, че по отношение на изневяратата той има богат опит.

Само че сега не мога да се преструвам на сляпа и глуха.

– Писнаха ми скандалите, Джордж! И преди ми триеха сол на главата... Няма ли да ме оставиш да се изкъпя и да си легна? Прекалено

много ли искам? – Опитва се да ме избута от кабината, но аз с крак препречвам вратата. Този път няма да му се размине.

– И преди ли? Кога? Бека ли ти е вдигала скандали?

– Добре де... тя ми подхвърляше същите обвинения – неохотно признава той, без да разбере накъде бия.

– И е имала право, нали? Защото ти чукаше друга жена. Чукаше мен. А сега коя чукаш?

47.

– Трябва ми някакво леко успокоително.

– Ще ти изпратя Мили.

– Нямах предвид леко на килограми – опитвам се да се пошегувам.

– Много добре те разбрах – уж негодуващо отговаря Либи.

Като се замисля, си давам сметка, че тя се смее повече от хората, които познавам. Дали защото има дете? Да му се не види, човек наистина трябва да притежава чувство за хумор, за да живее с Мили седем дни в седмицата, двацет и четири часа в денонощието.

– Ще го напуснеш ли? – пита Либи. Мрази да увърта, пряма е – още едно нейно качество, което много ми допада. Вече знае какво се е случило, защото прекарахме половин час на телефона, докато ѝ го разкажа.

– Как да го напусна? Обичам го от четиринайсет години. Почти половината ми живот – оправдавам се.

– Хм, може би имаш право. – Тя веднага проумява колко много съм вложила във връзката с този човек. Разбира се, не ѝ казах, че се чувствам виновна, задето разделих Бека и Хю. Не намирам подходящите думи да обясня, че съвестта няма да ме гризе, ако с него създадем семейство, ако бъдем заедно до края на живота си.

– Освен това съм бременна от него.

– Не отричам.

– Не искам да бъда майка, която сама отглежда детето си.

– Че има ли други?

Засмивам се невесело. Въпросът е, че още вярвам в приказките с щастлив край. Мамка му, едва ли някой (освен може би Сам) повече от мен е мечтал за щастлив край.

– Мисля, че има – отговарям искрено. – На курса по раждане във вода идваха добросъвестни мъже; видях бъдещи бащи, които трескаво очакваха резултатите от видеозона; възхищавам се от мъжете, които в

неделните утрини водят децата си в парка. Поставила съм си за цел да наблюдавам поведението им.

С Либи млъкваме. Много по-лесно е да се престорим, че подобни мъже не съществуват, отколкото да признаем, че изборът ни е бил погрешен. Обаче няма смисъл да се заблуждавам.

– Няма да се справя сама – прошепвам. – Не притежавам твоята смелост. Нито силата ти. Едва ли ще бъда чудесна майка като теб.

Знаете ли, обичам да фантазирам. Представям си, че е Коледа; Хю е зает с нарязването на пуйката, лампичките, украсяваши голямата елха, весело блещукат в съзвучие с празничното ни настроение. Детето ни седи пред камината, в която гори буен огън, и разопакова подаръците си; с нас са Джесика и баща ми, дори Хенри, Пени и децата са дошли да празнуваме заедно.

Само дето нямаме камина.

И по-добре, защото огънят е опасен за малчуганите.

Окей, ще измисля друга приказка, в която няма опасност от „домашни“ злополуки. Неделна утрин е, с Хю сме в леглото, детето лежи между нас, гука и се смее. Не искам прекалено много, нали?

В действителност обаче дори след раждането на бебето той вероятно ще продължи тренировките си във фитнесзалата. Аз вероятно ще прекарвам неделните утрини с бебето под мишница, докато приготвям печеното, защото Хю заяви, че държи да възстановя традицията в празничния ден да поднасям печено месо със зеленчукова гарнитура. Въпреки че ще измине доста време, докато детето ни мине на обща храна и „оцени“ кулинарните ми умения.

Въздишам. В интерес на истината знам, че тази ми фантазия винаги ще бъде на светлинни години от действителността. Хю никога няма да ми помага да избирам бебешки дрешки в „Гап“, нито пък подаръци за собствените му деца. Обикновено обикалям магазините сама през обедната почивка. Аз мия подовете, аз пазарувам и готвя, аз гледам, аз нося дрехите ни в ателието за химическо чистене, аз имам грижата да ги взема. Аз купувам тоалетна хартия и сменям филтъра на устройството за пречистване на водата. Спомене ли Хю, че си пада по новия албум на „Ар и Ем“ (той твърди, че харесва модерната музика, но вече е трийсет и четири годишен и едва ли някога отново ще прояви интерес към ексцентрична група, която свири в кръчмата в Камдън), компактдискът като по магия се появява в стерео-уредбата ни.

Все едно не съм го купила аз.

Въпреки това изпада в ужас, когато намеквам, че ми се иска да ми

подари нещо в знак на благодарност, че ще родя детето му.

Аз поръчвам нови мебели, пак аз си взимам отпуска, за да бъде вкъщи, когато чакаме някаква доставка. Аз плащам всички сметки. Пак аз играя ролята на инкубатор. Хю само ходи на работа.

Ненадейно си давам сметка колко несправедливо е разпределението на задълженията.

Разбира се, когато живееш сама, се занимавах с всичко гореизброено. Ала тогава аз оставях неизмита купичката от овесена каша, аз не изхвърлях празната картонена кутия от мляко, аз захвърлях мокрите кърпи на пода на банята, дрехите в коша за пране бяха само мои.

Господи, какви ги говоря? Нима вярвам, че ще ми бъде по-хубаво, ако живея сама? Не! Твърдо не. Само дете ми се струва нечестно цялата работа да пада върху мен. Вероятно и Либи си мисли същото, защото казва:

– Не знам защо смяташ, че няма да се справиш сама. Осигуряваш големи приходи за агенцията, получаваш висока заплата. Притежаваш жилище и кола. Живяла си в „Ню Йорк, Ню Йорк“ цели пет години, сама си постигнала всичко... (Произнася „Ню Йорк, Ню Йорк“, подражавайки на Франк Синатра, въпреки че разговорът ни е сериозен – американският акцент е задължителен при произнасянето на тези четири думи.)

– Тогава бях различна – прекъсвам я.

– След като родиш, пак ще бъдеш предишната Джорджина.

Идиотското е, че не знам дали наистина го искам. Първо, съмнявам се, че ще имам сили да прочета поредната статия за средства, чрез които до края на живота си ще се освободя от целулита, нито да отслабна пет килограма за един месец, нито да науча двайсет и пет сигурни начина за повишаване на либидото. Понякога си мисля, че главата ми ще се пръсне от безкрайните съвети в женските списания – как да увеличи умствения си потенциал, как да отслабна, как винаги да бъде в крак с модата. Старая се да ги спазвам. Старая се дори прекалено. Искане ми се да бъде свършена във всички аспекти на живота – свършената партньорка на Хю, свършената приятелка, свършената служителка. Опитвам се дори да бъда свършената непозната, за Бога! От време на време ми се струва, че ще откача. Онзи ден се хванах, че мечтая да бъда видео! При сегашното положение са ми необходими бутони за пренавиване назад и напред и за изтриване.

Второ, даже да имах достатъчно сили (и време, което едва ли ще ми се случи), май не искам да бъда предишната Джорджина, защото вече не

я харесвам. Понякога се питам дали наистина съм съществувала, или съм била проекция на желанията на Хю. Не го обвинявам. Вината си е само моя. Обаче и самообвиненията започват да ми писват. Искам да оправя нещата и да продължа напред. Но какво разбирам под „оправяне на нещата“? Със сигурност знам, че не ми се ще да се посветя на задачата да възвърна предишните си форми, защото съществуват много по-смислени цели, отколкото да носиш дрехи трийсет и шести номер. Слагам длан на издутия си корим, нежно галя съществото, което расте в мен. Освен това непрекъснатите старания са изтощителни и водят до нисък дух, защото, колкото и да опитвам, никога няма да бъда свършена. Винаги се намира по нещо, което съм забравила да свърша, дори ако е нещо толкова незначително като отново да начервя устните си.

Изпитвам необходимост да споделя мислите си с Либи:

– Искам да оправя нещата.

– Например кои?

Въздишам тежко:

– В неделя беше „моминското“ тържество на Сам, а тя дори не ме покани.

– Ако са се забавлявали с идиотска гонитба из градината, както е обичаят, тя вероятно е решила, че упражнението не е за жена в напреднала бременност. – Както обикновено, Либи се мъчи да измисли оправдание.

– Не, не беше заради бременността ми.

– Скарахте ли се?

– Нещо такова. – Подозирам, че и поканата ми за сватбата е невалидна. Което е абсурдно – цели четиринайсет години бях „постоянното присъствие“ на празненствата на Сам, но изведнъж се превърнах в *persona non grata*. – Историята е доста заплетена. Съжалявам, но не мога да ти разкажа подробности, защото тя ме помоли да ги запазя в тайна. – Подозирам, че Либи умира от желание да научи клюката, обаче устоявам на изкушението.

– Обади ѝ се, изяснете се – подхвърля тя, все едно е мъж, който съветва приятеля си.

Умирам от желание да телефонирам на Сам.

Толкова ми липсва, че чувствам празнота, сякаш причинена от глад. Не сме разговаряли, откакто тя призна, че има връзка с Джеймс. Ще ми се да види корема ми, който непрекъснато се уголемява. Сигурно ще поиска да го докосне, да усети как ритва бебето. Искам да споделя с нея как спечелихме конкурса. Ала най-много ми се иска да ѝ кажа, че

вече проумях за какво говореше, когато заяви: „Толкова дълго мечтах да се омъжа, че вече не зная как да си пожелаю нещо друго.“ Зная защо сравни вманиачаването си с моя стремеж на всяка цена да бъда с Хю. Разбирам каква смелост се изисква да се откажеш от фантазията си. Не съм сигурна, че притежавам подобна смелост.

– Да не забравяме Бека – промърморвам.

– Бека ли? – изненадано възкликва Либи.

– Чувствам се гузна, задето разбих брака й с Хю. Напоследък си мисля, че й дължах повече... – Поколебавам се. Думата е на върха на езика ми, ала не ми стиска да я изрека. – Повече солидарност.

– Непременно й го кажи – изсмива се Либи. – Обзалагам се, че ще те разбере.

– Може и да й се обадя.

– Майтапех се! – ужасено възкликва тя. – Не е прието да кажеш на жената на любовника си: „Виж, напоследък много мислих по въпроса и стигнах до заключението, че не биваше да ти отнемам съпруга.“

– Все пак може би ще й позвъня.

Защото за пръв път в живота ми се струва, че е редно да предприема стъпки, които се смятат за нередни.

Август

48.

Сам или Бека? Бека или Сам? Не ми се ще да се обадя нито на едната, нито на другата. И при двата разговора ще ми се наложи да преглътна толкова голяма част от гордостта си, че има опасност да се задавя. Либи твърди, че се мъча да избегна наистина важния въпрос за кръшкването на Хю. Може би има право.

Минават още две седмици, без да предприема нищо. Само дето ходя на работа; там поне още се нося на крилата на славата. Терминът ми приближава. С Хю продължаваме да спим в едно легло, ала така и не събрах смелост отново да го попитам с коя се чука сега.

– Ще отидем ли на сватбата на Сам? – пита той.

Разговаряме за пръв път от две седмици, обаче с риск да му разваля настроението, промърморвам:

– Не.

– Да му се не види, Джордж, тя е най-добрата ти приятелка! Не е за вярване, че няма да присъстваш на сватбата й само защото си напълняла толкова, че не можеш да закопчееш елегантните си сандали.

Поглеждам го накриво:

– Грешеш, драги. Не заради това отказвам да отида на венчавката. Тъй като беше прекалено зает да го забележиш, ще те осведомя, че със Сам жестоко се скарахме.

– Така ли? – Трогателно е, че се замисля, преди да зададе следващия въпрос: – Защо не те избра за шаферка ли?

Смята ме за толкова повърхностна, че да се скарам с най-добрата си приятелка заради някаква глупост. Което изобщо не е трогателно.

– Не, Хю. Причината са диаметрално противоположните ни възгледи за любовта, живота и смисъла и съществуването ни.

– Такива сте всички жени! Прекалено усложнявате нещата. Откъде ви хрумна да разговаряте на тези теми?

– Може би защото не си падаме по футбола – промърморвам и отново зачитам книгата с обяснения за правилното кърмене.

Хю си излиза.

Тоалетът, който възнамерявах да нося на сватбата, с разкошен (разбира се, „разкошен“ е силно казано, когато става въпрос за дреха за

бременни, но на мен адски ми харесва). Щях да облека червена рокля, дълга чак до глезените, която прикрива наедрелите ми форми с изключение на гърдите, подчертани от голямото деколте. Теорията ми е, че трябва да отвлека вниманието от безбрежния си корем, затова си купих червени сандали с потресавашо високи токове и шапка с много широка периферия, украсена с пайети и пера. Преди известно време Хю предложи да отида на сватбата с широката черна рокля, вероятно надявайки се да стана възможно най-незабележима. Купих си черни обуки и шапка в същия цвят, ала по-късно ги отхвърлих категорично. Не искам да бъда незабележима, а да привлека вниманието, да изтъкна своята женственост и факта, че очаквам дете.

И без това вече не мога да закопчея черната рокля.

В крайна сметка се оказа, че няма значение какво ще облека. Шапката и сандалите си останаха в кутиите. Така и не се обадох на Сам. Сам не ме потърси. Днес няма да хвърлям конфети.

Единайсет без пет е. В момента Сам се качва на кремавия ролс-ройс, който потегля към църквата. Проснала съм се на леглото в спалнята. Ярките лъчи на слънцето проникнат през отворените прозорци. Чувам как хлапетата на съседите се карат за някаква ракета за тенис, както и бръмченето на косачката, долавям уханието на прясно окосена трепа. Прекрасният летен ден е идеален за сватбено тържество. Неволно се усмихвам, защото съм готова да се обзаложа, че като се е събудила тази сутрин, Сам е казала: „Щастлива ще е булката, която се омъжва в слънчев ден.“ Със сигурност знам какво се случва, все едно съм там.

Шаферките са облечени в златисто. В проповедта на свещеника са включени и църковни, и светски текстове. Присъстващите ще бъдат принудени да изтърпят откъса от посланието на апостол Павел към коринтяните: „Любовта дълго търпи и е милостива; любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее...“, защото текстът е „задължителен“ за всяка венчавка, но Сам е избрала и поема на Джон Дън (от побаналните, разбира се). Ще се приближи до олтара под звуците на „Появата на Савската царица“ на Хендел, а при излизането на младоженците от църквата ще бъде изпълнен Менделсоновият „Сватбен марш“. Всички тези подробности тя е уточнила още преди да завърши университета.

Хю се връща в спалнята. Напоследък повечето време прекарвам в леглото – спя или размишлявам. Съставила съм си теория, според която няма смисъл да стоиш прав, когато можеш да седнеш, и защо да седиш, след като можеш да лежиш? Не е лесно, както изглежда на пръв поглед. Думата ми е за мисленето, не за лежането. Постепенно осъзнавам, че е

твърде възможно преди изобщо да не съм размишлявала, фантазирала съм, въобразявала съм си, създавала съм си идеализирани образи. Отдадох се на мисловна дейност едва след като работата по рекламния проект приключи. Дадох си сметка, че години наред съм била като малкия герой от прекрасната холандска книга „Сребърните кънки“, който с пръста си запушил пробива в бента, за да предотврати голямо наводнение. Опитвах се да задържа приливна вълна от мисли, а сега предпазливо се осмелих да извадя пръста си. С радост ще посрещна наводнението. Повечето си време Хю прекарва в дневната. Напоследък е добил навика да усилва до дупка уредбата. Съдя за настроението му по парчетата, които избира. В много отношения това е доста по-сигурна форма на общуване, отколкото разговорите с него. Онзи ден слуша „Ще оцелея“ на Глория Гейнър, после „Наистина ли искаш да ме наскърбиш“ на „Кълчър Кълб“ – песен, която никога не съм харесвала. Тази сутрин си пусна парчето на Том Джоунс „Аз, който си нямам нищичко“. Това е стопроцентово доказателство, че не е обратен и че хал хабер си няма от женската психика. В подобни ситуации посланието трябва да приключи с песента на Глория.

Затварям очи. Страхувам се от избухването на поредния скандал. Нямам сили да го издържа.

– Искаш ли лимонада? Сам я приготвих. – Той оставя чашата на нощното шкафче.

Отварям очи (най-вече да проверя дали не сънувам; напоследък сънищата ми са станали изключително ярки). Подпирам се на лакти, повдигам се, отпивам глътка от разхладителната напитка.

– Благодаря, подейства ми освежително – промърмървам, едва се въздържам да не добавя: „На какво дължа тази загриженост?“

– Искаш ли да ти подложя възглавничка под краката? Някъде прочетох, че по този начин се предотвратява събирането на вода.

Позвънете на ФБР – извънземните са похитили Хю и са ми изпратили чужд човек с неговия образ! Той рови из дрешника, изважда няколко възглавници и ми помага да пхна една под коленете си, друга под корема. Знам, че приличам на хипопотам, затънал в блато, но не ме е грижа. След като години наред се стараех да бъда слаба, грациозна и енергична, за да се харесам на Хю, сега изпитвам истинско облекчение да бъда самата себе си. Трябва да ме приеме, ако ли не – да ме изостави... какви ги говоря? Вече ме е изоставил.

Той сядя на леглото:

– Не е за вярване, че не сме на сватбата на Сам.

– Да.

– Познаваме се от години, а вие двете сте приятелки от детинство...
– Въздиша, втрещва се в прозореца. Какво ли мисли? Вече не проявявам достатъчно интерес, че да го попитам. Обаче той решава да сподели мислите си, което е нетипично за него: – Заедно изминахме дълъг път, нали?

– Да.

– Сам отдавна мечтае за този момент.

– Да.

– Спомняш ли си как на маскените балове в университета тя винаги се обличаше като булка? Дори на купона за Хелоуин се предреша като младоженката на Франкенщайн. На онова празненство в стил епохата на Тюдорите непрекъснато се преобличаше, за да изиграе ролите на шестте жени на Хенри Осми. На баловете по случай завършването на всяка учебна година неизменно носеше бяла рокля.

Опитвам се да я защита:

– Забравяш, че на коледното тържество се преоблече като фея-елхо-во украшение.

– Но и тогава приличаше на младоженка.

– Вярно е – признавам. Трудно е да я защитиш, защото поведението ѝ беше толкова... прозрачно.

– Можеш ли да назовеш трите ѝ любими филма?

– „Четири сватби и едно погребение“, „Сватбата на най-добрия ми приятел“ и „Венчавката на Мюриъл“ – изреждам. Всеки може да назове любимите филми на Сам. – „Седем годеници за седмина братя“ е четвъртият.

– Харесва ми да играя с нея на отгатване на думи чрез разиграване на пантомима – усмихва се Хю. Макар да ми се струва, че по някакъв начин я предавам, като се шегувам с нея, дори тя би признала, че имаме право. През дъждовните неделни следобеди с Хю сме гледали тези филми толкова пъти, че лентите на касетите са изтънели.

Изведнъж му хрумва нещо. Става, грабва стола, занася го до гардероба и се покатерва на него. Започва да рови из шкафа-надстройка. На пода политат кутии с шапки и обувки, чанти със стари дрехи, завързани с панделки писма и пощенски картички.

– Какво търсиш?

– Ето! – Той внимателно изважда моите албуми със снимки. Педантично съм подредила спомените си – в албума, подвързан с черна кожа, – са фотографии от университета, в петте сини албума – снимките от

Ню Йорк – по един за всяка година. Имам и кафяви албуми, а от 1998 година насам използвам само червени. Никога не бих предположила, че Хю е разгадал кода ми. Странно е, че още е в състояние да ме изненада.

И то приятно.

Бавно прелиствам картонените страници, тънката хартия между тях нашепва обещания за безброй съкровища.

– Тази е от първата ни седмица в университета, – Посочвам снимка, на която Хю се е наредил на опашка да се запише в отбора по гребане.

– Погледни, На тази косата ти е почти кестенява. Бях забравил как изглеждаше навремето.

– Ето я и Сам като булката на Франкенщайн. – Засмивам се.

– От все сърце се надявам днес да е по-хубава.

– Тук си с отбора по ръग्би. – Младият Хю се усмихва като палаво момченце изпод русия си перчем.

– Виж, виж колко си красива на тази. – Той посочва фотография, заснета през третата ни година в университета. Вече съм започнала да се преобразявам. Косата ми е руса, слаба съм, ала още изглеждам безгрижна. До мен стои Сам, която... прилича на Сам. Щастлива, изпълнена с надежди и с бяла рокля. Може би се дължи на хормоните, но отново избухвам в плач.

Хю докосва бедрото ми и прошепва:

– Извинявай. – Окуражаващо стиска крака ми, после излиза.

Изумена съм. И объркана. Хю не е от хората, които се поддават на сантиментални пориви. Трогната съм, защото му е тъжно, че не сме на сватбата на Сам, че съм се скарала с нея. Изведнъж се случва нещо невероятно. След като дълги години се примирявах с пренебрежението и безчувствеността на Хю, в този момент на нежност най-сетне осъзнавам истината.

Вече не го обичам.

Ще ми се да можех. Ще ми се да вярвам, че лимонадата, възглавниците и закуската, която миналата седмица ми поднесе в леглото, са резултат от искреното му разкаяние, ала се боя, че е любезен с мен заради гузната си съвест. Ще ми се да му простя, че не се интересува от бебето, да оневиня неизброимите му прояви на егоизъм. Ще ми се да си простя, защото се влюбих в божество, което се оказа най-обикновен смъртен. Честна дума, наистина съжалявам, защото вече не го обичам. Докосвам корема си, извинявам се на бебето, че така оплесках нещата. Още не знам как ще оправя положението, но се кълна пред детето си, че всичко ще бъде наред.

* * *

Сигурно отново съм заспала, защото звъненето на телефона ме стряска. В полусън опипом търся слушалката.

– Джордж?

– Сам, ти ли си? – Божичко, простила ми е. Обажда се да ми каже как е протекла церемонията и да ме покани на приема. Вече посягам да взема червената рокля. Обичам Сам, много я обичам! Най-съкровеното ми желание е отново да бъдем приятелки. Иска ми се да си взема думите обратно. Не биваше да й чета морал, не и на тази цена... Дори ако само се опитвах да я предпазя от погрешна стъпка. Прощавам ѝ заради всичко, което ми наговори. Просто беше откровена.

– Сам, толкова се радвам, че се обади! Много ми липсваше. Как ми-на церемонията? Съжалявам, че не присъствах. Радвам се, че се обади. – Продължавам да бърборя, макар да се повтарям. На седмото небе съм от щастие, същевременно ми е малко неловко. – Всичко наред ли е? Красива ли си?

– Да. Толкова красива, че дъхът ти ще спре. – Тя се засмива, ала в смеха ѝ долавям истерични нотки. Дали не се е нагълтала с хелий от балоните? С усилие сядам, опитвам се да сваля развлечената тениска, която напоследък е единствената ми дреха. Да му се не види, ще имам ли време да измия косата си?

– Честито, госпожо Робсън – изчуруликвам.

– Отправяй поздравленията към госпожица Мартин.

– Нима запазваш моминското си име? – Поразена съм – толкова е нетипично за нея.

– Набързо ще ти разкажа сценария. Издокарана съм с булчинската рокля и наистина изглеждам страхотно.

Мъча се да сваля тениската, със свободната си ръка притискам слушалката до ухото си; накрая се отказвам от съб личането – току-виж, съм пропуснала някаква важна подробност. Откакто забременях, загубих способността си да върша няколко неща едновременно – ако не се оправя след раждането, ще бъде пълна катастрофа.

– Какво избра в крайна сметка – диадема или венче?

– Диадема.

– Косата ти вдигната ли е, или разпусната?

– Вдигната.

– Божичко! Обзалагам се, че си красива като картинка. Жалко, че не бях там. – Сам мълчи. – Продължавай, разкажи ми всичко от игла до

конец. – Облягам се на таблата на леглото, притискам слушалката с рамото си. Ръцете ме сърбят да разопаковам сандалите и шапката. Ако побързам, може би ще отида навреме за първия танц, може би дори ще присъствам, когато се произнасят приветствията.

– С баща ми сме в ролс-ройса и пътуваме към църквата; татко разказва забавна история за венчавката им с мама, обаче аз не го чувам. Гледам го в лицето, виждам как устните му се движат, ала не чувам нищо думичка. – Спира да си поеме дъх, аз също вдишвам дълбоко. – Чувам само теб.

Господи!

– Чувам как ми казваш, че трябва да имам собствено мнение и собствени стойности. Казваш ми, че ако се омъжа за Гилбърт, след като съм влюбена в брат му, ще постъпя нечестно не само с тях двамата, но и със себе си. Думите ти са запечатани в съзнанието ми.

Кутията с шапката се изплъзва от пръстите ми и пада на пода.

– Да не би... – Сърцето ми забавя ритъма си, почти спира.

– Да. Въобразявах си, че ще забравя поученията ти, ала не можах. Осъзнах, че имаш право.

О, не! Не! Тоест... да! Наистина имам право, обаче не е трябвало да постъпва така.

– Роклята, цветята, шведската маса, лебедите са без значение.

– И лебеди ли е имало? – Дори в този напрегнат момент не успявам да обуздая любопитството си.

– Да – без капчица смущение потвърждава тя, сетне продължава: – Единственото, което има значение, е за кого се омъжваш. Гилбърт е прекрасен човек, но не е голямата любов на живота ми. Влюбена съм в Джеймс.

Не вярвам на ушите си.

– Отменила си сватбата?

– Точно така. – Сам се старее да запази присъствие на духа, обаче аз я познавам достатъчно добре и знам, че всеки миг ще избухне в ридания, достойни за спечелване на олимпийски медал. – Затова ти казах да поздравяш госпожица Мартин.

Не издържа и се разридава. Казвам ѝ, че ще повикам такси и след малко ще бъда при нея.

Седя зад бюрото си и съставям списък със задълженията, които ще изпълнява Джулия, докато съм в отпуск по майчинство. Не съм особено ентузиасирана, защото знам, че си хвърлям труда на вятъра. Тя ще загу- би списъка трийсет минути след като започне да работи самостоятелно. Пък ѝ аз ще изляза в отпуск едва когато започнат родилните болки. Раз- бира се, това не е идеалният сценарий – във всички книги за бременност и майчинство пише, че жената трябва да си вземе отпуск ако не един месец, то поне две седмици преди термина. Само че Дийн не е склонен да ми даде повече от три месеца отпуск (общо три месеца – преди и след раждането), а пък аз искам да бъда възможно повече време с бебето. Още преговарям за шест месеца, но шефът твърди, че съм незаменима; изведнъж си е внушил, че агенцията ще фалира без мен. Много далеч е от истината, също както когато твърдеше, че на мястото на пламенната ми амбиция са останали само димящи въгленчета, ала и той като пове- чето хора в рекламния бизнес си пада по преувеличенията. Разбирам го – когато виждаш нещата само в бяло и черно, животът е много по-лесен. Оттенъците и полутоновете, с които боравя напоследък, усложняват би- тието ми.

Остава една седмица до термина ми. Само 7 дни, или (в зависимост от гледната точка) 168 часа, или 10 080 минути, или 604 800 секунди, ако предпочитате.

Макар да съм чела, че много бебета закъсняват, особено когато раждаш за пръв път, все пак се надявам моето да пристигне навреме. Зная, че всеки ден след термина ще ми се струва дълъг колкото цял ме- сец, защото дните през последните няколко седмици сякаш продължиха цяла вечност. След като Сам отмени сватбата, за известно време мигове- те буквално летяха, защото се занимавах с проблемите ѝ, които ми се струаха далеч по-важни от моите. Наложих ми се да уредя раздаването на 200 порции пилешко и да върна в магазините няколко тостера. Пос- тояните ѝ оплаквания от злочастната ѝ съдба ме разсейваха, въпреки че сърцето ме болеше, като я гледах как тъгува. Още не беше събрала смелост да разговаря с Гилбърт, Джеймс или с майка си. Първите десет дни след несъстоялата се венчавка се заключи в апартамента си, спусна щорите и дори не прослушваше обажданията на телефонния секретар. Лекувах я с пица и джин, търпеливо слушах самообвиненията ѝ – пита- ше се как е възможно да е толкова жестока и празноглава, накрая дори

се нарече „дебела повлекана“. След като периодът на самобичуване премина, я убедих да иде на почивка (така или иначе в очакване на медения месец бе почистила космите от краката си, а банският ѝ вече беше в куфара). В момента се радва на слънцето на Южна Франция, макар да обеща, че започнат ли контракциите ми, ще долети с първия самолет.

И аз с нетърпение чакам този момент.

Никога досега не съм желала нещо толкова силно... дори Хю. Същевременно съм капнала от умора и ако бебето закъсне, ще си почина. Давам си сметка, че след това едва ли ще имам време за подобен лукс.

Никога повече.

Трябваше да уредя какво ли не преди раждането, Преди три месеца съставих списък на неотложните задачи, които възлязоха на четирийсет и девет. Жалко – щеше да е много по-прегледно, ако бяха кръгло петдесет.

Оказа се, че на хартия нещата изглеждат много по-лесни, отколкото са в действителност. На белия лист фразата „да избира бавачка“ заема същото място като „да приготвя чантата си за болницата“, но на практика задачата ми отне безкрайно много време. Посетих единайсет детски ясли, домовете на шест детегледачки, разговарях с дванайсет бавачки, шест от които знаеха английски, ала още не съм взела окончателно решение. Името ми е в списъка на „резервите“ в две детски ясли, а при положение че изкрънкам от Дийн шест месеца отпуска, ще взема за бавачка някаква австралийка, която ще пристигне в Англия след Коледа; докато разговаряхме по телефона, ми се стори много сваятна, но все пак трябва да се запозная с нея. В списъка бяха включени задачи като: да разчистя шкафа под стълбището и да подреда кухненските шкафове, да боядисам детската стая и да монтирам полиците, да сглобя креватчето, да заредя видеокамерата, да купя картички, с които да известим приятели и познати за щастливото събитие, да въведа в мобилния си телефон номера на болницата, да купя всичко необходимо за бебето, да избира количка, да приготвя чантата си за болницата и прочие и прочие, и тъй нататък и тъй нататък. Въпреки че ми предстоеше много работа, съставянето на списъка ми вдъхна усещането, че контролирам положението. Ала когато пяхнах в чантата шишенце с масажно масло, което ще ми бъде необходимо, когато започнат болките, изведнъж разбрах, че се самозалъгвам, фактът, че съм взела къси чорапки, не означава, че съм готова да стана майка. Когато се сблъскам с неизвестното, ще бъда без всякакъв опит. Обаче това вече не ме плаши, а ме изпълва с радостна възбуда.

„Класирах“ задачите в три раздела – задачи, с които мога да се справя (трийсет и пет на брой), изискващи помощ (единайсет) и такива, които трябва да свърши Хю (три). Предстои ми да изпълня три неотложни задължения. Не, четири, ако броим: „Да се сдобря с Бека.“ Което всъщност е най-важната и най-неотложната ми работа.

Странно, ала ми се струва, че именно тази стъпка най-добре ще ме подготви за майчинството. Мечтая детето ми да се роди, заобиколено от любов, и макар положението да е доста заплетено, именно такава семейство щъркелът е определил за моето мъниче. Не ми се ще завист и горчивина да го разделят от Том и Кейт. Вярно, че хлапетата на Хю редовно ме изкарват от кожата ми, обаче търся вината в себе си и се надявам тази „фаза“ да премине. Мечтая децата да се опознаят, да израснат заедно, дори да се обичат. Зная, че няма да се случи без подкрепата на Бека. Само че тя не ми го дължи. Ето защо аз съм длъжна да разговарям с нея, въпреки че вероятно ще ударя на камък. Държа да я уверя, че след раждането на бебето Хю няма да започне да пренебрегва Кейт и Том. Да ѝ се извиня, задето той не им отделя повече време. Бог знае как щяха да се развият събитията при други обстоятелства. Не съм в състояние да поправа стореното, но поне мога да спася каквото е останало и да предотвратя възникването на омраза и отчуждение.

Вдигам слушалката, намирам номера на Бека.

Да му се не види, Либи имаше право – подобни разговори не се провеждат.

Ще бъде пълна лудост.

Затварям, преди да натисна последния бутон. Дълбоко си поемам въздух. През последните четиринайсет години всяка моя постъпка бе подчинена на любовта ми към Хю. Със сигурност знам, че той няма да одобри хрумването ми да се обясня с Бека. Изрично ме предупреди да не разговарям с нея за миналото, да не слагам пръст в раната ѝ. Смятам, че има право. Освен това твърди, че няма за какво да се извиняваме. Често заявява, че любовта е възвишено чувство, което не бива да се опочава с прозата на ежедневието. Под „прозата на ежедневието“ вероятно разбира грижите за децата, което сега ми се струва ужасно перверзно. В романтичните ни мигове казваше, че не сме в състояние да се съпротивяваме срещу съдбата, че сме били предопределени един за друг. Освен това Бека му е изневерила – повтарял го е безброй пъти.

Въпреки това съм длъжна да ѝ се обадя. Не само в името на моето дете, а и заради мен. Така е редно.

Отново намирам номера ѝ.

– Здравей, Бека.

– Джордж, започнаха ли болките? – сепва се тя, както и очаквах – нямаме навика да си бърборим по телефона.

Ръката ми трепери, посягам към чашата с вода. Божичко, колко е трудно... е, не чак колкото раждането, предполагам.

– Не.

– О! – Тя още повече се озадачава, ала е прекалено възпитана да попита защо се обаждам. – В интерес на истината съм ти длъжница в това отношение – подхвърля и се засмива.

– Моля? – Мой ред е да се слисам. За какво ми е длъжница?

– Задето по спешност ме заведе в болницата.

– А... ясно. – Едва сега разбирам, че говори за лудешкото ни „приключение“, свързано с раждането на Кейт. Хю беше на някаква конференция в чужбина, бях обещала да поддържам връзка с Бека, тъй като терминът ѝ беше минал. Бях при нея, когато контракциите започнаха; качих я в колата и с бясна скорост прекосих Лондон, като показвах среден пръст на шофьорите и пешеходците, изпречващи се на пътя ни. Разбира се, случи се много преди да стана любовница на Хю. Толкова промени настъпиха оттогава... ала някои неща са си все същите. Мисълта ми е, че Хю нямаше право да замине, след като се очакваше съпругата му да роди всеки момент. И аз работя в рекламния бизнес, известно ми е, че на нашите конференции няма опасност да бъде съобщено за откриването на лекарство против рак или дори против най-обикновена настинка. „Конференция“ е евфемизъм за „приятно изкарване“.

– Мисля, че тогава наруши всички правила за движението. Шофиране с превишена скорост, забранени завои, преминаване на червен светофар – засмива се Бека.

Има право – пътуването до болницата беше като сцена с преследване от криминален филм.

– Изплаших се – обяснявам.

– А пък аз бях ужасена! – Настъпва мълчание, после Бека добавя: – Още съм ти благодарна, задето не ми се разсърди, че водите ми изтекоха в колата ти.

– Няма значение. – Повтарям същото, което ѝ казах и тогава. Всъщност миризмата беше толкова противна и натрапчива, че продадох на безценица любимата си кола.

– Изненадана съм, че се реши да родиш, след като разбра колко силни са болките – подхвърля тя.

– За разлика от теб нямам предразсъдъци относно

болкоуспокояващите. Усетя ли, че не издържам, ще си поискам цели шепи, и то възможно по-бързо. – Бека се засмива като всички жени, които са родили без упойки и болкоуспокояващи – смехът ѝ е странна смесица от завист, съжаление и мъничко високомерие; може би жени като нея имат право да са надменни. Може би. В момента „на мода“ е естественото раждане, тъй като „векове наред жените са раждали по този начин“. Мисля си, че векове наред сме хвърляли християните на лъвовете и сме изгаряли на клади жени под предлог, че са вещици, а факта, че вече не го правим, наричаме „прогрес“. Дълги години фанатично се придържах към правилата, постъпвах само „както е прието“, ала вече отхвърлих оковите. Дайте ми болкоуспокояващи!

Останах с Бека в родилния дом, докато дойде майка ѝ. Хю се появи тъкмо навреме да отвори шампанското. Помислих, че отсъствието му от знаменателното събитие – раждането на първото му дете, е поредното доказателство колко несъвместими са с Бека. Божичко, колко съм била заслепена! Как още тогава не прозрях в какъв човек съм влюбена? Бях предубедена към Бека, а него величаех, бях го издигнала на пиедестал. От срам ме побиват тръпки, облива ме студена пот, но не се разколебавам. Дължа ѝ извинение. Каква жена е онази, която наблюдава как съперницата ѝ ражда, и се радва, задето съпругът на въпросната съперница не е присъствал на щастливото събитие? Допада ли ви? На мен – не! Не ми се иска тази жена да роди детето ми.

Навремето си мислех, че когато нещо се обърка, повече не може да се поправи. Ама че пораженска теория!

Само че откъде да започна? Мълчанието зейва между нас като пропаст.

Бека прибягва към изпитаното средство – заговаря за времето:

– Горещината е потискаща. Не знам как издържаш. Сигурно носиш широки рокли като едновременните хипита.

– Грешиш. Повече приличам на Човека-слон. Почти не си подавам носа навън и с удоволствие щях да се обличам с хартиени пликове, само че не ги произвеждат в размери за хипопотам – подхвърлям и се засмивам. Бека се киска. Не знам коя от двете ни е по-изненадана от откровеността ми.

– Вече му се вижда краят – окуражава ме тя.

– Теглото и кръвното ми налягане се повишават заедно с температурата навън.

– А духът ти?

– Също.

– Това е най-важното.

– Май сега е моментът да подхвана „онзи“ разговор:

– Искаш ли да ти се обадя, когато започнат болките? – Поколебавам се. – Не знам как се постъпва в подобни случаи...

– Ще чакам да се обадиш, когато всичко мине благополучно, за да разбере дали е момченце или момиченце, колко тежи и колко е дълго, дали си добре.

– Непременно – казвам и бързам да уточня: – Защото Кейт и Том сигурно ще се интересуват.

– Разбира се.

– Ще си имат братче или сестриче – добавям, предпазливо опипвайки почвата.

– Да, така е.

Не изглежда да примира от радост, но пък и явно не страда.

– Извинявай – избърборвам.

Не исках да го изтърся ей така, ни в клин, ни в ръкав. Бека не е ясновидка, та да разбере за какво се извинявам. Определено не е защото детето ми ще бъде природено братче или сестриче на Кейт и Том. Дълга ѝ извинение за всичко останало, което ѝ причиних. Но само след миг осъзнавам, че съм попаднала в клопката на един от онези безкрайно неловки и мъчителни моменти в живота, когато правиш фатално признание, а събеседникът ти мисли, че се оплакваш от безбожната цена на зеленчуците, отглеждани без изкуствени торове.

– Мислех си да те попитам, Джорджина... може би съм позакъсняла, но мога да ти дам ваничка, кошче ѝ бебешко столче... – Млъква, после добавя: – Макар че сигурно вече сте си купили.

– Не, не сме. – Лъжа, разбира се. Обаче само наполовина – всъщност аз купих всичко необходимо, а Хю дори не прояви интерес. Но да пукна, ако не приема предложението на Бека, което е нещо като маслинено клонче.

– В такъв случай ще ти ги дам назаем. Но да ги пазиш, чуваш ли? – добавя, а на мен ми поелеква – отново разговарям с познатата Бека, която обича да командва и трепери над вещите си, – Кой знае, може отново да ми потрябват.

– Моля? – възкликвам спонтанно и мигом съжалявам, че не се постарая да скрия удивлението си.

Тя се засмива:

– Май забрави, че с теб сме връстнички, Джордж. Много бързаш да ме отпишеш.

– Ама не... в никакъв случай... – бръщолева, като се мъча да замажа гафа. И през ум не ми е минавало, че Бека може да има други деца. Защо толкова упорства да докаже, че животът продължава и без Хю?

– Вярно е, че веднъж допуснах грешка, но няма да допусна тя да провали целия ми живот... Извинявай, може би не трябваше да наричам Хю „грешка“, и то пред теб, обаче оттогава изтече много вода. Големи момичета сме, не бива да си заравяме главите в пясъка, нали?

– Точно така. – И аз исках да зачекна тази тема, ала разговорът тръгна в неочаквана посока. Бека не е изпълнена с горчивина и омраза към мен, не говори така, сякаш очаква да й се извиня. Да й поискам прошка, задето толкова страстно желяех Хю, задето го съблазних, без да им дам възможност да изгладят отношенията си и да запазят семейството си.

– Казват, че онова, което е еликсир за едни, за други е отрова – продължава тя.

„Поредното клише“ – мисля си, но се въздържам от коментар. Имам обица на ухото от последния път, когато критикувах някого, задето изпъстрия речта си с банални поговорки и афоризми. Май трябва да преоценя стойностите си – може би сега това е на мода, нещо като задължителна форма на общуване в доброто общество.

– Знаех, че ще му помогнеш да стъпи на крака, след като го изгоних. Отдавна подозирах, че си луда по него. Разбрах, че се е влюбил в теб, затова нямах угризения на съвестта... колкото и цинично да ти прозвучи.

– Извинявай, изпуснах нишката. За треньора по тенис ли говориш? – Объркана съм, страхувам се, че в замаяното ми състояние не съм я разбрала. Какви ги говори? Не изхвър ли Хю, той я напусна заради връзката й с онзи треньор. И защото гледаше през пръсти домакинската работа и децата. Раздели се с нея, за да бъде с мен!

Бека снизходително се засмива:

– Бедният Хю. Измислил си е оправданието с мнимия ми любовник, тъй като за нищо на света не би признал дори пред себе си, че не желая да живея с него. – Изведнъж си спомня с кого разговаря и възкликва: – Боже, колко съм несъобразителна! Задълбах в миналото, а на теб ти трябва някой, който да те разведри, да повдигне настроението ти. Не ме разбирай погрешно – не намеквам, че ти получи остатъците от нещо, което вече не желяех. Наистина смятам, че с Хю сте съвършената двойка – имате сходни вкусове, интереси, дори професиите ви са еднакви. Така и не проумях какво е да изпиташ радостен трепет при

създаването на гениална рекламна концепция, а вие живеете заради работата си... Е, достатъчно по този въпрос. Ако искаш, когато Хю вземе децата, ще му дам ваничката и прочие.

* * *

Възможно ли е да ме лъже, за да защити наранената си гордост? Едва ли. Странно, но й вярвам повече, отколкото на Хю. Той не я е напуснал заради мен. Не е избрал мен. Тя дори не е знаела със сигурност, че съм негова любовница. Ето защо изглежда невероятно, че го е молила да остане, заричала го е в името на децата. Съмнявам се, че през последните петнайсет месеца е стояла до телефона в очакване да ѝ се извиня. Не съм длъжница нито на нея, нито на Кейт и Том.

Какво облекчение!

И какво разочарование! Напоследък започнах да подозирам, че Хю не е съвсем честен с мен, но това е най-потресаващата, най-долната му лъжа.

Джулия наднича през откренатата врата:

– Дийн каза да отидеш при него.

Мамка му, тъкмо сега не съм в състояние да се пазаря за отпуската по майчинство!

50.

Тишината е потискаща. Обвиненията са като фини паяжини – омоташ ли се в тях, не можеш да ги отстраниш.

Хю отключва външната врата, стъпките му проехтяват по коридора; обикновено крачи уверено – раз, два, три – и е в дневната, ала днес пристъпва колебливо. Чувам как сваля сакото си, закачалките в дрешника издрънчават, когато прибира дрехата (случва му се за пръв път – по принцип оставя сакото на облегалката на стола). Явно се мъчи да отложи неизбежното.

Свила съм се на топка на канапето – разбира се, доколкото е възможно жена с моите размери да се свие на топка. Иска ми се да стана невидима, да изчезна. Денят беше, меко казано, отвратителен. След ужасяващите откровения на Бека последва още по-ужасяващ разговор с Дийн.

Очевидно Хю е научил, че на охранителите от „Кю енд Ей“ е било наредено да ме изведат от сградата. Обзалагам гс, че слухът за

случилото се вече е плъзнал из рекламните агенции в целия град. Хората в нашия бизнес поначало обичат клюките, а събитие от подобен мащаб е било широко коментирано. Подозирам, че днес следобед компютрите на работещите в Уест Енд са били задръстени от клюки, предавани по електронната поща.

Уволнена съм. Защото съм откраднала проект на „Рартъл, Рогъл енд Спирити“. И то не кой да е проект, а „Скорост“, както закодирано го наричахме. Откраднала съм го от Хю.

– Къде си? – провиква се Хю.

Стряскам се, макар че гласът ми е познат. А може би именно заради това. „Как можа да ми го причини? – питам се за милионен път. – Как можа да повярва на обвиненията срещу мен? Как можа да ме предаде като същински Юда?“

– Защо го направи? – питам.

– А ти защо открадна идеята ми?

– Наистина ли го вярваш?

– А какво друго да мисля?

Все едно ме поразява гръм, глътвам си езика, само успявам да просъскам:

– Мръсник! – Толкова съм вбесена, че едва след няколко секунди се овладявам достатъчно да добавя: – Вероломен предател! Долен мръсник!

– Нима твърдиш, че не си чела документацията ми по проекта?

– Разбира се, че не съм! Не е за вярване, че ме подозираш.

– Опитах се да ги убедя, че е малко вероятно.

– Малко вероятно ли? – изкрещявам. – Даващ ли си сметка, че с тази фраза си подписал смъртната ми присъда? Защо не отрече категорично?

– Не можех да си кривя душата, Джордж. Спомняш ли си, че донесох въщи папката с документацията, ти дори се върна да я вземеш, когато потеглихме за Уелс? Освен това би могла да прочетеш файловете в компютъра ми.

С нечовешко усилие се въздържах още в този миг да го изхвърля като мръсно псе. Гневът ми е дал Херкулесови сили, като нищо мога да хвана за яката подлеца и да го прогоня завинаги от живота си. Но не го правя, а си поемам дъх в буквалния и в преносния смисъл:

– Да изясним нещата. Франк Робсън е показал на твоя шеф проекта, с който „Кю енд Ей“ спечели конкурса – според мен доста некоректна и непрофесионална постъпка.

– Двата са много гъсти. Може би затова шефът смяташе, че поръчката ни е в кърпа вързана.

Едва сега разбирам защо Хю е прибързал да даде интервю за „Кампейн“. Ама че глупак! Повече от всеки друг е наясно е, че в този бизнес личните взаимоотношения нямат тежест.

– После твоят началник ти е показал проектите, а ти си заявил, че идеята е твоя, така ли? – продължавам. Трябва да разнищя докрай проклетата история.

– Да. Веднага ги познах. – Хю си налива уиски, сяда срещу мен, невъзмутимо премята крак върху крак; изглежда, изобщо не го е грижа за съдбата ми.

– Само че проектите не са твои! – избухвам.

Той отваря куфарчето си, оставя на масичката скици на джобно ножче и телефон. Признавам, че концепцията много прилича на онази, с която нашата агенция „спечели“ рекламодателя. Разумът ми е позамъглен от гнева, но със задоволство отбелязвам, че въпреки сходството на идеите проектът е много по-слаб от този на „Кю енд Ей“. В нашия клип джобното ножче не беше обикновено, а швейцарско, и вместо телефон имаше мобилен апарат за връзка с Интернет. Концепцията на Хю е „беззъба“ и „постна“, липсва дори намек, че тази кола е като оная работа на расовия жребец.

– Скиците бяха в папката с документите, върху които работих в Уелс – повтаря той. – Трябваше да призная, че си имала достъп до информацията.

– Никога не съм виждала тези скици! – упорствам аз.

– Е, нямаш друг избор, освен да се придържаш към тази версия.

– Не е версия, а самата истина! – изкрещявам.

– Не те обвиних в кражба пред съвета на директорите.

– Божичко, колко си благороден!

– Само казах, че си много амбициозна и предложих Франк да попита „Кю енд Ей“ чия е идеята за клипа.

Разбира се, след спешното разследване се е разбрало, именно аз съм „внедрила“ в творческия отдел концепцията за рекламата, която спечели всеобщото одобрение.

Брет, който доскоро се фукаше, че екипът му е причината за успеха, на бърза ръка се е отказал от авторството, щом е разбрал, че играта загубява. Не го обвинявам, тъй като е казал самата истина – именно аз по заобиколен път натрапих концепцията на колегите от творческия отдел. Обаче ми стана криво, задето е стигнал дотам да заяви, че поведението

ми е било необичайно, защото по принцип не съм страдала от излишна скромност. Казал още, че внедряването на откраднат проект в неговия отдел е най-яркият пример за фирмен шпионаж. Никой няма да признае, че този начин на работа е обичайна практика в рекламния бизнес. Подобно признание ще разруши основите на цялата индустрия.

Представям си как са се развили събитията. Рекламоателят надушва „хитроумната измама“ и заплашва да развали договора с „Кю енд Ей“. Дийн ме уволнява, за да го умилюсти. Наглед сложна верижна реакция, но ако я проследя до възникването ѝ, ще се уверя, че катализаторът е недоверието на Хю към мен.

Ала идеята наистина беше моя. Не съм я заимствала. Сигурно е съвпадение. С Хю живеем заедно, имаме еднакви вкусове, дори мислим еднакво. Няма друго обяснение. Няма! Изведнъж виждам светлинка в тунела.

– Трябва да гарантираш за мен, Хю. Да заявиш, че за нищо на света не бих надникнала в документацията ти. Обясни на твоя шеф, на Франк, Дийн... на всички, че и на двама ни е хрумнала една и съща идея, макар да сме работили независимо един от друг.

Светлинката се оказва мираж.

– Не мога, кифличке. – Той се обляга назад и се втрещва в тавана. В гласа му не долавям нито нотка на разкаяние. – Няма да ми повярват. Ще си помислят, че се опитвам да те защитя.

„Не и ако те познават“ – казвам си.

Настъпва напрегната тишина – безпогрешният звук на пропукваща се връзка. Обидата и липсата на доверие са оставили незаличими дири.

– Не се тръшкай, Джордж. Прощавам ти.

Само че аз никога няма да си простя. Толкова съм вбесена, че си глътвам езика. Хю с основание приема мълчанието ми за съгласие.

– Искаш ли малко уиски? – подхвърля. – Не, разбира се. Извинявай. Е, аз ще си наляя още едно, ако не възразяваш.

Не възразявам. Безразлично ми е.

Безразлично ми е!

За пръв път от четиринайсет години пада пословичната завеса пред очите ми.

Безразлично ми е. Животът с Хю е загубил очарованието си, все ми е едно дали ще бъдем заедно.

Той си налива уиски, отново сяда на креслото, взима дистанционното, започва да сменя каналите; очевидно смята, че сме приключили разговора. Взирам се в екрана, но не чувам нито думичка. Дори

натрапчивият шум от уличното движение сякаш е приглушен и далечен. Извърщам поглед към Хю. В много отношения той е същият като преди четиринайсет години. Божествено красив е. Строен, висок и атлетичен. Големите му очи, драматично подчертани от изписани вежди и дълги ресници, са все така яркозелени. Косата му още е руса – не мога да си представя, че бял косъм ще има нахалството да се промъкне сред буйната му грива. Чертите му още са като издялани с длето, дори с течение на времето са станали по-деликатни – изпъкналите му скули и кнадратната челност безсъмнено са като на древногръцки Бог.

Но ще ви издам една тайна. Ако го опознаете, горчиво ще се разочаровате.

Ставам, отивам в банята, откъсвам голямо парче тоалетна хартия, шумно издухвам носа си, без да ме е грижа, че звукът е неприятен. Взiram се в огледалото. Изобщо не изглеждам като по времето, когато се запознах с Хю – тогава бях пълничка и жизнерадостна. Не съм и каквато бях бях по това време миналата година – слаба и изнервена. Отражението в огледалото е на разплута бременна жена без венчална халка. В един миг ми става ужасно мъчно за нея. През последните девет месеца е загубила либидото, амбициите работата си, станала е безформена. Току-що е прозряла, че никога не е притежавала идентичност, че не желае любовника си и не иска да живее в свят, в който е по-добре да умреш, отколкото да носиш дрехи с по-голям номер от трийсет и шест. Господи, колко е жалка! Изглежда капнала от умора, лицето ѝ е подпухнало и пъпчиво, очите – зачервени от плач. Отгоре на всичко май са започнали да ѝ никнат мустаци. Не ѝ остава друго, освен да изпадне в истерия, ала няма да го направи. Няма да запали цигара, нито пък ще хапне бисквита с парченце сирене. Няма да се натъпче с пица, защото е вредно за детето ѝ. Ясно си дава сметка, че то е спасителният пояс, който ще ѝ помогне да оцелее след катастрофата.

– Осъществихте ли рекламата с джобното ножче и телефона? – провиквам се през вратата.

– Не, отказахме се. В крайна сметка направихме страхотен клип, на който се вижда как колата се движи с голяма скорост по...

– Шосе в Швейцарските Алпи.

– Точно така.

– Кофти избор – промърморвам.

Усмивкам се на бременната жена в огледалото, тя също ми се усмихва. И тя като мен разбира колко комично е положението. Усмивката ѝ е толкова широка, че сякаш разполовява лицето ѝ.

И знаете ли какво? Ако я оценяваме по десетобалната система, тя е единайсетица.

Аз съм единайсетица!

Едва сега осъзнавам, че Хю не е чак толкова голям професионалист, иначе щеше да се досети, че идеята с колата по стръмните пътища на Швейцарските Алпи е експлоатирана до припадък. За пръв път наистина вярвам, че „Кю енд Ей“ спечели конкурса заради по-добрата концепция, не защото пузнах газове. Ако пожелае, ще си намеря друга работа, защото наистина съм способна. Ще получавам голяма заплата, ще имам служебна кола, сметка за посрещане на служебни разходи и солидна здравна осигуровка. Дори и друга безплатна карта за автомат, който приготвя отвратително кафе.

За разлика от мен Хю не го бива за тази работа. Всъщност не го бива и за баща, съпруг или любовник. Връщам се в дневната.

– Хю!

– Кажу ми, кифличке.

– Махай се.

– Моля?

– Вън!

Той едва не се задавя с уискито; когато най-сетне успява да си поеме дъх, недоверчиво пита:

– Нима ме гониш заради някаква глупава реклама?

Не вярва на ушите си. Аз пък не вярвам, че го търпя толкова дълго.

Не го изхвърлям заради рекламата, а защото е егоист и ми няма доверие. Изхвърлям го, защото ме излъга за раздялата им с Бека, защото вероятно има връзка с друга жена, защото забрави рождения ден на Том, не ме придружаваше на курсовете за бременни и нито веднъж през месеците на бременността ми не предложи да масажира гърба ми, за да пооблекчи болките. Изхвърлям го, защото четиринайсет години са прекалено висока цена за погрешната ми преценка.

Епилог

Сега разбирам колко вярна е теорията на Сам за любовта. Да обичаш някого, не означава да го боготвориш от разстояние, да се приспособяваш, да се претвориш в друга личност само и само да бъдеш харесана.

Той ми вдъхва увереност, с него не се преструвам, не играя роля. Когато съм с него, вярвам, че мога да се усъвършенствам, да осъществя почти непостижими цели. Той е потенциалът. Той е осъществяването. Обичам го лудо.

Трябва да му сменя памперса.

Грабвам го в прегръдките си, заедно изкачваме стълбището, влизаме в детската стая. Правя необходимото, което не е особено приятно, ала не е отвратително, както си го представях. Поносимо е, защото през цялото време той гука, смее се и ме гледа дяволито. Между другото, очите му не са зелени като на Хю, а сини като на Джесика. Целувам го по коремчето, устните ми сякаш докосват разтопено масло, толкова мека и гладка е кожата му. Опивам се от миризмата му, която е по-прекрасна от уханието на току-що изпечен хляб и на прясно смляно кафе, по-приятна и по-чиста от въздуха през пролетна утрин.

Синът ми Самюъл (разбира се, кръстен е на Сам) се роди точно на определената дата. Няколко дни преди това най-сетне се примирих с необходимостта да постъпя в болницата и да облека грозна нощница, която вместо копчета има връзки на гърба. Въпреки че родилните болки бяха по-силни, отколкото предполагах, споменът за тях почти веднага се заличи от паметта ми. От друга страна, никога няма да забравя несравнимото изживяване да дадеш живот на друго същество. Мисля, че това е най-голямото постижение в живота ми.

Понякога си мисля, че денят, в който кръстихме детето ми, моята неопишуема, неповторима радост, напомняща многоцветна дъга, съдържаше предзнаменование за съвместния ни живот. Кръщенето беше на Бъдни вечер. За съжаление не валеше сняг, но коледните песни, запалените свещи и децата от църковния хор придаваха достатъчно романтика на събитието. Хю дойде с новото си гадже и с най-добри намерения. Вече знам, че както обикновено, въпросните намерения никога няма да се осъществят. Знам още, че с течение на времето ще му простя за грешките, ще простя и на себе си. В крайна сметка имаме очарователно

момченце. То е най-важното.

Либи е кръстница на Самюъл. Ще изпълнява и това задължение, сякаш й е малко, че трябва да обуздава Мили, която стремително се носи към юношеството, и да посещава лекциите в медицинския факултет. Сам и Джеймс също присъстваха; още са щастливо неженени, ала той прие да стане кръстник на Самюъл, което предполага (поне според Сам), че не възнамерява да се върне в Южна Африка, Мисля, че този път щастието ще й се усмихне. Бека дойде в църквата с децата и с приятеля си Майлс, който не е треньор по тенис. Джесика и баща ми пристигнаха чак от Кейптаун. Най-голямата изненада е, че тя пред всички се провъзгласява за „баба“. Макар че и този път не изневери на себе си – шапката й беше по-голяма от моята, а талията й – по-малка, аз не се почувствах изместена на заден план; гордея се с нея, бях в мир със себе си.

След кръщенето поканих гостите у дома, изпихме безброй бутилки шампанско, направихме безброй снимки на Самюъл. Отново ми хрумва мисълта, че ако този ден, изпълнен с любов, обещания и смях, е предзнаменование за живота ни с моя син, то двамата ще бъдем много щастливи.

Май ще е по-реално да опиша всеки друг обикновен ден.

Днешния например. Мразовит януарски следобед е. Сменям пеленката на Самюъл, слагам в голяма чанта всичко необходимо за него, после с колата отиваме до Хайд Парк. Паркирам близо до входа, слизам, прегръщам сина си, двамата вървим по алеите, кръстосваме неуморно. Спираме само когато запръсква студен дъжд или да изпия чаша горещ шоколад. Отминаваме естрадата за духовния оркестър, която сега изглежда печална и изоставена; струва ми се, че се пренасям в друг свят; изведнъж изпитвам желание да се прибера вкъщи и да почета роман на Джейн Остин. Което, разбира се, ще си остане неосъществена мечта – налосле дък нямам време да прочета разписанието на автобуса, камо ли книга. Ако случайно имам малко свободно време, гледам да поспя. Тръгвам покрай Раунд Понд, непрекъснато говоря на Самюъл, показвам му патиците и гълъбите, въпреки че още е много малък да им се порадва. Обещавам да го доведе тук през лятото, когато в парка гъмжи от щастливи хора. Той се усмихва и гука, ала това не е признак за свърхинтелигентност, защото реагира по същия начин на всичко, което му казвам; вероятно ще се усмихне и ще загука, ако обявя, че ще го заведе на Оксфорд Стрийт в час пик, когато стават най-големите задръствания.

Снова напред-назад, обикалям, без да спра нито за миг, топло ми е, въпреки че студът е кучешки и вече се смрачава.

Спирам до една скамейка, проверявам дали няма да се насадя я на залепена дъвка, я на курешка, после сядам да наблюдавам как дневната светлина се предава пред набега на сумрака. Забелязвам, че Самюъл е повърнал, макар че през последните два часа не съм го кърмила, нито съм го подхвърляла като топка. Изравям от огромната чанта няколко хартиени кърпички, избързвам устничките му, одеялото и палтото си. Наоколо няма жива душа, само от време на време минават по някой бездомник или чиновници, които бързат да се приберат у дома. Кимам им с усмивка, ала никой не ми се усмихва. Изненадана съм, въпреки че би трябвало да го очаквам. Животът ми се преобрази, но непрекъснато трябва да си напомням, че хората около мен не са претърпели подобна метаморфоза. Например онази дама със скъпо спортно палто не ме забелязва; аз съм само жена, прегърнала бебе, следователно не заслужавам внимание. Ала тя вероятно не познава и вкуса на чипса. Случва се край мен да притича майка, тикаща пред себе си спортна количка. Дечицата без изключение са грозни, уморени и мърляви. Поне така ми изглеждат. За родителките си вероятно са като чаровните хлапета от рекламите за плюшени играчки. За разлика от самоуверената делова дама тези жени ми кимат и се усмихват. Някои дори спират и питат на колко месеца е бебето ми. Понякога, докато разхождам Самюъл в парка, се запознавам с майка, с която сигурно щяхме да се сприятелим, ако имах време да отидем на кафе и да си поговорим. Разбира се, засега свободното време е химера, обаче ми е приятно да фантазирам. Знам, че през пролетта, когато Самюъл може би ще ми позволи да поспя повече от три часа на нощ, отново ще се срещам с приятели. Разбира се, свършено е с предишния ми безметежен живот, когато единствената ми грижа беше как да поддържам формата си и да бъда в крак с модата. Изобщо не съжалявам, във въображението ми се редуват картини от розовото бъдеще – например как ще си устройваме пикници и ще похапваме ягоди със сметана. С нетърпение очаквам пролетта и по друга причина – назначена съм в компания за маркетингово проучване в Батърси, договорих се с шефовете да работя само четири дни в седмицата.

Самюъл надава пронизителен писък, с което недвусмислено заявява, че съм пропуснала часа, в който очаква да извадя гърдата си, за да му осигуря вечеря. Случва се наистина да пропусна „свещения“ час, но поне вече зная какво означава непримиримото пищене. Опитвам се да го усмиря, като му давам различни играчки, докато обмислям дали на бегом да се върна при колата и да търпя писъците му, докато стигнем мястото, на което съм я паркирала, или да го накърмя веднага. Вече е на

пет месеца, ала още допускам грешки... винаги ще се намери нещо, което не съм направила както трябва. Обаче имам прогрес – вече знам, че грешките ми няма да доведат до непоправими последствия. Не съм съвършена, но не съм и некадърна. Докато разкопчавам палтото си, обмислям как да се добера до гърдата си, без да наруша благоприличието. Между другото, циците ми също промениха формата си. Онзи ден със задоволство констатирах, че също като преди не се поддават на земното притегляне.

Въпреки че никога няма да бъдат стегнати като навремето.

Самюъл започва да суче, писъците му стихват. Вдигам поглед, забелязвам млада жена с количка, която тича по алеята. Гордо се усмихва, първо на бебето си, после на мен. Аз също се усмихвам. Размяната е като таен код на съмишленици. Усмивките ни изразяват пълно изтощение, съчетано с неугасимо въодушевление, смесица са от недоумение и почуда. Усмиввайки се, признаваме, че дните ни са безкрайни битки с изцапани пеленки, повръщано и мръсни ръчички, ала с всеки изминал ден ставаме по-чисти, по-достойни... ако щете, по-възвишени.

Чувствам се като завършена личност.

КРАЙ

© 2002 Адел Паркс
© 2003 Весела Прошкова, превод от английски

Adele Parks
Larger than Life, 2002

Сканиране, разпознаване и редакция: Теодора, 2007
Издаелство „Ера“, 2003

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2765>]